

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEASTS OF WRATH AND MADNESS 4

*Hell is my heaven.
My dark devil is my
angel.*

THE
SOULBOND
AND HER
BELOVED

KISS LEILANI

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Ruh Bağı ve Sevgilisi

Gazap ve Çılgınlık Canavarları: Kitap 4

Öpücük Leilani

Copyright © 2025 by Kiss Leilani

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Herhangi bir gerçek şirket ve/veya ürün adının kullanımı sadece edebi etki içindir. Diğer tüm ticari markalar ve telif hakları ilgili sahiplerine aittir.

Düzenleme ve redaksiyon: Morgan Waddle-Editing ve Chidera Uzoigwe.

İçindekiler

[Yazarın Notu](#)

[İthaf](#)

[. Bölüm](#)

[1. YIKIMIN ARDINDAN](#)

[2. ŞİDDETLİ BİR AŞK. ÇOK GÜZEL BİR YANILSAMA](#)

[3. BÜYÜK LORDUMA BAKMAK](#)

[4. BÜYÜK KRALIM.](#)

[5. ÇOK ADALETSİZ](#)

[6. ÖFKE VE ÖZGÜRLÜĞÜN TADI](#)

[7. YENİ BİR BÖLÜM](#)

[8. UREKAI KAHİNİ](#)

[9. KAHİNİN ZİYARETİ](#)

[10. DİLEKLER VE İŞARETLER](#)

[11. YAKICI ISI](#)

[12. EMERIEL VE KEIRA'SI](#)

[13. MUTLULUK VE SEFALET DOLU BİR GECE](#)

[14. YABANCI. DAVETSİZ. SEVİLEN.](#)

[15. GÖKLERİN ÖTESİNDEN GÖKLERE.](#)

[16. ESKİ ALEVLERİN YENİDEN ALEVLENMESİ... VE YENİ BİR ALEVIN PARILTISI.](#)

[17. OSMANTHUS VE ZAMBAK](#)

[18. NE MUTLU...](#)

[19. GÖLGELERİN ALTINDA](#)

- [20. FENER FESTİVALİ](#)
- [21. İMKANSIZLIKLAR](#)
- [22. İMKANSIZLIKLAR 2](#)
- [23. GREYROCK'UN VAMPİRİ](#)
- [24. YÜREK BURKAN KARARLAR](#)
- [25. ALDATMA VE SES](#)
- [26. DELİLİK VE CEHENNEMDE](#)
- [27. KÖTÜ HIS](#)
- [28. GERÇEK BİR SONUN BAŞLANGICI](#)
- [29. SIKICA SAKLANAN SIRLAR. SIRLAR AÇIĞA ÇIKTI.](#)
- [30. ONU ÖNEMSEMELİK VE SEVMEK.](#)
- [31. GAZAP VE ÖFKE](#)
- [32. DRAGAXLOV](#)
- [33. EŞİKTE VE UMUTSUZCA ONUN.](#)
- [34. SARHOŞ KONUŞMALARI: YILDIZLAR KADAR YÜKSEK](#)
- [35. BİRÇOK BECERİYE SAHİP BİR FAHİŞE](#)
- [36. İÇ İÇE. İLKEL](#)
- [37. YAS TUTAN ERKEK](#)
- [38. ZAYIFLAYAN GÖRÜŞÜM](#)
- [39. VAHŞİ ANNE](#)
- [40. BÜYÜK ŞEYTAN](#)
- [41. TAKAS YOLUYLA TİCARET](#)
- [42. AY TUTULMASI GECESİ](#)
- [43. TUTULMA AYININ YENİDEN DOĞUŞU](#)
- [44. NASIL HİSSETTİRİYOR](#)
- [45. IŞIK VE İNTİKAM EPILOG BİR:](#)
- [ELVEDA SON SONSÖZ: AİLE](#)
- [Bölüm](#)

Bölüm

Yazar hakkında

Bu seri karanlık. *Gece yarısı kadar karanlık.*

Olası tetikleyicileri hayal edin, istediğiniz gibi ekleyin veya çıkarın ve muhtemelen çok uzakta olmayacaksınız.

Eğer hassas bir okuyucuysanız, bu kitap size göre olmayabilir. Ancak yine de sayfaları çevirmeyi seçerseniz, *lütfen* dikkatli olun. Ne zaman duracağınızı, ara vereceğinizi ve geri dönmeden önce bir adım uzaklaşacağınızı bilin.

Buradaki materyaller zaman zaman sizi *çok* rahatsız edebilir, bu yüzden kendinizi hazırlayın.

Tetikleyicileri

bekleyin.

Yoğunluk

bekleyin.

Sertlik bekleyin.

{Tetikleyicilerin ayrıntılı bir listesi için lütfen web sitemi ziyaret edin: İşte}

İnişli çıkışlı hız trenine, farklı web romanı yazım tarzıma, ağır, karanlık temalara ve aradaki her şeye rağmen buraya kadar gelmeyi başaran herkese -
siz son derece dirençli bir okuyucusunuz ve bu
biri senin için.

Bu sayfa geride bıraktığınız yerdir:

- Gerçek dünya ahlakı,
- Değerler,
- Kültürel normlar,
- Yargılar,
- Etik,
- Kişisel önyargılar,

bu hız trenine devam etmeden önce.

Birinci Bölüm

YIKIMIN ARDINDAN

BÜYÜK KRAL DAEMONIKAI, sabah güneşinin parlak ışınlarına isteksizce gözlerini açtı. Yüzüne vuran ışığın sıcaklığı, altındaki soğuk ve sert zeminle çarpışıyordu.

Kaşlarını çattı. *Burası... benim odam değil.*

Yavaşça doğruldu, bakışları etrafındaki loş, tanıdık alanı taradı.

Karanlık duvarlar ve köşedeki küçük pencereden süzülen ışık onu karşıladı.

Yasak odalar mı? Kaşları daha da çatıldı. Ne halt etmeye yasak odadayım ben?

Ve... neden hâlâ eğitim kıyafetlerimi giyiyorum?

Yükseliyor Dengesizce, o palmed onun Kafa,
destekleme kendisi için Son zamanlardaki istenmeyen
yoldaşı olan baş ağrısını.

Ama hiçbir şey

hissetmedi. Baş ağrısı

yok. Ağrı da yok. *Hah.*

Alanı tekrar incelerken tedirginlik derisinde gezindi.

Bütün gün eğitim alanında olduğunu hatırlıyordu. Genç acemilere okçuluk öğretiyor, onları her zamankinden daha fazla zorluyordu çünkü bitirip Sevgilisine dönmek için sabırsızlanıyordu. Ama ondan sonra...

Hiçbir şey.

Kaşlarını birbirine daha da yaklaştırarak kırık dökük anıları bir araya getirmeye çalıştı. Eğitimini tamamladığı sırada güneşin batışını hatırlayabiliyordu. O gün

Emeriel'in onu gördüğünde yüzünün aydınlandığını hayal ederken göğsünde bir beklenti oluştu. Ama bunun ötesinde?

Boş.

En ufak bir anı kırıntısı bile yoktu.

"Bir insan bütün bir akşamı nasıl kaybeder?" diye mırıldandı, elini dağınık saçlarında gezdirirken. Kuru bir kahkaha attı. "Eğer bu yaşlılık değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Kapıya doğru ilerledi ve kapıyı itti... ancak dirençle karşılaştı.

Kolu tıkırdattığında kapının kilitli olduğunu fark edince şaşkınlığı daha da derinleşti.

Sadece kilitli değil, dışarıdaki kalın metal kapılarla da kapatılmıştı.

Birileri beni buraya öylece koymamıştı... burada kalmamı sağlamışlardı.

Bu onun gururuna bir tokattı. Kilitler güçlendirilmişti. Sadece *bir* vahşi için kullanılan türden.

"Hades'te ne..."

Yumruğunu kapıya vurarak homurdandı. "Kim var orada?" Yanıt yok.

"Askerler!" diye bağırdı, öfkesi yükseliyordu.

Ardından gelen sessizlik olması gerekenden daha yüksekti.

Dişlerini gıcırdatarak elini kaydırdı. Pençeleri uzadı, eli kilitlere çarpmadan önce daha da büyüdü.

Bir dizi vahşi, güçlü vuruş kilitleri birbiri ardına parçaladı.

Metaller yere çarptı ve tek bir hamleyle kapıları açıp koridora adım attı.

Terk edilmişti.

Boşluk onu rahatsız etti. Dar koridorlarda ilerlerken hiç yüz görmedi. Ne devriyeler, ne hizmetkârlar, ne de konuşanlar.

Askerler neredeydi?

Ancak Frostfall'un kalbine çıktığında nihayet bir hareket yakaladı.

Kasaba halkı onu görmüş ve *dağılmıştı*.

Selamlaşmaları aceleci ve g e r g i n d i , yolundan çekilirken bakışları yere kayıyordu.

Onların saygısına, korkusuna alışkındı. Yine de bir şeyler farklı görünüyordu.

Halkından bazıları onu gördükleri için rahatlamış görünüyordu. Diğerleri dehşete düşmüş görünüyordu. Bunun üzerinde duramadan tanıdık bir ses araya girdi.

"Majesteleri! Uyanmışsınız!"

Döndüğünde Wegai'nin kendisine doğru koştuğunu gördü. Baş muhafızının yüzü alışılmadık bir şekilde kızarmış, şaşırılmış görünüyordu.

"Elbette uyandım." Daemonikai'nin sesi hafifti ama Emeriell'in odasına doğru yürümeye devam ederken kızgınlıkla dokunmuştu. "Olmayacağımı mı umuyordun?"

"Asla, Majesteleri." Wegai onun arkasına düştü.

Daemonikai Sevgilisinin odasının kapısının önünde durdu ve kapıyı iterek açmadan önce bir kez çaldı.

Gözleri boş odayı taradı. "Burada değil mi? Bahçede mi?" Wegai tereddüt etti. "Sen... hatırlamıyor musun?"

"Neyi hatırlamıyorum?" Kapıyı kapatarak Wegai'nin yüzüne tamamen döndü. "Ne oldu? Dünü pek hatırlamıyorum, sadece acemileri eğitiyordum."

"Dün mü?" Wegai şaşırılmış ve... *acı çekmiş* görünüyordu? Gözlerini indirdi. "Bu üç gün önceydi, Majesteleri."

Daemonikai bakakaldı. Yanlış duymuş olmalıydı.

Wegai'nin gülümsemesini bekleyerek bekledi. Ya da kötü zamanlanmış şakası için özür dilemesini.

Ama baş muhafızın yüzü kasvetli kaldı.

"Ne diyorsun lan sen?" Daemonikai hırladı.

Wegai başını öne eğdi. "Sanırım Büyük Lord Vladya bunu açıklamak için daha iyi bir konumda olacaktır, Kralım."

Göğsüne soğuk bir ağırlık çöktü, içinde derin bir korku birikti. Daemonikai başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve Blackstone.

Batı kanadına ulaştığında kendini gerçekten *çok* iyi hissediyordu. huzursuz.

Vladya kapısından henüz çıkmıştı ki Daemonikai'nin yaklaştığını fark etti... ve donakaldı.

"Daemon?"

Büyük kral kaşlarını çattı. "Herkesin nesi var böyle? Tabii ki benim. Başka kim olabilir-"

Vladya bir bulanıklık içinde ona doğru koştu ve öyle bir güçle ona çarptı ki Daemonikai bir adım geriye tökezledi. Vladya'nın kolları onun etrafında demir gibi kilitlendi.

"Bu da ne-"

"Döndün," dedi Vladya'nın sesi hafif bir titremeye, rahatlamayla dolup taşarak. "*Geri döndün.*"

Daemonikai kendini kurtarmaya çalışarak ofladı. "Önce, bir ya da birkaç kaburganı kırmadan önce sarılmayı bırak."

Vladya yerinden kıpırdamadı. Sanki bırakırsa az önce gerçekleşen mucizeyi geri alacakmış gibi tutunuyordu.

"Cidden, V.D., anlıyorum. Yeniden duygularını göstermeye başlamana sevindim ama bunu abartıyorsun," diye homurdandı Daemonikai ama ses tonunda bir sıcaklık titreşimi vardı.

Sonunda erkek onu serbest bıraktı ve geri çekildi, yüz hatları hâlâ alışılmadık bir şekilde yumuşamıştı. Daemonikai'yi onu rahatsız edecek şekilde inceliyordu.

"Ne?" Daemonikai tersledi.

"Hatırlamıyorsun." Vladya'nın sesi teslim olmuş gibiydi. Bu bir soru değildi. "Hayır, bilmiyorum. Ve-" Gözüne bir şey takıldı.

Eli fırladı ve Vladya'nın kolunu yakaladı. "Vladya... Elin. Tekrar değişti."

Büyük lord söz konusu elini kaldırıp esnetti. Bir zamanlar tüylü, pençeye benzer ve daha büyük olan et, şimdi yeniden bütündü.

"Evet. Üç sabah önce buna uyandım." Vladya onu tekrar esnetti. "Bunun deliliğin üzerimdeki etkisini yavaş yavaş yitirdiği anlamına geldiğine inanmak istiyorum. Ayrıca... daha fazlasını hissediyorum."

"Bunda şaşılacak bir şey yok, Emeriel'in kız kardeşi gibi nazik bir kadınla daha fazla zaman geçiriyorsun, kalbindeki o delik kapanmaya başlayacak-bekle-Üç sabah önce mi?"

Eski dostu gözlerini kaçırdı.

"Neler oluyor burada?" diye sorarken sesi yükselen öfkesini yansıtıyordu. "Yasak odalarda uyandım, üzerimde *dün* eğitim alanında giydiğim kıyafetler vardı. Ama Wegai" -parmağını arkasından baş muhafıza doğru uzattı- "üç gün geçtiğini söylüyor. Ve şimdi *sen* konuşuyorsun

üç sabah önce? Ben elimi kaldırmadan biri konuşmaya başlasa iyi olur, lanet olsun!"

Vladya başını odasının kapısına doğru eğdi. "Gel. Bunun için oturman gerek."

Daemonikai tartışmak için ağzını açtı, sonra kapattı.
Zamanı gelmişti.

Büyük Lord Vladya kollarını göğsünde kavuşturmuş, odanın diğer ucundan arkadaşını izliyordu.

Daemonikai'nin Vladya'nın yatak odasına girmesinin ve Vladya'nın ona her şeyi anlatmasının üzerinden yirmi dakika geçmişti ve tüm bu süre boyunca büyük kral başını kaldırmamıştı. Ellerini dizlerinin arasında sıkıca kavuşturmuş, yatağın kenarında oturmaya devam ediyordu.

Odadaki koyu sessizliği sadece ateşin belli belirsiz çıtırtısı bozuyordu.

"Hayır. Bunu asla yapmam." Daemonikai sonunda fısıldadı, sesi alçak ve boğuktu. "Az önce bana bir korku hikâyesi anlattın Vladya. Bir kâbus. Ve *Ruhbağıma* asla böyle bir şey yapmayacağımı *biliyorsun*. Şimdi hâlâ burada oturmuş bekliyorum." Yumruğu daha da sıkılaştı, eklemleri beyazlaştı. "Bana bunun çok ileri giden zalim, hasta bir şaka olduğunu söyleyeceğin kısma gelmeni sabırla bekliyorum."

"Keşke bir şaka olsaydı," dedi Vladya içtenlikle. "Ama değil."

Daemonikai başını salladı. Önce yavaşça, sonra daha güçlü.

"Bu gerçekleşiyor olamaz. Bu olamaz-" ayağa fırladı ve kafesteki bir canavar gibi odada volta atmaya başladı. "Onu görmeliyim, onu görmeliyim. Görmeliyim.

."

"Gel," dedi Vladya usulca. "Seni götüreceğim."

Yolculuk çok uzak değildi. Emeriel koridorun sonunda dinleniyordu. Ama kapıya yaklaştıklarında Daemonikai aniden durdu, birkaç adım ötede.

Vladya durakladı ve ona döndü. Arkadaşının yüzü kül rengine dönmüştü... bomboştu. Daemonikai iyi değildi.

Kaslarının gerginliğinden anlaşıliyordu. Elleri hafifçe titriyordu. Ayakları yere sağlam basıyordu.

Daemonikai bir sonraki adımı atmaktan ve kapıların ardında ne olduğunu görmekten korkan bir erkek gibi duruyordu.

"Az önce bana anlattığın her şeyi düşünüyorum. Benim olma ihtimalim hakkında..." Gözlerini uzaklara dikerken boğazı düğümlendi. "Ve eğer ben... *Ya ben...*"

"Özür dilerim."

Daemonikai'nin çenesi sıkıştı. Sonra omurgasını çelikleştirdi.

Tekrar hareketlendi, gözleri kederli, sesi kararlıydı. "Bırakın onu göreyim."

Vladya başıyla onayladı ve kenara çekilerek kapıyı açtı. Daemonikai onu geçip odaya girerken eşikte bekledi.

Büyük yatağın ortasında, Prenses Emeriel yumuşak bir battaniyenin altında yatıyordu, yatağın genişliğine karşı küçüktü.

Alnında beyaz bir havlu vardı ve gözleri kapalıydı, yüzü solgun ve morarmıştı.

Yanlarından görünen ellerinde, şişlikler inmiş olsa da derin bir renk değişikliği vardı. Sol eli bandajlıydı.

Daemonikai hareketsizdi.

Sonra titreyerek nefes verdi ve ona yaklaştı.

Uzanarak yatak örtüsünü geri çekti ve kadının hırpalanmış vücudunu daha fazla ortaya çıkardı.

Vladya arkasından, "Şifacılar son üç gündür sürekli buradalar," dedi. "Şimdiye kadar ölümcül bir hasar olmadı ve tedavileri iyi gidiyor. İyileşeceğini söylediler... zamanla."

Daemonikai'nin gözleri yavaşça onun üzerinde gezindi. Görünen her yaraya baktı. Her sıyrıkta. Her çürükte.

"Dün akşam uyandı ama çok..." Vladya başını salladı. "Onu tekrar uyutmak zorunda kaldılar."

Daemonikai yatağın kenarına çökmüş, onun yüzüne bakıyordu.

Konuşmadı.

Hareket etmedi.

Orada öylece oturdu, sanki sadece iradesiyle hasarı geri alabilecekmış gibi ona baktı.

Ve dakikalar *saatlere* uzadı.

Şifacı öğleden sonra ilaçlarını vermek için içeri girdiğinde bile Daemonikai onun yanından ayrılmadı. Hareket etmedi, gözleri onu hiç terk etmedi.

merhemler ve tentürler uygularken yüzlerine bakıyorlardı.

Daha sonra Livia genç köle kızla birlikte geldi, ikisi de sessizce etrafta dolaşıyordu. Emeriel'i özenle temizlediler, kıyafetlerini ve yatak takımını değiştirdiler ve aynı şekilde sessizce dışarı çıktılar.

Öğleden sonra sürünerek geçti.

Duvarlardaki gölgeler uzadı.

Sonunda Vladya mahkemeye gitmek için ayrılmak zorunda kaldı. Ama giderken aklı hep orada kaldı.

Eski arkadaşı ve kadını için endişeleniyor.

Mahkeme kasvetliydi. Gerilim doluydu.

Zaiper duruşmalara başkanlık ederken Vladya kaskatı oturuyor, düşünceleri tekrar tekrar Emeriel ve Daemonikai'ye kayıyordu. Oturumun büyük bölümünü zar zor takip etti.

Bu, son üç gündür içine düştüğü bir kalıptı.

"Yarınki yağmur ayinini ben yöneteceğim," diye duyurdu Zaiper salondakilere. "Hepinizin bildiği gibi, Büyük Kral... rahatsız."

Vladya kendini şimdiki zamana odaklanmaya zorladı.

"Büyük Kral'dan bahsetmişken, o nasıl?" Lord Gaff sordu, sesi ölçülüydü... araştırıyordu.

Zaiper'in sırtışı keskindi. "Şey, aklı yine gitti-"

"Bunu şu anda kesin olarak söyleyemeyiz," diye araya giren Ottai, göz ucuyla Zaiper'e bir bakış fırlattı. "Buna daha sonra daha net bir yanıt vereceğiz."

Ticaretin Yüce Lordu Daryl rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Etrafta dedikodular dolaşıyor. Sadece ruh hali hakkında değil, kadını hakkında da. Ya da daha doğrusu, kadınına ne *yaptığı*. Bu söylenti ne kadar doğru?"

Lord Gaff öne doğru eğildi ve gözlerini kıstı. "Büyük kral, daha bir hafta önce hepimizin önünde el üstünde tuttuğunu iddia ettiği insan prensese gerçekten vahşice davrandı mı?"

"Bu kadar komik olan ne?" Ottai, Zaiper'e ters ters baktı.

Vladya ancak o zaman Zaiper'in dudaklarındaki belli belirsiz, kendini beğenmiş gülümsemeyi fark etti.

Zaiper sakince ayağa kalkarak, "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. "Gerçek şu ki, kendimizi kandırmayı bırakıp Büyük Hükümdarımızın artık Büyük Taht'ta oturmaya uygun olmadığı gerçeğiyle yüzleşmemizin zamanı geldi."

Sessiz sesler sarayda dalgalandı. Zaiper sessizlik için elini kaldırdı.

"Öncelikle, aşikâr olandan kaçmayalım. *Aklı* yerinde değil." Sesi daha yüksek, daha otoriter çıkıyordu. "Neden krallığımızın nihai liderliğini akli dengesi yerinde olmayan bir erkeğe emanet etmeye devam edelim ki? Buradaki herkes bunu biliyor."

Mırıltılar daha da yükseldi.

"Ve eğer ruh hali yeterince rahatsız edici değilse, bir de eylemlerini inceleyelim. Kendi *Ruhbağına* ne yaptığına bir bakın! Tüm dünyada her şeyden önce korumaya yazgılı olduğu tek kişiye." Zaiper başını salladı, iğrenmiş görünüyordu. "Eğer *ona* zarar verebiliyorsa - sözde *ruhunun diğer yarısı* olan kadına - *bizim* ne şansımız var? Onun azalan zihnine karşı *sizin*, herhangi birinizin ne şansı var?"

"Büyük Lord Zaiper, diline dikkat et!" Ottai homurdandı.

Genellikle akli başında biri olan Ottai, son birkaç günü gergin geçirmişti. Kolayca öfkeleniyordu.

Bugün de farklı değildi.

Öfkeyle *titriyordu*.

Vladya da sandalyesini öyle sıkı kavırıyordu ki pençeleri ahşaba saplanmıştı.

Kendini dizginlemek, odanın öbür ucuna fırlayıp Zaiper'in suratının ortasına yumruk atmamak için harcadığı çaba o kadar büyüktü ki, bıçak gibi saplanan bir baş ağrısı kafatasını yarmıştı.

"İnsanları kandırmaya devam edemeyiz Lord Ottai," Zaiper kısa bir süre dönüp ona hitap ettikten sonra tekrar mahkemeye döndü. "Bu krallıkta eşlerimizi -kadınlarımızı- aile içi istismar ve şiddetten korumak için çok katı yasalarımız var. Bu yasalar yüzyıllardır istisnasız olarak uygulanmaktadır. İnsan prensesi onun kadını olarak kabul ettiğimiz gün, bizden biri olduğu gündü. Ve bizden biri olarak, bizim korumamıza hakkı var. Bunu görmezden gelemeyiz."

Zaiper'in sözleri saraydakileri mırıldanmalar ve karşılıklı bakışmalarla çılgına çevirdi.

Vladya'nın tırnakları sandalyesinin tahtasını parçaladı.

"Bunu *sen söylüyorsun*, Zaiper!" Ottai tahtından hızla kalkarak bağırdı. "Adı tüm krallıkta fısıldanan büyük lord. Ve *iyi* nedenlerle değil!"

Zaiper kaskatı kesildi ve Ottai'ye ters ters bakmaya başladı. "İnsanları canlı varlıklar olarak görmediğim için kölelerle uğraşıyor olabilirim ama dişilerimize zarar vermem. Onların rızası olmadan üzerlerine binmem ve acı çektikleri, durmam için yalvardıkları belliyken kesinlikle devam etmem!"

"Yalanlar! *Cehennem çukurlarından gelen yalanlar!*" Ottai o kadar öfkeliydi ki bir anda Zaiper'in üzerine yürüdü. "Bu kaledeki herkes senin kötünün de kötüsü olduğunu *biliyor*. Ahlaksızlığın kralı, iş kadınlara ve gençlere zarar vermeye geldiğinde *kötülüğün vücut bulmuş* halisin! Burada durup ahlak hakkında konuşacak son kişi sen olmalısın!"

"Bu ne cüret, Büyük Lord Ottai!" Zaiper'in sesinden öfke damlıyordu. "Somut bir kanıt olmadan beni böyle asılsız bir pislikle suçlamaya nasıl cüret edersin!"

"Ve ne cüretle burada durup Daemonikai'ye iftira atarsın?!" Ottai kükredi. "Emeriel'e *asla* ama *asla* kasten zarar veremeyeceğini bile bile!"

"Dürüstlüğün arkasına saklanıyor ama gerçekte hasta, sapkın, *deli* bir erkekten başka bir şey değil!" Zaiper'in gözleri canavarınıninkilerle parladı, göz bebekleri sarı yarıklar halinde daraldı. "Eğer deliler için bir enstitü olsaydı, onu sonsuza dek oraya kapatırlardı!"

Vladya *kırmızı* gördü.

Ayağa fırladı ve daha farkına bile varmadan yumruğu havada uçtu. Yumruk tam Zaiper'in yüzüne indi ve kemik kemiğe değerken yüksek bir çıttırtı sesi çıkardı.

Aynı anda Ottai, Zaiper'i sertçe *iterek* büyük lordun tökezleyerek geri çekilmesine neden oldu.

Sarayda büyük bir kargaşa çıktı.

Yüce Lordlar yerlerinden fırlayarak kavgayı ayırmak için podyuma doğru koşuşturmaya başladı. Hizmetkârlar ışık hızıyla kaçışarak çıkışlara doğru fırladı.

Zaiper kükredi ve yer değiştirdi. Kemikleri çatırdıyor ve uzuyor, vücudu canavarına dönüşüyordu.

Vladya tereddüt etmedi ve kendi hırıltısıyla canavarının da onu ele geçirmesine izin verdi.

Pençeler, yumruklar ve hırıltılardan oluşan bir bulanıklık içinde çarpıştılar ve çarpıştılar. Dövüş kanlı ve acımasız bir hal aldı, kan yere sıçradı.

Yüce Lordlar onları ayırmadan önce sadece saniyeleri olduğunu bilen Vladya, stratejik olarak hedef aldı... savunmasız noktalara yöneldi.

Pençeleri Zaiper'in omzunu tırmıklayarak sert kasları yırttı. Öldürmeyi amaçlamıyordu ama can yakmayı amaçlıyordu... hem *de çok can yakmayı*.

Zaiper de geri durmuyor, Vladya'nın kolunu pençeleyerek etini yırtıyordu.

Dişlerini Vladya'nın omzuna tehlikeli bir şekilde yaklaştırmıştı ki Vladya kaburgalarına kemik kırıcı bir darbe indirerek onu itti.

Dövüş kısırdı... ama kısa sürdü.

Sarayda her zaman olduğu gibi, bir grup canavarın araya girmesi an meselesiydi ve ani bir beden dalgası onları ezdi.

Canavar formundaki birkaç Yüce Lord podyuma doluştu, devasa pençeleri Vladya ve Zaiper'i kavrayıp parçaladı.

Vladya bir an için çırpındı, canavarı meydan okurcasına kükredi ama onu bastıran sayının çokluğu onu erkek formuna geri dönmeye zorladı. Nefes nefese kalan Vladya bir ağız dolusu kan tükürdü. Dudağı zonkluyordu, ve şimdiden çenesinde oluşan bir çürüğün acısını hissedebiliyordu.

Mahkemede kavga etmek küçük bir suç değildi ve bunu Zaiper ile *yıllardır* yapmamıştı.

O zamanlar Daemonikai her zaman müdahale etmek için oradaydı. Onları ayırmak ve sakinleşene kadar emir vermek için.

Ama bugün değil.

Vladya'nın bakışları Zaiper'e kaydı, erkek formuna geri dönmüştü, hâlâ zaptediliyordu, vahşi bir canavar gibi hırlıyor ve hırlıyordu.

Ona bakmak Vladya'nın morarmış yüzüne memnuniyet getirdi. Zaiper *daha kötü* görünüyordu.

Gözleri hızla şişiyor, derisi üç gün öncekilere benzeyen morluklara dönüşüyordu. Ama bu sefer *daha fazlası* vardı.

Zaiper'in dudağı yarılmış ve kanıyordu, acı içinde nefes almaya çalışırken göğsü kabarıyordu.

Çenesini kıran İkinci Hükümdar'ın yüzü, yaralarının boyutunu fark ettiğinde öfkeyle buruştu.

Sarı gözleri parladı ve kükremesi sarayı salladı.

"Bu ne cüret Vladya! *Bu ne cüret!*" Zaiper kendisini yere yatıran Yüce Lordlara karşı mücadele ederek böğürdü. "Bana bu şekilde saldırmaya nasıl cüret edersin!"

Vladya ona kanlı bir sırtış fırlattı, bir elini kaldırdı... ve ona orta parmağını gösterdi.

İkinci Bölüm

ŞİDDETLİ BİR AŞK. ÇOK GÜZEL BİR YANILSAMA

Saatler sonra, Büyük Lord Vladya Blackstone'a döndü. Kraliyet Konutu'nun koridoruna yaklaştığında aniden durdu. Aekeira kız kardeşinin odasının dışındaki duvara yaslanmış, gözleri kapalı duruyordu.

Vladya ona bakmak için kendine izin verdi. Ona *gerçekten* baktı.

Bu manzara karşısında göğsü ağrıdı ve ilk kez bu acının morlukları ya da şişmiş gözleriyle bir ilgisi yoktu.

Onunla konuşmuyordu. Üç gündür onunla tek kelime konuşmamıştı.

Ondan vebalı gibi kaçıyordu.

Vladya onu suçlayamazdı ama yine de canı yanıyordu.

Gözleri çırpınarak açıldı ve ona dikildi. Aekeira irkilerek doğruldu ve hemen başka tarafa baktı.

Ama aynı hızla gözleri tekrar onun yüzüne kaydı ve ifadesi bir şok ifadesine dönüştü.

"Ne oldu sana böyle?" Aekeira aceleyle ona doğru koştu, kaşları derin bir şekilde çatılmıştı. "Yüzüne bak. Bak..." Nefesi kesildi.

Şu anda bile onun için endişeleniyordu.

Vladya... bunu özlemişti.

Onun endişelenmesini. Kolay gülümsemelerini. Ona yönelttiği sesindeki sıcaklığı.

"Bu... bilirsin işte?" Endişe yüzünün her çizgisine kazınmıştı. "Bir nöbet mi geçirdin?"

"Delilikten değil." Vladya bir ayı aşkın süredir kriz geçirmemişti. Şimdiye kadarki en uzun süre.

"O zaman bu ne..." Elini kaldırdı, Vladya'nın kırık dudağına hafifçe, neredeyse tereddütle dokundu.

Vladya irkilmedi bile.

Parmaklarını şişmiş sol gözüne bastırabilirdi ve tepki vermezdi... ona dokunmaya devam etmesi anlamına gelse bile hiç umursamazdı.

"Bir kavgaya karıştım," diye iç geçirdi, onun endişesini hafifletmeyi umarak. "Mahkemede." Kızın dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Endişelenme, önemli bir şey değil. Diğer erkeği görmelisin."

Omuzlarını dikleştirdi. "Kim o?"

"Neden? Benim için onunla dövüşmeyi mi planlıyorsun?" Şişmiş dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Elini adamın yüzünden çekti. "Ben olsam yapmazdım. Ve böyle konularda şaka yapmamalısınız, Majesteleri."

Ekselansları. Formalitelere geri dönmüşlerdi. Formalitelerin aralarında yarattığı mesafeden nefret ediyordu.

"Neden içeri girmek yerine odasının dışında bekliyorsun?" diyerek konuyu değiştirdi ve Emeriel'in odasının arkasındaki kapalı kapıya baktı.

"Büyük Kral'ın çıkmasını bekliyordum," dedi daha sakın bir ses tonuyla. "Saatlerdir içerideydi."

"O zaman bütün gün," diye mırıldandı Vladya, ondan çok kendi kendine.

"O sadece... ona bakıp duruyor." Aekeira'nın ifadesi gergindi. "Kılını bile kıpırdatmıyor. Daha önce yanlışlıkla içeri dalıp özür dilediğimde ve uzaklaştığımda bile bana bir bakış bile atmadı."

Vladya'nın çenesi sıkıştı. Daemonikai suçluluk duygusu içinde boğuluyordu. "Lordum-"

"Bunu geride bıraktığımızı sanıyordum," dedi Vladya.

"Ben de öyle." Gözlerini kaçırıldı. "Artık o kadar emin değilim."

Ona doğru uzandı. "Aekeira-"

Geri adım atarak adamın ulaşamayacağı bir yere gitti. "Artık gitmeliyim, Majesteleri." Dönüp uzaklaşmadan önce başını eğdi.

Vladya orada durdu ve köşede gözden kaybolana kadar onun geri çekilen figürünü izledi.

Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Yıllardır ilk kez kendini gerçekten güçsüz hissediyordu.

Prenses Emeriel'in kapalı gözlerinin arkasında zayıf ama ısrarcı bir ışık parlıyordu.

Gözlerini kırıpıştırarak uzaklaştırmaya çalıştı ama ısrarcı olmaya devam etti. İçinden gelen bir teslimiyetle gözlerini açtı.

Tavan odak noktasına geldi. Tanıdık bir manzara. *Aynı oda. Aynı yatak.*

Zihinsel olarak kendini destekleyerek ellerini hareket ettirdi, vücudunda tanıdık bir acı hissi bekliyordu.

Hiç acı gelmedi.

Şaşıarak parmaklarını büktü. Hâlâ bir şey yoktu.

Yavaşça bacaklarını hareket ettirdi. Orada da acı yoktu.

Dudaklarından kısık bir inilti çıktı ve kendini hafifçe dik bir pozisyona çekti. Vücudu hâlâ güçsüz hissediyordu ama keskin ağrılar kontrol edilebilir bir zonklamaya dönüşmüştü.

Aslında, günlerdir olmadığı kadar iyi hissediyordu... günler? *Haftalar mı?*

Kapının gıcırdayarak açılma sesi dikkatini çekti ve Aekeira'nın kalçasında dengede duran bir sepet otları içeri girdiğini görmek için başını çevirdi.

Emeriel'in ayağa kalktığını gören Aekeira dondu kaldı, gözleri şok olmuştu. Sepet elinden kaydı ve otlar yere döküldü.

"Em! Uyanmışsın!" diye bağırdı, dudaklarını vahşi bir gülümseme bölerken sesi kırıldı.

Emeriel bir şey söyleyemeden, Aekeira yatağa koştu, üzerine atladı ve onu sıkı bir kucaklamanın içine çekti.

"Oh, tanrılara şükürler olsun! Işıklara şükürler olsun! Uyanmışsın!" diye hıçkırdı ve Emeriel'i bırakırsa yok olacağından korkuyormuş gibi sıkıca kavradı. "Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!"

"Keira..." Emeriel'in sesi hırıltılı çıkmıştı. Bu ses onu şaşırtmıştı ama bu iyi bir şeydi.

Uyandığı önceki kısa süre boyunca sesini geri kazanamamıştı.

"Evet, benim!" Aekeira'nın hıçkırıkları daha da yükseldi, rahatlamayla titriyordu.

Emeriel kız kardeşine tekrar sarılırken kalbi sızladı, ancak kolları güçsüz hissediyordu.

"Ne kadar oldu?" diye sordu usulca, boğazı hâlâ acıydı.

"Dokuz gün," Aekeira ona bakmak için hafifçe geri çekildi, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Dokuz gün, Em. *Dokuz gün boyunca* acı içindeydin. Hayatın için savaşıyordun, sen..." İçinden bir ürperti geçti ve burnunu çekerek gözlerini sildi. "Bir daha *asla* böyle bir şey yapma! Lütfen!"

Suçluluk duygusu Emeriel'in göğsünü sıkıştırdı. "Özür dilerim."

Bir süre ikisi de konuşmadı, sadece Aekeira'nın ara sıra burnunu çekmesi onları çevreledi.

Sonunda kız kardeşi kendini toparlayıp yataktan kalktı ve düşürdüğü sepete geri döndü. "Bunlar senin için. İyileşmene yardımcı olur."

Çömelen Aekeira, yatağın başucundaki masanın üzerine düzgünce yerleştirmeden önce dağınık bitkileri topladı.

Sonraki birkaç saat telaşlı bir faaliyet içinde geçti.

Şifacılar rutin tedavilerini uygulamak için geldiler ve onun gelişimini incelediler.

Madam Livia kısa bir süre sonra geldi, Amie de hemen arkasından. Her iki kadın da Emeriel'in ayağa kalktığını görünce çok sevindi. Baş hizmetçinin yüzünde nazik bir gülümseme vardı ve Amie açıkça ağlıyordu.

Emeriel teselli etmek için kıza sarılmak zorunda kaldı. Amie'ye karşı her zaman yumuşak bir yanı vardı.

Yemek yemesine yardım ettiler, ılık et suyu boğaz ağrısını yatıştırdı.

Aekeira ona banyo yaptırdı, tazelenmesine ve temiz kıyafetler giymesine özenle yardım etti. Temiz ve bakımlı olmak Emeriel'e kendini daha canlı hissettiriyordu.

Öğleden sonra oda ziyaretçilerle dolup taştı. Lord Vladya ve Lord Ottai birlikte geldiler. Emeriel, kendisine baktıklarında gözlerindeki rahatlamayı görebiliyordu; bu rahatlama, endişenin süregelen gölgesiyle karışmıştı.

Lord Ottai samimi ve rahatlamış bir ses tonuyla, "Sizi daha iyi görmek güzel," dedi.

Emeriel ona belli belirsiz bir gülümseme sundu. "Teşekkür ederim,"

Lord Ottai onun başucundan ayrılmazken, Lord Vladya biraz daha geride durmuş, gözleri Emeriel ve Aekeira arasında gidip geliyordu.

Emeriel kız kardeşinin onun gözleriyle buluşmayı nasıl reddettiğini fark etti. Onun sert duruşu. Ne zaman birbirlerine çok yaklaşırsalar, Aekeira yer değiştiriyordu,

Ondan kaçmak için kurnazca hareket ediyordu.

Evet, tam burada bir gerilim vardı.

Onlardan sonra, Lord Ottai'nin hayat arkadaşı geldi ve endişesini belli etmeyen bir zarafetle odaya daldı. Elinde bir demet taze gül vardı, onları komodinin üzerindeki vazoya yerleştirirken kokusu odayı dolduruyordu.

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Bunlar gününü aydınlatır canım," dedi. "Seni iyileşirken görmek çok güzel."

Emeriel'in kalbi bu jest karşısında ısındı. "Teşekkür ederim leydim,"

Akşam çökerken, ziyaretçiler birer birer dışarı çıktı ve odayı bir kez daha sessiz bıraktı.

Emeriel bir yastık yığınının yaslanmış yatıyordu, vücudu ağrıyordu ama zihni nihayet rahatlamıştı.

Aekeira yatağın kenarında onun yanına oturmuş, elinde dumanı tüten küçük bir kase et suyu tutuyordu.

"Sana söyledim, yeterince yedim," diye iç geçirdi Emeriel.

"Günlerdir doğru dürüst bir şey yemedin." Aekeira tahta kaşığı tavuk suyuna daldırdı ve dudaklarına götürdü. "Biraz daha yemeye çalış."

"Aekeira..." Emeriel inleyerek yastıklarına geri gömüldü. "Böyle giderse şişmanlayacağım."

"*Olmalısın*. Kilo vermişsin." Kaşığı yaklaştırdı. "Al, biraz daha."

Emeriel boyun eğerek dudaklarını araladı.

Kız kardeşi kaşığı dikkatle eğerek ılık sıvının ağzına süzülmesine izin verdi.

"İşte."

Aekeira kase boşalana kadar onu beslemeye devam etti. Ancak o zaman memnun bir baş hareketiyle kaseyi bir kenara bıraktı.

"Peki, Lord Vladya ile aranızda neler oluyor?" Emeriel sordu. Aekeira'nın eli toplamaya başladığı tabakların üzerinde geziniyordu.

"Hiçbir şey," dedi sıkıca. "Aekeira..."

İşine devam etti, elleri sarsakça hareket ediyordu, tabakları üst üste dizerken yüksek sesle takırdıyordu.

"Bunun olmasına *asla* izin vermemeliydi," diye ağzından kaçırdı Aekeira. "Bunu durdurabilirdi. Bunların hiçbirinin olmamasını sağlayabilirdi ama *yapmadı*."

"Bunun için onu suçlayamayacağını biliyorsun," dedi Emeriel. "Kararı kendim verdim ve bana söz vermesini sağladım. Onların sözü bağlarıdır, bunu biliyorsun."

"Bu da yetmezmiş gibi Lord Ottai'ye gece boyunca beni uyutturdu," diye tükürdü Aekeira, kızgın ve incinmiş bir halde. Tabakları öfkeyle toplarken yine takırdadı.

Emeriel nefes verdi. "Bunu seni acıdan kurtarmak için yaptı. Bunun senin iyiliğin için olduğunu biliyorsun. Eğer yapmasaydı, beni kurtarmak için mümkün olan her şeyi yapardın... ve kendini ciddi şekilde yaralayabilirdin."

Aekeira dudaklarını büzdü, elindeki tabak yığınıyla ayağa kalkarken vücudu kaskatı kesilmişti. Hiçbir şey söylemeden kapıya doğru yürüdü, açtı ve hizmetçilerden birini çağırdı.

Emeriel sabırla bekledi, kadın bulaşıkları uzattı ve hizmetçiyle sessizce konuştu.

Sonunda kapı kapandı ve Aekeira odaya döndü.

"Ona bu kadar kızma Keira," dedi Emeriel alçak bir ses tonuyla. "Gerçekten kızmak istemediğini biliyorsun."

Aekeira'nın çenesi sıkıca kilitlendi.

Ama sonra yavaş bir nefes verdi. "Sanırım... Sanırım ona daha çok kızgıyım. benim ona olduğumdan daha fazla."

Emeriel başını eğerek kız kardeşini endişeyle inceledi.

"Hiçbir şey yapamadım," Aekeira'nın sesi titriyordu, gözleri yine yaşlarla dolmuştu. "Kendimi çok zayıf hissettim. Çok çaresizim. Sen benim kız kardeşimsin ve..."

Boğazında düğümlenen hıçkırığı tutmaya çalışırken dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı.

Emeriel yanındaki yatakta boş kalan yere vurdu. "Buraya gel."

Aekeira yatağa tırmanmadan önce bir an tereddüt etti, Emeriel'e doğru eğilmemeye ya da iyileşmekte olan morluklarını bozmamaya dikkat etti.

Emeriel vücuduna yayılan donuk ağrıyı görmezden geldi ve hafifçe yana kayarak kız kardeşine doğru döndü.

"Keira, bazı şeylerin senin kontrolün dışında olduğunu anlamalısın," dedi şefkatle. "Her durumu kurtaramazsın ve bunu senden asla beklemem."

Aekeira ona baktı, gözyaşları hala sessizce akıyordu.

"Seni çok seviyorum ve sen tanıdığım en güçlü insansın."

Aekeira'nın dudaklarına hafif, içten bir gülümseme değdi, hüznü kırdı ve omuzlarındaki gözle görülür gerginlik *dağıldı*.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Aekeira yanaklarını silerken. "Ama ben senin yarısı kadar bile güçlü değilim."

"Bu tartışılır." Emeriel güldü. "İkimiz de birbirimizin tanıdığı en güçlü kişi olduğumuz konusunda hemfikir olsak nasıl olur?"

Aekeira usulca kıkırdadı ve başını sallayarak onayladı. "Anlaştık." Sonra başını belli belirsiz Emeriel'in karnına yasladı. "Bu iyi mi?"

"Oh evet." Emeriel'in parmakları Aekeira'nın saçlarına gitti ve hafifçe okşadı.

Benim Keira'm.

Bu kadın uzun zamandır Emeriel'in hayatındaki en önemli kişiydi.

Her deneme ve sıkıntıda, Aekeira onun dayanağı, koruyucusu, kız kardeşi olmuştu. Ve şimdi bile, Emeriel kırık ve iyileşmekte olan bir halde yatarken, Aekeira'nın varlığı onun en büyük tesellisiydi.

Ama şimdi başka biri daha vardı.

En az onun kadar önemli biri.

Sormamaya çalışsa da bütün gün aklında olan biri. Ve Aekeira, belki de onun tereddütlerini hissederek, ondan da bahsetmemişti.

Emeriel konuşmak için cesaretini toplayarak dudaklarını ıslattı. "O nasıl?"

Aekeira'nın yumuşak, düzgün nefes alışları sorusunu karşıladı. "Büyük Kralınız mı?" Emeriel'in kalbi sıkıştı. "Benim Büyük Kralım."

Aekeira başını hafifçe kaldırdı. "Lord Vladya ve Lord Ottai, olanlardan sonra... onu yasak odalara koydular," diye iç geçirdi. "Üçüncü gün uyandığında hiçbir şey hatırlamıyordu. Ama Lord Vladya onu bilgilendirdi ve sizi görmeye getirdi."

Emeriel'in midesinde bir düğüm oluştu. "Ve?"

"Bütün gün senin yanında kaldı, tam burada oturdu." Yatağın kenarını okşadı. "Onu hiç böyle görmemişim..."

"Kırık mı?" Emeriel yumuşak bir sesle yanıtladı.

"Yenilmiş," diye fısıldadı Aekeira. "Bütün gün sersem gibiydi. Hareket etmedi, tek kelime etmedi. Sadece... sana baktı."

Emeriel'in midesindeki düğüm *acı verici bir şekilde* çözüldü.

Titrek bir nefes alan Emeriel, daralan göğsünün içinden konuştu. "Peki ya sonra?"

"Ve sonra... hiçbir şey." Aekeira'nın sesi düzleşti. "Yatak odasına geri döndü ve o zamandan beri dışarı çıkmadı."

Emeriel hareketsiz kaldı. "Ne?"

"Lord Ottai buna kendi kendine uyguladığı sürgün diyor. Neredeyse bir haftadır kimse büyük kralı görmedi ya da ondan haber almadı ama hâlâ orada olduğunu biliyoruz. Kraliyet Konutu'nu kapattı ve ziyaretçi kabulünü durdurdu."

Aekeira başını tekrar karnının üzerine koydu. "Lord Vladya bile içeri giremedi ve görünüşe göre defalarca denemiş. Kraliyet kanadını koruyan Frostfall askerleri yerinden kıpırdamıyor. Kimsenin içeri girmemesi için kesin emir almışlar."

Aklının başına gelmesine sevindim. O gece onu ele geçiren şey her neyse korkunçtu. Kontrol edilemezdi.

Hâlâ onun gözlerindeki vahşi, boş bakışı görebiliyordu. Sonrasında olanları hâlâ *hissedebiliyordu*.

Bu iğrenç, rahatsız edici anıları bir kenara iten Emeriel, o korkunç geceden *önceki* günleri düşündü. Kulübede birlikte geçirdikleri günleri.

Ruh eşi olan erkeği düşündü. Kendisinden vazgeçtiğinde bile ondan asla vazgeçmemiş olan erkeği.

Daemonikai onu yorulmadan kovalamıştı. Acımasızca. Aralarındaki bağın bir şansı daha hak ettiğini kanıtlamaya kararlıydı.

Büyük kralı mahkemede gururla durmuş ve onun için savaşmıştı. Onun türünden nefret edenlerle dolu bir seyirci kitlesinin önünde, onu *Ruhbağı* ilan etti. Kadını.

Ve Emeriel onu bu yüzden kaybetmeyecekti. *Asla kaybetmeyecekti.*

"Bu bakışı biliyorum."

Emeriel gözlerini kırıştıtarak, onu izlemek için başını tekrar kaldırmış olan kız kardeşine baktı. *Ne zamandır beni izliyordu?*

Aekeira'nın kaşları kalktı. "Ondan vazgeçmiyorsun, değil mi?"

"Asla," diye fısıldadı Emeriel kesin bir ifadeyle.

Aekeira başını salladı, dudaklarının kenarları yukarı doğru çekildi. "Mmm. Yapacağını düşünmemiştim."

Sonra başını tekrar Emeriel'in karnına yerleştirdi.

"İtiraz yok mu?" Emeriel hafifçe şaşırdı.

Aekeira iç çekti. "Emeriel, bu erkeği hayatta kalmak için hizmet etmek zorunda olduğumuz akılsız bir canavardan başka bir şey olmadığı zamanlarda bile sevdin. Hatta sen

Orada baygın ve ölmek üzereyken, uyandığında ondan vazgeçmeyeceğini biliyordum. Sen böylesin işte. Ve ben buna saygı duyuyorum."

Emeriel'in dudakları hafif bir gülümsemeyle yumuşadı. "Teşekkür ederim."

"On yıl önce, bugünkü hayatımızın böyle olacağına kim inanırdı? Senin, Em, böyle yaşayacağına. Bir kız. Bir prenses."

Emeriel'in bakışları tavana kaydı. "Bu beni de şaşırtıyor. O zamanlar biri bana burada olacağımı, bu hayatı yaşayacağımı söyleseydi, onun deli olduğunu düşünürdüm."

"Başıma gelebilecek en iyi şeyin nazık bir aristokrata satılmak olduğunu düşünürdüm." Aekeira küçük, acı bir kahkaha attı. "Beni kendi yetiştiricisi yapabilecek birine. Belki de 'onları mutlu etmek' için adamlarına hizmet etmeme bile izin verirdi ama en azından bana koruma sağlardı. İzin vermediği diğerlerinin bana zarar vermesini engelleyecekti. Bu benim hayalimdi, Em. O zamanlar benim için *umut buydu*."

Emeriel bu düşüncenin sertliği yüzünden onu azarlamadı. İçindeki gerçeği gördü.

O zamanlar, böyle bir yaşam bir lütuf olabilirdi. Urekai'yle tanışmadan önce katlandıkları sonsuz dehşetle kıyaslandığında, neredeyse bir lütuftu.

"Burada aşkı bulacağımızı hiç düşünmemiştim Keira," dedi Emeriel usulca. "Karşılığında bize değer veren güçlü adamlar. Bizi korumak, bize sahip olmak ve bizi paylaşmak yerine kendileri için saklamak isteyen. İblis avcılarından daha fazla iblisle savaşmaları gerekiyorsa ne olmuş yani?"

Emeriel devam ederken duyguları kabarmıştı. "Peki ya zaman zaman zihinleri bozuluyor ve kontrol edemedikleri şeyler yapıyorlarsa? Ne olmuş yani bu kadar kırılmışlarsa?"

"Haklısın." Aekeira sertçe yutkunurken boğazı Emeriel'in karnına doğru çalışıyordu, konuşurken sesi kısıktı. "İşte bu yüzden bize sahipler. Onları karanlıktan çıkarmak için her zaman orada olacağız. Bizi tüketse bile. Çünkü onları bu kadar çok seviyoruz."

Durakladı. "Şimdi yaptığın şeyi neden yaptığını tamamen anlıyorum, Em. Çünkü bu tam da benim Lord Vladya için yapacağım şeydi. Geçmişte onun için zaten yaptığım şey."

Emeriel kız kardeşinin saçlarını nazıkçe okşadı. "Hatırlıyorum. O gün, sırrım avluda ortaya çıktığında, Lord Vladya korkunç bir kriz geçirmişti."

"O gün bana ilk kez açıldığı gündü." Aekeira anının etkisiyle belli belirsiz gülümsedi. "Ona aşık olduğumu fark ettiğim gün."

O zamanlar o kadar çok karanlık düşüncesi vardı ki... beni kırbaçlamak istedi ama neyse ki bunun yerine bana zarar veren köle efendisini kırbaçladı." Daha düşük bir ses tonuyla fısıldadı. "O zaman bile, o kadar korkmuşken, onun tarafından kırbaçlanmaya tamamen hazırdım, Em."

Emeriel kız kardeşine üzüntü ve hayranlıkla baktı.

"Bu yüzden içten içe onun için her şeyi yapacağımı biliyordum," dedi Aekeira, sesinden duygu *damlıyordu*. "O erkeği o kadar çok seviyorum ki onun için fedakârlık yapmak bana kolay geliyor. Her zaman da öyle oldu."

Emeriel tamamen anladı. *Tam olarak nasıl hissettiğimi.*

"Belki bir gün bu günün hikâyesini de anlatırız." Aekeira'nın sesi hüzünlü bir hal aldı. "Tüm bunlar geçmişte kalacak. Vladya'm ruhunu geri alacak ve ben de bir Syren olacağım. Sadece bağlanmakla kalmayacağız, birlikte çocuklarımız da olacak. O yabancı semptomlarından kurtulacak ve sonunda mutlu olacağız."

Emeriel şefkatle gülümsedi ve kız kardeşinin rüyasının onu sıcak bir battaniye gibi sarmasına izin verdi. *Bu rüyayı sevdim.*

O da kendi rüyasını ekledi. "Belki bir gün Daemon'um artık akılsızlıkla savaşmayacak. Onu huzursuz eden kâbuslar olmadan huzur içinde uyuyacak. Ruhunun ölümü iyileşir, kanla beslenmesi artık bir endişe olmaktan çıkar. Belki de aramızdaki bağ her zamankinden daha güçlü bir şekilde yeniden oluşacak."

Durakladı, sesi daha da yumuşaklaştı. "Belki bir gün ona çocuk veririm ve kaybettiklerinin yaralarını sarmasına yardımcı olurum. Ve belki de zamanla, benim onu sevdiğim kadar o da beni sevmeye başlar."

Aekeira doğrulup ona baktı, gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Ve tüm bu karanlık zamanlar geride kalacak." Emeriel kendi gözyaşlarının arasından gülümsedi, hala kendi hayallerini döküyordu. "Yeniden sağlıklı ve güçlü olacak, trajediden önceki Daemonikai gibi. Efsanenin Büyük Kralı Daemonikai, trajedinin esareti onu aşağı çekmeden. Belki bir gün, bu ana dönüp bakacağız ve gülümseyeceğiz... 'Bakın ne kadar ilerledik...' diyeceğiz."

Aekeira yaklaştı ve onu kucakladı.

Emeriel, baskı omurgasında keskin bir acıya yol açsa da karşılık verdi.

Ama o yine de ısırdı, bunun yerine kucaklaşmaya doğru eğilmeyi tercih etti, gözyaşları Aekeira'nın omzuna döküldü.

"Evet, Em," diye fısıldadı Aekeira, sesi kulağında sıcaktı. "Belki bir gün, tüm bunlar sadece geçmişte kalan bir hikaye olur."

Belki.

Emeriel, dudaklarına acı tatlı bir gülümseme değerkken gözyaşlarını geri kırıptı. Birlikte ne güzel, ne kırılğan bir illüzyon çizmişlerdi.

Şimdiki zamanlarının karanlık gölgelerinin dokunmadığı daha parlak bir gelecek hayali.

Emeriel usulca, "Kendimi biraz daha toparladığımda Sevgilimi görmeye gideceğim," dedi. "Günlerini kendinden nefret ederek geçirmesi düşüncesi hoşuma gitmiyor. Suçluluk ve kendini yok etme içinde boğulması."

Aekeira ona bakacak kadar geri çekildi, kendi gözyaşları düşmekle tehdit ediyordu ve küçük bir baş selamı verdi. "O zaman sanırım seni mümkün olduğunca çabuk iyileştirmemiz gerekiyor."

Emeriel sulu bir gülümsemeyi başardı. "Sanırım öyle."

Üçüncü Bölüm

BÜYÜK LORDUMA BAKMAK

Gece yarısı, Emeriel uyuduktan çok sonra, Aekeira uyanık bir şekilde tavana bakıyordu.

Düşünceleri huzursuzdu, dönüp dolaşıp yine *ona* geliyordu.

Günler önce fark ettiği çürükler. Duruşundaki gerginlik. Gözlerindeki acı.

Uyumak imkânsızdı.

Pes ederek sessizce yataktan kalktı ve karanlık koridora çıktı. Koridorlarda uzun ve sessiz bir yürüyüş yaparak Kraliyet Konutu'nun diğer tarafına geçti.

Kapıyı çalmadan önce bir an tereddüt etti. Sinirleri aniden allak bullak olmuştu.

"Git buradan," diye gür bir ses içeriden havladı.

Kapıyı tekrar çaldı.

"Yaz, dışarıda her kim varsa yoluna göndermezsen yemin ederim kelleni uçururum!" diye tehlikeli bir şekilde bağırdı.

"Benim, Majesteleri," diye duraksadı, sesi amaçladığından daha kısıktı. "Aekeir-"

Kapı o kadar hızlı açıldı ki tökezleyerek geri çekildi.

Büyük Lord Vladya kapı aralığını doldurmuştu, her zamanki gibi düzgün siyah saçları dağılmıştı. Gri gözlerindeki vahşi, odaklanmamış bakış ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. *Vahşi bir olay.*

"Şu an kötü bir zaman," diye uyardı. Yer istiyor.

Onu bu şekilde bırakmayacağım. Aekeira içeri girdi. "Ne kadar oldu? Ne zaman başladı?"

"Aekeira..."

"Lütfen beni uzaklaştırma." Yaklaştı. "Burada olmak istiyorum. Burada olmama izin ver."

"İşler kötüye gidebilir. *Çok kötü.*"

Aekeira'nın kalbi sıkıştı. Bir hafta önce kötüleştmişti, değil mi? İşler kontrolden çıkmıştı ve onu suçlamıştı. Acısını ondan çıkarmış, onun hatası olmadığı halde onu kendinden uzaklaştırmıştı.

"Bekle, bu morluklar için özür dilemek istiyorum..." çenesinin etrafındaki ve ön kollarındaki derin renk değişimine baktı. "Bunlar taze. Mahkemede yine kavga mı ettiniz?"

"Kraliyet avı sırasında birkaç sert takla attım sadece," diye mırıldandı. "Önemli bir şey değil."

"Bir şey yokmuş gibi görünmüyorlar." Ama konuyu değiştirerek ona baktı. "Olanlar için çok üzgünüm. Kendime kızmıştım. Kendimi ne kadar çaresiz hissettiğime kızdım. Hıncımı senden çıkarmamalıydım."

Lord Vladya başını sallayarak, "Özür dilemek için bir neden yok," dedi. "Emeriel'in içinde bulunduğu durumu görünce... anlıyorum-" Gözleri *sarı sarı* parladı ve eli fırlayarak kadının boynunu kavradı.

"İnsan pisliği," diye hırladı öfkeli ve ölümcül bir ses tonuyla.

Elini sıkıca kavrayıp havasını keserken Aekeira'nın nefesi kesildi. Elleri bileğine gitti ama ona karşı koymadı.

Paniklemenin işleri daha da kötüleştirdiğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Başladığı anda, sanki onu ısırması gibi serbest bıraktı.

O kadar hızlı geri adım attı ki neredeyse dengesini kaybediyordu.

"Ben... Ben özür dilerim, özür dilerim, Aekeira. Sadece git. Bu gece... bu gece kötü. Senin incinmeni istemiyorum."

Aekeira derin bir nefes aldı, nefesini ve çarpan kalbini sabitledi. "Hiçbir yere gitmiyorum. O yüzden beni uzaklaştırmaya çalışmaktan vazgeçebilirsiniz."

Başını tekrar salladı, ellerini yumruk yaptı. "Bu çok tehlikeli-" "Lütfen, sana yardım etmeme izin ver Vlad," diye fısıldadı şimdi... yalvarıyordu.

Adam itiraz edemedi kadın devam etti. "İçgüdülerini çok uzun süre bastırdığında ve iyi uyuyamadığında ancak bu kadar kötüleşir. En son ne zaman beslendin?"

"Bu haldeyken Merilyn'e dokunmam. Ve uyku..." Acı bir kahkaha attı. "İçinde bu kadar çok ses varken uyumak zordur."

Başınız size nasıl toplu katliam yapacağınızı ve *onların lanet kanında* nasıl yıkanacağınızı gösteriyor."

Aekeira onu kucaklamak istedi. Onu kollarının arasına almak ve acısını biraz olsun dindirmek istiyordu.

Ama geçmişte yaşadığı olayların ona öğrettiği bir şey varsa, o da böyle anlarda temkinli olmaktı.

"Sana sarılabilir miyim?" diye sordu nazikçe, kollarını ona açarak.

Bir an için kaskatı kesildi, gri gözleri vahşileşti. Ama yavaş yavaş üzerindeki gerginlik azalmaya başladı.

Başka bir şey söylemeden, sert adımlarla kucağına girdi ve başını omzuna yaslamak için indirdi.

Aekeira onu kendine yakın tutarken rahatlamıştı, kolları onun etrafında sıkışmıştı. *Işık tanrıları, bu erkeği nasıl da özlemişim.*

Kendi bedenindeki sertlik eriyip gitti.

Birdenbire, Aekeira'nın dünyasında her şey yeniden yoluna girmiş gibi hissetti.

Öldür, öldür, öldür!

Hepsini öldür...!

Gözlerini kapatan Vladya kendini onun dokunuşuna odaklanmaya zorladı, kendini onun yumuşak kollarına bıraktı.

Canavarı, hapsedilmiş vahşi bir hayvan gibi içinde huzursuzca dolaşıyor, dışarı çıkmak için çaresizce içini tırmalıyordu.

Yıkıma neden olmak için can atıyordu.

Tahribata aç.

"Sana bir banyo hazırlayacağım," dedi Aekeira'nın yumuşak sesi kaotik zihnine nüfuz ederek. "Ve Yaz'ı morluklar için biraz merhem ve baş ağrını azaltmaya yardımcı olacak bir iksir getirmesi için göndereceğim - biraz uyumak için yeterince rahatlamana yardımcı olabilir, tamam mı?"

Kafatası ikiye ayrılıyormuş gibi gözlerinin arkasına vuran baş ağrısını nereden biliyordu?

Ama elbette biliyordu. O Aekeira'ydı.

Her zaman dikkatli. Adamın içini gören o anlayışlı kahverengi gözleriyle onu izliyordu.

"Pekâlâ," dedi, sesi sertti.

Hafifçe geri çekildi, onun daha büyük olan elini daha küçük olan elinin içine aldı ve onu yatağa doğru götürdü. "Lütfen, uzan."

Adam yatağa uzanırken kadın onu sabitledi. Görüşü dalgalanıyor, gidip geliyordu ama yine de onun hareketlerini seçebiliyordu.

Kapıya doğru yürüdü, biriyle -muhtemelen Yaz'la- konuşmak için kısa bir süreliğine açtı ve tekrar kapattı. Sonra daha önce getirilmiş olan ve Vladya'nın çınlayan kafasını tutmakla meşgul olduğu için kullanamadığı büyük küvete doğru ilerledi.

Vladya'nın odaklanmamış bakışları onun her hareketini izliyordu. Kollarını sıvayarak bir şişe güzel kokulu yağ çıkardı ve dikkatlice suya döktü. Eliyle banyoyu karıştırarak rahatlatıcı kokuyu havaya yaydı.

Üzerine bir sakinlik çöktü. Uzun zamandır hissetmediği türden bir sakinlik.

Kafasının içindeki seslerin şiddeti azalmaya başladı. Sağır edici çığlıklardan mırıltılara dönüştüler. Hâlâ oradaydılar ama şimdi daha sessizlerdi. Görmezden gelmek daha kolaydı.

Bir haftadan uzun süredir bu kadar huzurlu olmamıştı.

Daemonikai'nin düşüşü, saraydaki gerginlikler ve Aekeira ile olan gergin ilişkisi arasında zihninin *kaos* içinde olduğunu söylemek yanlış olmazdı.

Ama şimdi, burada, kendi alanında onu tekrar izlerken, kendi *bölgesinde* onun kokusunu duyarken, içindeki fırtına dinmeye başlamıştı.

"Banyonuz hazır lordum," dedi kadın, önünde durarak. Adamın gözleri irkilerek açıldı. Gerçekten de dalmış mıydı?

Ama açık olmak için, "Uyudum mu?" diye sordu.

"Sen yaptın." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ama sadece birkaç dakikalığına."

Yavaş bir nefes verdi. "Uzun zamandır doğru dürüst uyuyamadım."

Gözleri yumuşaktı, daha yakına eğildi, sesi şefkatliydi. "O zaman şimdi seni hazırlayalım."

Tekrar elini tutarak onu küvetin kenarına götürdü. Vladya itiraz etmeden onu takip etti ve soyunmasına yardım etmesine izin verdi.

Suyun sıcaklığı onu sarmaladı, içine gömülürken omuzları yüzeyin altına indi.

Alçak sesle, rahatlamış bir iç geçirdi.

Küvetin yanında diz çöken Aekeira temiz bir beze uzandı ve sıkmadan önce suya daldırdı.

Nemli bezi boynuna bastırarak nazikçe sildi. Sakinleştirici.

Vladya her dokunuşta *biraz daha* rahatlıyordu.

Kollarını ve ellerini sildi, başparmakları avuç içlerindeki nasırların üzerinde gezindi. Küçük bir sabun şişesine uzanarak ellerine az miktarda sabun döktü, köpürttükten sonra omuzlarına ve sırtına yaydı.

Bir noktada tekrar uykuya dalmış olmalıydı. Çünkü gözlerini açtığı anda banyo bitmişti ve kadın onu küvetten çıkarmaya çalışıyordu.

Giyinmesine yardım etti ve şimdi geceliklerinin içinde duruyordu, elleri onu yatağa geri götürüyordu.

"İşte." Küçük bir şişe iksir uzattı ve adamın dudaklarına götürdü. "İç bunu."

Yaz iksiri ne zaman getirmişti? Kapıyı duyduğunu hatırlamıyordu ama önemli değildi.

Sıvı, hafif acı bir tat bırakarak boğazından aşağı kaydı. O kadar uykuluydu ki gözleri zar zor açılıyordu.

"Bu biraz acıtacak." Yanağındaki yara izinin hemen yanındaki kesiğe nemli bir bez bastırdı.

Yarasını silerken alnı konsantrasyonla çatıldı. Ağzının yanına. Kürek kemiğinin yanına.

Kokusu bir iksir gibiydi.

Vladya derin bir nefes alarak daha fazlasını açgözlülükle ciğerlerine çekti. Ama çok geçmeden kız geri çekildi.

Kaybettiği için neredeyse inleyecekti ama sonra yatak arkasına doğru eğildi ve Vladya kızın tırmanışıyla onun varlığını tekrar hissetti.

İşlemi tekrarladı, bu kez sırtındaki pençe izlerini taradı.

"Yiyecek kadar güzel kokuyorsun," diye mırıldandı Vladya, sonra bunun kulağa ne kadar vahşi gelebileceğini fark ederek kaskatı kesildi ve hemen ifadesini değiştirdi. "Yani... gerçekten, gerçekten çok güzel."

"Teşekkür ederim lordum."

Kadının nefes nefese söylediği sözlerdeki gülümsemesini duyabiliyordu.

Vladya iç çekerek arkasına yaslandı, burnunu onun boynuna gömdü ve ciğerlerini onun kokusuyla doldurdu. *Aman Tanrım.*

Yüzyıllardır sevgi dolu bir kadın dokunuşu olmadan yaşamış bir erkek için, kendini bir bağımlı gibi hissetmeye başlamıştı.

Onsuz iki hafta geçirdin ve berbat bir haldesin. Çok kolay kıskırtılıyorsun, genç bir çocuk gibi kavga çıkarıyorsun.

Vladya kafasının içindeki sesi duymazdan geldi, onun yerine varlığının verdiği rahatlığa odaklandı.

Ve şimdi zihninin olan mayına düştün, vahşi bir serüvene sürükleniyorsun. Neden bir insana senin üzerinde böyle bir güç veriyorsun?

Kadın irkildi.

Vladya'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Kızın kalçasını çok sert kavramıştı. Onu hemen bıraktı. "Özür dilerim."

"Sorun değil."

İnsanlara güven olmaz, diye tısladı ses yine, öfkeli ve zehirli. Seni narin parmaklarına dolayacak, sonra da sana ihanet edecek.

Yoksa neden senin gibi deliliğe giden tek yönlü bir yolda kırık bir zihne sahip bir erkekle kalsın ki? Gizli bir amacı vardır. Hepsinin vardır.

"Seni seviyorum."

Kadının sözleri kafasının içindeki sesi yarıp geçti.

Vladya'nın gözleri açıldı ve kadının baştan çıkarıcı boynuna kayd. Kadının kanı bir perinin şarkısı gibi onu çağırıyordu. Karşı koymak için mücadele ediyordu.

Kendini biraz zavallı hissettiği için, "Tekrar söyle Aekeira," diye gürledi.

Eli hareket etmeyi bıraktı. "Seni çok seviyorum, Büyük Lord Vladya."

Dişleri aşağı indi, aleti pantolonunun içinde seğiriyordu.

Yalanlar. Hepsi yalan.

"Kafamın içinde susturmak istediğim sesler var. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var," dedi. "Senden beslenmeme izin verecek misin?"

"Beni nasıl istiyorsun?" Cevabı hiç tereddüt etmeden, güven ve sevgiyle dolu bir şekilde geldi.

Aleti bu basit soruyu *sevmişt*i. Sertleşiyor, pantolonunun kumaşında zonkluyordu.

Vladya birdenbire uyumaktan çok daha fazlasını istedi. "Gel ve önümde dur."

Yataktan kalkarak, çürük geceliğiyle Vladya'nın önünde durmak için hareket etti.

İnce kumaş, banyo suyundan hâlâ nemli olduğu için yer yer üzerine yapışuyordu. Elbisenin kıvrımlarını sarması, adamın onun vücuduna duyduğu açlığın artmasına neden oldu.

Dik otururken, iri elleri kızın belini sararak onu kucağına doğru yaklaştırdı. Parmakları Aekeira'nın yumuşak saç tellerine dolandı ve dişleri batmadan önce boynunu eğdi.

Aekeira inledi, Vladya'ya doğru eğilirken başı arkaya düştü.

Vladya ondan tembelce içti. En nadide şarap gibi kanının tadını çıkarıyordu. Gözleri kayarak kapandı, odağı onun tadına ve vücudunun Vladya'nın vücuduna baskı yapma şekline daraldı.

Ona sarılma şekli, parmaklarının boynuna kıvrılması, onu daha yakına çekmesi. Onun tahrikine karşı belini sallayışına.

İlk başta belli belirsizdi. Küçük seğirmeler, insanın tam olarak kontrol edemediği türden.

Ama sonra ihtiyacı tereddütünü aştı ve daha fazlasını isteyerek açıkça onun aletine doğru döndü.

Onun içinde olmalıyım.

"İçimde olmana ihtiyacım var, lütfen," diye yalvardı, hareketleri giderek daha çılgınca ve koordinasyonsuz hale geliyordu. "Oh, lütfen,"

Tam olarak benim düşüncelerim, genç prensesim.

Kalçalarını tutarak hareketlerini durdurdu, onu yukarıda tuttu, şortunu çözdü, ağrıyan sikini serbest bıraktı.

Geceliğini yukarı kaldırarak onu kendisine doğru yönlendirdi, kaygan sıcaklığı onu santim santim sarıyordu.

"Ooooooh..." Ağlaması uzun sürdü ve onu tamamen doldururken başı geriye düştü.

Çok ıslaktı, çok sıkıydı. Onun için çok hazırды. Etrafına *mükemmel* bir şekilde oturdu.

kalıplanmış bir eldiven gibi.

Üstelik henüz feromon bile salmamıştı.

Bu kadar uzun süre içinde olmadıktan sonra, Vladya'nın arzusu hiçbir kısıtlama tanımıyordu.

Zevk saftı, neredeyse her şeyi tüketiyordu.

Onun altında hareket etti, yukarı doğru itti, onu tekrar tekrar doldurdu.

Kafasındaki sesler kayboldu, içinden akan zevk tarafından boğuldu.

Huzursuzluk hiçliğe karıştı ve sürekli baş ağrısı bile geçti. Hissedebildiği tek şey *buydu*.

"Bunu özlemişim." İtiraf o kadar yumuşaktı ki duyulmamış olabilirdi ama Vladya her kelimeyi yakaladı. "Seni çok özledim."

Göğsünden yayılan sıcak duyguya inanamıyordu.

Birinin en sevdiği yemeğin tadını çıkarması gibi kanını yudumlarırken, çok çabuk bitmesin diye uzattı.

Eli kızın belinde sıkılaştı, kalçalarını doğru noktalara vurmak için açtı verdi.
"Evet, evet, böyle. Ahhh..."

Utangaç, çekingen prensesi bu gece sözlü olanıydı.

Vladya ondan almaya devam ederken biraz gülümsedi, onu emzirdi, salıverilmesi yaklaşıyordu. Ancak o zaman feromon salgılamaya başladı.

Aekeira'nın nefesi daha hızlı geliyor, çığlıkları daha da yükseliyordu. Umutsuzca ona yapıştı, onun itişlerini kendi itişleriyle karşıladı, daha da çılgınca hareket etti.

Doruğa ulaştığında inlemeleri tiz, iniltili bir sese dönüştü, titremeler vücudunu sarstı,

Vladya boşalmadan önce onun boşalmasını dikkatlice zamanlamıştı, böylece onun zevki menisinin yanmasını bastıracaktı. Boğuk bir iniltiyle bıraktı, hareketsiz kalmadan önce son bir kez daha içine girdi.

Kadının derinliklerine boşalırken, kalçalarındaki tutuşu gevşemeden önce bir anlığına sıkılaştı.

"Aman Tanrım..." diye haykırdı. Gücü onu tamamen terk etti ve ona doğru yığıldı, alnını onun omzuna yasladı.

Canavarı tatmin olmuş bir şekilde mırıldandı.

Vladya dişlerini kadının boynundan çekerek yarayı kapattı. Sonra yorgunluk onu bir anda, öncekinden daha yoğun bir şekilde vurdu.

"Yorgunum," diye itiraf etti.

"Ben de." Vladya'nın kucagından indi, sallantılı bacaklarının üzerinde durdu ve geceliğini halsiz, beceriksiz bir şekilde düzeltti. "Uyuman gerek. Uzan."

Vladya ağır bir iç çekişle tekrar yatağa uzandı ama bileğinden tutup onu da kendisiyle birlikte aşağı çekmeden önce değil. "Yanımda uyu."

Kendi isteğiyle gitti, başını göğsüne yaslayarak onun yanına uzandı.

Aekeira bitkin düşmüştü.

Zihni günlerdir ilk kez mutlu bir şekilde sessizdi ve yüzünde yumuşak, memnun bir gülümseme vardı.

Lord Vladya'nın kolu koruyucu bir şekilde ona sarılmıştı, nefes alış verişini uykuya dalmıştı. Şimdi çok huzurlu görünüyordu, önceki gerginliği ve acısı gitmişti.

Tembel gözlerle onu izledi, kanla beslenmenin etkilerini şimdiden hissediyordu. Çenesinin güçlü çizgisini, yanağını gölgeleyen yara izini, henüz solmamış belli belirsiz kaş çatma çizgilerini takip etti.

Onun olan bu güçlü erkek çok şey yaşamıştı ve Aekeira bu gece onu yatıştırabildiğini bilmekten büyük mutluluk duyuyordu.

Son birkaç haftanın stresi, endişesi ve paniği göz kapakları ağırlaştıkça eriyip gitti. Tamamen gevşeyerek gözlerini kapattı ve adamın yakınlığı onu çevrelerken uykuya daldı.

Dördüncü Bölüm

BÜYÜK KRALIM.

EMERIEL uzun aynanın önünde durmuş, Amie elbisesinin arkasındaki düğmeleri iliklerken yansımasına bakıyordu.

Kumaş tenine karşı yumuşacıktı, abartıdan çok rahatlığa öncelik veren sade ama zarif bir tarzda tasarlanmıştı.

Arkasında, Madam Livia sabahın son iksirini hazırlarken cam kavanozların hafif şingirtısı yankılanıyordu.

Tamamen uyanmasının üzerinden dört gün geçmişti ve Emeriel'in morluklarının çoğu solmuştu. Yüzü daha az solgun görünüyordu ve gözlerinin altındaki koyu gölgeler de soluyordu.

Sol kolu hala zaman zaman ağrıya da şişlik inmişti ve artık onu fazla sorun yaşamadan kullanabiliyordu. Parmaklarını dikkatle, dalgınca büktü.

"Çok güzel görünüyorsun prensesim." Amie hüzünlü bir iç çekerek geri çekildi ve yaptığı işi hayranlıkla seyretti.

"Teşekkür ederim, Amie." Kullanacağı kelime *güzel* değildi ama en azından son haftalarda olduğundan daha iyi görünüyordu. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

"Buyurun." Madam Livia elinde dumanı tüten ahşap bir fincanla ona doğru geldi. "Bunu hâlâ sıcakken için Prenses."

Emeriel fincanı aldı, dudaklarına götürdüğünde acı kokusu yukarı doğru yayıldı. Hızlıca içti, keskin tadı diline vurup boğazını yakarken yüzünü buruşturdu.

"Tadı için üzgünüm," dedi yaşlı kadın yüzünü buruşturarak. "Ama bu senin iyiliğin için. Dikkate değer bir ilerleme kaydettiniz ve ben

Seni daha iyi gördüğüme sevindim."

Emeriel küçük bir gülümsemeyi başardı. "Teşekkürler, Madam Livia."

"Artık sadece Livia," diye yüzüncü kez hatırlattı baş hizmetçi ona.

"Buna alışmak biraz zaman alacak, o yüzden ben alışana kadar sen hâlâ Madam Livia'sın."

Yaşlı kadın içini çekti ve belli belirsiz bir öfkeyle başını salladı. "Amie, artık bizden ayrılabilirsin," diye talimat verdi Livia ve genç kız Odadan çıkmadan önce eğildi, kapı arkasından usulca kapandı.

Emeriel elbisesinin eteklerini düzelterip kalçalarının üzerinde yumuşattı.

Aynadan Livia'nın rahatsız bir şekilde kıpırdadığını, ellerinin önlüğüyle oynadığını fark etti.

"Bir sorun mu var?" Emeriel aynadan onun bakışlarıyla karşılaştı.

Livia tereddüt etti. "Sadece... Yaptığı şeyin acımasızca ve affedilemez olduğunu biliyorum. Ama umarım kalbini açık tutarsın. O öyle bir erkek değil. Lord Zaiper daha çok-"

"Madam Livia-"

"-ve biliyorum," diye aceleyle devam etti Livia. "O ilk günden sonra seni bir daha görmeye gelmediğini biliyorum, ama o-"

"Her şey yoluna girecek," diye kesin bir ifadeyle araya giren Emeriel, baş hizmetçiyle yüzleşmek için tamamen döndü. "Endişelenmenize gerek yok. O benim kader eşim. Uyuyan bağ olsun ya da olmasın, kopmuş olsun ya da olmasın, onun gitmesine izin vermeyeceğim."

Baş hizmetçinin yüzüne bir rahatlama yayıldı ve omuzları çöktü. "Muhtemelen seni itip kakacaktır," diye mırıldandı yenilgiyle. "Lord Vladya'yı bile görmeyecek."

"Deneyebilir."

Baş hizmetçi uzun bir süre ona baktı. Sonunda başını salladı.

"Pekâlâ Prenses. Hazırlanmanız için sizi yalnız bırakayım." Livia odadan çıkmadan önce başını eğdi, kapı arkasından tıkırdayarak kapandı.

Yalnız kalan Emeriel aynaya döndü. Elbisesinin kolunu düzeltti ve kumaşı omzunun üzerinden geçirdi.

Her şey yolunda, Sevgilim. Sana geleceğim.

Emeriel Kraliyet Konutu'na giden köşeye yaklaştı. Her zamankinden daha yavaş hareket ediyordu, vücudu iyileşme sürecinde hâlâ güçsüzdü ama yorgunluğunu belli etmemek için kendini zarafetle taşıyordu.

"Her kimsen geri dönebilirsin," dedi Wegai'nin sert sesi köşeden. "Büyük Kral burada ziyaretçi kabul etmiyor-"

Emeriel köşeyi döndü ve Wegai anında durdu.

Hızla doğrulurken keskin bakışları yumuşadı ve alçak sesle eğildi. "Prenses."

"Majesteleri içeride mi?"

Baş asker duraksadı, dudakları konuşacakmış gibi aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Bu duraksama ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Emeriel onun cevabını beklemeden yanından geçip gitti.

Büyük girişten içeri girdiğinde, tanıdık koridorlar ürkütücü bir şekilde hareketsizdi. Hizmetçiler onu aceleyle selamlamak için işlerine ara verdiler, aceleyle ilerlemeden önce gözleri merakla onu süzüyordu.

Yatak odasının kapısına geldiğinde Emeriel kapıyı çalmak için elini kaldırdı. Duraksadıktan sonra bundan vazgeçti ve kapı koluna uzandı.

Yarı yarıya kilitli olmasını bekliyordu ama sürpriz bir şekilde kol kolayca döndü.

Oda karanlıktı.

İçeri adım atan Emeriel eşiği geçtikten hemen sonra durdu, bakışları loş ışığa alışmaya çalışıyordu. Tüm perdeler sıkıca çekilmişti ve güneşi engelliyordu.

Bayat bira ve havalandırılmamış alan kokusunun kokusu burnuna saldırdı.

Odayı tarayarak onu aradı.

Bir zamanlar tertemiz olan yatak odası darmadağınktı. Giysiler mobilyaların üzerine dikkatsizce serpiştirilmiş, boş bira şişeleri yerlere saçılmıştı.

Ama... o içki içmiyordu. Emeriel'in kalbi küt küt atmaya başladı; bira midesini bozuyor ve canavarını huzursuz ediyordu.

Sonra hafif bir inilti duydu.

Sesi takip ederek yatağın diğer tarafına doğru yürüdü... Büyük Kral Daemonikai yere yayılmış yatıyordu, iri gövdesi yatağın gölgesi tarafından kısmen gizlenmişti. Başı yatağın kenarına yaslanmış, gözleri kapalıydı.

"Majesteleri?" diye seslendi belli

belirsiz. Hiçbir şey duymadı.

Emeriel eğildi ve elini hafifçe omzuna koydu. "Ekselansları...?"

Adamın gözleri birden açıldı, ani hareket onu ürküttü.

Bakışları odaklanmamış, sanki nerede olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi odanın içinde geziniyordu. Sonra burun delikleri alevlendi... ve sonra gözleri ona *kilitlendi*.

Ondan herhangi bir tepki gelmeden birbirlerini izlediler. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, onun akli dengesi yerinde olmayan ve acımasız görüntüleri zihnini yırttı.

O gecenin anıları.

Emeriel gözlerini öyle sıkıca kapattı ki neredeyse canı yanacaktı, onları kendi iradesiyle kovmaya çalıştı, nefes alış verişini düzene sokmak için mücadele etti.

Sonra içini çekti. "Hâlâ rüyalarımı ziyaret edebildiğini bilmek güzel."

Kendini *oradan* çekerek boğazını temizledi. "Bu bir rüya değil..."

Daemonikai gözlerini kırıştırdı.

Etrafı galonlarca birayla çevrili birine göre sarhoş görünmüyordu, ama aynı zamanda tamamen hazır da görünmüyordu.

"Biliyor musun, sanırım bu rüyayı tercih ediyorum," dedi. "Şuna kıyasla daha iyi..."

"Lütfen, ayağa kalk." Onu dik tutmaya çalıştı ama bu, sert bir kaya parçasını kaldırmaya çalışmak gibiydi.

"Bana yardım etmen gerek," dedi gergin bir sesle, iki elini kollarının altından geçirip onu desteklerken kendini destekliyordu.

Bir ağır iç çekiş daha. Ama o kendini yerden iterek hareket etti. Tam boyuna ulaştığında, ağır bir şekilde ona yaslandı ve yüzünü boynunun kıvrımlarına gömdü.

"Sadece bir rüya olan biri için," diye mırıldandı boğuk bir sesle tenine karşı. "İnanılmaz kokuyorsun."

Sonra geri çekildi, gözlerindeki sis dağıldı. "Emeriel? Burada ne işin var? Yatakta olmalıydın."

"Olduğum yerde iyiyim." Gözleri odayı tekrar taradı, düzensizliği inceledi. "Ne yapıyorsun Daemon? Bu sen değilsin."

Gözlerini kaçırdı. "Görünüşe göre artık kendimi tanımıyorum." "Gel, gidelim buradan. Hizmetçiler gelene kadar çalışma odasında bekleyebiliriz. temizle."

Emeriel'e acı ve tereddütle bakarken yüzünde bir savaş vardı; sanki Emeriel'in uzattığı eli kabul etmekle karanlığın içine çekilmek arasında kararsızdı.

"Emeriel..."

"Lütfen," diye ısrar etti, onun elini kendi elinin içine alarak. "Bunu benim için yap."

Uzun, gergin bir duraksamadan sonra, onun kendisini kapıya doğru yönlendirmesine izin verdi. Ama tam kapıya ulaştıklarında durdu.

"Neden çalışma odamda beklemiyorsun?" dedi, sesi şimdi daha sakindi. Daha dikkatli. "Ben de... banyo yapabilirim."

Emeriel tartışmak istedi.

Tüm içgüdüleri onu gözünün önünden ayırmaması için haykırıyordu, hele de bu haldeyken. Ama gözlerindeki yalvaran bakış onu duraksattı.

Adam biraz zaman istiyordu, kendini kontrol etmek istiyordu.

"Tamam." Onun elini bıraktı. "Ama ben seni bekliyor olacağım."

Rafındaki tarihi bir kitapla meşgul olan Emeriel, şöminenin yumuşak ışığı odada titreşirken loş çalışma odasında bekledi.

Kapının gıcirtısıyla başını kaldırdı ve Daemonikai çalışma odasına girerek kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Yine kendisi gibi görünüyordu.

Kirli, buruşuk gecelikleri gitmiş, yerine etek uçları ve manşetleri beyaz desenlerle işlenmiş ağır siyah giysilerinden biri gelmişti. Uzun saçları düzgünce taranmış ve ensesinden bağlanmıştı, sırtından aşağı ipek gibi dökülüyordu. Dik ve sakin duruyordu.

"Sizi beklettiğim için özür dilerim." Ona doğru yürürken derin sesi yumuşaktı.

"Fark etmemiştim." Emeriel kitabı yere koymadan önce kısa bir süreliğine kaldırdı. Onu incelerken endişesini belli ediyordu. "Nasıl hissediyorsun? Çok içmişsin."

"Benim için endişeleniyor musun?" Tam önünde durdu, zümrüt gözleri onunkilere kilitlendi. "Bu soruyu sana benim sormam gerekirdi, tam tersi değil."

Bakışları düştü, sesi utanç taşıyordu. "Yaptığım şey için ne hissettiğimi anlatacak kelime yok. Hiçbiri ne kadar üzgün o l d u ğ u m u ifade edemez."

Emeriel onun daha fazlasını söylemesini beklemedi, aralarındaki kalan mesafeyi kapattı ve kollarını onun boynuna doladı.

Adam anında sertleşti. Çok sıkı çekilmiş bir yay kirişi gibi gerildi.

"Lütfen sarıl bana," diye fısıldadı.

Uzun bir süre tepki vermedi. Sonra, sonunda, kolları ona sarıldı.

Önce yavaşça, sonra sıkıca. *Umutsuzca*. Onu daha yakına çekti, nefesini kesecek şekilde kavradı. Sonunda tutunacak sağlam bir şey bulmuş boğulan bir adam gibi ona yapıştı.

"*Kalbimin derinliklerinden çok özür dilerim,*" diye nefes aldı ve yüzünü onun boynunun kıvrımına gömdü. "Bu kelimelerin yetersiz olduğunu biliyorum. Telafi etmek için zayıf bir girişim-"

"Kendine bir mola ver," diye araya girdi küçük bir sesle, adamın boynuna sokulup tanıdık kokusunu doyumsuzca içine çekerken. "Bana bir iyilik yap. Kendinden nefret etmeyi bırak. Suçluluk duygusunu, öfkeyi bırak. Çok daha kötülerini atlattık. Bunu atlatacağız... birlikte."

"Hayır, bundan daha kötü bir şey yok. Var..." titrek bir nefes. "Seni sağ salim eve götürmek için özel bir araba ve maiyet hazırladım."

Emeriel dudaklarını ısırды.

"Çok uzun zamandır sana tutunmak istiyordum," dedi Daemonikai alçak sesle. "Sen her şeyi yutacak kadar karanlık bir gökyüzündeki tek parlak yıldızdın. Seni kendime saklamak istedim. Ama zihnim yine dengesiz Emeriel. Sana yaptığım şey... Bunun tekrar olması düşüncesine katlanamıyorum."

Onun gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildi ve yüzünü kavradı. Avuçları Emeriel'in serin teninde sıcacıktı, başını eğdiğinde Emeriel başka tarafa bakamadı.

"Bunu bir kez söyleyeceğim. Sadece bir kez. Ve beni dinlemeni istiyorum Daemon. Gerçekten dinlemeni."

Adamın çelişkili gözleri onunkileri aradı.

"Her şeyden önce, sana aşık olduğumda neye bulaştığımı çok iyi biliyordum," dedi kararlı bir şekilde. "Işık Tanrıları aşkına, ben önce senin çılgın canavarını sevdim. Beni duyuyor musun?" Onun gözlerini aradı.

"Senin akılsız, öfkeli, çılgın canavarın benim *ilk* aşkımdı. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Sözcüklerin yerleşmesine izin verdi. "*Bunun* güllük gülistanlık olmasını hiç beklemediğim anlamına geliyor. Aşkımızın dikenleri var ve bu sorun değil. Seni seviyorum Büyük Kral Daemonikai ve her ne olursa olsun bununla savaşağız."

Gözleri onunkilere dikilmiş, parçalanmış ruhundaki tüm mücadeleyi ve kararlılığı görmesine izin veriyordu. "Peki, hazırladığın şu araba? Suçluluğunu, üzüntünü ve öfkeni insan topraklarına göndermek için kullan, çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum. Tam burada olacağım... Yanında. Yanında. Yanında."

"Anlamıyorsun, Emeriel." Erkeği sefalet içinde başını salladı. "Bu tek seferlik bir olay değil. Öylece geçip gitmeyecek."

Nefes almayı bıraktı. "Ne?"

Ağır bir yenilgi iç çekişi karşıladı onu. "Birkaç gün önce kendimi yine tuhaf hissetmeye başladım. Wegai'ye beni odamda tutması için elimizdeki en güçlü zincirleri getirttim. Bilincimi yeniden kazandığımda... yine canavar formumdaydım." Kendini tekrar o şekilde kaybetme düşüncesi tamamen dehşet vericiydi. Küçük bir an için, küçük, belirsiz bir ses, yani Vücudu hayal bile edilemeyecek şeylere maruz kalan kız fısıldadı. *Kaç.*

Teklifini kabul et ve çok uzaklara kaç.

"Gözlerindeki korkuyu görüyorum." Acı dolu sesi sertti. "Ah, Emeriel... seni tekrar benden korkman gereken bir yere geri koyduğumda buradan nereye gideceğiz?"

Boğazı sıkıca çalışıyordu. *Tereddüt etme. Bocalamayın.*

"Bunu atlatacağız," dedi kararlılıkla. Onun için olduğu kadar kendisi için de konuşuyordu. "Bir korkak gibi kaçmıyorum."

"Kaçmak seni korkak yapmaz. Sizi hayatta kalan biri yapar." Kendinden nefret ederek ekledi: "Kaç Emeriel. Çok uzaklara, bu lanetli ellerin sana bir daha dokunabileceği yerlerin ötesine kaç. Eğer kendimi ejderha kanı ve Abadin Ormanı'nın kokulu yapraklarıyla dolu zincirlerle bağlamak zorunda kalırsam, o zaman işlerin gerçekten kontrolümden çıktığını anlayacaksın."

Emeriel onun ellerini kendi ellerinin arasına alıp dudaklarına götürdü ve her parmağına bir öpücük kondurdu. "Neden kendini zapt etmek için en ölümcül toksinlerle dolu zincirleri kullanasın ki?"

"Asıl noktayı kaçırıyorsun." Öfkeli bir ifadeyle baktı. "Gerçekten tekrar vahşileşiyor olabilirim - ya da belki de en başından beri hiç tam olarak iyileşemedim. Geleceğimde akılsızlık dönemleri olacak. Ne yaptığının farkında olmadığım zamanlar. Bana en yakın olanları incitmek anlamına gelse bile, yalnızca türümün temel içgüdülerini tatmin etmeye yönlendirileceğim. *Dostu düşmanı ayırt edememek.*"

"Tuhaf hissetmeye başladığını mı söylemiştin?" Emeriel'in zihni çalışıyordu. "Bu, işaretleri tanıyabildiğin anlamına geliyor. Bu iyi bir şey. Bu, her zaman geçen seferki gibi olmayacağı anlamına geliyor."

"Emeriel-"

Tekrar yaklaştı. "Şuna ne dersin? Bir dahaki sefere yaklaştığını hissettiğinde bana söyle. Ya da Lord Vladya'ya, Ottai'ye, Wegai'ye, seni önemseyen herkese söyle. Sana yardım etmenin bir yolunu bulacağız Daemon."

Sevgilisi açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. "Ne dediğimi anlamıyor musun?"

"Anlıyorum kralım," diye cevap verdi sakın bir şekilde, kollarını kavuşturarak. "Sadece senin bakış açını dinlememeyi tercih ediyorum."

"Emeriel... Seni her şeyden koruyacak güce ve kuvvete sahibim. Ama seni *benden* kim koruyacak?" Omzunu dikleştirerek arkasını döndü. "Arabayı al ve git. *Sana yalvarıyorum.*"

Kral Daemonikai'nin ondan uzaklaşırken yüzünde beliren ifade... acı, büyük ve çığ acı, Emeriel'in cesaretini kırdı.

Onu gerçekten kaybedebilirim.

"Geri dönmeyeceğim ve gitmesine izin vermeyeceğim." diye kesin bir dille ifade etti. "Beni dinle-"

"Eğer gerçekten yapacağımı düşünüyorsan zamanını boşa harcıyorsun." Emeriel onun önüne doğru ilerledi, mutsuzluğunu belli ediyordu, sesi kısıktı. "Ölümüne düşünmek yerine, neden bana sarılıyorsun?"

Adamın gözleri sanki zihinsel olarak kendini dizginliyormuş gibi kapandı.

"Sarıl bana, lütfen?" Emeriel'in sesi kendi kulaklarına bile muhtaçmış gibi geliyordu ama umursamadı.

Onsuz geçen bir haftadan sonra, yaşadığı dehşetten sonra tek istediği onun kollarını tekrar etrafında hissetmekti. "Lütfen?"

"Cehennem taşakları." Kral Daemonikai bir kolunu dizlerine dolayarak ve diğerini sırtına koyarak onu ayaklarından kaldırdı. Sanki ihtiyacı olan bir can simidiymiş gibi onu çok yakınında tutuyordu.

Onun içinde erirken kızıdan muhtaç bir inilti yükseldi. Evet, *evet*.

Onu çalışma odasına taşıdı, pelüş minderlerin üzerine indirdi ve kucağında tuttu. Elleri titriyordu. "Sormana hiç gerek yok. Sadece..."

"Gelmeni bekledim ama gelmedin." Emeriel'in sesi titriyordu.

"Sana yaptıklarımın sonra nasıl gelebilirdim ki?" İnledi. "Kendimi odama gömmek ve bir daha asla ışığa adım atmamak istedim. O kadar çok pişmanlığım var ki..."

Kalbi onun avucunda kararsızca atıyordu.

"Açlık grevine uzun zaman önce son vermeliydim." Daemonikai sesi çatlayarak devam etti. "Kan konağımdan beslenmiş olsaydım... seni neredeyse tüketmeyecektim."

Hafifçe geri çekilerek ona baktı. "Yapma bunu. Lütfen, sana yalvarıyorum."

"Eğer gitmeye karar verirsen, yaşadığım sürece seni her zaman koruyacağımı bilmeni isterim. Zarar görmemeni sağlayacağım, insan kralın seni güvende tuttuğundan emin olacağım. Avlanma korkusu olmadan hayatını istediğin gibi yaşama özgürlüğüne sahip olacaksın. Sana yemin ederim."

"Bunu duymak güven verici olsa da gereksiz. Bir yere gitmiyorum.

Daemonikai'nin gözleri onunkileri aradı, içlerinde bir suçluluk ve inançsızlık fırtınası dönüyordu. "Nasıl hâlâ buradasın Emeriel? Sen nasıl gerçeksin?"

Emeriel onun pürüzsüz yanağını öptü. "Tam olarak olmak istediğim yerdeyim." "Nasıl olur da bu cehennemde, bu şeytanla birlikte olmak istersin?"

Gözleri onunkilere dikilmişti. "Cehennem burada olabilir ama bu şeytan benim meleğim." Gözleri kadının dudaklarına kayarken güçlü bedeni ürperdi.

Pürüzsüz yanaklarına bakarken aklına bir soru geldi. "Şimdi düşündüm de, Urekai'yi büyük sakallarla pek görmüyorum."

Daemonikai durdu. Ağzı açıldı... kapandı... tekrar açıldı.

"O vahşi, asi ormanları bilirsin, içinde bir hançer kaybedecek kadar kalındır." "B ö y l e bir zamanda bunu nasıl düşünebildin?" diye sordu. İnanılmaz bir şekilde.

"Özür dilerim," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Konu artık ilgimi çekmediğinde zihnim dağılmaya meyilli oluyor."

Derin bir nefes aldı. "Gerçekten o arabaya binmeyeceksin, değil mi?"

Kadın sırtıttı. "Beni neyin ele verdiğini merak ediyorum."

Kral Daemonikai yemin etti. "Çok inatçı ve sıradışı bir kadınsın, bunu biliyor muydun?"

Öfke dolu olsa da, bir umut duydu. Zayıf bir umut. Kızın gitmesinden *korkuyordu*.

Ah, Daemon. Senin için hissettiklerimin derinliğini gerçekten anlamıyorsun, değil mi?

Senden ayrı kaldığım her an kalbimde acı biberle doldurulmuş bir delik açıyor. Nefes alamıyorum, işlevimi yerine getiremiyorum. Gitmemi nasıl beklersin?

Boğazı sıkıca çalışıyordu. "Gerçekten kalacak mısın?"

"Evet, büyük kralım." Parmaklarını onun çenesinin hizasında gezdirdi. "Evet, kalacağım."

"Teşekkür ederim, Emeriel." Yüzünü onun boğazına gömdü ve derin bir nefes aldı. "Çok üzgünüm. Varlığımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağım."

Emeriel gözlerini kapadı, yumuşak bir ses çıkardı, vücudu ona doğru gevşedi.

Günlerdir ilk kez kendini huzurlu hissediyordu.

Eve, tekrar.

Beşinci Bölüm

ÇOK ADALETSİZ

BÜYÜK YÜKSEK MAHKEMEDE, Büyük Lord Zaiper tertemiz cübbesi, sakın ve otoriter yüz ifadesiyle tam ortada duruyordu. Her gün onları ikna etmeye çalışıyordu ama sonuç hep aynıydı. Bugün farklı bir yaklaşımla geldi.

"Büyük kralımız delireli bir haftadan fazla oldu-" Vladya'ya ters ters baktı. "-İyi değil."

Salon fısıltılarla çalkalandı.

"Hepinizin bildiği gibi, geçtiğimiz birkaç yıl içinde Majesteleri bazı zorluklarla karşılaştı. Bu zorluklar onun bu saraya ve halka karşı görevlerini yerine getirmesini zorlaştırdı. Belki de kutsal metnimiz *olan Taçlar Konkordatosu*'nu yeniden gözden geçirmenin zamanı gelmiştir."

Bunun üzerine mırıltılar daha da yükseldi.

Tedirginlik artıyordu. Lordlar belirsiz bakışlar fırlattı.

Lord Henry ayağa kalktı, kaşları çatıldı. "Mevcut Büyük Kral'ı görevden almak ve İkinci Hükümdar'ın tahta geçmesine izin vermek için bir oylama yapmamızı mı öneriyorsunuz?"

Zaiper ona dönerek, "Yapılacak en doğru şey bu olacaktır," dedi. "*Taçlar Konkordatosu*, On İkinci Bölüm, krallığın temel taşı olduğu için her zaman nihai bir hükümdarın gerekli olduğunu belirtir." Durakladı. "Krallığımız saldırılara karşı savunmasız. Sınırlarımızda çok fazla huzursuzluk var ve yine de buradayız, lidersiziz. Halkımıza rehberlik edecek, her zaman yaptığımız gibi ayağa kalkacak ve sağlam duracak emin ellere ihtiyacımız var. Ama kutsal kanunlarımızı terk ettik. Onlara geri dönmenin zamanı geldi."

Dağınık onay ve muhalefet sesleri yükseldi. Bazıları ciddiyetle başını salladı. Diğerlerinin kaşları daha sert çatıldı.

"Buna gerek yok, Yüce Lord Zaiper."

Bu emir sesi sarayın gürültüsünü gök gürültüsü gibi böldü.

Bütün başlar Daemonikai'nin durduğu büyük girişe doğru döndü. Zaiper'in neşesi söndü.

İyi görünüyordu. Çarpıcı ve çekici.

Tören kıyafetlerini tamamen giymiş olan büyük kralın siyah cübbesi onu herkesten ayıran özel bir tasarıma sahipti. Altın işlemeler ışıktaki parlıyordu. O podyuma doğru ilerlerken askerleri de dağıldı.

Herkes ayağa kalkıp hep birlikte başlarını eğerken koltuklar gıcırdadı. "Majesteleri."

Daemonikai tahtına çıkarken hafifçe başını sallayarak onları onayladı.

"Majesteleri." Zaiper isteksizce başını eğdi ve yumruklarını iki yanında sıkı.

"Ayağa kalkın."

Saray halkı doğruldu ve yerlerine oturdu. Havada hâlâ gerginlik vardı ama alttan alta bir rahatlama da hissediliyordu.

Hatta bazıları *gülümsüyordu*.

Zaiper öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu, gerçekten. Ama bu çok fazlaydı. Mahvolmadan o anı asla yaşayamayacak mıydı?

Daemonikai hâlâ sefalet içinde kıvranıyor olmalıydı. Kadınına yaptıklarından sonra, mahkemede yüzünü göstermeyi düşünemeyecek kadar kırılmış olmalıydı. Burada ne işi var?

Zaiper'in cübbesinin altında ter birikmişti.

Tahtına yerleşen Daemonikai, gözlerini Zapier'e dikmeden önce odayı taradı ve Zaiper onu okuyamadı.

"Geçtiğimiz günlerde sarayda bulunmadığım için özür dilemek istiyorum," diye konuştu Daemonikai sakin ve asil bir sesle. "Çoğunuzun bildiği gibi rahatsızdım. Kan sahibim şu anda dişime karşı işlediği suçlar nedeniyle zindanda tutuluyor. Bu nedenle, alışlageldiği üzere ondan su içmiyordum. Bu benim sorumsuzluğumdur ve bunun tüm sorumluluğunu üstleniyorum."

Mahkeme sessizlik içinde onu dinledi ve her kelimesini dikkatle dinledi.

"Söylentiler var," dedi Daemonikai'nin sesi daha da soğudu. "Zihnimin parçalandığı söyleniyor. Yeniden vahşileşmişim." Bakışları toplanan lordları ve yüksek lordları taradı. "Bu tür saçmalıkları çürütmek istiyorum. Ben sadece açtım. Şimdi iyi besleniyorum ve kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum. Eğer saray bunu uygun bulursa, görevlerime devam etmeye hazırım."

Zaiper'in kafası karıştı. *Ne diyordu bu adam? Burada neler oluyordu böyle?* Vladya'ya doğru bakan erkek şimdi tamamen rahat görünüyordu. Ottai açıkça gülümsüyordu.

Bunu kabul etmeyeceğim.

Omuzlarını dikleştirerek, "Majesteleri," diye konuştu. "Affedersiniz ama... Ravenshadow'daki pek çok kişi iki hafta önceki olaya tanık oldu. Ben de oradaydım." Zaiper'in sesine çelik karıştı. "Sen..."

"Neydim? Deli mi?" Daemonikai sakinliğini korudu, neredeyse soğukkanlıydı, başı hafifçe eğikti. "Mantıktan yoksun bir erkek gibi mi görünüyorum? Akıllı olmayan bir erkek mi?"

"Hayır, Kral Daemonikai, ama-"

"Ama ne, Lord Zaiper?" Zaiper dişlerini sıktı.

Daemonikai sertçe başını salladı ve gözlerini kaçırarak onu görmezden geldi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi dediğim gibi-"

"Prensesin çığlıklarını duyduk," dedi Zaiper sesini yükselterek. "Bütün gece boyunca, acı dolu feryatları Ravenshadow'un duvarlarında yankılandı. Ona zarar verdiğiniz çok açıktı." *İşte, söyledi.*

Bu seferki sessizlik sağır ediciydi.

Daemonikai'nin ifadesindeki hafiflik azaldı. Gerginlik omuzlarında toplandı, gözlerinden bir acı parıltısı geçti.

Büyük Kral'ın elleri, eklemleri solana kadar tahtının kolları üzerinde sıkıca kıvrıldı.

Evet, bu daha doğru. Daemonikai'nin inkâr edemeyeceği tek suçlama.

Zaiper'in göğsündeki gerginlik serbest kaldı. Sarmal bir yay gibi gevşedi.

"Eğer iddia ettiğiniz kadar akıl sağlığınız yerindeyse, Majesteleri," dedi Zaiper sesini endişe ve içten bir merakla dolu tutarak. "Bir zamanlar bu mahkemede savunmak için durduğunuz kadına neden zarar verdiniz? Bize bir şans vermemiz için yalvardığınız, korumayı çok istediğiniz ve uğruna tacınızdan feragat etmeye hazır olduğunuz bir kadına?"

Zaiper devam ederken mahkeme toplu olarak nefesini tuttu. "Eğer kontrol tamamen sizde olsaydı, neden ona böyle bir acı çektirirdiniz? Çıglıkları gece boyunca şafağa kadar çınlayacak kadar büyük bir acı?"

Sözcükleri havada bıraktı ve fısıldaşmaların yeniden patlak vermesini izleyerek nihai hükümdarlarından bir cevap bekledi.

Büyük kralın herhangi bir cevabı yoktu.

Zaiper neredeyse gülümseyecekti ama kendini tuttu. Henüz değil, burada değil.

Ama onları endişeli görmekten belli belirsiz bir memnuniyet duydu. Tepkilerini izliyordu.

İşin en güzel yanı, cevap bekledikleri ve hiçbir cevap alamadıkları o rahatsız edici sessizliğin uzamasıydı.

"Peki ya siz, Büyük Lord Zaiper, onun çıglıklarının acı çıglıkları olduğundan ne kadar eminsiniz?"

Zaiper döndü.

Emeriel kapının yanında duruyordu.

Zarif bir şekilde saraya girdi. Resmi prenses kıyafetlerini tamamen giymiş, *ışıl ışıl* görünüyordu. Cildinde görünürde hiçbir iz yoktu, hiçbir çürük belirtisi yoktu. Ya da acı.

Gözleri ışıl ışıl parlıyordu, hayat doluydu ve dudaklarında geniş, sarsılmayan bir gülümseme vardı.

Toplanan saray halkını zarifçe selamlamak için durakladığında tek bir kişi bile kıpırdamadı, ardından kürsüye çıktı ve büyük kralın yanında durdu.

Sonra... *onu öptü.*

Ne bir öpücük ne de ağır bir edepsizlik, öpücük hafifti. Yine de *samimiyeti* haykırıyordu.

Dilden ya da gösteriştten uzaktı ama sanki yalnızlarmış gibi tutkuyla doluydu.

Öpücük, sarayı daha da derin bir sessizliğe gömecek kadar uzun sürdü. Geri çekilen insan prenses Zaiper'e dönerek düşünceli bir ifadeyle baktı.

"Böyle saçma iddiaları destekleyecek kanıtınız var mı lordum? Bir kadının, erkeği dünyasını sarsarken zevk çıglıkları atması ne zamandan beri yanlış?" Kadın sırtıttı. "*Coşku çıglıklarıyla ne alıp veremediğiniz var İkinci Hükümdar?*"

"Bu doğru değil!" Kelimeler boğazından yırtıldı. O kadar öfkeliydi ki gözleri kıpkırmızı oldu. "Bu konseyin karşısına çıkıp *bize yalan söylemeye* nasıl cüret edersin?!"

"Ah," diye soludu Emeriel, öfkeden ağzını kapatarak. "Büyük kralınıza karşı böyle saçma iddialarda bulunmaya nasıl cüret *edersiniz?*"

Zaiper sadece birkaç saniye bakabildi. Kelimelere dökemeyecek kadar şaşkındı.

Emeriel, "Kusura bakmayın ve bunu son derece saygılı bir şekilde söylüyorum, Yüce Lord, ama bizimle birlikte odada bulunmadığınız sürece, bu tür suçlamalarda bulunmaya hakkınız yok," dedi.

Zaiper buna inanamadı.

"Burada ne işiniz var Prens?" diye sordu Askeri İşler Bakanı, kaşları onaylamaz bir ifadeyle çatılmıştı. "Size ya da kralımıza saygısızlık etmek istemem ama burada olmamanız gerekiyor."

Emeriel bakana döndü ve özür dilemek için eğildi. Tam ve derin bir selam.

"Saraya izinsiz girdiğim için beni bağışlayın, lordlarım." Doğrudu

zarifçe. "Ben sadece kralıma bir mesaj iletmek için geldim, konuşulanlara kulak misafiri olmadan önce ona vermeyi unuttuğum bir mesaj. Sessiz kalıp İkinci Hükümdar'ın böylesine yanlış ve asılsız suçlamalarda bulunmasına izin veremezdim." "İnsanlar ve onların yalanları!" Zaiper kinle alay etti. "Bu krallıktaki herkes bunu duydu. Kaledeki tüm hizmetçileri çağırın, hepsi aynı şeyi söyleyecektir! Bir insanın ağzından çıkan her şeye neden inanalım? Sen bu sarayı bir yıl boyunca erkek gibi giyinerek kandıran kızsın. gerçek kimliğinizi gizlerken!"

Emeriel'in ifadesi hiç değişmedi.

Ama Daemonikai homurdandı. "*Dilinize dikkat edin*, Büyük Lord Zaiper. Kadınımla bu şekilde konuşma."

Zaiper meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Ben hâlâ bu krallığın İkinci Hükümdarıyım ve o resmen seninle çiftleşene kadar onun üzerindeki otoritemi koruyorum. Uygun gördüğüm şekilde konuşacağım."

Vladya tahtından öne doğru eğildi. "Kurban olduğunu iddia ettiğiniz hanımefendi bu mahkemenin önünde duruyor ve size öyle olmadığını kendisi söylüyor. Erkeğiyle geçirdiği zamandan zevk aldığını söylüyor." Sesi neredeyse *eğlenen* bir tınıyla çıkıyordu. "İddialarınızı destekleyecek ikna edici kanıtlarınız ya da güvenilir tanıklarınız olmadığı sürece, ona hakaretler yağdırmak suçlamalarınızı daha az temelsiz hale getirmeyecektir."

Büyük Lord Ottai oturduğu yerden ekledi: "Ve ona yönelik her türlü suçlama ona, eşine ve bu saraya hakarettir." "İkinci Büyük Hükümdar olarak, bu krallığın yasalarını çok iyi biliyorsunuz."

Elbette biliyorum! Bu sayede her şeyden paçayı sıyırdım, sizi aptallar!

Yine de... Bu. Bu. Değil. Adil Değil.

Zaiper öfkelerini bastırarak *nefes* almaya çalıştı. Bunu daha fazla zorlamaması gerektiğini biliyordu; mahkeme açıkça onun tarafında değildi. *Sözde kurban bir şey itiraf etmeyi reddettiği sürece de öyle.*

Krala ve onun insan kadınına dik dik baktı, dişleri o kadar sert gıcırıyordu ki kırılmamaları mucizeydi.

Çığlıkları duymuş olabilecek tanıklar bu işi daha da kızıştırabilirdi ama Daemonikai aleyhine konuşacak hiçbir askere ya da hizmetkâra güvenemezdi.

Nerede yanlış yaptım?

Plan kusursuzdu. İşe yaramıştı. Daemonikai'nin zihni yine parçalanmıştı, onu incitmiş, neredeyse öldürüyordu!

Öyleyse neden güney mezarlığındaki o mezarlardan birinde yatmak yerine burada duruyor, gülümsüyor ve onu koruyor!?

Bu onun zafer anı olmalıydı. Ya da en azından o.

Bunun yerine, başladığı yere geri dönmüş gibi hissetti.

"Tahtın istikrarı konusundaki endişelerinizi anlıyor olsak da, Grand Lord Zaiper, artık buna gerek yok gibi görünüyor," dedi Yüce Lord Belzebob oturduğu yerden kalkarak. "Büyük Kralımız sapasağlam, dişisi de sağlıklı ve mutlu görünüyor. Eğer başka bir şey yoksa, günün gündemine devam etmek istiyoruz."

Mırıltılar salonda dalga dalga yayıldı.

Emeriel'e dönen Belzebob ona kibarca hitap etti. "Prenses, mesajınızı Majestelerine ilettiniz mi?"

"Henüz değil lordum." Emeriel ona zarif bir gülümseme sundu. "Ama kimse itiraz etmezse şimdi yapacağım. Teşekkür ederim."

Daemonikai'ye dönerek ona doğru eğildi ve bir şeyler fısıldadı.

Dudakları başkalarının duyamayacağı kadar yumuşak kelimeler oluşturuyordu.

Ama Zaiper onun ağzının şeklini yakaladı ve kelimeleri net bir şekilde okudu. *Seni seviyorum.*

Daemonikai *rahatladı*. Ve *gülümsedi*.

Zaiper'in midesi şiddetle burkuldu.

Kırılmış olmalıydı. Umutsuzluk içinde debeleniyor olmalıydı.

Gülümsememeliydi.

Zaiper o kadar öfkeliydi ki bir şeyleri öldürmek istiyordu. En yakın uçuruma koşmak ve sonsuz boşluğa çığlık atmak, tüm bunların *adaletsizliği* hakkında.

Geri adım atan Emeriel'in yüzü, sarayın önünde tekrar eğilirken parlıyordu.
"Lordlarım."

Cüppesinin kenarlarını toplarken Zaiper'e kendini beğenmiş bir sırıtış
gönderdi ve salona girdiği andaki vakur duruşuyla salondan ıktı.

Zaiper kelimelerle ifade
edemiyordu. Bu hiç adil değil.

Yani. Haksızlık.

Altıncı Bölüm

ÖFKE VE ÖZGÜRLÜĞÜN TADI

"ARGH!"

Büyük Lord Zaiper en değerli çiçek vazosunu kapıldığı gibi ziyafet salonunun bir ucundan diğerine fırlatarak binlerce parıltılı parçaya ayırdı.

Ardından en iyi bira galonuna uzandı ve fırlattı, ağır kap uzak duvara çarptı, kehribar rengi sıvı aşağı aktı.

Oda çoktan darmadağın olmuştu. Kırık kadehler, devrilmiş sandalyeler ve bir zamanların güzel süslemelerinin parçaları yere saçılmıştı.

Yine de bu kaos efendisinin öfkesini dindirmeye yetmedi.

"İşbirlikçi küçük fahişe!" Lord Zaiper kükreyerek kolunu ziyafet masasının üzerinde gezdirdi.

Kadehler, kadehler ve tabaklar yere çarptı, gürültü salonda yankılandı.

Razarr irkilerek yutkundu ve köşede hareketsiz kaldı. Efendisini uzun zamandır bu kadar yıkıcı bir şekilde öfkeli görmemişti. Lord Zaiper sabaha karşı öfkesi nihayet yatıştığında tüm bu yaptıklarına pişman olacaktı.

"Bu ne cüret?" Zaiper tükürdü, yanan gri ve sarı gözlerini hemen doğrulan Razarr'a çevirdi. "Deli mi? *Delirmiş* mi?"

Zaiper bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Mahkemede olmaması gerekiyordu. Daemonikai'nin gözlerindeki suçluluğu *gördüm*, daha fazla bastırıyordum itiraf ettirebilirdim. Onu yönetmeye uygun olmadığını ilan edebilirdim. Ama hayır! *Onun* gelip her şeyi mahvetmesi gerekiyordu!"

Masadan dekoratif bir *jara* alan Zaiper onu yere çarptı.

Müdahale etme zamanı gelmişti.

Razarr temkinli bir sesle, "Başka bir fırsat doğacak lordum," dedi. "Büyünüz hâlâ aktif. Zihni hâlâ harap durumda. Er ya da geç herkes bunu görecek."

Zaiper ona doğru döndü. "Bu *mükemmel* bir fırsattı!" diye bağırdı, eliyle çılgınca işaret ederek. "İşaretler onun için bilinmezdi! İçgüdülerini ona hükmediyordu! Şimdi belirtileri tanıyacak. Neye bakması gerektiğini bilecek. Ve Daemonikai bir daha *asla* kontrolden çıkmasına izin vermeyecek. Onu tanırıysam, o kıza -ya da başka birine- bir daha asla zarar vermemek için elinden gelen her şeyi yapacaktır!"

Zaiper odanın diğer tarafına doğru tepindi, botları kırılmış camlara çarparak çatırdadı.

"Sinai haklıydı. O küçük insanı çok hafife almışım." Yumruklarını sımsıkı sıkıyor, nefes alışları keskin, sık patlamalar halinde geliyordu. "Ne kadar genç ve önemsiz görünse de, her fırsatta bana meydan okumayı başardı. Bu kız planlarıma çok zarar verdi."

Büyük Lord masanın enkazına ters ters baktı. "Güce olan açlığımı unutmamalı ve fırsatım varken o çekilmez küçük insanı öldürmek için kara büyü kullanmalıydım...! İki yıl önce Daemonikai'yi vahşilikten döndüren de oydu. *Zihnini* ve sonra da *ruhunu* iyileştiren kişi. Belki de önce ona ulaşmaya çalışmayı bırakmalı ve tüm enerjimi *ona* odaklamalıyım."

"Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum lordum," diye hatırlattı Razarr dikkatli bir ses tonuyla. "Kıza yapılacak herhangi bir doğrudan saldırı şüphe çekebilir. Bırakın onunla ilgilenme işini ve suçu Bayan Sina üstlensin. Siz Majestelerine odaklanmalısınız."

Zaiper topuğunun üzerinde döndü. "Peki o küçük *karınca* her fırsatta beni engellerken 'Majesteleri'ne tam olarak nasıl ulaşabilirim?" Yanındaki duvarı yumrukladı, darbe taşı çatlattı... ve kemiğini. Yumruğundan kan döküldü. "Ve o kara büyücüye olan tüm iyiliklerimi de tükettim!"

Razarr'ın ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Lord Zaiper kanayan elini esneterek duvara baktı. Sonra sert bakışları bir kez daha Razarr'ı buldu. "Buraya gel."

Razarr bir kol mesafesine gelene kadar bunu yaptı. Efendisi onu boynundan yakaladı ve dudaklarını birbirine çarptı.

Sevgi öpücüğü değil, öfke öpücüğü. Acımasız. Cezalandırıcı.

Lord Zaiper sonunda çekildiğinde, Razarr dudaklarını yaladı ve kanın tadını aldı. Lord yanaklarını avuçladı.

"Git, beni yatak odamda bekle," diye öfkeyle homurdandı. "Seni çıplak ve benim için hazır istiyorum."

Razarr sözsüzce başını salladı ve itaat etmek için harekete geçti. Bu geceyi dört gözle beklemiyordu.

Mistress Sinai karanlık hücresinde oturmuş, uzaktaki duvara bakıyordu. Mahkemede yaşananları duyduktan sonra kelimelerle ifade edilemeyecek kadar acı çekiyordu.

Bunun o olduğuna yüzde yüz emindi.

"Neden sadece ölmedi ve her şeyin hak ettiği yere dönmesine izin vermedi?" diye acı acı mırıldandı.

Çizme sesleri kulaklarına ulaştı. Ayağa kalkarak beklentiyle parmaklıklara baktı. Birkaç dakika sonra askerler görüldü, soğukkanlı yüzleri loş meşale ışığıyla aydınlanmıştı.

"Majesteleri Birinci huzurunuzda çıkmak istiyor."

Evet! Sina'nın kalbi göğsünde zıpladı.

Bir başkası kilidin anahtarını çevirdi ve kapı açıldı. İki asker içeri girdi ve onu kollarından sıkıca tuttu.

Heyecanı artmıştı. Bu sefil delikte sonsuza kadar kalacakmış gibi hissettikten sonra, nihayet onu görecekti.

Sonunda özgürlüğünü yeniden kazanma, konumunu geri alma şansı. Saygınlığını. Gücünü.

Onu dışarı çıkarırlarken direnmedi. Frostfall'daki odalardan birine götürülürken çenesini dik tuttu.

Sina içeri adımını atar atmaz derin bir nefes aldı, duyuları lüks banyo yağlarının kokusundan zevk alıyordu. Bakışları bir köşede onu bekleyen, suyu mis kokulu yapraklarla dolu, dumanı tüten banyoya takıldı.

Yıllar sonra ilk kez kokmayan bir hava soludu. Dudakları aylardır takındığı en geniş gülümsemeye dönüştü.

Urekai hizmetçilerinden biri eğilerek, "Banyonuz hazır Hanımefendi," dedi. "Yıkanmanıza ve giyinmenize yardım etmek üzere görevlendirildik. Kıyafetlerinizi çıkarmanıza yardımcı olabilir miyiz?"

"Eğer sormanız gerekiyorsa, o zaman belki de konumunuz için uygun değilsiniz," diye tersledi Sinai. "Ne kadar pis olduğumu görmüyor musun? Devam et, seni aptal."

Hizmetçinin gözleri büyüdü. "Pekâlâ, Hanımefendi. Özür dilerim."

Diğerleri öne atıldı ve iş başladı. Üzerindeki kir pas içindeki paçavraları sıyrıp attılar.

Banyonun kendisi harikaydı. Ilık su vücudunu sarıyor, hizmetçiler zindanda geçirdiği süre boyunca üzerine yapışan her kir ve utanç izini temizliyordu.

Meyveler cilalı tepsilerde getirildi -sulu üzümler, olgun incirler, tatlı kavun dilimleri- ve Sina bunları utanmaz bir zevkle mideye indirdi.

Her şey bittiğinde uzun aynanın önünde durdu, yansıması nihayet eskiden olduğu kadına benziyordu. Elbisesi bir şaheserdi, en iyi ipeklerden dokunmuştu ve ışığı yakalayan ince mücevherler vardı. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, sofistike dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu.

Gözlerinin kenarları yaşlarla doldu. *Bunu özlemişim.*

Bugünden sonra sadece yeniden özgür olmakla kalmayacak, aynı zamanda kendisine ait olanı da geri alacaktı.

Askerler geri döndü.

"Büyük Kral hâlâ sarayın soylu lordlarıyla birlikte av sahasında. Onun dönüşünü burada beklemeniz emredildi. Bu odadan ayrılmayacaksınız."

Sina aldırmadı. Yatağın pelüş minderlerine uzanarak beklerken kendini rahat hissetti.

Ve bekledi.

Ve bekledi.

Gün batımı alacakaranlığa döndü. Pencereleden süzülen altın rengi ışık soldu, yerini gölgeler ve mum ışığının titremesi aldı. Sina'nın göz kapakları ağırlaştı ve sonunda uykuya yenik düştü.

"Majesteleri Birinci'ye selam olsun! Urai'nin kudretli ve yüce hükümdarı, Majesteleri, Büyük Kral Daemonikai."

Sinai sarsılarak uyandı.

Bir saniye sonra kapı patlayarak açıldı ve içeri girdi.

Yataktan fırlayan Sinai aceleyle doğruldu ve derin bir reverans yapmadan önce elbisesini düzeltti. "Majesteleri."

Duyduğu onca şeyden sonra ne beklediğini bilmiyordu -aklının zayıfladığına, hastalığına ve dengesizliğine dair söylentiler- ama şimdi karşısında duran kırık bir Daemonikai değildi.

Her zaman olduğu gibi. Uzun boylu, asil ve heybetliydi. İnce dikilmiş siyah bir cübbe giymiş, her zaman hayranlık duyduğu ve korktuğu o gücü ve hâkimiyeti yayıyordu.

"Yorgun görünüyorsunuz Majesteleri," dedi Sina usulca, dikkatle. "Uzun bir gün oldu," diye kırparak cevap verdi.

Pencereye doğru yürüdü, çıkıntıya yaslandı, kollarını kavuşturdu ve karanlık geceye baktı.

Sina rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Onu görmek için aylarca beklemişti, ama şimdi karşısında dururken kendini yanlış yönlendirilmiş hissediyordu.

Sesi keskin ve dolaysızdı. "Beslenmek için buradayım."

"Seni çok özledim." Yaklaşırken sesi titredi. "O cehennem *çukurunda çürüyordum*, unutulmuştum. Ne bir kontrol, ne de senden tek bir ziyaret..."

"Ellerini temiz tutmuş olsaydın o cehennem *çukurunda* olmazdın." Sesi buz gibiydi. "Benim *Ruhbağımı* öldürmeye teşebbüs etmeyi nasıl düşünebildin?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. "Niyetim sizi incitmek değildi, Majesteleri. Sadece... o bir *insan*. Onların tür-"

"O *Emeriel*," diye tersledi. Başını hafifçe çevirdiğinde, erimiş çelik gibi gözleri onunla buluştu. "Onun kimliği Emeriel Galilea Evenstone. Bir Syren. Benim *kader eşim*. Ona herhangi bir nedenle saldırmanın hiçbir haklı gerekçesi olamaz."

Gerçekten kızgındı.

Gözyaşları işe yaramıyor muydu? O gözlerde hiç merhamet yoktu.

"Ama ben günahlarımın bedelini ödedim!" diye hıçkırdı, sesi çaresizdi. "Doğru düzgün beslenemiyorum, banyo yapamıyorum ve o dondurucu, çürümüş hücrede iyi uyuyamıyorum. Özgürlüğümü elimden aldınız! Kanım bana aşırı yükleniyor çünkü efendim benden içmiyor! Yeterince acı çektiğimi düşünmüyor musun?"

"Öyle mi ?" diye sordu açık açık . "üzülüyor hissediyor musun? hissediyor musun

Pişman mısın?"

Çılgınca başını salladı. "Evet, ben-"

"Burada olma nedenim bu değil," diye tekrar konuştu kayıtsızca. "Bugün besleniyorum.

Ondan sonra da sen hücrene döneceksin."

Sina'nın kanı dondu.

Ona bakarken dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Bunu kastetmediğine eminim."

Sert gözler gözlerini kırpmadan onunkilerle buluştu.

Panik ruhuna sızdı. "Bunu bana bir daha yapamazsın, ben senin kan ev sahibinim!"

"İşte bu yüzden suçun için en yüksek cezayı almadın." Açıkça ifade etti. "Sıcak çivili bir kırbaçla elli kırbaç. Üç gün aç ve susuz bırakma. Halkın önünde aşağılanma ve küçük düşürülme. Zindanda on yıl."

Sina'nın eli ağzına gitti ve bir adım geriye sendeledi. "Beni *bununla* mı yüzleştirecektiniz...? *Onun* yüzünden...?"

Büyük Kral Daemonikai *güldü*. Soğuk ve mizahsız. Sinai'nin gözyaşları daha hızlı döküldü. Nasıl bu kadar duygusuz olabilirdi?

"Sadece iki aydır hapistesin ve *şikâyet mi ediyorsun*? Benim kan ev sahibim olduğun için kendini şanslı say, Sinai."

Kutsal olmayan harabeler. Bu noktada, beni gerçekten o çürümüş hapishaneye geri gönderebilir.

Sina'nın dizleri yere çarptı. "Lütfen Majesteleri," diye yalvardı ellerini birbirine kenetleyerek. "Yaptıklarımı bir daha asla tekrarlamayacağım. Lütfen, adaleti merhametle yumuşatın!"

Sonunda efendisi pencereden doğruldu, yavaş ve telaşsız adımlarla odayı geçti. Ona ulaştığında eğildi, yüzü onunkine yaklaştı ve elini boynuna dolayarak onu yerden kaldırdı.

"Merhamet gösteriyorum," dedi alçak ve sakın bir sesle. "Mahkemede yargılanmadın, seni mahkûm etmedim, beni en merhametli halimle düşün."

Nefes nefese kalmış, adamın bileğine tutunmuş, ayakları yere zar zor değiyordu.

"Ama hata yapma Laelsainai, cezan henüz bitmedi." Adamın tutuşu daha da sıkılaştı ve onu adamın gözünü kırpmadan bakmaya zorladı. "Burada işimiz bittiğinde, hapishanene geri döneceksin. Bu son sözümdür."

Yedinci Bölüm

YENİ BİR BÖLÜM

GRAND KING DAEMONIKAI Sinai'nin boynundaki tutuşunu bıraktı ve geri adım attı.

Bayan Sinai sendeleyerek geri çekildi, eli boğazına giderken nefesi titriyordu. Birkaç adım geri çekilirken iri gözleri onu takip etti.

"Neden kalbini bana karşı bu kadar sertleştirdin?" diye bağırdı. "Benim, senin Laelsainai'n. Eskiden aramızın nasıl olduğunu unuttun mu? Çok güzel bir şeyimiz vardı Daemon. Birlikte geçirdiğimiz o iki yüz yıl..." Sesi düştü, daha yumuşaktı. "Seksimiz her zaman patlayıcıydı. Bunu inkâr edemezsin."

"Birlikte geçirdiğimiz zaman sadece Evie bu şekilde keşfetmemizi istediği için oldu. Eğer onun ısrarları olmasaydı, seninle cinsel anlamda asla yakınlaşamazdım." Sesi daha da keskinleşti.

Sözleri yumruk darbeleriydi. Ve daha bitirmemişti.

"Zihninin seni başka türlü düşünmen için kandırmasına izin verdiysen bunu bir kez daha söyleyeyim. *Evie ve benimle* cinsel bir ilişki yaşadınız. Ne eksik ne fazla."

Sina'nın canı yanıyordu, vücudu titriyor, gözleri yaşlarla doluyordu.

"Sahiplenici davrandığımı kabul ediyorum, bu yüzden ilişkimizi bitirmek zorunda kaldın, kabul ediyorum! Ama şimdi daha iyi olabilirim. Yaşadıklarımızı yeniden canlandıralım." Umutsuzca bir adım daha yaklaştı. "Tamam, insan prensese ait olduğunu kabul ediyorum; bunu kabul ediyorum, tamam mı? Emeriel senin *Ruhbağın*, bunu kabul ediyorum! Ama hâlâ benim de olabilirsin...!"

"Sen benim kan ev sahibimsin. Başka bir şey değil," diye kesin bir dille ifade etti.

"İki hafta önce ne olduğunu biliyorum," dedi Sina'nın sözleri bir anda ağzından dökülürdü. "Eğer benimle olsaydın, seni Emeriel'in yaptığından daha iyi idare ederdim. Onun yaptığı gibi çılgılık atmazdım. Ravenshadow bir şeylerin ters gittiğini asla anlamazdı!"

Sinai gözyaşları dökülürken bile kendinden emin bir şekilde çenesini kaldırdı. "Seni bu yoldan götürebilirim. Ben Urekai'yim, Daemon, kendi canavarıma sahibim. Ben ondan daha güçlüyüm. Daha iyisini yapabilirdim-"

Daemonikai öfkeyle, "Onun *yarısının* yapabildiğini siz *on* kişi bile yapamazsınız," diye çıkıştı.

Sinai geri çekildi.

"Onunuz asla onun kadar güçlü olamayacaksınız." diye tekrarlardı yavaşça, daha fazla darbe savurarak. Gözleri onunkileri yakıyordu. "Asla Emeriel'in yarısı kadar dişi olamayacaksınız."

Kalbini yumrukluyor. *Ciğerlerine.*

Sinai nefes almakta zorlanıyordu. "Bunu *bana* nasıl... nasıl söylersin?"

Aralarına koyduğu mesafeyi kapatan Daemonikai ölümcül bir şekilde hırladı. "Bir daha kendini onunla kıyaslamaya *cüret* edersen, boynunu gerçekten kırabilirim. Benimkine biraz saygı göster." Bakışları daha da sertleşti. "Ve işte o *benim*."

Sina'nın dudakları aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı. Yumruk vurmayı bırakmıştı, pençeler şimdi yaralarını deşiyor, gözyaşları serbestçe akıyordu.

"Sil şunları," diye emretti sertçe. "Onları görmek umurumda değil."

Titreyen elleriyle gözyaşlarını sildi. *Kendisine bin yıldır hizmet eden bir kadına karşı nasıl bu kadar kalpsiz olabilirdi...?*

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak bakışlarını onunkilere dikti. "Yabaniyken Vladya'yı Kristal Sular'daki toprakları sana vermeye zorlamak için beslenmemi geciktirdiğini bilmediğimi sanma."

Yüzündeki kan çekildi. Bunu nereden biliyordu!?

"Ne? Bu doğru değil! Böyle saçma yalanları sana kim söyledi?"

"Sen söyledin," dedi Daemonikai'nin sesi yumuşamadan. "Yasak odalardan kana susamış bir halde kaçıp *kendi insanlarımızı* öldürdükten ve Vladya seni cezalandırmakla tehdit ettikten sonra... işte o zaman beni beslemeye geldin! Bunu kendin itiraf ettin."

"Hatırlıyor musun...?"

"Her şeyi. Gerçekten de bilincimin yerine geleceğini düşünmedin, değil mi?"

Utanç ve suçlulukla gözlerini kaçırdı.

"Şimdi de karşıma geçip bana karşı bir şeyler hissediyormuş gibi davranmaya mı cüret ediyorsun?" Sina burnunu çekti. "Gerçekten-"

"Yasalara aykırı olmasaydı, yüzünü görmek zorunda kalmamak için birkaç günde bir suyunu akıtır ve bir yere saklardım. Savaş istemek için neredeyse iyi bir neden."

Kadın irkildi. *Tüm bunlar sırf kaynağından beslenmesin diye miydi?*

"Besle beni."

"Daemon... Ben-" demek istemedim.

"Beni eskiden olduğu gibi besle," diye emretti, yüzü taştan oyulmuştu.

"Gelecekte bunu ne kadar az yapmak zorunda kalırsak o kadar iyi."

Gözyaşlarını tekrar silkeleyen Sinai, soyunmaya razı oldu.

Beslenmeden sonra Sina yatakta tek başına oturdu, vücudu tatmin edilmemiş bir arzuyla uğulduyordu. Adam onun ağrıyan meme uçlarına ya da zonklayan klitorisine dokunmuyordu. Boşalmak için güçlü kalçasına sürtünmesine bile izin vermedi. Bunun yerine, beslenmeyi soğuk ve kişisel olmayan bir şekilde sürdürdü.

Umutsuzca, kendini boşaltmak için kendi ellerini kullandı, ama doruğa ulaştığında bile, bunu yapmış gibi hissetmedi.

Ama bu sorun değildi.

Gözyaşlarını silen Sinai kapalı kapıya baktı. Daemonikai'nin ona ihtiyacı vardı.

Ne kadar aksini iddia etse de, onu istemiyormuş gibi davransa da, ona ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı.

Her zaman ihtiyacı olacaktı.

Sinai gülümsedi. Ondan asla kurtulamazdı.

Ayağa kalktı, ağır ağır giyindi, kendini dokunulmaz hissetti. Her zaman olması gereken kraliçe gibi.

Giyinmeyi henüz bitirmişti ki kapı açıldı, iki asker içeri girdi.

"Size hücrenize kadar eşlik etmemiz emredildi, Hanımefendi."

Aynen böyle, kanla beslenmenin ve orgazmın rüya gibi sisi kayboldu.

"Ne?! Hayır, hayır, bunu kastetmiş olamazsın!" Geriye doğru çabaladı.

"Söylesene

Efendimle konuşmam gerek-!"

Askerler kollarından tutarak onu odadan sürüklemeye başladılar. Kız şiddetle debeleniyor, çıplak ayakları zemine sürtünüyordu.

zemin.

"Daemon!" diye bağırdı. "*Lütfen!* Beni oraya geri götürmelerine izin verme!"

İki gün sonra, şafağın en erken saatlerinde, Büyük Lord Vladya, Büyük Kral'ın yatak odasının dışında durdu ve kapıda durakladı.

İçeride, Daemonikai geniş odasının ortasında hareketsiz duruyor, hizmetkârları ona tören kıyafetlerini giydirmeye çalışıyordu.

Vladya bir an sessizce Daemonikai'nin gözlerindeki soğuk ve dalgın ifadeyi fark etti.

Bu, son günlerde çok sık gördüğü aynı mesafeli ifadeydi. Başka bir şeyi gizleyen bir keskinlik.

Vladya'nın bakışları yakındaki cilalı masanın üzerinde duran, altın ve kıvıllı değerli taşları sabahın soluk ışığında parıldayan taca kayd.

Vladya içeri girerek, "Görüyorum ki birisi bugün tacını takmaya karar vermiş," dedi.

Ona kısa bir süre bakan Daemonikai'nin ses tonu konuşmaya yer bırakmıyordu. "Resmi bir tören için uygun bir kıyafet."

Hizmetkârlarına emretti. "Gidebilirsiniz." Hızla eğildiler ve tek kelime etmeden dışarı çıktılar.

Vladya odayı geçti, görevlilerin yarım bıraktığı işe devam etti, tören cüppelerinin sonuncusunu ayarladı ve bağladı.

Vladya hafifçe, "Görkemli görünüyorsunuz, Majesteleri," dedi. "Ve yorgun."

Daemonikai'nin dudakları belli belirsiz kıpırdandı ama gülümsemedi. "Yeterince uyuyamadım."

"Neredeyse hiç yeterince uyumuyorsun ama her zaman dinç görünmeyi başarıyorsun," diye belirtti Vladya kolaylıkla araştıran bir tonda. "Sanırım aklında bir şeyler var."

Son cüppe de giyildiğinde Vladya geri çekildi ve başıyla küçük bir selam verdi.

Daemonikai başını hafifçe eğdi. "Teşekkür ederim, Büyük Lord Vladya."

Normal şartlar altında Vladya bu unvanı her zamanki gibi bir şaka olarak kabul ederdi ama bugün sesinde hiç espri yoktu.

Karşılığında sade ve saygılı bir şekilde başını salladı. "Rica ederim, Majesteleri."

Günün geri kalanı da hemen hemen aynı şekilde geçti. Daemonikai tüm törenin havasını belirleyen soğuk bir resmiyet havası taşıyordu.

Törene katılan herkes bu değişimi fark etse de kimse bunu açıkça dile getirmeye cesaret edemedi. Vladya'nın kendisi de temkinli bir mesafeyi korudu.

Akşama doğru, insanlar canlı müzik eşliğinde ziyafet çekip dans ederken, nihayet etkinlik meydanından uzaklaştı ve bir an sessizlik aradı. Kölelerin performansı enerjikti ama o her zamanki gibi bundan pek zevk almadı.

Çok uzaklaşmamıştı ki arkasından gelen ayak seslerini duydu.

"Majestelerinin nesi var?" Ottai sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

Ottai endişeyle, "Günlerdir bu yaklaşılmaz havayı yayıyor," diye devam etti. Sesini daha da alçaltarak, neredeyse bir fısıltı gibi, "Sizce... bunun deliliğinin geri dönüşüyle bir ilgisi var mı?" diye ekledi.

Vladya aniden durdu ve endişeli arkadaşına bakmak için döndü. Gözleri, Daemonikai'nin büyük koltuğunda oturup bir parşömene bir şeyler karaladığı meydana doğru kaydı.

Büyük Kral'ın duruşu sert, dikkati ise yoğundu.

Vladya sonunda, "Emin değilim," diye itiraf etti.

Ottai, "Onunla Emeriel arasında bir çatlak olabileceğinden endişeleniyorum," diye seslendi. "Mahkemede olanların insanlar için bir paravan olabileceğinden ve Emeriel'in o gece için onu asla gerçekten affetmediğinden endişeleniyorum."

"Bu da bir olasılık," diye kabul etti Vladya.

Ottai içini çekti. "Peki ya sen? Prens Akeira ile planınız nasıl gidiyor?"

Vladya yürümeye devam ederken başını salladı. "Dün bütün günümü Kraliyet Kütüphanesi'nde *Ruh Dönüşleri* ve *Diriliş* hakkında bulabildiğim her şeyi tarayarak geçirdim."

"Bu iyi, bu iyi." Ottai başını salladı. "Peki, ne buldun?" "Hiçbir şey."

Ottai cevap vermeden altlarındaki zemin *titremeye* başladı. İlk başta belli belirsizdi. Ayaklarının altında zar zor fark edilen hafif bir titreşim.

Ama hızla şiddeti arttı... festival alanını gümbür gümbür inletti.

Tozlar rüzgârda savrulurken, gergin mırıltılar insanların arasında

dalgalanıyordu. Ottai keskin bir bakışla etrafına bakındı. "Neler oluyor?"

İnsanlar meydandan dışarı çıkmaya başladı, gözlerini gökyüzüne kaldırdılar. Tepelerinde garip, kırmızı bir yıldız belirmişti. Diğerlerinden daha parlaktı, ışığı canlı bir şey gibi belli belirsiz titreşiyordu.

Ottai nefesini tuttu, donakaldı. "Bu...?"

Vladya kendini tutamadı, parlayan yıldıza bakarken dudakları geniş bir inançsızlık gülümsemesine dönüştü.

"Kahin uyanıyor," diye nefes aldı Vladya.

Sarsıntılar arttı, insanlar gökyüzünü işaret ederken fısıltılar bağırışlara dönüştü, sesleri merak ve korkuyla doldu.

"Uyanıyor," diye tekrarladı Vladya, kalbi güm güm atıyordu. "*Nihayet*. Gökyüzüne ve denize şükürler olsun."

Askerler insanları taşımaya başlamıştı bile, festival kimsenin beklemediği kadar erken bitmişti. Muhafızlar onları güvenli bir yere doğru yönlendirirken aileler eşyalarını topluyor, sesler alanda yankılanıyordu.

Daemonikai de arenadan çıkmış, yüzü yumuşamış bir halde gökyüzüne bakıyordu. Vladya ona yaklaştı, Ottai hemen arkasından takip ediyordu, ikisi de yukarıya bakıyordu.

"Gerçekten böyle mi görünüyor?" Ottai inanamayarak sordu.

Büyük kral bir kez başını salladı. "Öyle." Vladya'ya baktı. "Senin için bir cevabı olabilir. Ruhunu nasıl geri alabileceğine dair bir cevap."

"Olabilir." Vladya hissettiği mutluluğa inanamıyordu. Birdenbire geleceği, bu sabah uyandığında olduğundan daha parlak görünmeye başlamıştı. "Fazla umutlanmamaya çalışıyorum ama..."

"Hey! Bu iyi bir şey," diyerek Ottai omzuna sert bir el attı. "Umutlanman sorun değil."

Daemonikai, "İnsanların güvenli ve hızlı bir şekilde evlerine dönmelerini sağlamaya odaklanalım," diye araya girdi. "O zaman onu karşılamaya hazır olacağız." Tekrar parlayan kırmızı yıldıza baktı. "Yaşlı Hanım'ı tanırıysam, ilk durağı kale olacaktır."

Vladya başıyla onayladı ve işe koyuldular.

Urai'nin kalbinin derinliklerinde, arazinin vahşi ve evcilleşmemiş olduğu yerde, kimsenin yaklaşmaya *cesaret edemediği* garip, تنها bir mağara yatıyordu.

Kuşlar çoktan uçmaya başlamıştı. Rüzgârlar eşi benzeri olmayan bir saldırganlıkla uğulduyordu.

Şiddetle çalkalanıyor, ağaçları yırtan, yaprakları dallarından koparan dönen bir girdap yaratıyordu. Otları yerden kaldırıp gökyüzüne saçtı.

Mağaranın içinde karanlık hüküm sürüyordu.

Yüzyıllardır bozulmamış toz her yüzeyi kaplamıştı.

Mağara geniş ve ürkütücüydü, eski tabut yataklarıyla kaplıydı, yüzeyleri loş ışıktaki belli belirsiz parlayan şifreli sembollerle kazınmıştı.

Mağaranın tam ortasında, tabut yataklarından biri yerinden oynadı. Kapak gıcırdadı ve kayarak açılmaya başladığında sessizliği bozdu.

Havaya toz yayıldı ve içeride bir kadın figürü yatıyordu. Vücudu sanki zamanda donmuş gibi kıpırdamadan duruyordu.

Gözleri bir anda açıldı, anılar bir anda zihnine hücum etti.

Bir sel gibi akıyordu, her görüntü keskin ve canlıydı. Ay tutulması gecesi. Pek çok kişinin ölümü. O uğursuz gecenin sonrası. Kaos, savaşlar, kalp kırıklığı. Hepsi oradaydı, bilincinden parça parça geçiyordu.

Uyuduğu anlardan uzun uykusu *sırasında* gelişen olaylara kadar. Kaçırdığı her şey.

Bu sefer yedi yüz yıl.

Vücudu yavaşça hareket etti, kasları uyandı. Tabut yatağından kalktı, dışarı çıktı, ayakları soğuk zeminde dengesini buldu.

Elini uzattı.

Gölgelerin arasından asası avuçlarının içine uçtu.

Kadim ahşap, kullanıcısını tanıyarak hafifçe mırıldandı. Kâhin asayı sıkıca kavradı, enerji ile titreşirken parmaklarını tanıdık ağırlığın etrafında kıvırdı.

Bakışları tekrar içinden çıktığı tabuta kaydı. Kenarlarındaki şifreli semboller parladı, sonra söndü... tamamen soldu ve yüzeyi çıplak bıraktı.

Ben senin içindeyken çok şey oldu.

Sekizinci Bölüm

UREKAI KAHİNİ

Büyük Lord ZAIPER çıldırmamak için kendini zor tutuyordu.

Çabalamak önemli bir kelimeydi.

İnsanların geri kalanı dağılmış, sesleri sevinç ve korkunun alçak uğultusuna dönüşmüşken, Zaiper kalenin arka tarafına kaçmıştı. Serin hava tenini ısırır da kalbinin atışını durdurmaya yetmemişti.

Yaptığı gaddarlıkları -her karanlık eylemi, her gizli günahı- sahnede oynanan bir oyun gibi görebilecek tek kişi uyanıktı.

"Siktir," dedi nefesinin altında.

Elleri titredi.

Onları yumruk haline getirdi.

"Ekselansları Zaiper, iyi misiniz?"

Zaiper arkasından gelen ani sesle irkildi.

Neden kendi işine bakmıyorsun Jakal? Ama yutkundu ve hissetmediği bir sükûneti zorladı. Her zaman ilgili olan Askeri İşler Bakanı'na sert bir baş selamı verdi.

Sessiz görevden alma işe yaradı ve Jakal'ın ayak sesleri ayrılırken yankılandı. Zaiper titreyerek nefes aldı.

"Lordum." Razarr arkasından geldi. "Büyük Kral kargaşayı yatıştırmak için yardımınızı istiyor."

Zaiper elini sallayarak reddetti. "Başka birini bulun. Kalabalığı kontrol etmek için vaktim yok."

Razarr hareket etmedi. "Kahin için mi endişeleniyorsun?"

Zaiper'in dişleri sesli bir şekilde gıcırdadı. "Neden *şimdi* uyanmak zorundaydı ki? Birkaç yüz yıl daha beklemeliydi, lanet olsun ona!" Yumruğu duvara çarptı, darbe kolunda yankılandı ve acıyı memnuniyetle karşıladı.

"Bugünün geleceğini hep biliyordunuz lordum," dedi Razarr, ses tonu eşit ve sakindi. "Eninde sonunda uyanacaktı."

Zaiper etrafında döndü. "Evet ama ben hedeflerime ulaştıktan *sonra* uyanması gerekiyordu. Daemonikai çoktan öldüğünde ve ben Büyük Taht'a oturduğumda. O zamana kadar müdahale edecek gücü kalmazdı. Şimdi..." Yumruklarını tekrar sıktı ve başını salladı. "Bu zamanlama daha kötü olamazdı."

Razarr ona yaklaştı ve hemen yanında durdu. "Bilse bile, lordum, hiçbir şey yapamaz. Yemini onu bağlıyor. Size karşı harekete geçemez."

Zaiper bunu biliyordu. Elbette biliyordu.

Yine de içinde kötü bir his vardı.

"Yaşlı kadının doğrudan müdahale etmesine *gerek yok*," diye tısladı Zaiper. "Hâlâ bilmecelerle konuşabilir, şüphe tohumları ekebilir, ipuçları ve imalar bırakabilir. O uyurken dünya çok daha basit."

Razarr bir kaşını kaldırdı.

Bu noktadaki sakinliği Zaiper'i neredeyse çileden çıkarıyordu.

"Çok fazla endişeleniyorsunuz lordum," dedi erkek. "Halkın inandığının aksine Kahin *her şeyi* görmüyor. Sizin... çabalarınızdan habersiz olma ihtimali var."

Zaiper doğruldu ve gerginliğini azaltmak için boynunu yuvarladı.

"Haklısınız.

Belki de bunu fazla düşünüyorum." Baş asker başını salladı.

Zaiper neredeyse boş olan avlulara bakarak etrafına göz gezdirdi. İnsanlar çabucak dağılmıştı; bazıları evlerine çekiliyor, diğerleri ise Kahin'in varlığına yakalanmamak için hareket ediyordu. Onların tereddütlerini anlayabiliyordu.

Tüm hürmetlerine rağmen Kahin onları korkutuyordu.

Tanrılara bir insanın gelebileceği kadar yakındı. İnsanlara cam gibi bakabilen, en derin, en karanlık sırlarını herkesin görmesi için açığa çıkaran bir varlıktı.

Aklı başında kim, günahlarını saklamak için özenle inşa ettiğin her katmanı soyup çıkarabilecek birinin huzurunda isteyerek durur ki?

Zaiper de o insanlardan biri olurdu ve onu bir daha asla *görmemesini* sağlayarak hızla yolundan çekilirdi. Ancak Büyük Hükümdar olmanın getirdiği felaket, başka seçeneği olmadığı anlamına geliyordu. Yaşlı Hanımefendiyi resmen karşılamak için orada bulunması gerekiyordu.

Diğerlerine katılmak için döndüğünde, içine belli belirsiz bir rahatlama yerleşti. Razarr haklıydı. *Kahin görebiliyordu ama harekete geçemiyordu.*

Küçük bir teselli, ama sarıldığı bir teselli.

Büyük Kral Daemonikai, Ravenshadow Hisarı'nın büyük girişinden geçerken Kahin'i dikkatle izledi.

Her zamanki gibi aynı görünüyordu.

Onların türü fiziksel olarak yaşlanmazdı ama Kahin için durum farklıydı. Ona bir kez baktığınızda zamanın kendisi kadar yaşlı olduğunu anlayabilirdiniz.

Tahta esasına ağır bir şekilde yaslanmıştı, asayı kavrarken elleri hafifçe titriyordu, gümüşü beyaz saçları neredeyse dizlerine kadar dökülüyordu. Karmakarışık ama bir şekilde ağırbaşlı, ona neredeyse uhrevi bir zarafet veriyordu.

Kat kat giysiler giyyordu - o kadar çok giysi giyyordu ki ilk bakışta hantal görünüyordu ama yüzü... işte işin sırrı burada ortaya çıkıyordu.

Urekai Kahini Daemonikai'nin o güne kadar gördüğü en güzel yüzlerden birine sahipti.

Yüz hatları gençti, otuzlu yaşlarındaki bir insan kadından daha yaşlı görünmüyordu. Gözleri başka hiçbir şeye benzemiyordu. En derin boşluk kadar siyah olan bu gözlerin üzerinde parıldayan altın rengi damarlar vardı. Ruhun derinliklerini görebilen gözler.

Pek çok kişi onun bakışlarıyla uzun süre karşılaşmakta zorlanırdı.

Dört Büyük Hükümdar da onu resmen karşılamak için girişte bekledi. Yaklaştığında hafifçe eğildi, onları selamlarken sesi cızırtılı ve boğuktu. "Büyük Hükümdarlar."

Hep bir ağızdan selamına karşılık verdiler. "Kahin."

"Yüzyıllar sonra sizi tekrar görmek benim için bir onur." Daemonikai'nin sesi resmi ama sıcaktı. "Yeniden uyanık olmak nasıl bir duygu?"

Soruyu düşünüyormuş gibi başını eğdi. "Sanki zaman bir kez daha geçmeye başlamış gibi."

Daemonikai başını salladı. "İçeri girebilir miyiz?" Hisar'ın içini işaret etti.

Kahin başını eğdi ve yürümeye başladı; yöneticiler de onun yavaş adımlarına ayak uydurarak arkasından geliyorlardı.

Mahkeme oturumu Daemonikai'nin beklediği gibi uzun ve yorucuydu.

Gün, Kahin'in Urekai toplumuna resmen yeniden tanıtılmasıyla geçti. Yüce Lordlar ve konsey üyeleri takdim edildi ve her biri önünde derin bir saygıyla eğildi.

Yüzyıllar süren uykusu sırasında gelişen politika, ritüeller ve dini gelenekler hakkında bilgilendirildi. Tartışmalar, hem sıkıcı hem de ağır ama gerekli olan bir törenle uzadı.

Mahkemeye hitap etme zamanı geldiğinde, sözleri her zamanki gibi kısa ve gizemliydi. Yine de odadaki herkes dikkatle dinledi, her kelimeye asıldı.

Akşam geç saatlerde formaliteler sona erdi.

Yöneticiler ona salondan çıkarken, Daemonikai'ye dönerek durakladı. "Sakıncası yoksa sizinle özel olarak konuşmak istiyorum, Majesteleri."

Daemonikai başını eğdi. "Elbette."

Büyük yöneticiler ayrılmadan önce tereddüt ettiler, Zaiper biraz daha hızlı yürüyerek uzaklaştı.

"İkinci Hükümdar?" Kahin hepsini irkiltti. Zaiper

kaskatı kesildi, sonra yavaşça döndü.

"Beni evinizde bekleyin. Buradaki işim biter bitmez sizi ziyaret edeceğim."

Zaiper bundan hoşlanmadı. Aslında, kısa bir an için, düpedüz *Korkmuştu.*

Sonra gözlerini kırptırdı ve ifadesi kapandı. "Çok yazık Kahin, çünkü bu gece önemli bir randevum var," dedi soğukkanlılıkla. "Korkarım müsait olamayacağım."

Kahin sadece onu izledi. Uzun süre. Hareketsiz. En hafif tabiriyle *rahatsız ediciydi.*

"Seni ziyaret edeceğim. Beni bekle," diye kesin bir ifadeyle konuştu.

Zaiper topuğunun üzerinde hızla dönmeden önce sadece bir saniye tereddüt etti. İkinci Hükümdar yeterince hızlı uzaklaşamadı.

Bu da neydi böyle?

Biri Kahin'in huzurunda huzursuz olduğunda, bunun genellikle tek bir nedeni olurdu. Sırlar açığa çıkar. Günahlar açığa çıkar.

Daemonikai merak içindeydi. Greyrock Vampiri bu sefer ne yapmıştı?

Zaiper bütün akşam alışılmadı  bir şekilde sessiz kalmış, mahkemede her zamanki sivri dilini kullanmamış ya da gereksiz tartışmalara yol a mamıştı. Kahin'in gözleriyle bir kez bile karşılaşmamıştı ki bu, kendini gösterme fırsatını nadiren kaçıran bir adam için oldukça sıra dışıydı.

"Son beş yüz yılda çok şey oldu, değil mi?" diye sessizliği bozdu Kahin.

Merakını bir kenara iten Daemonikai, Kahin'le birlikte Hisar'a doğru yürüdü. "Evet,  yle oldu."

"Rahatça konuşabilir miyim?" "Elbette."

Durakladı, yüzünü ona dönerken adımları yavaşlıyordu. "Ailenizin kaybı için en içten taziyelerimi sunmak isterim, Yüce Büyük Kral."

Eski keder bir dalga gibi yükseldi. "Teşekkür ederim. Bu... kolay değildi."

"Asla kolay değildir," dedi nazikçe. "Siz g  l s n z. Hem bir Urekai hem de bir hükümdar olarak."

Bir an için hiçbir şey söylemedi, bakışları ileriye sabitlenmişti. Sonunda, "Bazen  yle görünmüyor," diye mırıldandı.

"Nasıl hissettirdiğini biliyorum. Ama doğru gibi görünen şey her zaman gerçeğin tamamı değildir. şu anda en karanlık anlarını yaşıyorsun ama bu her zaman böyle olmayacak."

Daemonikai'nin dudakları hafif alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Bana tünelin sonundaki ışıktan mı bahsediyorsun?" Alaycı görünmemeye çalışsa da başarılı olduğundan emin değildi.

Kahin'in dudakları onun belli belirsiz gülümsemesini yansıttı. "Biraz inancınız olsun, Yüce Büyük Kral. Geleceğin ne getireceğini kimse bilemez ama biraz inanç yolculuğu katlanmaya değer kılar."

Daemonikai, "Yine şifreli kelimeler kullanıyorsun," diye mırıldandı ama sesi daha hafifti. "Seninle konuşmanın bu kısmını özlediğimi söyleyemem."

Kahin'in ifadesi ciddileşti. "Geçmiş yol nasıl kolay olmadıysa, yakın gelecek de kendi zorluklarını barındırıyor. Ama bugünkü ruh haline bakılırsa bunu zaten biliyor olabilirsin."

Daemonikai kaskatı kesildi. *Elbette biliyordu.*

"Ne biliyorsun?" diye sordu alçak sesle, boğazı düğümlenmişti.

"Belki de hepsi," dedi sessizce. "Yaklaşan ay tutulması gecesi için endişeleniyorsun. Tıpkı beş yüz yıl önce koruyamadığınız gibi, halkınızı ve sevdiklerinizi koruyamayacağınızdan endişeleniyorsunuz. Haksız mıyım?"

Daemonikai sertçe yutkundu ve gözlerini ufka dikti.

"Endişelenmek için her türlü sebebiniz var, Yüce Büyük Kral."

Konuşurken sesi boğuk çıkıyordu. "Bana bu konuda ne söyleyeceksiniz?"

"Birçok kişinin inandığının aksine, tüm detaylara sahip değilim. Ama bilseydim bile bunları paylaşamayacağımı biliyorsun."

"Kahin her şeyi bilir ama konuşmaz. Kahin doğal düzeni bozacak bilgileri paylaşamaz." Daemonikai kadim bir metin olan *Tanrılar ve Hizmetkârları*'nı ezberinden okudu. "On yaşına gelmiş her genç bunu bilir."

Kahin yumuşak bir nefes verdi. "Pek çok şey görüyorum, Yüce Büyük Kral. Geçmiş, bugünü ve geleceğin olasılıklarını. Ama gelecek tek ve sabit bir yol değildir." Durakladı. "Her olay için birden fazla potansiyel sonuç görüyorum. Bazen üç, dört ya da daha fazla farklı olasılık. Bu yolları algılıyorum ama hangisinin nihayetinde gerçekleşeceğini bilemiyorum."

Asasını sıkıca kavradı. "Müdahale tehlikelidir. En iyi niyetli eylemler bile bu olasılıkların hassas dengesini bozabilir ve potansiyel olarak öngörülemeyen sonuçlara yol açabilir. Bunlardan bazıları dünyayı karanlığa sürükleyecek olayları harekete geçirme gücüne sahiptir."

"Bunu anlıyorum," dedi Daemonikai ve bunda ciddiydi. "Anlıyorum."

"Ay tutulması gecesi hakkında," diye tekrar başladı Kahin. "Bu sefer en azından hazırlıklı olacağınızı bilerek rahatlayın. Bir şeyler ters giderse artık hazırlıksız yakalanmayacaksınız."

Sözleri nazikti ama Daemonikai yine de huzursuz hissediyordu.

"Senin yaşında biri olarak en az sekiz ay tutulması gecesi yaşadın," dedi Kahin. "Bunların yedisi iyi geçti. Sonuncusu kötüydü diye bir sonrakinin de öyle olacağı anlamına gelmez."

Girişi çiçeklerle çevrili bahçenin önünden geçtiler ve Daemonikai durup canlı kemerli geçide baktı.

Kahin yanına geldi, asası yere hafifçe vuruyordu. "Senin kadının ve Vladya'nınki içeride, değil mi?"

"Nasıl bildin, tabii ki biliyorsun." Daemonikai başını salladı.

"Bu trajedinin ortasında, tanrılar sana güzel bir şey bahşetmiş." Bastonuna ağır bir şekilde yaslanmış, ona bakıyordu.

"Öyle yaptılar." Daemonikai bahçe girişine bakarken gözleri yumuşadı. "*Ruh bağları*, ne kadar nadir olurlarsa olsunlar, bizim türümüz tarafından anında tanınırlar. Hissettiğimiz bağ sayesinde bunu her zaman söyleyebiliriz. Nasıl oldu da ben onu hiç fark etmedim?"

"Çünkü kederden kör olmuştun ve sefaletten boğuluyordun. Ruhun kanarken sana ait olanı tanımak için nasıl uzanabilirdi?" Durakladı, bakışları bahçenin girişine kaydı. "Tıpkı ruhu... tamamen gitmiş olan Vladya gibi."

Daemonikai'nin başı ona doğru kırıldı. "Vladya mı? Aekeira onun

Soulbond, değil mi?"

"Ben yaşıyım, Majesteleri. Bazen saçma sapan konuşuyorum." Buna bir an bile inanmadı.

Bakışları bahçe girişine döndü. "Emeriel Galilea Evenstone. Tanrıların o kızı senin için yaratırken ne yaptıklarını bilmediklerini mi sanıyorsun? Onu sana getirdiklerinde?"

Daemonikai Kahin'e baktı.

"Kadın nüfusunun azaldığı, bir ebeveynin altı erkek çocuk doğurduğu ama kız çocuk sahibi olamadığı bir türde, bir kadın bir değil *iki* kız çocuğu doğurdu. Bu size ne anlatıyor?"

Daemonikai sessizliğe gömüldü. Daha önce bu şekilde düşünmemişti.

"Anneleri Pandora'ya bir tanrı dokundu. *Ukrae. Ukrae'nin tanrısı. güçlü varlıklar.*"

Daemonikai bakakaldı... nutku tutulmuştu.

Kahin başını salladı. "Pandora öyle derin bir sevgiye sahip çocuklar doğurdu ki, bu sevgi dokundukları her şeye yayıldı."

Daemonikai buna ilk elden tanık olmuştu. Gözlerini bahçe girişine dikti.

Emeriel ve Aekeira ellerinde bitkilerle dolu sepetlerle göründüler. Gülüyorlardı, el ele tutuşmuşlardı, onun duyamadığı bir şey hakkında hararetle konuşurlarken gülümsemeleri ışıltı ışıltıydı.

Onlardan yayılan neşe, gölgeleri yaran güneş ışığı gibiydi. "Kader Ana iki erkeğe daha iyi bir çift verebilir miydi?"

İçlerinde bir gecenin tutabileceğinden daha fazla karanlık mı var?" diye düşündü Kahin, alçak sesle ve düşünceli. "Kalpleri sevgi dolu, fedakârlık yapmaya o kadar istekli iki kadın ki, bu onların yaşama arzusunu bile gölgede bırakıyor."

Daemonikai'nin göğsü *ağrıyordu*.

"Bunu bilmiyor muyum?" diye acı acı mırıldandı. Derin bir nefes alarak, "Emeriel ve ben artık bir bağ paylaşmıyoruz," diye itiraf etti.

Kahin sessiz kaldı, dinliyordu.

"Artık uykuda olduğunu sanmıyorum - eğer öyle olsaydı - ruhum iyileşti, şimdiye kadar geri *dönmüş* olması gerekmez miydi? Sanırım Ukrae kızgın," dedi üzüntüyle. "Onu geri vermek için tatlı zamanını kullanıyor. Bu beni endişelendiriyor. Ya bağ tamamen çözdüyse?"

Kahin ona döndü, altın rengi çizgili gözleri onunkilere kilitlendi. "Tanrılar zalim değildir, Daemonikai. Bizi sınarlar, evet, ama bizi terk etmezler. Tanrılar yarattıkları bağları hafife almazlar. Ölüm dışında çözülen bir *Ruh Bağı* duydu mu hiç?"

"Oldukça nadirdir," diye kabul etti. "Neredeyse imkânsız. Ama kopmuş bir bağ da öyle. Ölmekte olan bir ruhun vahşilikten geri dönmesi ve hızla iyileşmesi de öyle. Ölü bir bağ arkadaşıyla konuşmak da öyle."

"Hmm." Kahin düşüncelere daldı.

Daemonikai'nin bakışları tekrar bahçeye kaydı. "İki hafta önce tek istediğim bağımızı yeniden hissetmekti. Onu daha iyi korumak. Tehlikede olduğunda onun sesini duymak için. Ama şimdi..."

"Artık o kadar emin değil misin?"

Başını iki yana salladı. "Bir şey oldu... Kontrolümü kaybettim ve neredeyse onu öldürüyordum." Bu sözlerle birlikte gelen utancı gizleme zahmetine girmede. "Zihnim sandığım kadar iyileşmemiş. Ve bu yüzden beni kurtarmaya çalışırken büyük bir tehlike atlattı. *Yine*."

"Ah," diye mırıldandı Kahin. "Yeniden bozulan zihnin mi? Onun hakkında her şeyi biliyorum."

Başını ona doğru çevirdi. "Biliyor musun? Ne olduğunu? Ne yapılabilir? Bana ne söyleyebilirsin?"

Dokuzuncu Bölüm

KAHİNİN ZİYARETİ

GRAND KING DAEMONIKAI Kâhin'in yüz ifadesini inceleyerek kendini durdurdu. Gözlerindeki pişmanlık yeterli bir cevaptı.

"Dur tahmin edeyim. Bana söyleyemezsin."

Kahin'in asasını tutuşu sıkılaştı. "Korkarım bunu kendi başınıza çözmeniz gerekiyor, Yüce Büyük Kral."

Daemonikai'nin dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı, hayal kırıklığı belli oluyordu, son umut kırıntısı da elinden kayıp gidiyordu.

İleride, Emeriel Aekeira'yı arkadan yakaladı, onu hazırlıksız yakaladı, sepetini uçurdu, içindekiler çimlerin üzerine saçıldı.

Aekeira irkilerek bir çığlık attı ve bu çığlık kısa sürede kıkırdamaların eşlik ettiği tam bir kahkahaya dönüştü.

"Her zaman çok mutlular," diye mırıldandı. "Sanki hiç kâbus görmemişler gibi."

Kahin onun bakışlarını takip etti. "Onların ışığı o kadar parlak ki, asla söndürülemeyeceğinden şüpheliyim. Prenses Emeriel bir Syren, *Ruhbağı* ve Büyük Kraliçe'den çok daha fazlası. *Uyuyan* güçleri var."

Kaşları çatıldı. "Güçler mi?"

"Daha çok bir armağan gibi," diye açıkladı. "Onlarla birlikte *yaratıldı* - senin onunla olan bağına bağlı olarak. İkiniz sonunda, bağınıza bir şans vermek için tüm kalbinizle bir araya geldiğinizde uyanmaları gerekiyordu. Ancak şimdi, bağınız..."

Güçler mi? Ne tür bir hediye? Aklından sorular geçiyordu.

Kahin dönerek tekrar yürümeye başladı ve Daemonikai de onun yanına geldi.

"Durumunuz hakkında size fazla bir şey söyleyemeyebilirim ama şunu söyleyebilirim: O prensesi mümkün olduğunca kendinize yakın tutun. Ve sahip oldukların için savaşmaya devam et." Ona şöyle bir baktı. "Kim bilir? Sonunda zafere ulaşabilirsin."

Çayirlara vardıklarında gün ışığı iyice azalmıştı. Rüzgâr burada daha yumuşaktı ve açan çiçeklerin kokusunu taşıyordu.

Daemonikai sessizliği bozdu. "Vladya kara büyü kullanmadan ruhunu geri kazanabilir mi?"

Kahin'in ifadesi kasvetli bir hal aldı. "Bizim türümüz güçlüdür. Karşılığında çok değerli bir şeyi kaybetmeye razı olunursa pek çok şey *mümkündür*. Ya kara büyü ya da büyülü eserler."

Daemonikai'nin kalbi sıkıştı.

"Bu Vladya'yı mahvedecek. O kadar umutluydu ki..."

Kahin tereddüt etti. "Deneyebileceğim bir ritüel *var*."

"Gerçekten mi?" Daemonikai'nin kasveti kayboldu. "Bu-"

"Başarı oranı gerçekten çok düşük. Belki *yüzde yirmi*," diye sertçe araya girdi.

Daemonikai, "Eğer bir başarı oranı varsa, o zaman bu almaya değer bir şanstır," dedi. "Bana biraz inançlı olmamı söyleyen sendin, değil mi? Vladya'nın tereddüt etmeyeceğinden eminim. O kadar yol kat etti ve sonunda yeniden mutlu oldu. Umarım Emeriel'in kız kardeşiyle olan ilişkisi uzun sürer. Ruhunu geri alabilirse, endişelenecek bir şey daha azalır."

"Hmm."

Daemonikai'nin bakışları karardı. "O gece *Hav'zie de Baah* yaptığına hâlâ inanamıyorum. Tanrıların *alıp* hiçbir şey geri vermediğine de inanamıyorum. Bond arkadaşı yine de *öldü*."

Kahin sessizliğini korudu.

Ancak uzun bir aradan sonra konuştu. "Dünya her zaman görüldüğü kadar siyah ve beyaz değildir, Büyük Kral."

Daemonikai gözlerini devirdi.

"Korkarım yollarımız burada ayrılıyor Majesteleri," dedi Kahin, kalenin yüksek giriş kapılarına ulaştıklarında.

Daemonikai onun yanında durdu. "Uğradığınız için teşekkür ederim. Ve... uyandığınız için."

Yaşlı kadın başını eğdi, gümüşü saçları ışığın son ışınlarını yakaladı. Gitmek için döndü ama tereddüt etti.

"Bir sonraki ateşi yakın," dedi aniden, o siyah ve altın rengi gözleri onunkileri sabitleyerek. "Çok yakın. Küçük bir kızgınlık ama tam bir kızgınlık kadar acı verici olabilir. Eğer daha fazla değilse."

Daemonikai gerildi. *Bu konu* onun da aklını kurcalıyordu, hem de söylediğinden çok daha fazla.

Emeriel'in iki yıl önceki tam ateşlenmesinden daha *kötü* bir şey yaşadığı düşüncesi onu çok rahatsız etmişti...

Kahin onu ciddi bir bakışla süzdü. "Vücudunu dinle. En küçük ayrıntıyı bile fark et. Sonra kendininkini dinle ve basitçe... kendin ol. Ona ancak bu şekilde yardım edebilirsin."

Bu sözleri hafızasına kaydederek başını bir kez salladı. "Uyarılarına kulak vereceğim."

Yaşlı gözlerinde ender rastlanan bir empati parıltısı belirdi. "İkinizin de kaybettiği genç prenses için de özür dilerim," dedi sessizce. "Ama kim bilir? Tanrılar yüzünüze güler ve sizi bir başkasıyla kutsayabilir. Şimdi değilse bile, gelecekte bir yerde."

Bir kız çocuğu.

Emeriel'den olan çocuğu *bir kız olacaktı*. Bu göğsüne saplanan bir hançerdi.

Daemonikai gözlerini kaçırdı ve kalbindeki acının dinmesini diledi.

Kahin yavaşça ayrılmaya devam etti ve Daemonikai bir duygu kasırgası hissederek onun gidişini izledi.

Ancak avlunun kenarına ulaştığında, sesi hafifçe yükselmiş ama yine de sakin bir şekilde ona geri döndü.

"Ruh değiştirme büyüsünün işe yaramadığını kim söyledi, Yüce Büyük Kral?" dedi. "Yaradı. Sadece... Vladya'nın beklediği şekilde değil. *Zamanla anlayacaktır*."

Daemonikai kaşlarını çattı.

Ne oldu? Bir dakika bekle.

"Ne demek istiyorsun-"

"Ve Greyrock Vampiri'ne dikkat edin," diye araya girdi, bu kez açıkça uyarıyordu. "O görüldüğünden daha tehlikelidir."

Kelimeler dudaklarından çıkar çıkmaz keskin bir şekilde irkildi, eli ani ve yakıcı bir acıyla çarpılmış gibi şakağına gitti.

Daemonikai'nin sormasına gerek yoktu, neler olduğunu çok iyi biliyordu.

Az önce *söylememesi gereken* bir şey söylemişti ve bu *onu incitmişti*.

Kaşları daha da çatıldı. Neden ona zaten bildiği bir uyarıyı vermek için böyle bir acıyı göze almıştı ki?

Kahin konuşmaları boyunca *o kadar çok şey* saklamıştı ki, kelimelerini dikkatle seçmişti... neden yeminine karşı gelerek, bu kadar bariz bir şey için bir uyarıyı boşa harcasındı?

Geri dönerek Hisar'a doğru yürüdü.

Vladya zaten çalışma odasında bekliyordu. Huzursuz, endişeli ve sabırsızlıkla dolup taşıyordu. Ahşap masanın yanında durdu, parmakları açık bırakılmış bir kitabın yaldızlı kenarına dalgınca vuruyordu ama gözleri sadece kapıya sabitlenmişti.

Vladya doğruldu. "Onunla ruhum hakkında konuştun mu?"

Daemonikai onun bakışlarını karşıladı ve acele etmeden başını salladı. Konuşmadan önce sessizliğin bir an uzamasına izin verdi. "Konuştum."

Bir süre geçti. Vladya keskin bir nefes aldı. "Ve?"

Daemonikai rahatça kapıya yaslandı ve bilerek gülümsedi. "Konuyu araştırıyor."

Kelimeler şimşek gibi çaktı. Vladya'nın yüzü anında değişti... şüpheden sevince, inançsızlıktan *umuda*.

Tekrar konuştuğunda, neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Ruhumu geri alabilir miyim?"

"Unutmayın, hiçbir şey vaat etmiyor," diye uyardı Daemonikai. "Ve başarı oranı düşük, ama-"

"Ama gerçekten bir olasılık var mı?" Vladya'nın ses tonunda zorlukla kontrol altına alınmış bir heyecan vardı. "Ve bunu araştırmayı kabul mü etti?"

Daemonikai arkadaşının tepkisi karşısında eğlenerek başını eğdi. "Hemen hemen."

Vladya uzun bir nefes verdi. Yüzüne yayılan sırıtış geniş, korunaksız ve neredeyse inanmazcaydı. "Ne gibi talimatlar verdi? Uyulması gereken bir rejim var mı?"

Daemonikai başını salladı. "Sadece ilk ayın için şafak vakti onun sığınağına gitmen gerektiğini söyledi. Bu, diğerlerinin işe yarayıp *yaramayacağını* belirleyecek."

Vladya saygıyla bakarak sözleri içine çekti. "İlk kez bir şeyler yapılabilir," diye mırıldandı, Daemonikai'den çok kendi kendine. "Bu artık ulaşılabilir bir hayal değil. Çılgın bir erkeğin umutsuz bir hayali."

Daemonikai'nin gözleri yumuşadı. Yanına giderek elini arkadaşının omzuna koydu. "Tebrikler, sevgili dostum."

Büyük Lord Zaiper oturma odasında uzanmış, botlarını kadife bir taburenin üzerine rahatça koymuştu. Ocaktaki ateşin tembelce çıtırdamasını izlerken elinde bir kadeh bira gevşekçe duruyordu.

Saraydan ayrıldıktan sonra saatlerini şehir merkezinde geçirmiş, gece yarısını geçene kadar evinden dikkatle uzak durmuştu. Hepsi Kahin'le yüzleşmekten kaçmak içindi. Zaiper'in bir sonraki hamlesine karar vermek, Kahin'in yarattığı sorunla en iyi nasıl başa çıkabileceğini düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Bir karara varana kadar ondan mümkün olduğunca uzak duracaktı.

Ve bugün bunu başarmıştı.

Dalgın bir şekilde içkisini yudumlarken gülümsedi, gözleri titreyen alevleri izlerken kapı çalındı ve huzuru kaçtı.

Kaşlarını çatarak başını hafifçe yana eğdi. Dışarıda sessiz mırıltılar vardı.

Kaşlarını çatarak içkisini bir gümbürtüyle yere bıraktı ve kendini yukarı itti. "Nerede bu hizmetkârlar ve işe yaramaz köleler?"

Kapıya doğru yürüyüp onu açarken ruh hali hızla bozuluyordu. Kahin ayaktaydı, öfkesi yüzünden sızıyordu.

Yaşlı kadın hışım ile içeri dalmadan önce bir adım geri atacak zamanı bile olmamıştı. "Seni *küstah* küçük çocuk!" Öfke ondan patlayan bir ateş gibi yayılıyordu.

volkan. "Bu krallığı yıkmaya *nasıl cüret* edersin? Bu *ne cüret*!"

Asasını yere vurdu.

Beklenmedik bir güç Zaiper'e çarparak onu ayaklarından kaldırdı, onu odanın diğer ucuna *fırlattı*.

Uzaktaki duvara çarptı, taş zemine acımasız bir *gümbürtüyle* çarptığında sırtındaki acı alevlendi.

Zaiper inleyerek yan tarafına yuvarlandı. Kuyruk sokumundaki keskin acıyla yüzünü buruşturdu. "Güçlerini bu şekilde kötüye kullanmamalısın, Kahin."

Bir adım öne çıktı, altın çizgili gözleri büyümüş, *yanıyordu*. "Eğer sen güçlerini bu şekilde kötüye kullanabiliyorsan, ben de benimkilerle aynısını yapacağım."

Asasını kaldırarak parmaklarını asanın etrafına öyle sert doladı ki. "Nasıl bu kadar aşağılık bir şey yapabildin?" Sesi tiksintiyle kalınlaşmıştı. "Yüzyıllar önce pek çok gelecek öngördüm -bazıları diğerlerinden daha iyi, bazıları istediğimden daha karanlık. Ama *hiçbiri senin gerçekleştirdiğin* kadar alçakça değildi."

Asasını tekrar yere vurdu ve Zaiper odanın bir ucundan diğerine *uçararak* şöminenin kenarına sertçe çarptı.

Ffffuckk...!

Acı kaburgalarına doğru ilerledi, tüm vücudu protesto çığlıkları attı.

"İğrençsin," diye tükürdü Kahin. "Kötülüğün vücut bulmuş halisin. Bunu krallığına, diğer Büyük Hükümdarlarına nasıl yapabildin? Bunu *kendi* kan kardeşine nasıl yapabildin?"

Zaiper'in ağzına kan doldu ve yere tükürdü. "Oh, haklı öfkeni benden esirgeme," diye alay etti. "Kristoff *benim olana* baktığı için hak ettiğini buldu."

Yüzü öyle karanlık bir ifadeye büründü ki Zaiper'in omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı.

Asasını kaldırdı ve görünmeyen bir güç patlaması havayı *yararak* geçti.

Zaiper, tüm vücudu acı içinde kıvranmadan bir saniye önce çatırtılar duydu. Birkaç kemiği paramparça oldu.

Acı dayanılmazdı, aynı anda ateş ve buz gibi içini parçalıyordu.

"Seni *işbirlikçi yaşlı cadı!*" diye kükredi acı içinde. "Bunun iyileşmesi haftalar sürecek, lanet olsun sana!"

"Sen Dragaxlov isminin yüz karasısın," diye ilan etti yaşlı cadı. "Klanınız uzun zamandır Birinci Taht'ı ele geçirme hırsıyla yanıp tutuşuyor ama *hiçbir zaman* onu ele geçirmek için böylesine alçakça eylemlere tenezzül etmediler. Bütün bir krallığı *yok* ettiniz. Seni örnek alan gençleri *katlettin*. Öz kardeşinizi *öldürdünüz*."

Zaiper acı içinde inledi ve yine kan tükürdü. "Bir gün biri o lanetli sopayı senden alacak, Yaşlı Kadın."

"O kişi sen olmayacaksın." Kahin'in sesi daha soğuk, daha ölümcül bir şeye dönüştü. "Krallığa karşı dürüst ol. Suçlarını itiraf et ve sonuçlarına katlan."

"Kulağa 'asla' nasıl geliyor?" Zaiper çizdi.

"İnsanlara ne yaptığını söyle, yoksa ben söylerim."

Zaiper bir kahkaha attı ve kaburgalarına saplanan keskin acıyı görmezden geldi.

"Bunu yapamazsın, seni solmuş cadı yavrusu. Karışmaya iznin yok," diye hatırlattı ona, ağzındaki kanı silerek.

"Yapabilirim ve yapacağım da." Altın gözleri ikiz güneşler gibi parlıyordu. "Kendimi tutmamı zayıflık sanma, Şeytan'ın dölü. Yarattığınız karanlığı ortaya çıkarmak için hayatımı seve seve feda ederim. Bu toprakları senin yozlaşmandan temizlemek için."

Zaiper'in sırtışı kayboldu. *Elbette, o...*

"Bunu kastetmiyorsun," dedi ama sesi her zamanki küstahlığından yoksundu.

"Aptal çocuk," fısıltısı küçümsemeyle kaplıydı. "*Tanrılar ve Hizmetkârları*'nın ilk sayfaları sana bir Kahin'in boş konuşmadığını söyleyecektir. Söylediğim her söz tartılır ve ölçülür."

Kalp atışları kaburgalarına çarpıyordu. "İtiraf etmemi mi bekliyorsun? Benden, Zaiper Dragaxlov, kendi idamıma yürümemi mi bekliyorsunuz?" "Benim *istediğim*," dedi Kahin soğuk bir sesle, "*adalet*."

"Bu büyüklükteki sırları ifşa edemezsin, etkisi seni öldürebilir! Doğru, o lanet kitap ve yeminin hakkında da biraz bilgim var," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

"Evet." Kadın etkilenmemişti. "Ama bunu yanına bırakmadan önce seve seve ölürüm."

Zaiper aval aval ona baktı.

Geri çekildi, ifadesi bir kez daha okunamaz hale geldi. "Seçimlerinizi düşünmeniz için size zaman vereceğim, Yüce Lord Zaiper. Ama şunu bilin ki, bu mesele kapanmayacak. İşbirliğiniz olsun ya da olmasın adalet yerini bulacak."

Döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Zaiper'in aklı başından gitti. *Bunu durdurmanın bir yolu olmalıydı.* "Bekle! Bir pazarlık yapmak istiyorum!"

"Reddedildi." Sesi sakindi. "Seçeneklerini düşün, Dragaxlov. Geri döneceğim." Arkasına bile bakmadı.

Öfke paniği bastırdı. *Onu çıplak ellerimle boğacağım!*

Ayağa kalktı. Ya da kalkmaya çalıştı.

Zaiper etrafının yanan sütunlarla çevrili olduğunu hissedinceye kadar acı, akan su gibi, içinden aktı ve onu tekrar yere batmaya zorladı.

"Bekle! Bunu bana yapamazsın!" Bağırarak istedi ama kelimeler acı dolu bir iniltiden başka bir şey olarak çıkmadı.

Kahin eşikte durakladı.

Başını hafifçe eğerek omzunun üzerinden son bir bakış attı. "Hazır kendimi cömert hissediyorken, Büyük Kral'ın zihnine ördüğün tüm iğrenç büyülerini boz."

Zaiper orada oturmuş, tarifsiz bir acıyla nefes nefese kalmıştı. *Bunu da mı biliyordu!?*

"Kara büyünün tek bir izi bile kalmayana dek onları zihninden iplik iplik, lanetli ipliklerle sök. Sabrımı daha fazla sınama, seni karanlığın tohumu." Sonra gecenin içinde kayboldu.

Onuncu Bölüm

DILEKLER VE İŞARETLER

BİR HAFTA SONRA.

Emeriel şafağın erken saatlerinde uyandı. Bugün Göksel Sunu vardı.

Urekai'nin en kutsal törenlerinden biri. Ve Daemonikai'nin buna hazırlanmasına yardım etmek istiyordu.

Vahşi olayından sonra, *Daemonikai* kendi kamarasına taşınmak yerine onun odasında kalmasında ısrar etmişti. Ona tekrar zarar vermeyeceği konusunda kendine güvenmiyordu.

Emeriel onun yanında kalmak için savaşmış olsa da, bunun kazanamayacağı bir savaş olduğunu biliyordu, bu yüzden isteksizce kabul etmişti.

Ama şimdi onu neredeyse hiç görmüyordu.

Görevleri onu sürekli meşgul tutuyor, şafaktan gece yarısını çoktan geçene kadar uzaklara çekiyordu. Her akşam, onun dönüş haberini duymayı umarak yatak odasında bekliyordu. Ancak saat çok geç olmadan yorgunluk onu ele geçirir ve uyandığında onsuz bir günün daha başladığını görürdü.

Ancak bu sabah Emeriel hazırlıklıydı.

Sessizce kalktı, köle odasına gitmeden önce basit bir elbise giydi. Orada Amie'yi ve ona yardım etmek için gönüllü olan diğer iki insan görevliyi uyandırarak yatak odasına götürdü.

Onlar banyo yaparken, Emeriel önceki gün bir kraliyet hizmetkârının odasına getirdiği sıra sıra tören kıyafetlerini gözden geçirdi. Altın ve gümüşle işlenmiş en görkemli cübbelerden birini seçerek üzerine koydu.

dikkatle inceledi. Doğru seçim yaptığını umarak, uygun bir ayakkabı, bir kemer ve süslü bir saç tokası ile eşleştirdi.

Her şeyi hazırlayan Emeriel, kralın yatak odasına doğru ilerledi. Dışarıda bekleyen muhafızlar o yaklaşırken saygıyla başlarını salladı ve içeri girmesine izin vermek için kenara çekildiler. Kapı kolunu çevirerek içeri girdi ve ağır kapı arkasından usulca kapandı.

Daemonikai devasa yatağın ortasında uykuya dalmış, geniş göğsü sabit bir ritimle inip kalkıyordu.

Kadının girişiyle birlikte kıpırdamamış olması yorgunluğu hakkında çok şey söylüyordu. Bir an duraklayarak onun doyup doymadığına baktı.

Dünyanın yükünü omuzlarında taşıyan, pek çok kişi tarafından güvenilen ama yine de acısını sessizce taşıyan bu erkek, onun erkeği idi.

Boğazı düğümlendi. *Çok fazla şey istiyorum.*

Emeriel o yatağa tırmanmak, yorganın altına girip onu kendine çekmek ve başını göğsüne yaslamak arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Saçlarını okşamak, uykusunda bile ona yapışan gerginliği hafifletmek.

O kâbuslardan birinden uyandığında orada olmak. Hızla çarpan kalbini susturmak, teselli için göğüslerini ona sunmak.

Ama şimdi aralarında görünmez bir uçurum vardı. İkisinin de nasıl aşacaklarını bilmedikleri bir mesafe.

O korkunç geceden beri yakınlaşmamışlardı. Daemonikai bundan emin olmuştu. Ve bu... sorun değildi.

Emeriel henüz *buna* hazır değildi. Ama diğer her şey için *açlık çekiyordu*. Onun dokunuşuna. Onun sıcaklığına. Onun *yakınlığı*.

Emeriel kalın kalın yutkunarak elbisesine sarıldı. Onun kendisine sanki dünyasındaki tek ışıkmış gibi bakmasını *ö z l ü y o r d u*.

Çok fazla istek. Çok fazla istek. Bir sürü rüya.

Yanağından süzülen tek damla gözyaşını silen Emeriel derin bir nefes alarak ona yaklaştı. Eğilerek nazikçe onun koluna dokundu. "Kralım..."

Gözleri şak diye açıldı. Sarı. *Vahşi*.

Onu *ür k ü t t ü l e r* ve sanki yanmış gibi hemen elini çekti.

Ama bakışları odaklandı. Tanıma titreşti. Sarı renk soldu, sadece sıcaklık kalana kadar geri çekildi.

"Riel," diye gürledi, sesi uykudan pürüzlüydü.

Kelebekler karnına hücum etti. "Evet, seni uykundan uyandırdığım için özür dilerim ama bugünün ne olduğunu ve erken çıkman gerektiğini biliyorum, o yüzden... banyonu hazırladım."

Daemonikai ayağa kalktı, kenara oturmak için kayarak ona doğru uzandı. Kolları belini sararak onu bacaklarının arasında durana kadar kendine çekti. Yüzünü onun göğsüne gömdü ve derin, ürpertici bir nefes aldı.

"İnsanoğluna hediye edilmiş cennet gibi kokuyorsun," boğuk ve derin sesi teninde titreşti.

O da beni özlemişti. Emeriel bir iniltiyi bastırdı. Böyle hisseden tek kişinin kendisi olmadığını bilmek güzeldi.

Elleri, adamın saçlarına yerleşmeden önce bir süre kararsızca havada asılı kaldı, parmakları koyu renkli tellerin arasından geçti. Adamın tenine değen nefesi onu ürpertti.

Başını kaldırdı, gözleri uyuklu bir şekilde kısılmıştı, yumuşak bir emir verdi. "Öp beni."

Emeriel'in başı anında eğildi, dudakları yumuşakça onunkilere değdi, temas anında içinden bir ürperti geçti.

Adamın ağzının tanıdık sıcaklığı cenneti andırıyordu. *O gecedan* beri yakınlığa en çok yaklaştıkları an buydu.

Aralarında sadece bir nefeslik mesafe kalacak kadar geri çekilen adamın kapüşonlu bakışları kızın yüzüne kaydı. "Beni daha sert öp."

O da öyle yaptı.

Dudakları kıpırdamadan durdu ve onun önderlik etmesine izin verdi. İlk başta onun ağzının kıvrımlarını keşfetti ama kısa süre sonra içindeki bastırılmış özlem onu ele geçirdi ve onu sızlanmasına ve titremesine neden olan umutsuz bir ateşle öptü. Elleri adamın omuzlarını kavıyor, dünya etrafında dönerken kendini sabitliyordu.

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında sersemlemişti ve ağır ağır nefes alıyordu. Zihni bomboştu. En başta neden orada olduğunu hatırlaması bir anını aldı.

Doğru ya. Onun banyosu.

"Gel," diye fısıldadı kararsız bir ses tonuyla. "Banyon hazır."

Daemonikai ona baktı, sanki onu kollarına geri çekip çekmemeyi tartışıyormuş gibi.

Sonunda nefesini verdi ve onun elini tutmasına izin verdi. Daemonikai onu yatak odasından çıkarıp koridordan kendi odasına götürdü ve onun kendi yanında olduğunu hissetmenin tadını çıkardı. Vücudu hafifçe onunkine doğru eğilmişti.

Yarın dönecekti ve şimdiden onu özliyordu.

Onu o kadar çok istiyordu ki bu sağlıksızdı. Bir gün *tamamen* onun olmasını, aralarında hiçbir barikat olmamasını arzuluyordu.

Emeriel ona takıntılıydı ve bunu kendine itiraf etmekten utanmıyordu. Onun için ölebilirdi.

Bugün ona Göksel Sunu için hazırlanmasında yardım edecekti. Bugün ona yalnız olmadığını hatırlatacaktı.

Ve yarın, döndüğünde, onu bekliyor olacaktı. Her zaman bekliyorum.

Daemonikai'nin bakışları Emeriel gittikten sonra da uzun süre kaldı. O kadar değerliydi ki.

Onun bu jesti içini ısıttı. Her şeyi hazırlamak için bu kadar erken kalkması, güne hazırlanmasına yardım etmesi gerçekten nazik ve düşünceli bir davranıştı... tıpkı diğer her şey gibi.

Aşk daha önce de tatmıştı. Bir aile kurmuş, bir aile kaybetmiş ve zamanın ağırlığına katlanmıştı ama her nasılsa, onunla birlikte her şey yeniden yeni gibi geliyordu. Sanki yüzyılların altına gömülmüş bir şeyi yeniden keşfediyormuş gibi. Daha önce hiç bu kadar bütünüyle görüldüğünü, bu kadar derinden önemsendiğini hissetmemişti.

Ona yeniden *hissettirmişti*.

Böyle zamanlarda, sadece onu düşündüğünde bile kalbi hızla çarparken, kendini yeniden genç hissediyordu. Beş bin iki yüz yıldır dünyada yürüyen eski Büyük Kral değil, aşkın ilk heyecanını yaşayan bir genç.

Eğer şimdi böyle hissediyorsa, aralarındaki bağ tamamen onarıldığında nasıl olacağını hayal bile edemezdi.

Ve yeniden kurulacaktı.

Daemonikai aksini düşünmeyi reddediyordu.

Kelepçelerini düzeltirken ayak seslerinin yaklaştığını duydu ve Emeriel'i bekleyerek başını kaldırdı. Onun yerine tören cübbesini giymiş Vladya içeri girdi.

"Seninle Göksel Sunu'ya geliyorum."

Daemonikai kaşlarını kaldırdı. "Sunu için mi gidiyorsun, yoksa sadece Kahin'i mi görmek istiyorsun?"

"Fark eder mi?" Vladya omuz silkti. "Klanınız dağlara seyahat ediyor ve ben de dua etmek istiyorum. Birlikte gideriz."

Daemonikai kollarını kavuşturdu. "Kahin sana özellikle bir işaret beklemeni söyledi."

Vladya ayinin ilk adımını üç gün önce tamamlamıştı. Kahin net konuşmuştu. İkinci ayine devam edip edemeyeceğini belirleyecek bir işaret bekleyecekti. Ama hiçbir işaret gelmezse, gelecek hafta onu ziyaret edecekti.

"Beklemekten yoruldum," diye homurdandı Vladya. "Bu noktada, işareti alıp almadığımı söyleyemem. İnsan bir şeyi bu kadar çok istediğinde, *her şey* bir işaret gibi görünür."

Daemonikai iç çekti. "Dönüşümüzün yarın olduğunu biliyorsun, değil mi? Bu da krallığı Ottai'nin ellerine bırakacağımız anlamına geliyor."

"Onun yetenekli ellerine. Bu ilk kez olmuyor."

"Doğru," diye kabul etti Daemonikai. "Peki. Atını hazırla. Önümüzde uzun bir yolculuk var."

Vladya başıyla onayladıktan sonra topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı.

"Neden sürekli arkana bakıyorsun, sanki Lord Vladya'nın bir anda ortaya çıkmasını bekliyormuşsun gibi?" Emeriel'in dudakları Aekeira'nın yüzüncü kezmiş gibi gelen omzunun üzerinden bakışını izlerken muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Aekeira kızararak kendini yakaladı.

"Öyle değil..." diye mırıldandı, kız kardeşinin bakışlarından kaçınarak.

Emeriel dudaklarını büzdü. "En azından onu özlediğini kabul etme nezaketini göster. Dürüst olmak gerekirse, acınacak haldesin - onlar gideli daha dört saat bile olmadı."

"Sanki *sen* Büyük Kral'ı özlemiyorsun," diye karşılık verdi Emeriel'e ters ters bakarak.

"Özlüyorum." Emeriel'in çenesi gururla kalktı. "Kapasitem olsaydı, onu yatağa bağlardım, böylece bir daha asla ayrılmak zorunda kalmazdı."

Kız kardeşi kıkırdadı. "Çok utanmazsın,

Em." "Biliyorum." O da güldü.

Ama bundan sonra Aekeira tekrar sessizliğe gömüldü, perde almak için pazara doğru yürümeye devam ederlerken bakışları uzaklara dalmıştı.

Emeriel onunla sohbet etmeye çalıştı ama konuştukça Aekeira'nın ne kadar dalgın göründüğünü fark etti. Aslında, Emeriel şimdi düşününce, kız kardeşi yola çıktıklarından beri alışılmadık derecede sessiz ve solgundu.

Kaşlarını çatan Emeriel onu dürttü. "İyi misin?"

Aekeira yürümeyi bıraktı ve bir elini alnına koydu. "Ben iyiyim."

"Emin misin? Eğer kendini iyi hissetmiyorsan, başka bir zaman gidebiliriz." Emeriel ısrar etti, endişesi giderek artıyordu.

Aekeira iç geçirmeden önce tereddüt etti. "Sadece... Sanırım ateşim var. Bu sabahtan beri kendimi iyi hissetmiyorum."

Emeriel bir anda onun yerine geçti ve elinin tersiyle Aekeira'nın alnına bastırdı. "Neden bir şey söylemedin?!"

Aekeira zayıf bir sesle, "Önemli bir şey değil," diye itiraz etti. "Döndüğümüzde Madam Livia'dan biraz şifalı ot isteyebilirim."

"Olmaz," dedi Emeriel onun elini tutarak. "Şimdi geri dönüyoruz."

Hızlı ve kararlı adımlarla Aekeira'yı Ravenshadow'a doğru yönlendirdi. Kapılara vardıklarında Aekeira'nın nefes alış veriş düzeni düzensizleşmişti, alnında ter parlıyordu ve saçları tenine yapışmıştı.

Emeriel onun odasına girmesine yardım etti, onu nazikçe yatağa yatırdı ve çarşafı üzerine örttü.

"Ben Madam Livia'yı çağırayım," dedi aceleyle.

Aekeira cevap vermedi, sertçe yutkunurken gözleri dalgın dalgın kapandı.

Emeriel korkuyu uzak tutmak için mücadele etti ama bu çok zordu. Elbisesinin ağır kumaşını toplayarak odadan çıktı, koridorlarda baş hizmetçi aradı, yol boyunca kaşınan kollarını kaşındı. Hizmetçileri ve köleleri durdurup Madam Livia'yı görüp görmediklerini sordu.

Sonunda içlerinden biri onu kraliyet mutfağına yönlendirdi.

Emeriel koşarak içeri girdi, nefesi kısa kesiliyordu, yaşlı kadını bir masanın üzerine eğilmiş, kurutulmuş ot demetlerini karıştırırken buldu.

"Madam Livia! Madam Livia!" diye seslendi nefes nefese.

Prencesin sesindeki aciliyet karşısında baş hizmetçi hemen doğruldu, tetikteydi. "Bir sorun mu var Prenses?"

"Gelmek zorundasınız. Kız kardeşim... Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum," Emeriel'in kelimeleri aceleyle döküldü.

"Hadi gidelim." Emeriel'in peşinden aceleyle koştu.

Emeriel, Aekeira'nın odasının kapısını iterek açtı, kısa bir süre durdu ve kalbi göğsünde çarpmaya başladı. *Yatak boştu.*

"Kiera!?" Gözleri odanın içinde çılgınca dolaşırken panik sesini keskinleştirdi. "Kei-"

Odanın öbür ucundan acı dolu bir inilti yankılandı.

Sese doğru koşan Emeriel, Aekeira'yı yere yığılmış, sıkıca kendi içine kıvrılmış, vücudu titreyerek sarsılmış halde buldu. "Şimdi buradayım, tam buradayım."

Karıncalanan kaşıntısını hafifletmek için kolunu kaşıyan Emeriel, Aekeira'nın yanına diz çöktü ve kız kardeşinin nemli elini kendi eliyle kavradı. "Madam Livia-Keira'yı getirdim, yanıyorsunuz! Neler oluyor?"

Aekeira'nın gözleri irkilerek açıldı ve-

Emeriel. Durdu. Nefes almayı.

Aekeira'nın irislerinin ortasında öfkeli, kan çanağı gibi bir *kırmızı* leke vardı.

Tam bir sıcaklık.

"Kendimi... hiç... iyi hissetmiyorum," diye homurdandı Aekeira, ter akıyordu, elbiselerini ıslatıyordu. "Sanki... içten içe yanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Büyük Lord Vladya'yı *hemen* bulmalıyız!" Emeriel bağırarak Madam Livia'ya döndü, kendi gözlerindeki dehşeti gizleyemiyordu. "Aekeira tamamen kızışıyor!"

On Birinci Bölüm

YAKICI ISI

"NE!?" MADAM LIVIA'NIN GÖZLERİ şaşkınlıkla açıldı.

Bir telaşla kapıdan dışarı fırladı ve en yakındaki askere bağırdı. "Mabblewood'a git ve Büyük Lord Ottai'ye derhal Büyük Lord Vladya'ya bir haberci kuş göndermesini söyle! Ve hemen Amie'yi getir!"

Emeriel kalbi çarparak kız kardeşine döndü.

"Isı mı?" Aekeira oturmaya çalışarak nefes nefese kaldı. "Hayır, bu doğru olamaz." Bir kolunu ona dolayan Emeriel, ağırlığını desteklemek için onu sabitledi.

"Gözlerin kıpkırmızı, Keira. Fırtına gibi terliyorsun."

"Ama bu sadece Syren'ler için geçerli ve ben-" Aekeira rahatsız bir şekilde dönerken keskin bir soluk aldı, kızarmış teni terden kayganlaşıyordu. "Em... Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandı Emeriel, ona daha da sıkı sarılarak. "Biliyorum, sevgili kardeşim."

"Gerçekten iyi hissetmiyorum." Aekeira bir elini karnına bastırarak kıvrandı. "İçimde bir ateş var... yanıyor ve gerçekten kıyafetlerimi çıkarmak istiyorum."

"Çıkaramazsın. Henüz değil." Emeriel'in düşünceleri hızla ilerliyor, kalbi göğsünden çıkmak istiyordu.

Kahin'in Cenneti'ne uzun bir yolculuktu. Büyük yöneticiler bu sabah erkenden yola çıkmışlardı, bu da *hâlâ* yolda olabilecekleri anlamına geliyordu. Lord Vladya'nın dönmesi daha ne kadar sürerdi? Aekeira o kadar uzun süre dayanabilir miydi?

Madam Livia bir elinde tahta bir fincan, diğesinde bir testi su taşıyarak döndü. Tası yatağın başucuna koyarak bardağı Emeriel'e uzattı. "Susuz kalmamalı."

Emeriel bardağı alarak Aekeira'nın dudaklarına götürdü ve küçük yudumlar alırken ona rehberlik etti.

Kız kardeşinin elleri titredi, suyun bir kısmı çenesinden aşağı döküldü ama biraz içmeyi başardı.

Emeriel bardağı çekerken kolunda bir karıncalanma hissi belirdi ve dalgınca onu kaşıdı.

"Bu kesinlikle Kahin'in Lord Vladya'ya dikkat etmesini söylediği işaret olmalı," diye fısıldadı Madam Livia, yarı kendi kendine yarı merakla. "Aekeira bir Syren. Başından beri öyleydi ama Majesteleri'nin kayıp ruhu yüzünden özellikleri uykuda kaldı."

"Sen de mi öyle düşünüyorsun?" Emeriel'in düşünceleri tam olarak bunlardı ama kız kardeşine boş yere umut vermemek için bunları hiç dile getirmemişti. Eğer yanılıyor olsaydı Aekeira çok acı çekerdi.

"Bir düşünün," dedi Madam Livia düşünceli bir ifadeyle. "*Senin* için nasıl oldu? Hisar'daki ilk gününde Kral Daemonikai'nin canavarına çok yakın olduğun için kıızıştın. Aekeira'nın özellikleri uykuda kaldı çünkü onları tetikleyecek bir ruh yoktu. Bundan daha önce de şüphelenmişim ama gerçek olamayacak kadar iyi görüldüğü için göz ardı etmişim. Ama şimdi..." Madam Livia başını salladı, yaşlı gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

"En büyük zorlukları az önce halledildi. Aekeira bir Syren -*Onunla* uyumlu." Yaşlı kadın titrek bir nefes verdi. "Ah, Emeriel... bağlanma ritüellerinin gerçekten işe yarama ihtimali var."

Sıcaklık Emeriel'in göğsüne yayıldı ve patlayacağını düşünene kadar genişledi.

Her şey onlar için dua etmişti , her şey onlar için *umut etmişti*

Çok imkânsız görünen bir şey.

Gözyaşları gözlerini yaktı. Aekeira'ya baktı, yarı kapalı gözleri odaklanmamıştı, ayırık dudaklarından inilti dökülüyordu, kendi acısının içinde kaybolmuştu.

"Keira..." Emeriel bir elini onun yanağına götürdü. "Seni yatağa taşımamız gerekiyor. Yapabileceğini düşünüyor musun?"

Aekeira halsizce göz kırptı ve "Tamam..." diye fısıldadı.

Madam Livia'nın yardımıyla Aekeira'yı dikkatlice yerden kaldırdılar ve yatağa yatırdılar.

Aekeira inleyerek umutsuzca giysilerini çekiştirdi. "Onları çıkarmak istiyorum!" Yumrukları kumaşı kavrayabildiği her yerde sıkıyordu. "Onları çıkarmam *gerek!*"

"Tamam, tamam." Emeriel, elinden geldiğince hızlı bir şekilde çalışarak nemli giysileri çıkarmasına yardım etti.

Birkaç dakika içinde Aekeira çarşafların altında çırılçıplak yatıyordu, teni kızarmış, nefesi düzensizdi.

Emeriel dudaklarını ısırđı. Kız kardeşi için yaptığı bu atılımdan duyduğu heyecana rağmen, aklını kaçıracak kadar endişeliydi.

Çok yakında tam ateşin acı verici dalgalarının başlayacağı ve Aekeira'nın erkeğinin hâlâ dünyanın öbür ucunda olduğu gerçeğini düşünmemek için kendini zor tutuyordu.

Kendi içine kıvrılmış olan kız kardeşinden uzaklaşan Emeriel, Madam Livia'ya kendisini dışarıda, duyamayacağı kadar uzakta takip etmesini işaret etti.

"Neden mini bir sıcaklık olmasın?" Sessiz fısıltıda Emeriel'in endişesinin büyük bir kısmı vardı. "Neden onu doğrudan tam bir ateşin içine itiyorsun?" Bakışları tekrar odaya kaydı. "Buna hazır değil, Madam Livia."

Baş hizmetçi de en az onun kadar endişeli görünüyordu. "Her insanın ateşi farklıdır Prenses. Sadece onunkinin sizinki kadar yoğun olmamasını umabiliriz."

Emeriel boynunu kaşıyarak başını salladı. "Huzursuzluktan hasta oldum. Sence Lord Ottai kuşu çoktan göndermiş midir?"

"*Sen* iyi misin?" Madam Livia Emeriel'i dikkatle incelerken kaşlarını çattı. "Sen de huzursuz görünüyorsun."

"Tabii ki huzursuzum! şu anda kız kardeşimin kaderini bilmiyorum." Emeriel ellerini birbirine vurarak kısa koridorda adımlamaya başladı. "Ateşi çok yoğun bir şekilde yanıyor. Yemin ederim sıcaklığı neredeyse ben de hissediyorum-"

"Duyduklarım doğru mu?" Büyük Lord Ottai'nin derin sesi koridorda gürledi ve bir an sonra askerleriyle birlikte göründü. "Aekeira gerçekten kızışıyor mu?"

Madam Livia derinden eğildi. "Evet, Majesteleri. Bu gerçekten doğru."

"Oh, tanrılar aşkına! Oh, Ukrae!" Büyük Lord'un yüzünde geniş bir glmsemi belirdi. "O bir *Syren!* Gerçekten de kızışmış, *kokusunu* ta buradan alabiliyorum. Kokusu çok güçlü."

Heyecanla Emeriel'e dönerek onu kucakladı ve ayağa kaldırdı. "Sen ve kız kardeşin benim trmle uyumlusunuz!"

Emeriel irkilerek bir kahkaha attı ve onun dokunuşuna karşılık olarak derisi karıncalanarak *yanarken* bir irkilmeyi yuttu.

"O kadar rahatladım, o kadar kendimden *geçtim* ki, eğer kadim olanın beni bunun için altı fit aşağıya göndereceğinden emin olmasaydım seni şu anda öpebilirdim!" Lord Ottai haykırdı. "Bu, bütün hafta boyunca duyduğum en iyi haber."

Dokunuşuna daha fazla dayanamayan Emeriel kıpırdanarak onun elinden kurtuldu. "Ben de çok heyecanlıyım Majesteleri," dedi nefesini tutarak. "Ama umalım da Lord Vladya dalgalar başlamadan önce gelsin."

Sanki soğuk suyla ıslatılmış gibi, hükümdarın yüzündeki gülümseme kayboldu ve ifadesi soldu.

"Evet, evet, bu konuda," diye konuştu Lord Ottai. "Mesajı çoktan gönderdim. En hızlı haberci kuşlarımızdan birini gönderdim. Bu noktada sadece umut edebiliriz..."

Büyük Lord Vladya ve Büyük Kral Daemonikai Kahin'in Sığınağı'nın hemen dışında bekliyordu. Kraliyet maiyeti çoktan Göksel Sunu için tapınağa doğru yola çıkmıştı.

Konutunda kadim rünlerle iç içe geçmiş göksel desenler vardı ve değişen ışık altında belli belirsiz parlıyordu.

Meşe kapı gıcırdayarak açıldı ve Kahin onlara arkasını dönmüş, kollarında bir demet otu dengede tutarak dışarı çıktı. Ama dönüp onları gördüğünde şaşırılmış görünüyordu.

"Burada ne işiniz var Majesteleri? Gelmemeliydiniz." "Bugün güney halkının Göksel Sunu'su var," dedi Daemonikai ona sabırla hatırlattı. "Görevimiz olduğu üzere ayinleri gözlemlemek için buradayız."

"Bunun gayet iyi farkındayım." Ayağa kalkmadan önce elindeki ot demetini yere bıraktı. "Ama bu tür törenlere nadiren katılırsınız. Burada olmak için zahmet etmeyeceğinizi düşünmüştüm. Ve sen-" Gözleri Vladya'ya kaydı. "Sen bir Güneyli bile değilsin. Batı Klanları'nı yönetiyorsun. Burada ne işiniz var?"

"Kahin'in evi herkese açıktır ve Kahin onu arayan herkesi kabul eder. Kahin ayrımcılık yapmaz." Vladya kutsal kitabı eğlenerek okudu.

Huysuz yaşlı kadın oflayıp pufladı ve nefesinin altından "Yine o lanet kitap" gibi şüpheli bir şey mırıldandı.

Daemonikai'nin kaşları çatıldı. "Gerçekten burada olmamızı istemiyor musun?"

Vladya'nın da canı sıkılmıştı. Kadının onları kabul etmekte tereddüt ettiği bir zamanı hatırlamıyordu.

İç çekerek başını salladı. "Öyle değil Yüce Büyük Kral, öyle bir izlenim verdiysem özür dilerim. Ama dişileriniz kızgınlık dönemlerine giriyor. Burada olmamanız gerekiyor."

Kelimeler dudaklarından çıkar çıkmaz iki büklüm oldu ve şiddetli bir şekilde öksürmeye başladı.

Kan yere sıçradı, yüzü acıyla buruştu.

Vladya alay etti. "Dur tahmin edeyim, az önce söylememen gereken bir şey söyledin - bekle." Sözler yerine oturduğunda yüzü değişti. "Dişilerimiz mi? Kızışıyor mu?"

Kahin doğruldu ve ağzındaki kanı sildi. "Başladım bile, bitireyim bari. Evet, prensesler döngülerinin zirvesine çıktılar. Şimdi yanlarında erkeklerine her zamankinden daha çok ihtiyaçları var."

Daemonikai'nin ağzı açık kalmış, boş gözlerle ona bakıyordu.

Ama Vladya kaşlarını çatmaktan kendini alamadı. "Bekle, Kahin. Bir yanlış anlaşılma var gibi görünüyor. Aekeira içeri giremez-"

"Yapabilir. Ve yaptı da," diye sabırsızca araya girdi Kahin. "Sana işaretlere dikkat etmeni söylemiştim, değil mi? Kadının her zaman seninle uyumlu bir Syren oldu. Başlangıçta, ondan nefret ettiğine inandığın zamanlarda bile onunla aradaki bağın neden bu kadar derin olduğunu düşünüyorsun?" Çenesindeki kanı sildi. "Neden onunla her yakınlaştığında o dürtüleri hissediyordun, onu serbest bırakmak, rahminde serbest bırakmak için? Neden onun kanı seni çağırdı? Neden o yanındayken kafadaki sesler hep sustu? Vahşi nöbetleriniz neden artık daha az ve daha seyrek geliyor?"

Kadının sözleri Vladya'ya örse vurulan bir çekiç gibi çarptı.

"Başından beri *Ruhbağınızla* birlikteydiniz, Yüce Lord Vladya." Kahin tekrar kan öksürdü. "İlk ayın başarılı oldu. Ve özellikleri ortaya çıkmakta çok geciktiği için, ruhunun olması gereken yerdeki en ufak bir dürtme onu doğrudan tam bir ısıya fırlattı."

Vladya her kelimeyi duydu ama kafasının içinde bir duvara çarptılar.

Syren mi?

Ruhbağı

mi?

Dizlerinin bağı çözüldü, neredeyse yere yığılacaktı. Daemonikai aniden oradaydı ve onu sıkıca kavrayarak sabitledi.

Vladya şaşkın bakışlarını arkadaşına çevirdi, güvence arıyordu. Yüzünde yavaş ve içten bir gülümseme buldu.

Demek Daemonikai de duymuştu. Sözler gerçekten söylenmişti.

Sayısız rüyadan uydurulmamıştı.

Yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemediği bir umut değildi.

"Tebrikler eski dostum," dedi Daemonikai'nin derin sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı. "Senin adına çok mutluyum."

"Aekeira'nın benim..." Vladya'nın boğazı kum gibi kurudu ama devam etmek için boğazını zorladı. "Kahin Aekeira'nın benim olduğunu söylüyor... Sence bu doğru mu?"

"Kahin yalan söylemez, V.D.," dedi Daemonikai yumuşak bir sesle, elini Vladya'nın omzuna vurarak.

"Ve fark etmemiş olabilirsin ama şu anda oldukça fazla miktarda kan öksürüyorum," diye homurdandı Yaşlı Kadın, bir başka şiddetli nöbetle mücadele ederken.

Vladya'nın yanağında sıcak bir şey gezindi.

Dalgınca gözyaşını sildi, sonra nemli parmaklarına baktı. Bir gözyaşı.

Benim bir ruh bağım var.

Sonra Daemonikai yüzünü sert ellerinin arasında kavrayarak Vladya'yı bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Vladya, bu gerçekten harika bir haber, bana bak." Sesi kararlı ve acildi. "Bunun çok zor olduğunu biliyorum ama şu anda onu dinlemelisin. Şok geçirmenin zamanı değil, sersemlemenin zamanı değil. *Kızıştıklarını* söyledi."

Vladya uyuşmuş bir halde başını salladı.

"Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?" Daemonikai bastırdı. "Biz olmadan acı çekiyorlar. Dağların tepesindeyiz, binlerce mil uzaktayız ve onlara nasıl ulaşacağımızı düşünmemiz gerekiyor. Kadınlarımız ateş içinde ve biz onların acılarını dindirmek için orada değiliz Vladya Theriozydovkar Skyvaktı."

Ve sonunda bir deprem şiddetiyle vurdu.

Vladya'nın damarlarına buz doldu. "Bize ihtiyaçları var. Burada ne işimiz var...!" Çoktan yer değiştirmeye başlamıştı, kasları dalgalanıyordu.

"Bekle."

Kahin'in komutu onu dönüşümünün ortasında durdurdu. Yarı şekil değiştirmiş halde, parıldayan sarı gözlerle ona baktı.

Ölümcül derecede solgun görünüyordu, zaten beyaz olan teni neredeyse yarı saydam bir renk almıştı. Çelimsiz elleri esasını kavrarken titriyordu.

"Siz ikiniz... dikkatli olun," dedi zayıf bir ses tonuyla. "İleride ne olduğunu göremiyorum - net olarak değil. Ama umarım zamanında yetişirsiniz. Eğer başaramazsanız..." Başını iki yana salladı. "İçgüdüler seni ele geçirse bile, kızgınlık seni tüketiyor olsa bile, aklını başında tut. Bu döngü... sana her zamankinden daha çok ihtiyaçları var."

Vladya ve Daemonikai başlarını sallamadan önce birbirlerine acımasızca baktılar. "Tanrılar sizinle olsun."

Bir baş sallama daha. Sonra ikisi de tamamen yer değiştirip havalandılar ve canavar formları gözden kayboldu.

Gece çökmüş, Hisar'ın üzerine karanlık çökmüştü.

Lord Ottai, Aekeira'yı daha iyi korumak için odasından Vladya'nın odasına taşınmıştı.

Kokusu daha da güçlenmişti. Hem de *çok güçlü*.

Kokusunu alan her Urekai erkeği onu istiyordu.

Emeriel yatağın yanında volta atıyor, gözleri kız kardeşinden hiç ayrılmıyordu. Aekeira saatler önce derin bir uykuya dalmıştı ama huzursuzca dönüp duruyor, ağlıyor ve karnını tutuyordu.

Madam Livia, Amie ve Lord Ottai yakınlarda duruyor, her biri düzeni sağlamak için üzerlerine düşeni yapıyordu.

Lord Ottai kapının dışında, davetsiz misafirleri uzak tutmak için her kilit noktaya askerler yerleştirmişti.

Madam Livia, "Oturup dinlenmelisin Emeriel," diye sayısız kez ısrar etti.

Tartışamayacak kadar bitkin olan Emeriel onu duymazdan geldi. Çiğ kollarını kaşdı, ölesiye endişeliydi.

Lord Vladya zamanında dönecek miydi?

İşaretleri çoktan görmüştü. Aekeira bu sefer uyandığı an, dalgalar gelecekti.

Ve eğer geldiklerinde burada değilse...

Bu düşünceden sıyrılan Emeriel su dolu küvete doğru ilerledi ve yüzüne su sıçrattı. Rahatlama kısa sürdü. Her santimi yanıyordu. Bir süredir yanıyordu.

"Dur, sana yardım edeyim."

Madam Livia soğuk suyu avuçlayarak Emeriel'in yüzüne tekrar tekrar döktü.

Bu biraz daha sakinleştiriciydi. Gözlerini kapattı, su yanaklarından aşağı akıyordu.

"Bu kadar yeter, teşekkür ederim. Ama benim-" Emeriel yanan midesini tuttu ve yüzünü buruşturdu. "Aekeira'nın yeterince hava aldığından emin olmalıyım ve-"

"Bir dakika durur musun?" Madam Livia onun elinden tutarak yakındaki bir sandalyeye götürdü, onu sandalyeye oturttu ve bir bardak su uzattı. "İç."

Emeriel tereddüt etti ama itaat etti, soğuk sıvı içindeki ateşi söndürmeye yetmedi.

"İşte. Böylesi daha iyi." Fincanı ondan alan Madam Livia onu yakından inceledi. "Nasıl hissediyorsun?"

Emeriel'in elleri kucağında yumruk oldu. Sonunda bir korku yumağının içinden nefes almayı başardı. "Kızıışacağımı biliyorum Madam Livia."

Boşluğa bakarken yüzündeki dehşeti gizleme zahmetine girmede.

"Yani nasıl bilemem? Bana bir bakın." Baş hizmetçinin ince kan çizgileriyle kaplı, çiğ ve kırmızı derisini görmesi için kollarını kaldırdı.

Madam Livia yüzünü buruşturdu.

"Düşündüm ki... belki görmezden gelirim geçer, ne düşündüğümü bilmiyorum." Emeriel neşesiz bir kahkaha atarak elinin tersiyle yüzünü sildi. "Ama tüm vücudum yanıyor."

Ani, delici bir çığlık odayı paramparça etti.

Aekeira ayağa fırladı, ağzı öyle çiğ, öyle acı verici bir feryatla açılmıştı ki Emeriel'in midesi acıyla düğümlendi.

"Keira!" Ayağa fırlayan Emeriel hemen onun yanına koştu. Aekeira iki büküm olmuş, karnını tutarak tekrar çığlık atıyordu. Daha yüksek sesle, daha çaresiz.

"Erkeğime ihtiyacım var! Erkeğime ihtiyacım var-" Yatağın kenarına yuvarlandı, Emeriel'in uzattığı elden uzaklaştı, çığlık atıyordu. "Vladya! Neredesin!?"

Emeriel'in kalbi *paramparça* oldu.

"Bekle, Aekeira...!" Tekrar Aekeira'ya uzanıyor, yanaklarını çizen sıcak gözyaşlarını öfkeyle siliyordu.

Ama Aekeira şiddetle geri çekildi. "Dokunma bana! Sakın-" titrek eller kendi göğüslerine uzanırken dudaklarından boğuk bir çığlık koptu. Sert meme uçlarını çimdikliyordu. Vücudu kamburlaştı.

"Em, çok ama çok acıyor." Açıkça hıçkırdı. "*O kadar çok acıyor ki buna dayanabileceğimi sanmıyorum...!*"

Emeriel onu omuzlarından tuttu ve sertçe sarstı. "Elbette dayanabilirsin! Sen güçlüsün! Üstesinden gelebilirsin!"

Sözcükler Emeriel'in boğazında düğümlenirken ateş, kavurucu bir lav gibi çekirdeğinin derinliklerinde yükseldi, yandı ve *yaktı*.

Emeriel ellerini çekerek başını geriye attı ve boğazından acı dolu bir feryat koptu.

"Em, iyi misin?" Aekeira'nın sesi sanki başka bir dünyadan geliyormuş gibi zayıf ve uzaktı.

"Onunki de burada!" Madam Livia'nın boğuk sesi onu takip etti. "Amie, gel, onu taşımama yardım et!"

Emeriel'in net olarak duyabildiği tek şey *alevlerin çıtırtısıydı*. Karnının derinliklerinde her şey yanıyordu.

Organları alev alev yanıyordu. Rahmi kavruluyor. Kadınlığı *kavruluyordu*. dayanılmaz bir *ihtiyaçla*.

Emeriel'in meme uçları zonklıyor, acı verecek kadar hassaslaşıyordu. Oradaki kumaşın fırçalanması bile içinde keskin acı sarsıntılarına yol açtı.

Yırtılma at onu Giysiler, Emeriel oldu ötesinde Çaresiz. Akılsız. Dikkatsiz.

Hava çok yoğundu. *Çok sıcaktı*.

Onu boğuyordu.

"Biri şunu durdursun!" diye bir çığlık daha attı. "DURDURUN ŞUNU!"

Havada hep bir ağızdan iki ses yükseldi.

Ruhlarının derinliklerinden gelen mutlak acının ikiz feryatları.

Duvarlarda yankılanıyor, duyan birçok kişinin kalbini delip geçiyordu.

"*DURDUR ŞUNU!!!*"

On İkinci Bölüm

EMERIEL VE KEIRA'SI

DAEMONIKAI VE VLADYA yarı vites değiştirmiş halde, yüksek sesle ve derin nefes alarak ormanda ilerliyorlardı. Gece havası, karanlık ağaçlar ve değişen gölgelerden oluşan bir bulanıklıkla uğuldayarak yanlarından geçiyordu.

Uzun koşulara yabancı değillerdi. Yıllar boyunca dayanıklılıklarının sınırlarını zorlamış, kendilerini zamana ve araziye karşı test etmişlerdi. Ama bu sefer farklıydı.

Bu kez kadınları tehlikedeydi.

Saatlerdir hiç durmadan koşuyorlar, su içmek için bile yavaşlamıyorlardı. Vücutları dinlenmek için çığlık atıyordu. Hayaller yüzüyor, uzuvlar yanıyordu. Yine de duramadılar.

"Karanlık Orman'dan geçelim, daha kısa," dedi Daemonikai sola dönerek.

"Evet ama daha tehlikeli." Vladya da onları takip etti. "Vahşi hayvanlar ve yabaniler pusuda bekliyor."

"Almamız gerekeni alırız."

Ormana daldıklarında gecenin içinde kurt sesleri yükseliyordu. Ormanın kalbine ulaştıklarında Daemonikai onların kokusunu aldı ve gerildi. *Feraller.*

Yanında Vladya da gerildi. Hızlarını yavaşlatarak kendilerini savaşa hazırladılar.

Alçak bir hırıltı ağaçların arasından süzüldü. Hareket titreşimleri.

Saniyeler içinde, vahşiler etraflarını sardı. Aç, parlayan sarı gözleri çalılıkların arasından bakıyordu.

Canavarlar saldırdı.

Daemonikai ve Vladya birlikte hareket ettiler, sırtları birbirine yapışmıştı.

Boğaza, kalbe, omurgaya... onlara çok zaman kazandıracak zayıf noktalara saldırıyorlardı. Pençeler ve dişler etle buluştu. Hızlı. Acımasızca.

Ağaç hattından daha fazla vahşi akın etti, sayıları sonsuzdu.

Kıtlık içinde bir ziyafet gibi avlanıyorlardı.

Daemonikai tereddüt etti.

Yedi asır önce olsa hiç düşünmeden onları katlederdi ama bu kendisi de bir vahşi olmadan önceydi. Döndüğünden beri, alışlageldiği üzere vahşiler için bir av emri vermemişti.

Ancak bu gece riskler çok yüksekti. İhtiyaçları olan son şey, bir sürü kana susamış deli hayvanı kaleye geri götürmekti.

Bu yüzden öldürdüler.

Kafalar düştü. Kan yere sıçradı. Kemikler ellerinin altında kırıldı.

Dövüş uzadıkça uzadı, önlerindeki yol hâlâ sonsuzdu.

Daemonikai içinden sabırsızlık akarken bile kendini savaşa odaklanmaya zorladı.

Emeriel yalnızdı.

Onsuz sığağa doğru gidiyordu.

Ona söz vermişti - ona yemin etmişti - bu olduğunda orada olacaktı.

Bu tutulmayan söz, yoksun bırakılmış ciğerlerinden, savaş yaralarından daha çok yakıyordu. *Çok acı çekecekti.*

Bir pençe sırtını tırmaladı, acı onu şimdiki zamana geri döndürdü. Hırlayan Daemonikai döndü ve vahşinin omurgasını ikiye ayırdı.

Yumruklarından kan damlarken, başka bir vahşiye doğru hamle yaptı.

Yoldayım, Küçük Yıldız. Benim için dayan.

Sana yalvarıyorum.

Madam Livia şaşkına dönmüştü.

Aekeira yatakta kıvranıyor, terden sıırsıklam olmuş vücudu kamburlaşıyor, hıçkırarak ağlıyor ve kendi derisini pençeleyerek herhangi bir rahatlama için yalvarıyordu.

Odanın diğer ucunda Emeriel yerde yuvarlanıyor, karnının alt kısmını bir mengene gibi tutuyor ve acı içinde ağlıyordu.

Dışarıda, sadece kızgın dişilerin kokularının çağırabileceği türden bir kaos hüküm sürüyordu.

Neyse ki Lord Ottai, Urekai erkeklerinin temel içgüdülerine yenik düşerek savaş alanındaki akbabalar gibi etraflarında dolanmalarına karşı nihai bir bariyer olarak duruyordu. Hırlamaları ve hırıltıları oda kapısının ötesinde yankılanıyordu.

Livia ara sıra olayları takip etmek için pencereden dışarı bakıyordu ve bugün Lord Ottai'nin yeni bir yönüne tanık olmuştu.

Onları zapt etmek için savaşıyor, otoritesini bir kalıntı gibi kullanarak akbabaların kapıyı parçalamasını engelliyordu. İlerlemeye cüret edenler üzerinde Alfa İradesini kullanarak bazılarını tökezletip geri gönderiyor, bazılarını da dizlerinin üzerine çöktürüyordu.

Yanı başındaki Amie titriyor, ellerini birbirine kenetlemiş, paniğin sınırındaydı. "Madam, ne yapacağız?"

"Söz vermiştiniz! Söz vermiştiniz!" Emeriel'in feryadı odanın içinde yankılanırken, yerde iki büküm olmuş, gözyaşlarına boğulmuş yüzü yukarı doğru dönüyordu. "Daemonikai, burada olacağına söz vermiştin. Yemin etmiştin. Acı çekmeyecektim!"

Kendini sakın kalmaya zorlayan Livia, Amie'ye talimat verirken ona doğru ilerledi. "İşte, bana yardım et. Onunkinin tam ateş mi yoksa mini ateş mi olduğunu belirlememiz gerekiyor."

"Prenses Emeriel çok acı çekiyor." Amie onun yanında diz çöktü. "Kesinlikle tam kızgınlık olmalı."

"Ayrıca hiç kimsenin kullanmaması gereken kadar uzun süredir baskılayıcı kullanıyor.

Bu çok güçlü gelen bir mini olabilir."

Livia, Emeriel'in yanına çömeldi. "Hey, Prenses..."

Emeriel'in başı Livia'ya doğru döndü, buğulu gözleri yalvarıyordu. "Durdur şunu..." Titriyor, yüksek sesle nefes alıyordu. "Lütfen, Sevgilim... durdur şunu. *Yanıyorum.*"

"Yakında burada olacak," dedi Livia ama bunun doğru olup olmadığını bilmesine imkân yoktu. Amie'ye Emeriel'in arkasına geçmesini ve kollarını tutmasını işaret ederek ekledi. "Benim için hareketsiz kal, tamam mı?"

Emeriel zayıfça başını salladı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Şunu durduracak mısın?"

"Evet, yapacağım."

"Tamam, tamam..." Kendini hareketsiz kalmaya zorlarken vücudu titriyordu.

Livia Emeriel'in bacaklarını ayırdı ve iki parmağını dar, kaygan boşluğun içinde gezdirdi. Küçük, acı dolu seslerin yerini boğuk bir soluk aldı, Emeriel orgazm olurken sırtı şiddetle kamburlaştı, ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı.

Livia, Emeriel'in rahminin ineceğine dair herhangi bir işaret olan şişlikleri hissetti, ama ani orgazm ona bilmesi gereken her şeyi anlattı. Bu bir mini ateşti.

Yavaş bir rahatlama nefesi bırakarak parmaklarını geri çekti.

"Daha..." Emeriel'in harap olmuş sesi yalvardı. "Lütfen, daha fazla."

Livia tereddüt etti. Geçmişte, Livia sıcak hava dalgaları geldiğinde prensesin acısını dindirmek konusunda iki kez düşünmemişti. Ama şimdi durum farklıydı. O Büyük Kral'a aitti.

Her ne kadar Emeriel'e yardım etmek istese de, ihtiyacı olan son şey Kral Daemonikai'nin ihtiyaçtan yarı deli bir halde bu odaya dalması, kadının kokusunu alması ve başını omuzlarından ayırmasıydı.

İç burkan bir hıçkırık Livia'yı düşüncelerinden kopardı.

"Ah... geliyor, geliyor-" Emeriel'in sözleri yürek parçalayan bir çığlığa dönüştü. Vücudu kalktı, tüm kasları sıkıca kilitlendi, ayak parmakları yere doğru kıvrıldı. Kramp girmemesine de imkân yoktu.

"Lütfen ona yardım edin, Madam!" Amie çılgınca bağırdı, ince kolları çırpınan prensesi yerinde tutmak için zorlanıyordu.

Biri düşerken ağır bir *gümbürtü* duyuldu. Livia'nın başı yatağa doğru savruldu.

Aekeira diğer tarafa yuvarlanmıştı, acı dolu çığlıklar odayı dolduruyordu.

Livia teslim olmuş bir iç çekişle tekrar Emeriel'in bacaklarının arasına uzandı. "Şşşt, küçüğüm, her şey yoluna girecek." Parmaklarını tekrar sokarak bu kez Syren bezini aradı ve sıkıca bastırdı.

Emeriel'in kaslarındaki gerginlik çözülmeye başladığında boğuk inlemeler döküldü. Uzuvarları gevşiyor, ayak parmakları açılıyordu.

"Evet... evet, teşekkür ederim," diye rahatlama iniltileri çıkararak kalçalarını oynattı ve Livia'nın parmaklarını aradı.

Şişmiş beze daha sert bastıran Livia, bastırılmış sıvıyı, basıncı serbest bıraktı. Emeriel titredi, öyle sert çırpındı ki kolu Amie'nin gözüne çarptı.

Kız haykırdı, içgüdüsel olarak yüzünü kavramak için bıraktı, bu da işleri daha da kötüleştirdi. Artık özgür olan Emeriel'in kolları çılgınca savrularak Livia'ya çarptı

yanasına ve Amie'nin omzuna. "Amie!"

Livia tersledi.

"Özür dilerim, Madam!" Yüzünü buruşturarak hızla Emeriel'i tekrar yakaladı ve onu dizginledi.

İşine devam eden Livia, Emeriel'in vücudu başka bir salıvermeyle sarsılana kadar o talepkâr, aç bezeye acımasızca masaj yaptı. Sonunda gevşeyip Amie'nin kollarına yığılmadan önce göz kapakları çılgınca çırpındı.

"Başardık," diye soludu Amie, elini bıraktı ve alındaki teri sildi.

Livia kendini toparlayarak nefes verdi. Ayağa kalkarak Amie'nin omzunu sıvazladı. "İyi iş başardın."

Kız bu övgü karşısında gülümsedi.

Odayı geçip Aekeira'nın yerde iki büklüm yattığı yere geldiler ve ona baktılar.

Ondan gelen çığlıklar küçük ve acınasıydı, vücudu kontrolsüzce titriyordu. Yanında, kustuğu yerde koyu bir leke vardı. Kız sıcak çarpması geçirmişti.

"Ah... zavallı Prenses Aekeira," dedi Amie üzüntüyle. "Keşke biz de ona yardım edebilseydik."

"Edemeyiz." Livia'nın sesindeki pişmanlık ağırdı. "Tamamen ateşlendi, vücudu Lord Vladya'nınki dışında her türlü dokunuşu reddedecektir."

Titreyen prensesin yanına çömeldi, sesi yumuşaktı. "Küçüğüm, beni duyabiliyor musun?"

Aekeira zar zor kıpırdandı.

Livia uzandı ve bacağına hafifçe dokundu.

Aekeira şiddetle irkildi, temastan geri çekilirken keskin bir acı çığlığı attı.

Livia başını salladı. "Onun için hiçbir şey yapamayız."

Kapı açıldı ve Lord Ottai içeri girdi, gergin görünüyordu.

"Burada işler nasıl?" Bakışları Emeriel'in yerdeki hareketsiz formuna kaydı. "Sesini duymayı bıraktım. O iyi mi?"

Livia başını salladı. "Şimdilik durumu stabil. Güçlü bir salınımdan sonra bilincini kaybetti." Livia çenesini kapıya doğru kaldırdı. "Peki ya dışarıda?"

"Pek hoş değil." Lord Ottai bir elini yüzünde gezdirdi. "Bağlı erkekler dışındaki herkes kokularından etkilendi; diğerlerini zapt etmeme yardım etmesi gereken kendi baş muhafızım da dahil. Şimdi bağlı askerlerime güveniyorum ama sayıları çok az."

"Sence Lord Vladya ve Kral yakınlarda mıdır? Aekeira sıcak çarpmasına girdi. Emeriel'in mini ateşi öncekilerden çok daha kötü. Endişeliyim."

Ottai'nin çenesi gerildi, hiçbir şey söylemedi.

Sonunda sessiz ve yorgun bir iç çekti. "Bildiğim tek şey, her neredelerse... buraya gelmek için ellerinden gelen her şeyi yapıyor olmalılar. Ben de buna güveniyorum."

Emeriel kıpırdanırken zihnindeki bulanıklığın içinden sesler süzülüyordu.

Daemon mu?

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama daha dikkatli dinlediğinde, seslerin Lord Ottai ve Madam Livia'ya ait olduğunu fark etti.

Kendini acıya hazırlayarak yavaşça ayağa kalktı. Ama neyse ki acısı hafiflemiş, zonklayan bir ağrıya dönüşmüştü.

"Prenses uyandı, Madam!" Emeriel gözlerini kırıştırıp görüşünü netleştirirken Amie'nin sesi çınladı.

Madam Livia birden karşısında belirdi ve ateşini ölçmek için yüzünü avuçladı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Aekeira..." Emeriel boğazından bir şeyler geveleyerek ayağa kalkmaya çalıştı, oda dönerken sallanıyordu.

Madam Livia onu sabitlemek için oradaydı.

"Aekeira nasıl...?" Emeriel sordu. "Onun iyi olduğunu bilmem gerek."

Baş hizmetçi ona üzüntüyle baktı. "Durumu iyi değil. Bir başka sıcak çarpmasından daha yeni çıktı."

Emeriel tam boyuna doğru doğrulmaya çalışırken karnının alt kısmına keskin bir acı saplandı. Pes etti ve dişlerini sıkarak kız kardeşine ulaşmak için kararlılıkla ilerlerken eğildi.

Aekeira yerde titreyerek yatıyor, sessiz hıçkırıklarla kıvranıyordu. Terden kayganlaşmış, gergin meme uçları rahatlamak için yaptığı umutsuz girişimler yüzünden kızarmış ve çiğ kalmıştı.

Kahretsin, bu pozisyon bile acıtıyor.

Dizlerinin üzerine çöken Emeriel yolun geri kalanını sürünerek kat etti.

"Keira..."

"Vücudu her türlü teması reddediyor Emeriel, dikkatli ol." Madam Livia öyle dedi.

Ona aldırış etmeyen Emeriel parmaklarını kız kardeşinin kolunun üzerinde gezdirdi. "Keira, tatlım... Ben buradayım. Buradayım."

Aekeira boğuk bir iniltiyle başını çevirdi ve dokunulmaya aç bir kedi yavrusu gibi Emeriel'e doğru eğildi.

"Em?" Sesi en zayıf fısıltıydı.

Aekeira'yı kolunun arasına çekerken Emeriel'in yanaklarından özgürce yaşlar süzüldü. "Evet, benim."

Bacaklarını aralayan Emeriel, Aekeira'nın titreyen bedenini kucaklarken rahatça dinlenebilmesi için yer açtı.

Emeriel'in koluna sıkıca tutunan kız kardeşi ağladı. "Bundan nasıl kurtulduğunu bilmiyorum, Em." Ağır nefesler arasında yüzünü buruşturdu. "Her yerim ağrıyor. Mahrem yerlerimde sönmeyen bir ateş var. Ve ona dokundukça... daha da kötü yanıyor."

Emeriel boğazındaki yumruya karşı yutkundu. "İşte böyle, sevgili kardeşim. Ama bunu atlatacaksın, söz veriyorum."

Emeriel göz ucuyla Lord Ottai, Madam Livia ve Amie'nin endişeyle onları izlediğini gördü.

Bir erkekle aynı odada çıplak olmak muhtemelen namus konusunda endişe yaratmalıydı ama Emeriel'in umurunda bile değildi. Eğilerek Aekeira'nın nemli alnına nazik bir öpücük kondurdu. "Bunu da atlatacaksın."

Aekeira başını salladı. "Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Buna dayanabilirim."

Yapabileceğimi sanmıyorum..."

"Olumlu yönlerini düşün Keira," diye yatıştırdı Emeriel, kendi gözyaşları kız kardeşinin saçlarına düşerken. "Artık hayatının aşkıyla bağ kurabilirsin. Bana her zaman hiçbir şeyin kolay olmadığını söyledin, değil mi? Bu acıyı yeni, parlayan bir ışık olarak gör. Bunu birlikte atlatacağız."

Aekeira'nın vücudu kaskatı kesildi, sesine panik karıştı. "Em... Aman Tanrım, Em..."

Başka bir dalga daha geliyordu.

Emeriel'in gözlerinden daha fazla yaş döküldü. "Yakında burada olacaklar," diye fısıldadı kararlılıkla, sadece kız kardeşini değil kendisini de ikna etmek için. "Güçlü kalmalıyız."

Başka bir kasılma onu yeni bir kasılmaya sürüklerken, Aekeira'dan katıksız bir ıstırap çığlığı koptu.

"Oh, Tanrım-Em!" diye yüksek sesle bağırdı, parmaklarını kendi saçlarına doladı ve şiddetle çekti.

Emeriel kendine zarar vermesini engellemek için onun ellerini tuttu ve çaresizce ağlarken onu sıkıca kavradı. Kız kardeşinin kollarında parçalanışını izliyordu ama onun acısını dindirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onu yiyip bitiren bu acıya son vermek için.

Ve sonra, şiddetli bir fırtına gibi, alevler Emeriel'in kendi bedeninde yükseldi.

Oh, ışıklar...!

Isı, onu tüketen bir ateş gibi içinden akıp onu altına çekerken görüşü bulanıklaştı. Emeriel'in kendi çığlıkları Aekeira'nın kılere saf, filtresiz bir sefalet korosunda katıldı.

Bir yerlerde, çektiği acının uzak sisi içinde, bağırışlar duydu. "Lord Ottai! Acele edin! Durumun kontrolünü kaybediyoruz!"

Sonra Lord Ottai'nin aceleyle dışarı fırladığı ayak sesleri duyuldu. Ve dünya *ateşin* içinde kayboldu.

Livia bir şeyleri özleyecek türden biri

değildi.

Kölelikte doğmuş, savaş ve hayatta kalma mücadelesiyle şekillenmiş, en aşağıdan şu anda bulunduğu konuma gelene kadar savaşmış, özlem duymasına asla izin vermemişti.

Aşk için değil. Sıcaklık için değil. Kesinlikle bir aile gibi gerçek dışı bir şey için değil.

Yine de orada durmuş, Emeriel'in Aekeira'ya sıkıca sarılışını izlerken, ısı dalgaları ikisini de içten içe parçalasa bile yumuşak güvenceler fısıldarken, içinde alışılmadık bir şey kıpırdandı.

İkisinin paylaştığı kadar derin, tutkulu ve sadık bir aşk yaşamak nasıl bir şey olurdu? Acının en kötü anlarında tutunacak birine, asla bırakmayacak birine sahip olmak?

Bir insan bedeninin dayanması neredeyse imkânsız olan dayanılmaz bir acı içindeydiler ama yine de birbirlerine tutunuyorlardı. Birbirlerinde güç buluyorlardı. Aralarındaki bağ kırılmazdı, son derece güzeldi... yine de izlemesi acı vericiydi.

Aekeira kız kardeşinin kolunu kavrarken, Emeriel sanki kız kardeşi onun kollarında olduğu sürece kendi acısının bir önemi yokmuşçasına kız kardeşinin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrıldı. İkisi de acı içinde feryat ediyordu.

Yeni bir ses Livia'nın düşüncelerini altüst etti.

Dışarıda bir kargaşa. Gürültülü. Gittikçe şiddetleniyordu.

"Yoldan çekilin!" Büyük Kral Daemonikai'nin sesi bir gök gürültüsü gibiydi.
"Dışarı! Hepiniz!"

İtişip kakışan erkekler itaat etmek için çabaladı.

Bir kükreme daha. "Önümüzdeki on saniye içinde, kafaları omuzlardan ayıracağım! KAYBOLUN, HEMEN ŞİMDİ!"

Koşan ayak sesleri yeri sarstı.

"Nerede o?" Büyük Lord Vladya'nın emredici sesi geldi. "Aekeira nerede!?"

Bir kalp atışı sonra kapı patlayarak açıldı ve içeri daldılar. Kapı aralığını dolduran iki heybetli figür, varlıklarıyla odanın havasını emiyordu.

Kıyafetleri yırtık, vücutları kana bulanmış, gözleri vahşi ve vahşiydi; buraya gelmek için cehennemin derinliklerinden geçmiş gibi görünüyorlardı.

Ama buradaydılar.

Nihayet.

On Üçüncü Bölüm

MUTLULUK VE SEFALET DOLU BİR GECE

BÜYÜK LORD VLADYA NE BEKLEDİĞİNİ BİLİYORDU.

Gün boyunca ve gece boyunca sınırlarını zorlayarak, durmaksızın ormanın sonsuz uzantısında koşarken, neler olduğunu biliyordu... ne de olsa Kahin ona söylemişti.

Yine de hiçbir şey onu Aekeira'nın bu görüntüsüne gerçekten hazırlayamazdı. Yere eğilmiş, titriyor, vücudu *sıcağın* acısıyla kıvranıyordu. Kokusu havada o kadar yoğundu ki başını döndürüyordu.

Onu bu şekilde görmek *-kendisini* bir kızgınlık içinde görmek- gerçekliği eve götürdü. Aekeira kızışmıştı.

Bir Syren.

Ve o -Vladya, yüzyıllarını yalnızlık, umutsuzluk ve sefalet içinde boğulmakla geçirmiş olan erkek- bir *Ruhbağı*'na sahipti.

Cevapsız sorularla geçen onca sonsuz gece, yalnız yaşayıp yalnız öleceği fikriyle barışmak, onu bağlayacak kimse olmadan deliliğe kaymak... Kader arkadaşı başından beri onun yanındaydı.

Onun için doğmuş bir dişi. Kaderi *onun* için yazılmıştı.

Onun olmak için yaratılmıştı.

Onun kadını. Onun eşi.

Aekeira.

Vladya, Daemonikai hızla yanından geçerken, şok ve farkındalık arasında sıkışmış bir halde olduğu yerde donakaldı.

"Emeriel..." diye mırıldandı.

Kız kardeşine sarılmış, yüzü Aekeira'nın alnına gömülmüş haldeyken onun sesini duydu ve başını kaldırdı.

Gözyaşlarıyla dolmuş, şişmiş gözleri kör bir şekilde ona d o ğ r u bakıyordu. "Daemon?"

"Benim, sevgilim." Kamburunu çıkararak onu Aekeira'dan nazıkçe ayırdı ve kollarının arasına aldı.

Kız hemen ona yapıştı, bacakları beline dolandı, parmakları saçlarına d o l a n d ı .

"Bunu tek başına yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm." Daemonikai'nin sesi derin bir kederle doluydu.

"Söz vermiştin..." Emeriel kırık bir hıçkırık çıkardı.

Daemonikai'nin yüz hatlarında suçluluk duygusu belirdi. "Söz verdiğimi biliyorum."

Kalçalarını Daemonikai'nin karnına dayadı ve rahatlamış bir şekilde i n l e d i . "Oh, bu çok iyi hissettiriyor."

Pişmanlık dolu bir iç çekişle Daemonikai onun hareketlerini durdurdu ve kalçalarını nazıkçe tuttu.

İnkâr karşısında acı içinde inledi.

Sonunda Vladya sıkışmış ayaklarını hareket etmeye zorladı. Ve ilk adımı attıktan sonra gerisi daha kolay geldi.

Birkaç saniye içinde Aekeira'nın yanındaydı, diz çökmüş ve ona uzanmıştı. "Aekeira."

Aekeira irkildi, sessiz bir sızlanma onu terk etti. Gözleri kapalıydı.

Onu kabul etmedi. Onu duyuyor gibi bile görünmüyordu.

"Sanırım yine sıcak çarpmış olabilir."

Vladya, başını saygıyla eğmiş olan baş hizmetçiye baktı. Livia,

"Bütün gece bir girip bir çıktı," dedi.

Şimdi daha da kötü hissediyordu. Onun bu kadar acı çektiğini düşünmek - Vladya orada olmadığı için vücudunun bu yük altında tekrar tekrar kırıldığını düşünmek

-Onu kusturdu.

Daemonikai'nin sesi zihnindeki karmaşayı yarıp geçti. Emeriel'i kollarının arasında kaydırarak, "Kokusu bu kadar havadayken kızımı buradan çıkaramam," dedi. "Bitişikteki odanızı kullanmamız gerekecek."

"Tamam." Vladya kendi yanıtını zar zor kaydetti. Bakışları hâlâ Aekeira'daydı.

Ayrılmak için döndüğünde Daemonikai tereddüt etti. "Şu anda o kızın tek güvendiği sensin, V.D." Sesi alçak bir hatırlatıcıydı. "Bunun çok fazla olduğunu biliyorum."

ama her düşünce, her pus, onları çok çok uzağa iter, ta ki kızgınlığı geçene kadar, başka hiçbir şey yoktur."

Vladya başını salladı. Adam haklıydı.

Daemonikai, Emeriel'i kollarına alarak oradan ayrıldı. Diğerleri de teker teker onu takip etti. Madam Livia. Amie. Lord Ottai. Sonunda oda boşaldı ve Vladya Aekeira ile yalnız kaldı.

Yırtık pırtık, kanlı giysilerini çıkardı ve bir yığın halinde düşmelerine izin verdi. Kendini yere bırakarak Aekeira'nın yanına uzandı, nemli saçlarından bir tutamı yüzünden çekerken dokunuşu tüy kadar hafifti. "Benim tatlı, güzel genç prensesim."

Prenses kıpırdamadı.

"Kahin bana bir işaret aramamı söyledi." Sesi törpülenmişti. "Bunun o kadar büyük, o kadar inkar edilemez bir şey olacağını bilmeliydim ki, geldiğinde gözden kaçırmak imkansız olacaktı."

Aekeira inledi.

Sonra bir başka ısı dalgası onu alıp götürürken ağzı sessiz bir çığlıkla ayrıldı, vücudu sarsılıyor, kapalı gözlerinin kenarlarından taze yaşlar sızıyordu.

Vladya kendini çaresiz hissetti. Kız sıcak çarpmasından kurtulana kadar hiçbir şey yapamazdı.

"Çok üzgünüm, bir tanem." Onun saçlarını okşadı. "Bugünün pişmanlığını ömrümün sonuna kadar taşıyacağım."

Yanına uzanıp bekledi.

Büyük Kral Daemonikai, Emeriel'i yatağın kenarına yatırdı ve hızla kıyafetlerini çıkardı.

"Lütfen, Sevgilim... Bekleyemem-" diye hıçkırdı, elleriyle çarşafı tutuyordu. "Lütfen, acele et, sana içimde ihtiyacım var."

"Biliyorum, küçük prenses." Bir elini onun kalçasında gezdirerek kendini hizaya soktu. Onun sıcaklığının kokusu *çıldırıcıydı*, iliklerine kadar işleyen bir çağrıydı.

Kendini onun girişine karşı konumlandırarak içeri itti. Ya da denedi.

Kasları sıkıca kenetlendi, ona direndi, tüm vücudu kaskatı kesildi. Kaşlarını çatarak daha fazla baskı uyguladı ve daha derine itmeye zorladı.

"Ngh-!" Emeriel acı içinde haykırdı, aniden göğsünü itti, çılgınca onu itti. "Çıkarın şunu! Yakıyor-oh tanrılar, *yakıyor!*"

Aynı anda, kasları birbirine çarptı, o kadar sıkı kenetlendi ki tüm vücudu tutuldu.

Daemonikai acı dolu hırıltısını güçlkle bastırdı. Geri çekilmekten başka çaresi yoktu.

Emeriel'in titreyen bacakları çarparak kapandı, geniş ve dehşete düşmüş gözlerinden taze yaşlar süzüldü.

Midesi bir taş gibi düştü.

Vücudu beni reddetti.

Sanki üzerine bir tutam soğuk su dökülmüş gibiydi. Sanki içindeki bir şey çatlayıp açılmış, kanıyordu.

Emeriel ateşler içindeydi, ağrıyordu, çaresizdi, rahatlamak için yanıp tutuşuyordu ama yine de... vücudu onu reddetti.

"Neler oluyor?" diye titrek bir sesle bağırdı, sıcak hava dalgasının içinde ağlarken ağır ağır nefes alıyordu. "Neden böyle hissediyorum? Sana içimde o kadar çok ihtiyacım var ki."

Daemonikai buna inanamıyordu. Bunu *kabullenemiyordu*.

"İşte. Tekrar deneyelim." Kadının dizlerini kavrayıp bir kez daha ayırdı ve eğilip dudaklarına yakıcı bir öpücük kondurdu.

Tuz ve ateş, ihtiyaç ve acı tadındaydı. Onun çığlıklarını yuttu, vücudunun titreyişini, her santimini kavrayan gerilimi hissetti.

Elini titreyen kalçalarının altından kaydırarak kalçalarını hafifçe kaldırdı ve onu ağrıyan uzunluğuna göre ayarladı.

"Şşşt," diye mırıldandı dudaklarına karşı. "Bırak gireyim, sevgilim. Sana yardım etmeme izin ver."

Tekrar içeri itti.

Emeriel yüzünü buruşturarak onun ağzına doğru hıçkırdı. "Lütfen... gerçekten acıyor..."

Daemonikai sertleşti. "Bağışla beni canım, ama ateşini yatıştırmak için içeri girmem gerek."

Daha sert ağladı.

Daemonikai ileri doğru bastırırken elleri onu sabit tuttu ve kilitli kaslarını ona açılmaya zorladı.

Ve açılar da.

Kısa, inanılmaz bir an için onun tatlı bedeninin içindeydi. Ama sonra ağzını ayırdı ve *çığlık* attı.

Vücudu bir kez daha onun etrafında kapandı, duvarları o kadar şiddetli bir şekilde kenetlendi, horozunu *boğdu* ki nefesi acıyla çarptı.

Sonra, aynı hızla, vücudu onu dışarı *itti* ve dışarıda *bıraktı*. Tekrar.

Emeriel'i n tüm vücudu yeni sıcaklık dalgalarıyla sarsıldı, Titrek bacakları bir kez daha bir araya geliyordu. Ama Daemonikai onun dizlerini birbirinden ayırdı, gözlerini kısarak onu inceledi.

"Lütfen, bir daha sokma," diye yalvardı, rüzgârdaki bir alev gibi titriyordu, başı çılgınca bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Lütfen, sana yalvarıyorum."

Girişi... kapalıydı. Mühürlenmişti. Kendini istiladan koruyan bir istiridye gibi.

Daemonikai'nin nefesi çok hızlı, çok dengesiz geliyordu. *Bu da ne böyle?*

Bekaretini aldığı gece bile bu kadar kapalı değildi. Dilini oraya sokabilmiş, onu parmaklayabilmişti. Ama şimdi, dili bile vücudunun oluşturduğu bariyeri geçemiyordu.

Aklı karıştı, kafa karışıklığı derin ve acı bir reddedişle savaşıyordu.

"Vücudunu dinle. En küçük ayrıntıyı bile fark et. Sonra kendi bedenini dinle ve sadece kendin ol."

Kahin'in sözleri zihninde yankılanarak acı ve kafa karışıklığını yarıp geçti.

Daemonikai çenesini sıkarak reddedilmenin acısını derinlere itti ve kendini düşünmeye zorladı.

Bu gece onunla ilgili değildi. Emeriel dayanılmaz bir acı içindeydi. Ve bir şeyler çok ama *çok* yanlıştı.

Çılgınlıkları zayıflamış, cenin pozisyonuna geçip boş gözlerle duvara bakarken iniltiye dönüşmüştü.

Daemonikai'nin kalbi göğsünde sıkışıp kaldı. Bu bakışı biliyordu.

Felç geçirecek.

Ama bu hiç mantıklı değildi. Sıcak çarpmaları sadece tam ısınmalarda olur. *Vücudu neden böyle tepki veriyordu?*

Yardıma, ikinci bir görüşe ihtiyacı vardı.

Livia bir insandı, bu konuda sınırlı bilgiye sahipti ve Sinai de değerinden fazla sorun çıkaracaktı.

Başını kapıya doğru çevirdi ve bir kükreme sesi çıkardı. "Wegai! Bana Merilyn'i getir. ŞİMDİ!"

Aekeira yavaşça çevresinin farkına vardı. Zihnindeki sis, odanın tanıdık kokusunu, altındaki çarşafların sıcaklığını -Büyük Lord Vladya'nın yatağını- fark etmesine yetecek kadar dağıldı.

Vücudu yanıyordu. Her santimi çok sıcak, çok hassas, çok çaresiz hissediyordu.

"Tatlım."

Ağırlaşan göz kapaklarını zorla açtı ve gözlerini kırıştıtararak bulanıklığı dağıttı. Arayan oydu.

"Gerçekten burada mısın...?" Sesi kurumuştı, boğuktu, konuşurken çatlıyordu. "Artık neyin gerçek olup neyin olmadığını bilmiyorum."

Lord Vladya'nın gri gözleri ağır bir şeyle karardı. Pişmanlık. "Ben fazlasıyla gerçeğim. Sen... okşadığında geri döndüm."

Aekeira titreyerek nefes verdi. "Mutluyum... şimdi buradasın."

Derisinin hemen altında onu tekrar içine çekmek için bekleyen ateşi hissedebiliyordu. "Lütfen..." Ona uzanarak tırnaklarını kollarına geçirdi. "Durdur şunu."

Lord Vladya onun üzerinde geziniyor, onu hapsediyordu. Aekeira kalçalarını ayırarak kendini sundu ve adam içine daldı.

Kadının iniltisi uzun ve kesik kesikti.

Vladya inledi, ağırlığını bıraktı, onu yatağa bastırdı, yüzünü boynunun kıvrımına yerleştirdi. Titriyordu.

Aekeira'nın zihni bunu zar zor fark etti. Düşünebildiği tek şey ne kadar dolu hissettiği idi. Her santimi onu mükemmel bir şekilde açıyordu.

"Çok iyi hissediyorsun." Geri çekildi, bir kez soktu, sonra durakladı, sesi hayrete düşmüş gibiydi. "Ukrae, bezini hissedebiliyorum."

"Sakın durma." Adamın hissinde, sikinin içindeki lezzetli sürüklenişinde, dokunuşunun altında zahmetsizce oluşan zevkte kaybolmuştu. O kadar iyi, o kadar *doğru* hissettiriyordu ki.

"Sende Syren bezi var, sevgilim." Dişleri yumuşak eti sıyırmadan önce dili teninin üzerinde gezindi. "Benimki."

"Senin," diye inledi kadın, yukarı doğru eğilerek. "Her zaman."

Adam aniden ondan çekildi ve Aekeira bu kayıp karşısında neredeyse ağlayacaktı.

Hiçbir şeyin etrafında kenetlenmedi, çekirdeği *ihitiyaçla* ağrıyordu. "Bana sun."

Bu emirle içinden bir ürperti geçti. İtaatkâr bir şekilde, titreyen dizlerinin üzerinde kalktı, ondan uzaklaştı, üst bedeni yatağa bastırdı. Arkasına uzanarak kendini ona açtı.

"Sizinki, lordum."

Vladya ciğerlerindeki hava boşalmış gibi bir ses çıkardı. Vahşi bir hırıltıyla iri elleri kadının belini kavradı. Acımasızca vurarak tekrar içeri itti.

Bunun gücü onu yatağın derinliklerine doğru salladı.

Bu sefer nazik değildi. Onu ele geçirilmiş bir erkek gibi sert ve hızlı bir şekilde beceriyor, her bir itme onu ecstasy'nin üzerine yuvarlıyor.

"Yesss-" Aekeira'nın parmakları çarşaflara dolandı ve gözlerini sıkarak kapattı. Onun vuruşlarına karşılık vermeye çalıştı ama uzuvları itaat etmeyi reddetti, çok zayıftı, çok bitkin düşmüştü.

Ama Vladya onun bedenini kendi bedeniyle sardı. "Sorun değil, bırak seni tatmin edeyim." Kulağındaki sesi karanlık, yatıştırıcı ve günahkârdı. "Sadece kendini hazırla ve itaatkâr bir şekilde kabul et, benim zarif küçük fahişem."

Sonra açısını ayarladı. Ve-

Şimdiye kadar bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir zevk içinde patladı.

Aekeira'nın nefesi kesildi, vücudu onun etrafında kenetlendi. "Bu da neydi...?" Vladya'nın sırtışı teninde keskinleşmişti. "Yeni bezinle tanış."

Kalçalarını tekrar açarak o noktaya tekrar, tekrar ve tekrar vurdu.

Aekeira, orgazmı bir roket gücüyle içine girip boğazından bir çığlık koparıırken parıldayan küçük yıldızlar gördü. Nefesini, ruhunu, duyularını çaldı.

Ama adam durmadı. Onu almaya devam etti, onu bir zihin kırıcı doruktan diğerine itti. akıllara durgunluk veren bir tane. Adam ondan bir tane daha koparmadan önce zar zor toparlanıyordu.

Heyecan vericiydi. *Sonsuzdu*.

"Karyola direğine tutun," diye homurdandı.

Aekeira yukarı uzandı ve tahta direği kavradı.

Vladya onun arkasında doğruldu ve onu gerçekten deliliğin sınırlarında becerdi. Her itiş onu öne doğru sallıyor, dizleri altından bükülmekle tehdit ediyordu.

"Çok ıslak. İblisler, miskinizin kokusu kafamı fena halde karıştırıyor." Vladya becerdi. Vahşi. Aç bir şekilde. Elleri açgözlülükle her yerde geziniyordu.

Zevk çok fazlaydı, çok tüketiyordu, zar zor ayakta durabiliyordu. Mutluluk onu yiyip bitirmişti. Kaygan tenlerinden ter boşanıyordu.

Elleri defalarca pes etti, ama her seferinde onları yatağın direğine geri itti, onu dik tuttu, onu tam olarak istediği yerde tuttu.

Uzak bir zevk bulutunun içinde bir yerlerde Emeriel'in ıgıllklarını duyduğunu sandı.

Zevk mi? Acı mı? Bilemiyordu.

Büyük efendisinin ona yaptıklarının ötesinde hiçbir şey anlayamıyordu.

Vladya ondan bir doruk daha kopardığında, o kadar güçlüydü ki başı hafıfledi, Aekeira bayılacağını biliyordu. Görme yetisi bulanıklaştı, zevk onu ele geçirirken vücudu gevşedi.

Ve sonra... karanlık.

Leydi Merilyn bütün gün diken üstündeydi. Her iki insan prensesin de aynı anda *-erkekleri dağlardayken-* kızıştığını duyduğu anda onlar için hararetle dua etmiş, geri döndüklerini duyduğunda içini bir rahatlama kaplamıştı.

Ama şimdi, Ravenshadow'un avlusunda aceleyle ilerlerken, kalbi yeni bir korkuyla çarpıyordu. Büyük Kral onu neden çağırmıştı?

Her şey yolunda değil miydi? Efendisi kızgınlığın ortasında vahşi bir nöbet mi geçiriyordu? Bu korku onu en çok tedirgin eden şeydi.

Kızgınlık dönemindeki bir dişi, akıllı yerinde olan, bedeninin taleplerini karşılamak için tamamen hazır bulunabilecek bir eşi hak ederdi. Ve bu Prenses Aekeira'nın ilk ateşiydi. Uygun bakım olmadan buna katlanması düşüncesi...

Merilyn adımlarını hızlandırdı.

Kapıya ulaştığında nefesi kesilmiş, sinirleri iyice gerilmişti. Lord Vladya'nın odaları güçlendirilmişti, bu yüzden dışarıdan hiçbir şey duyamıyordu.

Endişeyle kapıyı çaldı. "Majesteleri, ben Leydi Merilyn. Varlığımı talep etmişsiniz."

Kapı anında açıldı.

Dağınık, terli ve son derece sıkıntılı bir Kral Daemonikai diğer tarafta duruyordu. Gözleri vahşi, göğsü kabarmış, vücudu gerginlikle titreşiyordu.

"Buraya gel." Sesi derindi, kızgınlık ve hayal kırıklığıyla kabalaşmıştı.

Merilyn içeri adım attı. Sıcaklığın ve feromonların kokusu havada o kadar ağır, o kadar güçlüydü ki, başı döndü. Arzu yükseldi, kendini kontrol altında tutmak için savaşıırken şehvet kıpırdandı.

İlk bakışını efendisine çevirdi. Bol bir pantolon giymiş, güçlü vücudu rahatlamış ama tetikte, Prens Aekeira'nın çarşafların altında uyuduğu yatağın yanında duruyordu.

Merilyn onun bütün olduğunu görünce rahatladı. Doymuş. Kontrol altındaydı.

Aekeira bakıma alınıyordu. *Güzeldi.*

Ama Kral Daemonikai onu bitişikteki yatak odasına götürdüğünde, tüm rahatlama kayboldu. Prens Emeriel *harap* olmuştu.

Kendi içine kıvrılmış yatıyor, sanki kışın en soğuşuna tutulmuş gibi şiddetle titriyordu. Dişler takırdıyor, spazmlarla seğiriyor, kollar kızgın kırmızı çiziklerle işaretlenmiş, cilt ter ve gözyaşlarıyla kayganlaşmıştı. Dudaklarından yumuşak, tutarsız çığlıklar dökülüyordu.

Etrafindan tamamen habersiz, kendi zihnine çekilmişti.

Merilyn'in midesi bulandı.

"Ona neler oluyor?" Büyük Kral kafese kapatılmış bir hayvan gibi odada volta atarken gırtlğından hırıltılar geliyordu. "Ona binmeye çalıştım ama olmadı..." Huzursuz bir elini nemli saçlarında gezdirdi. "Ve yapamadım... Onu böyle görmekten nefret ediyorum! Her parçam onun acısına son vermek istiyor ama yapamıyorum!"

Merilyn irkildi. Öfkesi, hayal kırıklığı ve çaresizliği bir fırtına gibi odayı doldurdu.

"Neden beni içeri almıyor?" Sesi acılı ve endişeliydi. "Neden onun için hiçbir şey yapamıyorum?"

Merilyn kendini odaklanmaya zorlayarak yaklaştı. Emeriel'in yanına oturarak onu yakından inceledi.

"Nerede... Sevgilim?" Sesi açık bir acıyla çok zayıftı. "Durdur şunu..."

Merilyn'in canavarı prensese sempati duyarak sızlandı. Neler olabileceğini hissediyordu. ve bu iyi bir şey değildi.

On Dördüncü Bölüm

YABANCI. DAVETSİZ. SEVİLEN.

"BU KÖTÜ." LADY MERILYN büyük krala döndü. "Çok kötü."

Kral Daemonikai durdu. "Sorun nedir? Onun için ne yapabilirim?"

Leydi Merilyn titreyen prensese baktı. "Prenses, beni duyabiliyor musunuz?"

Aldığı tek yanıt zayıf bir inilti oldu.

"Acı çekiyor." Büyük Kral'a baktı. "Önce onu uyutmalıyız."

"Çekmecede bir uyku iksiri var," dedi Lord Vladya'nın sesi kapı aralığından geldi. Çerçeveye yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Bende işe yaramıyor ama Faiwick gücüne yemin ediyor."

Merilyn çekmeceyi açıp küçük cam şişeyi alarak ona uzanmaya başlamıştı bile. Şişenin ağzını açarak yatağın başına geçti ve prensesin başını kucağına aldı.

Şişeyi dikkatlice eğerek iksirden küçük bir miktar prensesin ayırık dudaklarının arasına döktü ve aşağı süzülüştü izledi.

"Kızgınlık döneminde," diye mırıldandı Merilyn, bir tepki bekleyerek. "Uyku uzun sürmez."

Odanın diğer ucunda, Kral Daemonikai volta atmaya devam ediyor, tedirginliği dalga dalga yayılıyordu. Merilyn onu hiç bu kadar çaresiz görmemişti.

İksir çabucak işe yaradı. Birkaç dakika içinde Emeriell'in kirpikleri dalgalandı ve başı yana eğildi, uykuya dalarken nefesi yumuşadı.

Bitişik odadan acı dolu bir çığlık yankılandı.

Lord Vladya kaskatı kesildi ve Merilyn'i, büyük kralı ve uyuyan prensesi geride bırakarak kapı aralığından kaybolmadan önce dikkat kesildi.

Kral Daemonikai durdu. Bakışları Merilyn'in üzerine yerleştğinde çok sertti. "Bana sorunun ne olduğunu söyle, Merry."

"Söyleyeceğim Majesteleri," diye tereddüt etti Merilyn. "Ama önce, eğer sakıncası yoksa, bunun için oturmanızı rica ediyorum."

Yüzünde hayal kırıklığı belirdi ve Merilyn bir an için onun patlamak üzere olduğundan emin oldu. "Emeriel için. Sakin kalmaya çalış... onun için."

Burun delikleri alevlenmişti ama sözler yerini bulmuştu. Bir elini yüzünde gezdirerek nefes alıp verişini düzene sokmaya çalıştı; göğsü derin, ağzı açık nefesler vererek inip kalkıyordu.

Nihayet, uzun bir süre sonra, kendini onun yanındaki sandalyeye bıraktı.

Merilyn temkinli bir şekilde, "Önce ısı bastırıcılar var," diye söze başladı.

"O kadarını zaten biliyordum," diye tersledi Merilyn, nefesinin altından küfürler savurarak. "Morina bunları ona hiç vermemeliydi, lanet olsun."

"İkincisi, vücudu ateşini yatıştırmak için Sevgilisini bekliyor ama... seni tanımıyor."

Büyük Kral'ın yüzü bu sözler karşısında soldu. "Kopmuş bağımız mı?"

Merilyn başını salladı, yüz ifadesi sempattikti. "Prenses sadece bir Syren; o bir *Ruhbağı*. Geçmişte kaderindeki eşi tarafından sıcak seks yoluyla sahiplenilmiş biri. Vücudu aynı bağlantıyı bekliyor, ancak bağ eksik."

Daemonikai gözlerini boşluğa dikmiş, sözleri içine sindirmeye çalışıyordu.

"Farklı bir durumda sorun olmazdı. Tek yapmanız gereken ona tekrar binmek ve vücudu sizi tanıyacaktı. Ama baskılayıcılar yüzünden vücudu hayatta kalma modunda, davetsiz misafir olarak algıladığı her şeyi çaresizce savuşturmaya çalışıyor. Ve..." doğru kelimeleri bulmakta zorlandı. "Bunu nasıl soracağımı bilmiyorum, Majesteleri..."

Dirseğini kolçağa dayamış oturuyor, parmaklarıyla baş ağrısını geçirmeye çalışıyormuş gibi alnını ovuyordu. Merilyn bu durumun ve tatminsizliğinin ona ne kadar zarar verdiğini ancak tahmin edebilirdi.

"Sor," diye homurdandı.

Merilyn boğazını temizledi. Bu konuyu ele almanın nazik bir yolu yoktu.

"O gece ona bindiğinizde aklınız... belirsizdi," diye dikkatle devam etti "Bu deneyim onun için... hoş değildi, değil mi?"

Prenses Aekeira'nın bitişik odadan gelen uzak, zevk dolu çığlıkları sessiz odayı doldurdu.

Daemonikai'nin başını sallaması yüzeyseldi, bir seğirmeden fazlası değildi ama Merilyn onu yakaladı.

"Bu onunla son... um, yakınlaşmanız mıydı?"

Başını hafifçe çevirdi ve elinin altından ona baktı. "Ondan sonra ona bir daha nasıl dokunabilirim ki? Daha bir ay bile olmadı. Ben bir canavar değilim Merilyn."

Merilyn başını salladı, ileri doğru itti. "O gecenin prensesle son yakınlaşmanız olması buna katkıda bulundu, Majesteleri. Vücudu artık dokunuşunuzu o anıyla ilişkilendiriyor."

"Yani diyorsunuz ki, vücudu onu sadece herhangi bir davetsiz misafirden değil, aynı zamanda onu inciten kişiden de korumaya çalışıyor... tüm bunlar hâlâ Sevgilisini beklerken mi oluyor?"

"Korkarım öyle, Majesteleri."

Gözleri kapandı. Konuşmadı ya da hareket etmedi, sessizce oturuyordu.

Merilyn aniden uzanıp onu biraz olsun rahatlatmak istedi. Ama kızgınlığının çekimine karşı savaşılan bir erkeğe dokunacak kadar aptal değildi.

"Çok özür dilerim Majesteleri," dedi usulca.

Espriden yoksun bir kahkaha attı. "Neden? Bu senin hatan değil ki. Kadınıma vahşice öldüren canavar benim."

Merilyn bakışlarını uyuyan prensese çevirdi. Şu anda bile iksirin etkisine rağmen huzursuzdu. Nefes alışları düzensizdi, küçük bedeni arada bir kıpırdanıyor, acı dolu çığlıklar atıyordu.

"Bir şey yapılabilir mi?" diye sordu en sakin ses tonuyla.

"Evet, aslında." Emeriel'in başını kaldırarak kalçalarının üzerine koydu.

Kral Daemonikai başını kaldırdı ve elini yüzünden çekti. "Ne oldu?"

"Kendini onun bedenine yeniden tanıtmalısın."

Kaşları çatıldı. "Nasıl?"

Merilyn nefes verdi. "Kolay olmayacak."

Adamın yüzünde sabırsızlık parladı. "Söyle bana."

"Spermin. Hem de çok miktarda." Merilyn sıcaklığın boynundan yukarı tırmandığını hissedebiliyordu ama boğazını temizledi ve devam etti. "Sen

dışına dökün ve sonra parmaklarınızla tekrar verin. Onu yutmaya teşvik etmek de yardımcı olacaktır. Kendinizi mümkün olduğunca çok kez serbest bırakmak ve bunu onun vücuduna sokmak için ne gerekiyorsa yapmalısınız. Meniniz sayesinde vücudu sizi tekrar tanıyabilir."

Kral Daemonikai onun sözleri üzerinde düşündü. "Ben çabuk orgazm olacak türden biri değilim."

Zaten bu kadarını tahmin etmişti.

"Bu yüzden kolay olmayacağını söyledim," diye cevap verdi. "Yine de bunu mümkün kılmanın bir yolunu bulmalısın. Ne yapman gerekiyorsa yap. Bu talimatları aklında tut ve her şeyden önemlisi... sadece kendin ol."

"Onun bedenini dinle, en küçük ayrıntıları bile fark et... Sonra kendi bedenini dinle ve sadece kendin ol," diye mırıldandı.

Merilyn başını öne eğdi. "Ha?"

"Kahin. Bana söylediği sözler bunlardı. Bu sıcakta Emeriel'e yardım edebilmemin tek yolunun bu olduğunu söyledi."

Merilyn bunu düşündü, sonra yavaşça başını salladı. "Bu mantıklı."

Sonra ayağa kalktı ve prensesin başını dikkatlice yastıklara yasladı. Emeriel hafifçe kıpırdandı ama derin, sıkıntılı bir uykuda kaldı.

"Ben artık gideyim," dedi Merilyn, yorganı Emeriel'in çıplak bedeninin üzerine çekerek. "Uzun süre uykuda kalmayacaktır."

"Bu konuda çok şey biliyorsun," dedi büyük kral onu yakından değerlendirerek. "Sizin de başınıza geldi."

Merilyn'in parmakları eteğinin kıvrımlarında sıkıştı, gözleri kapalı kapıya doğru gitti.

Kral Daemonikai onun bakışlarını takip etti. "Vladya ile birlikteydiniz, değil mi?" "Bağlanma ritüelimiz başarısız olduktan sonra." İtiraf etti, gözlerini

Kapı. "Öylece bittiğine inanamıyordum. Katlandığımız onca şeyden sonra."

Hüzünlü, kısa bir gülümseme verdi. "Karanlık zamanlardı. Kalp kırıklığıyla başa çıkmaya çalışırken, ısı bastırıcılara başladım. Vladya... o benden daha da berbat durumdaydı. Ve şunu söyleyelim, o zamanki yakınlaşmalarımız tamamen yanlış nedenlere dayanıyordu ve bunu yansıtıyordu."

"Altı ay sonra baskılayıcıları bıraktığımda, onunla bir sonraki ateşim... bir meydan okumaydı." Başını salladı ve kendini anılardan uzaklaştırdı. "Tamamen unuttuğunu söyleyebilirim. Ne de olsa aradan bin yıldan fazla zaman geçti. Ama bazı deneyimleri bir hanımefendi asla unutmaz."

Kral Daemonikai başını salladı.

"Mutluluğu bulmasına çok sevindim. İkimiz de bulduk. O zamanlar geleceğimiz çok kasvetliydi... ve şimdi, işte buradayız." Yumuşak bir kahkaha attı. "Ve şimdi saçmalıyorum. Beni bağışlayın Majesteleri, sizi görevlerinize baş başa bırakayım."

"Teşekkür ederim, Merilyn."

Zarif bir selamla eğildi ve ayrıldı.

Daemonikai, Emeriel'in huzursuz uykusunu izlerken Merilyn'in söylediği her şeyi düşünerek düşüncede kayboldu. Şimdiye kadar onu uyandırmış olmalıydı ama geçirdiği günün kargaşasından sonra onu uyandıracak cesareti bulamamıştı.

Kızgınlığı nihayet üzerindeki baskısını azaltmış, düşüncelerini düzene sokmak ve bir sonraki hareket tarzını belirlemek için ihtiyaç duyduğu berraklığı sağlamıştı.

Emeriel kıpırdandı. "Sevgilim..."

Dudaklarından dökülen bu isim ona her zaman bir şeyler hissettirirdi. Uzun yaşamı boyunca sayısız kez duyduğu bir ismin, Emeriel'in ağzından çıkışında benzersiz güzellikte bir şeyler vardı. Onunla birlikte her şey yeni ve farklı geliyordu.

"Yanıyor... Yanıyorum," diye bağırdı, huzursuzca yana doğru yuvarlanarak.

Odanın duvarlarının ötesinden, Aekeira'nın mutluluk çığlıkları tekrar yükseldi. Daemonikai'nin rutini sayesinde güçlenen duyuları her detayı yakaladı. Tenin tenle buluşmasının ıslak sesi, tutkunun mırıltılı pisliliği.

Kendini onları duymamaya zorladı ve sadece Emeriel'e odaklandı.

Ayağa kalkarak bol pantolonunu çıkardı ve onun arkasındaki yatağa tırmandı. "Hey, küçük prenses." Onu nazikçe çevirdi ve yüzünü ona dönmesini sağladı.

Kızın gözleri yavaşça açıldı, şaşkınlıkla odanın içinde gezindikten sonra ona takıldı. Yüzündeki gerginlik azaldı.

"Kralım," diye nefes aldı, rahatlamıştı.

Daemonikai onu öptü, dudakları içinde yanan ateşi yalanlayan bir şefkatle onun dudaklarına yapıştı.

Onu vücuduna doğru çekti, taş gibi sert aleti karnına baskı yapıyordu. Saniyeler içinde gerildi ve ateşi geri dönerken gırtlaktan bir inilti çıkardı.

"Bacaklarını benim için aç," dedi dudaklarına karşı.

Uylukları itaatkâr bir şekilde ayrıldı ve adam şişmiş sinir demetini buldu, ona sıkıca bastırdı.

Nefes nefese kaldı, kalçaları sarsıldı.

Onu öpmeye devam etti, dili, sonunda içeri girmesine izin verdiğinde tatlı, ağrıyan çekirdeğini göstermeyi planladığı aynı yoğunlukla ağzını tahrip etti.

Boştaki eli kalın, zonklayan sikinin etrafını sarmış, klitorisini ovuşturup fiskelerken iniltilerini yutuyordu.

Uzun bir gerginlik gününün ve doyurulmamış bir azgınlık gecesinin ardından, ilk doruk noktasını hissetmeye başlamıştı bile. Başka bir zaman olsa Daemonikai bunu engellemeye çalışabilirdi ama şimdi değil.

Şimdi bunu memnuniyetle karşıladı. Vücudunu ince ayarlı bir enstrüman gibi çalarken oluşmasına izin verdi.

Kadın da onunla birlikte boşaldı, adamın salgısı karnına yayıldı, sıcak ve yoğun bir şekilde kadınlığına doğru aktı.

Daemonikai yavaşça nefes verdi, vücudundaki gerginlik biraz azaldı. İnci gibi tohumu toplayarak elini kadının açıklığına bastırdı. İtirafı engellemek için kenetlenmiş günahkâr dudaklar gibi sıkı sıkıya kapalı kaldı.

Titremeler vücudunu sararken, hassas bölgeye masaj yaptı, salıverilmesini yavaşça, kasıtlı olarak onun üzerine yaydı.

Ağzını onunkinden ayırarak nefes nefese kaldı. "Lütfen... İhtiyacım var... İçimde olmana ihtiyacım var."

Daemonikai ona yapamayacağını söylemedi. Bunun yerine, onu tekrar öperek dikkatini dağıttı ve serbest bıraktığı her damlayı olması gereken yere doğru yumuşattı.

Geri çekildiğinde, kızın puslu gözleri istekle bulutlanmış bir şekilde ona baktı. Sıcak dalgası oradaydı, onu huzursuz etmeye yetiyordu ama dokunuşu en kötüsünü uzak tutuyordu. İhtiyacı olan tek şey buydu.

"Sana gerçekten ihtiyacım var..." Bakışları adamın aletine doğru kayarken sesi dalgalandı. "Lütfen, beni yalvartma... Daemon, buna gerçekten ihtiyacım var."

"Ve buna sahip olacaksın, genç prenses, söz veriyorum." Yanağını kavradı ve yüzünü kendisine doğru eğdi. "Ama sadece kralın için iyi bir kız olursan."

"Olacağım, Majesteleri." Kız hevesle, açlıkla başını salladı. "Dileğiniz benim için emirdir."

"Güzel. Şimdi buraya gel." Onu istediği yere yönlendirdi, uyarılmışlığıyla yüz yüze gelene kadar manevra yaptı.

Kalın aletini avucunun içinde tutarak kızın önünde uzattı. "Ağzını aç."

Kızın dudakları anında aralandı ama yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Bunu daha önce hiç yapmamışlardı. Kızın bunu duyduğundan bile şüpheliydi.

Kızın masumiyeti onu her zaman sarhoş etmiş, sahiplenmesine neden olmuştu. Onu akla gelebilecek her şekilde mahvetmek istemesine neden oluyordu.

Daemonikai kalın aletini dudaklarının arasından geçirdi ve kızın dilinin dışarı fırlayıp şişmiş başı tereddütle yalamasını izledi. Utangaç keşif, göğsünden alçak bir iniltinin yuvarlanmasına neden oldu.

"Em onu, tatlı Riel," diye emretti, daha derine bastırarak.

Adam onu gerdikçe birkaç kez öğürdü ama geri çekilmedi, adamın sikinin seğirmesine neden olan muhtaç, nefessiz bir ses çıkardı.

Daemonikai onu tahrik eden şeyin sıcaklık olup olmadığını bilmiyordu, ama küçük yıldızı şimdi istekliydi, daha fazla, daha derine itmesine izin verirken dudakları daha geniş gerildi, horozunu boğazının sıkı, ıslak kozasına yönlendirdi.

Hay sikeyim.

Sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi erkekliğini yutan o zarif, ilkel küçük dudakların görüntüsü onu eylemin kendisinden daha çok kenara itti.

Daemonikai kontrolü elinde tutuyor, acele etmiyor, işaretleri izliyordu. Onu ne kadar derine götürebildiğini, ne zaman nefes almaya ihtiyaç duyduğunu, ne zaman zorlandığını, ne zaman daha fazlasını arzuladığını.

Ve tüm bu süre boyunca, dili onu öğreniyordu, her fırsatta horoz kafasının hassas sırtının üzerinde geziniyordu. Onunla alay ediyor, ağzına girip çıkarken shaftı boyunca nabız gibi atan damarların izini sürüyordu.

Çok geçmeden karnına bir sıcaklık yayıldı, taşakları gerildi, daha fazla kendini tutamayana kadar zevk almaya başladı. Düşük bir iniltiyle boğazının derinliklerine döküldü, bir kadın vücudunun ilk tadını alan denenmemiş bir genç gibi titriyordu. Serbest kalmasının ilk patlaması boğazının arkasına çarptı ve Emeriel öksürdü, içgüdüsel olarak geri çekilmeye çalıştı, ama elini saçlarına dolamaya devam etti. Onu tam istediği yerde tutarak inledi, derinlere döküldü. "Son damlasına kadar al."

Kızın ağlamaklı gözleri ona doğru kaydı ve başını sallayarak itaat etti.

Lanet olsun. Onun teslimiyeti, onun güveni.

Ona ne yaptığı hakkında bir fikri var mı?

Böyle zamanlarda, onların türünün her zaman bol miktarda salınmasına minnettardı. Tabii işin ironik yanı, bu durumda bile dişilerini hamile bırakmanın zor olmasıydı.

Ama şu anda bunların hiçbir önemi yoktu. Boğazının onu yutmak için çalışmasını izlerken, ona çaresizce sarılışını hissederken, menisinin vücudunda yaptığı işi bilirken değil.

Aç ve istekli yavrusu kısa sürede daha fazlasını istedi, dudakları daha sıkı kenetlendi, açgözlülükle emerken gözleri zevkten yarı kapalıydı. Dilini yalıyor, ağzını şevkle şapırdatıyor, adamın aleti sürekli sertleşiyor, damarlarında *ateş yanıyordu*.

Ve gece uzadıkça uzadı.

Seans üzerine seans, onu aldı ve ağzını istediği gibi kullanmasına izin verdi.

Ama ona en çok ihtiyaç duyduğu şeyi vermekten ne kadar uzun süre geri durursa, aç amcığı acı verici bir şekilde ne kadar uzun süre boş kalırsa, ateşi o kadar yükseliyordu. Yavaş yavaş oluşan bir tsunami.

Kadın huzursuzlaştı.

Ona doğru kayıyor, küçük, hayal kırıklığına uğramış sesler serbestçe kayıyordu.

Zaman zaman eli kalçalarının arasında geziniyor, sarsakça kendine dokunmaya çalışıyordu ama aradığı rahatlama elinden kaçtı ve hayal kırıklığı onu takip etti. Bir tatminsizlik sesi ve eli bir kez daha uzağa düştü.

İhtiyaç onu daha sert, daha derin bir şekilde pençeledi.

Onu emerken gözlerinin kenarlarından yaşlar süzüldü, aceleci, nafîle bir sürtünmeyle çarşafı kamburlaştırdı, adam bir kez daha boğazına boşalırken daha fazlası için çıldırdı.

Ağlamaya başladı. Sefalet çığlıkları adamın boyunu titretiyor, şehvet dolu mavi gözleri acılarına bir son vermesi için ona yalvarıyordu.

Lanet olası Ukrae. Daemonikai artık hiçbir şey yapamıyordu.

"Buraya gel, sevgilim." Onu yukarı çekerek, titreyen formunu tüm vücuduyla kucakladı. Dudakları kızın boynunun narin kıvrımına değdi.

Onun sarhoş edici kokusu karşısında ağzı bir anda tükürükle doldu. Dili dışarı fırladı, dişleri yuvasına batmadan önce ısınmış deriyi yaladı.

Kadın haykırdı, çok sert bir şekilde eğildi. Kalçasını onun arasına soktu, içerken ahlaksız klitorisine pervasızca bastırdı.

"Evet... oh evet, oh *evet*, Daemon, *Daemon-ahhh!*" Bacağına karşı çılgınca dalgalandı, tüm gücüyle ona bindi, çığlıkları yüksek perdeli inlemelere dönüştü.

Daemonikai feromon salgılayarak onu feromonlarla doldurdu.

Emeriel onun kollarında çılgına döndü, kabardı, kasıldı, tırmaladı ve zevkinin yoğunluğuyla onu çimdikledi. Her şey boyunca onu sıkıca tuttu.

Zirveye ulaştığında, titreyen, feryat eden bir doruğa ulaştığında, hala onu tutuyordu.

Zevk omurgasını yaladı ve tekrar dökülüyordu, tohumu kalın, sıcak fiskiyelele fişkırıyordu.

Şafak, perdelerin arasından titreyerek onları ışııyla yıkarken, adam bu damlaları onun çok yumuşamış girişinin etrafında işledi.

Sonra iki parmağını içeri soktu. İnatçı duvarlar parmakları için ayrılırken boğazından memnun bir hırıltı yükseldi.

"Kahretsin, gerçekten iyi hissediyorsun, benim küçük yıldızım." Serbest bırakılmasıyla iç duvarlarını süsledi.

Syren bezini kaplarken küçük boğaz sesleri çıkardı. Ve sonra, sonunda, yuvarlandı, onun üzerinde yükseldi.

Onu dizlerinin altından kavrayarak bacaklarını yukarı doğru bükte, kalçaları eğilene, sırtı kavislenene kadar vücuduna aç verdi, onu açık ve hazır bıraktı.

Bakışları onunkilere kilitlendi. "Gözlerini aç, Emeriel. Bana bak."

Kirpikleri dalgalandı.

O parlak mavi gözler yavaşça açıldı, ağır ağır kapandı, sıcaktan ve yorgunluktan sersemlemişti.

"Beni içeri alacaksın." Aleti girişini dürttü, içeri itmedi, sadece alay etti, oraya masaj yaptı. "Bağımızın bir daha asla ortaya çıkmaması umurunda değil ama şimdi beni dinle ve açıkça duy. Sen benim *Ruhbağımsın*. Sen bana aitsin. Sen benim için yaratıldın."

"Daemon..." Yavaşça gözlerini kırıştırdı ve başını salladı.

"Bana bak. Senin beden ve ruhun benim, tıpkı benimkilerin senin olduğu gibi. Anlıyor musun?"

Gözlerinin kenarlarından sızan yaşlar yıldız ışığı kadar yumuşaktı ve hak ettiğinden daha büyük bir sevgiyle onu yıkıyordu.

"Evet," diye fısıldadı, sesi ancak bir nefeslikti. "Sizi duyuyorum kralım. Sevgilim."

Daemonikai onu içeri iterken reddedilmek için kendini hazırladı. Vücudunun ona direndiğini hissetmek, tekrar dışarı çıkmaya zorlanmak için.

Ama kadın onun için açıldı.

Islak ve sıkı, iç duvarları onu yakın tuttu, santim santim daha derine çekti.
Onu karşıladı.

Daemonikai kendini kabzasına kadar gömerken alçak sesle, hırıltılı bir inilti çıkardı.

On Beşinci Bölüm

GÖKLERİN ÖTESİNDE GÖKLERE.

"Düğümümü almak zorundasın." Büyük Lord Vladya'nın sesi, serbest bırakılması yaklaştıkça gerilmişti.

Aekeira onu zar zor duydu. Tüm dünyası duygulara, zevke ve ona daralmıştı. Her vuruş onu coşkuya sürüklüyor, mutluluk içinde boğuluyor, onunla sarhoş olduğunu hissediyordu ama yine de ondan kan emmiyordu.

Adamın onu kaç kez uçurumun kenarına gönderdiğinin sayısını çoktan unutmuştu. Dünyanın duyması için kaç kez zevk çığlıkları atmıştı.

Uzaktan, onun üzerinde doruğa ulaşırken çıkardığı derin iniltiyi duydu, sıcak, kalın salgısını içine döktü.

Ama Aekeira'nın yaşamayı öğrendiği olağan yanma yerine, bu onu bir başka sarsıcı orgazma sürükledi. Boğazından kırık bir çığlık kopararak, hassas vücudu aşırı zevk yüklemesinden kıvranıp sarsılırken çarşafı kavramasına neden oldu.

Yeni bir his hissetmeden önce zar zor iyileşmişti.

Aekeira'nın nefesi kesildi, sersemlemiş zihni bunu algılamakta zorlanıyordu. Bir gerilme. Hayır, bir genişleme.

Gözlerini kırpıştırarak açtı. "Ne... ne..." Sesi bile kendi kulaklarına bulanık geliyordu.

"Düğümüm."

Şimdiden onun büyüdüğünü, içini açtığını, içinde daha da kalınlaştığını hissedebiliyordu.

İlk başta kendini dolu hissetti. Mutlulukla doluydu. *Ama sonra, genişlemeye devam etti. Ve çok geçmeden, dolgunluk fazla dolgun hale geldi. Rahatsız edici derecede doluydu.*

"Bu normal değil. Yapabileceğimi sanmıyorum..." Nefesi kısa, panik içinde soluk soluğa geliyordu.

"Yapabilirsin," diye onu yatıştırdı Vladya, parmaklarını saçlarının arasından geçirerek. "İlk sefer her zaman rahatsız edicidir, ama söz veriyorum, sonunda seveceksin."

Kadın titreyerek Vladya'nın etrafında kenetlendi. Zevk ile adamın onu daha ne kadarını almaya zorladığının imkânsızlığı arasında gidip geliyordu.

Onu ikiye böleceğinden emin olana kadar büyümeye devam etti. Gözlerinin kenarlarında biriken yaşlar kızarmış yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Ne kadar iyi bir kızsın," diye nazikçe gözyaşlarını öptü, sesinde sıcaklık ve gurur vardı. "Benim tatlı küçük Keira'm, beni çok iyi anlıyorsun. Seninle gurur duyuyorum."

Övgüsü kızın içine farklı bir sıcaklık, derinlere yerleşen bir parıltı gönderdi. Onu memnun etmek istemesine neden oldu. Ona verdiği her şeyi almak için.

Bu yüzden dudağını ısırarak Aekeira baskıdan nefes nefese kaldı, düğümü büyüdükçe kalçaları titriyordu. Ve tam bir santim daha alamayacağından emin olduğunda, tam kırılabileceğini düşündüğünde... şişerek tamamlandı.

Mükemmel, kilitli bir uyum.

"Başardım." Nefesi inanamayan bir fısıltıyla titreyerek dışarı çıktı.

"Bundan hiç şüphe etmedim." Vladya dudaklarını kızın nemli şakağına değdirdi. "Çok iyi iş çıkardın, tatlım. Kahretsin, Aekeira, düğümümün üzerinde çok iyi hissediyorsun."

Yer değiştirdi, sadece birazcık.

Oh. Aekeira'nın nefesi kesildi, sinirlerini yakan ani zevk patlaması karşısında şok oldu. Gözleri irileşti, dudakları bir iniltiyle ayrıldı.

Vladya durdu, tekrar yaparken yüzünde hınzır bir sırıtış vardı. Yavaş, sığ bir öğütme, şişmiş düğümü yeni bir şeye sıkıca bastırıyor, onun içinde *yıkıcı derecede hassas* bir şey.

Duygular onun içinde patladı. Aekeira çaresizce inledi, aşırı uyarılmış mutluluk içinde kıvranırken vücudu ona kenetlendi. *Çok yoğun, çok yoğun...!*

"Lütfen," diye soluk soluğa bağırdı, elleri aşağıya indi, adamın sıkı kıcını kavradı ve onu sabit tuttu. "Kımıldama, lütfen."

En ufak bir hareket bile çok fazlaydı.

Hınzır Vladya alçak sesle, bilerek kıkırdadı. "Pekâlâ tatlım. Bunu bir daha yapmayacağım. Ama yine de bizi daha iyi bir pozisyona getirmem gerekiyor."

"Üzerimdeki ağırlığın umurumda değil."

Vladya nefes verdi ve nemli alnındaki saç tutamını fırçaladı. "Evet ama bu şekilde çok uzun süre kalırsak rahatsız oluruz." Vladya kollarını kısa bir süreliğine onun etrafında kavuşturduktan sonra pozisyonlarını değiştirerek birbirlerine bakacak şekilde yan yatırdı. "Düğümümün aşağı inmesinin ne kadar süreceğini bilmiyoruz."

Aralarına bir sessizlik yerleşti. Aekeira uyanık kalmak için savaştı, uyku onu çekiştirse de göz kapakları bir açılıp bir kapanıyordu. Ama yorgunluğun sisi arasından adamın bakışlarını yakaladı.

Adam onu yine her zamanki delici yoğunluğuyla izliyordu ama şimdi bir şeyler farklıydı. Sanki onu yeniden görüyordu.

Dudakları aralandı. "Lordum?"

"Sen benim kader eşimsin, Aekeira," dedi sonunda, sesinde sessiz bir merak vardı. "Hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum."

Sıcaklığın yarattığı sis bir anlığına dağıldı ve gerçeklik bir şimşek gibi üzerine çaktı.

O bir Syren'di.

Onun için yaratılmıştı. Onun için yaratılmıştı.

Ve o onun. Gerçekten de *onun*.

Gözyaşları gözlerini yaktı.

"O kadar çok işaret vardı ki..." diye fısıldadı. "Sadece umut edemeyecek kadar korkmuştum. Ve kendime izin verdiğimde bile, sadece ay ışığı altındaki ritüelden sonra bağ arkadaşı olmak için yeterince uyumlu olabileceğimizi diledim. Gökleri umut ettim... ve bana gökler verildi."

Keskin bir nefes onu terk etti. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca Aekeira onun yumuşak tarafını görmüştü ama onu hiç böyle görmemişti. Savunmasız. Çırlıçılak.

Onun gözlerinin *parladığını* hiç görmemişti.

"Kim benim, Vladya Theriozydovkar Skyvakto'nun, en başarısız bağlanma rekoruna sahip erkeğin, Urai'deki en lanetli kişinin bir *Ruhbağı*'na sahip olacağını düşünebilirdi ki?"

"Kendine nasıl böyle şeyler diyebilirsin?"

"Çünkü bunlar insanların bana verdiği isimlerdi küçük kuş." Gözlerindeki parıltıyı temizlemek için gözlerini kırptırırken bile dudakları kıvrıldı. "Yüzyıllar boyunca kulaklarıma kadar ulaşılar."

Aekeira'nın kalbi onun için sızladı.

"Şimdi, kimin aklına gelirdi ki?" diye düşündü, en hafif dokunuşla saçlarını okşayarak.

Burunları birbirine değene, adamın nefesi onunkine karışana kadar daha da yaklaştı. "Senin olmayı seviyorum." Onun her şeyi haline gelen bu esrarengiz erkeğin içinde boğulmak. "Kalbim çok dolu hissediyor." *Vücudum kadar dolu.*

"Kim derdi ki," sesi neredeyse sessizlikte kayboluyordu, "en ufak bir sevinç duyma umudumu bile yitirdikten sonra gerçek mutluluğu yaşamaya başlayacağım?" Başparmağı dudaklarının üzerinde gezindi. "Beş yüzyıldan beri ilk kez... Ona inanıyorum."

"Kime?" Aekeira usulca sordu.

"Tiara. Benim ölü bağ arkadaşım." "Ah..."

"Onun ölümünü izledim, biliyorsun." Ses tonunda hüznü vardı. "Gözlerimin önünde bir insan tarafından kesildi. *Hav'zie de Baah'ı* okuduktan ve hiçbir şey olmadıktan sonra, içime bir soğukluk çöktü. Onu gerçekten kaybedeceğimi anladım. Binlerce yıl süren başarısız bağlardan sonra, sadece bir hafta önce resmi olarak benim olan bir dişi."

"Özür dilerim." Aekeira onun acısını dindirebilmeyi diledi.

"Yıkılmışım. Bağırıyor, gitmemesi için yalvarıyordum. Kollarımda can çekişirken yanaklarımı okşadı ve 'Her şey yoluna girecek' dedi."

Aekeira'nın kalbi acıyla sıkıştı ve bir elini kalbine bastırarak acısını dindirmeye çalıştı.

"Ona ölürse bir daha asla iyi olmayacağını söyledim." Sesi boğuklaştı. "Ona dedim ki, 'Eğer beni terk etmeye cüret edersen, sen var olmuş en kötü varlıksın. Ne tanrılar, ne insanlar, sen Tiara.'"

Gözyaşları Aekeira'nın yanaklarından aşağı süzüldü.

Tek bir damla gözyaşı onun yanağından aşağı süzüldü. "Ellerimi kanayan karnına bastırırken, akışı durdurmak için çaresizce söylediğim sözler tam olarak bunlardı."

Aekeira onun acısını sanki kendisi yaşamış gibi hissetti. Neden bu kadar çok acıyordu? Neden *tanıdık geliyordu*?

"Tiara gözyaşları arasında gülümsedi ve bana 'Bu son değil' dedi."

Aekeira titredi.

"Beş yüz yıl boyunca tek bir kelimesine bile inanmadım. Nasıl inanabilirdim ki? O gece dünyam yıkıldı." Geçmişin gölgesi gözlerinden kalktı ve onun yerine şimdiki zaman görüşünü *doldurdu*. "Ama bu gece, uzun zamandır ilk kez... Onun sözlerini tekrar hatırlıyorum. Ve şimdi, nihayet bana anlamlı geliyorlar."

"Her şey yoluna girecek mi?" Aekeira fısıldadı.
"Artık her şey yolunda." Yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü.
"Artık her şey yolunda, Aekeira."

Büyük Kral Daemonikai bekledi. Ama hiçbir şey olmadı.

Direnış olmadı. Reddetme olmadı.

Emeriel'in titreyen kılıfı sıcak, ipeksi bir mengene gibi onu sarmaya devam etti, zevk ateş gibi omurgasını yaladı. Geri çekilerek, tekrar içeri kaymadan önce yeterince geri çekildi.

Emeriel inledi. Saf bir mutluluk sesiydi bu, daha önce içine girmeye çalıştığında narin yüz hatlarını gölgeleyen acı değildi.

Onu kabullenmişti. Vücudu onu bir kez daha, o olarak tanımıştı.

Onların Sevgilisi. *Ruh bağları.*

Daemonikai'nin boğazı düğümledi. Bütün gece ona işkence eden gerilim

sarmal bir yılanın sonunda serbest kalması gibi. Tekrar nefes alabiliyordu.

"Çekil... Daha fazlasına ihtiyacım var."

Kollarını başının iki yanına dayayan Daemonikai ona tam olarak istediğini verdi. Ateşinin talep ettiği şeyi. Bütün gece arzuladığı şeyi.

Daha önce serbest bırakılması onu dengelemiş, daha fazla kontrol sahibi olmasını sağlamıştı. Ona verdiği her vuruş hesaplanmıştı, her açılı... maksimum zevk için hedeflenmişti. Ondan en günahkâr çılgınlıkları kopardı.

Ve çok geçmeden, onu mutluluğun uçurumuna doğru uçurdu.

Zaman onların etrafında eridi. Ağır perdelerin ardında şafak aydınlanıp sabaha dönüşse de odalar karanlıkta kalmıştı.

Sadece onlar vardı. Sadece bu vardı. Sadece o vardı.

Bu gölge ve arzu kozasının içinde, adam onu mahvetti. Bir kez daha. Ve yine. Ve yine.

Onu bir zayıflatıcı orgazmdan başka bir felakete götürüyordu. Sansasyoneldi. Öforikti. Saf, filtresiz bir coşkuydu.

Emeriel en erotik melodiyi söyledi. "Kralım, kralım, kralım-oh, bu çok iyi-ahhh!"

Genç prensesi tamamen başka bir dünyadaydı, sadece ona yaptığı şeylerden değil, daha önce onu kanla beslemesinden dolayı

baş döndürücü.

Başını arkaya atmış, ağzı zevkten gevşemiş, okşamalarıyla onu ileri geri zıplattırken gözleri düşmüştü. Mükemmel bir görüntüydü, en seksi karşı konulmaz ahlaksızdı.

Ve Daemonikai dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirmekten kendini alamadı, kalçalarını eğip içeri girerken onun çığlıklarını *yuttu*. Derine, o kadar derine ki, sikinin küt başı kadının kapalı rahminin süngerimsi ağzına çarptı.

Vücudu onun altında şiddetle yükselirken boğazından boğuk bir feryat koptu.

Daemonikai homurdanarak ellerini büyük bir avucun içine aldı ve başının üzerinde sabitledi.

Kaçmayacaktı. Bunu kabul edecekti. Ve buna bayılacaktı. Daemonikai doğrudan o narin kapağına nişan alarak *atış* üstüne *atış* yaptı.

Onu yumrukluyor, *hırpalıyor*, sünger ağzına tekrar tekrar itiyordu.

Emeriel uludu. Elleri çırpınıyor ama onun elinden kurtulamıyordu. Vücudu büküldü ama onu yerinden oynatamadı.

Kızın ateşinin bunu kaldıracabileceğinden emin olmasaydı bu aşırı hassas noktaya yakın bir yerde sevişmeye kalkışmazdı ve bunun kaldıracabileceğini biliyordu. Tam ısı gücüne sahipti. Böylece ona acı vermesi gereken ama bunun yerine kör edici bir zevk veren hisler yaşattı.

Kalçalarının her iki yanını yastıklayan uylukları, sarsıntılar onu hırpalarken çaresiz bir teslimiyetle açıldı. Ayak parmakları öfkeyle kıvrıldı ve açıldı. Gözleri her geçen saniye daha da *genişliyordu*.

Sonra, içinde inşa ettiği saatli bomba *patladı*. "DAEMON-!"

Bu bir çığlık değildi. Bir *çığlıktı*.

Vahşi, çaresiz, paramparça bir sesti; o kadar yüksek, o kadar kadınsı olmayan, o kadar ahlaksız bir sesti ki, kadının sikini sıkma şekliyle birleşince bir iniltiyle serbest kaldı. Kalın sperm ipleri doğrudan o narin, istismar edilmiş ağza dökülürken, itmeye devam ederken siki şiddetle seğiriyordu.

Bacaklarının arasından bir sıvı fişkırdı, onları sıırıslam etti, kalçalarını ve çarşafı ıslattı.

Daemonikai o kadar şaşırmıştı ki vuruşları kekeledi. "Az önce... *fişkirttin* mı?"

Emeriel cevap vermedi. Onu duymamıştı.

Dişisi tamamen gitmiş, onu içine ittiği derin, sonsuz coşku çukurunda kaybolmuştu.

Ama evet. Onun gibi bir fişkırın için bile, *gerçek dışı* bir miktar salmıştı.

Daemonikai ona ve ona yaptıklarına hayranlıkla nefes verdi.

Ukrae. Daha önce hiçbir dişi onun dokunuşuna bu şekilde tepki vermemişti. Beş bin yıl boyunca tek bir tanesi bile buna yaklaşılamamıştı.

"Ne kadar açıklanamaz derecede seksi olduğun hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?" Sahiplenici bir şekilde hırlayarak dudaklarını kızarmış, terden öpülmüş tenine bastırdı.

"Çok fazla," diye hıçkırdı, başını bir o yana bir bu yana sallayarak. "Lütfen, lütfen-"

"İyi bir kız gibi kabul et, Riel. Bunu istediğini biliyorsun," diye hırladı Daemonikai.

Bu kısım onun en sevdiği kısımlardan biriydi. Onu bunalttığında, tek yapabildiği *yalvarmak* olana kadar onu zevkin ötesine, mantığın ötesine götürdüğünde.

Çünkü ona her zaman a z vermektense çok vermeyi tercih ederdi.

Kadını aç bırakmaktansa onu aşırı tatmin etmeyi tercih ederdi.

Islak, müstehcen sesler odayı dolduruyor, kalçalarının her keskin hareketiyle daha da yükseliyordu.

Acımasız. Amansız. Kaçınılmaz.

Onu mini orgazmlara ve artçı şoklara sürüklüyor, her vuruşta ondan küçük kırık hıçkırıklar çıkarıyor, hatta onun altında titriyor ve hıçkırıyordu. Yine de durmadı.

Çünkü kız buna dayanabilirdi. Kız onun kızıydı. *İhtiyacı olan şey buydu*. Ve adam bunu ona vermekten çok mutluydu.

Ama sonra... açlık tekrar geldi.

Urekai erkekleri yazılı olmayan bir kurala uyarlardı, ateşli seks sırasında kanla beslenmezlerdi.

Çiftleşme zaten çok fazlaydı. Aşırı bir his yüklemesi. Üstüne bir de kanla beslenmek? *Zalimce*.

Kızışma sırasında dürtü neredeyse hiç gelmezdi.

Neredeyse.

Ama şimdi geldi.

Lanet olsun, geldi. Bölgesini savunan bir vahşi gibi onu pençeliyordu.

Daemonikai bunun kızgınlık hormonlarının kızgınlığını düzgün bir şekilde koşullandıramamasından mı, yoksa geceki olaylardan mı -tehlike, daha önce hissettiği *çaresizlik*- kaynaklandığını bilmiyordu ama dişleriyle ona sahip olma dürtüsü oradaydı. Ve çok *güçlüydü*.

Diş etleri ağrıyor, azı dişleri zonkluyor, ne kadar sert yutkunursa yutsun tükürük durmadan birikiyordu.

"Vücudun yasaklanmalı," diye homurdanması da en az hamleleri kadar hayvancaydı. *Slam. Slam. Slam.* "Çok bağımlılık yapıcı."

"Merhamet! *Lütfen!* Daha fazla. Oh Tanrım. Bu kadar yeter. Daha fazla-"

Daemonikai onun dudaklarından dökülen lezzetli çelişkiyi izleyerek karanlık bir şekilde kıkırdadı.

"Benim tatlı, kararsız küçük sürtüğüm..." diye mırıldandı, dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek. "Mutluluktan uçan kararını ver."

"Ah tanrıça...!"

Yapamazdı. Yapamazdı. Mahvolmuştu. *Mahvolmuştu.*

Bu yüzden devam etti. Gevşemiş vücudundan daha fazla kayganlık fişkirirken bile ona vurarak ıslak, özensiz sesleri daha da müstehcen hale getirdi.

"Duramıyorum," derken kendi sesi harap olmuş gibiydi. "Sadece biraz daha." Bu vücuda *kafayı takmıştı.* "Yeterince sahip olamıyorum."

Gözleri onun baştan çıkarıcı boğazına kilitlenmişti. Zonklayan damar... *Açlıktan* ölüyordu.

Ve kadın tam *oradaydı.*

Dişlerini uzattı ve bir teslimiyet homurtusuyla onları yuvalarına gömdü.

Bağırdı. Havaya yükseldi... ve *kesildi,* içindeki her şey gevşedi.

Saniyeler içinde, vücudundaki her aktif kas, her titreyen kemik, her gergin lif çarşafların içinde eridi. Riel'i -tatlı, yutulmuş, büyüleyici küçük prensesi- bir ışık gibi söndü.

Şeytanın sopaları, belki de bunu yapmamalıydım. Kızın kanı sıcak, zengin bir ambrosia gibi boğazından aşağı süzülüyordu. Tanrıların lezzetli yemeği.

Daemonikai'nin siki patlarken çıkardığı zevk kükremesi kadının boynuna çarparak boğuldu. Kadının içine pompaladı, kalın, güçlü ipler halinde fişkiran salıverme onu çok derinlere doldurdu. İstismara uğramış rahminin nabız gibi atan gevşemiş ağzına bir kez daha döküldü.

Vücudu titriyordu. Yüksek sesle nefes alıyordu. Zihni beyaz bir gürültüye dönüştü.

Sonra onun üzerine yığıldı. Kısa bir an için tüm gücü tükendi ve nefesini düzene sokmaya çalışırken kendini yeni doğmuş bir bebek kadar güçsüz hissetti.

Ve sonunda dışarı çıktığında, menisi ondan damladı, kalın ve bol miktarda, çarşaflara dökülmekle tehdit ediyordu-

Boğazından vahşi bir hırıltı çıktı.

Saf bir içgüdüyle onun gevşek kalçalarını kavradı, birbirine bastırdı ve dölünün *son damlasına* kadar içinde kalması için kalçalarını yukarı doğru eğdi.

*Hiçbiri dışarı
damlamamalıydı! Benim,
benim, benim!*

Birkaç dakika sonra Daemonikai banyo odasından çıktı, kendini daha sakin ve tatmin olmuş hissediyordu. Vladya'nın bol ve rahat giysilerinden birine sarındı.

Emeriel'in yatağının yanında durdu. Mini ateşi şimdiye kadar düşmüş olmalıydı ama Daemonikai işi şansa bırakmak istemedi. Battaniyeyi üzerine çekerek hafifçe omuzlarına doladı.

Sonra onu izledi. Gerçekten huzur içinde olduğundan emin olmak için uzun bir süre gözlerini narin yüz hatlarında gezdirdi.

Tatmin olduğunda nihayet dışarı çıktı ve oturma odasına yöneldi.

Vladya pencerenin yanında durmuş, elinde bir kadehle dışarıya bakıyordu. Daemonikai'nin ayak seslerini duyunca hafifçe döndü ve omzunun üzerinden baktı.

"Aekeira uyuyor mu?" Daemonikai yaklaşırken sordu.

Vladya başını salladı. "Uzun bir gün geçirdi... ve daha da uzun bir gece." "Emeriel de öyle."

Vladya'nın yanında durarak aşağıdaki avluya baktılar.

Blackstone bütün gece ve sabaha kadar kutlamalarla canlanmıştı. Ateşin ışığı arnavut kaldırımli sokaklarda titreşiyor, tezahürat, müzik ve dans sesleri yükseliyordu.

Şehrin nabzı sevinçle atıyordu. İnsanlar sevinç içindeydi. Hükümdarlarının *Ruhbağı* haberi orman yangını gibi yayılmıştı.

Ancak Daemonikai dün yaşanan korkunç olayları hatırladı ve ayıldı. "O kız kardeşler insan olabilir ama iradeleri bir Urekai'ninkinden bile üstün. Ukrae bizi gerçekten de en güçlü kadınlarla kutsadı."

"O yaptı." Vladya yutkundu, parmakları bardağını sıkıca kavradı. "Ottai ve benim onları ele geçirdiğimiz günü düşünüp duruyorum. Yirmi bir insan krallığı var ve yine de her nasılsa, varlığımızı bahşetmek için seçtiğimiz Navia oldu. Bir prenses talep ettiğimiz yer."

Vladya'nın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Aekeira'yı aldım ve küçük 'erkek kardeşi' bana cesurca, eğer onu da almazsam, sırf kız kardeşine ulaşmak için her zaman büyük dağı geçmeye çalışacağını söyledi."

Daemonikai sessiz bir kahkaha attı. Bu onun Emeriel'inin sesine benziyordu.

Vladya iç geçirdi ve bardağındaki kehribar rengi sıvıyı döndürdü. "Bu kadınları öfkeyle elde etme kararının hayatımızın akışını değiştireceğini kim düşünebilirdi ki? En *büyük hazineleri* en çok hor gördüğümüz tür tarafından yönetilen bir diyarda bulacağımızı?"

Daemonikai başını salladı. O da tüm bu olanlar karşısında hayrete düşmüştü.

"Kadere gerçekten de müdahale edilemez," diye düşündü Vladya. "O kaltak. Her zaman benden nefret ettiğini düşünmüştüm ama o başından beri ne yaptığını çok iyi biliyordu."

Daemonikai ateşin aydınlattığı sokaklara, dans eden, gülen, kutlama için kadehlerini kaldıran insanlara baktı. "Herkes bu konuda mutlu." Çenesini onlara doğru kaldırdı. "Onlara bak."

Vladya baktı.

Daemonikai ona döndü, sonra yavaşça kollarını açtı.

Vladya ona yan gözle bir bakış fırlattı, sonra gözlerini kaçırdı. "Ben küçük bir çocuk değilim. Kucaklanmaya ihtiyacım yok."

Daemonikai gözlerini devirmekten kaçındı. *Meşhur son sözleri.*

Her zamanki gibi sabırla bekledi. Bir süre geçti.

Sonra Vladya ona doğru hamle yaptı ve Daemonikai'nin bile beklemediği bir güçle onu kavradı.

"Benim bir *Ruhbağım* var, Kadim Kişi," dedi Vladya, sesi boğuklaşarak.

Daemonikai gevşeyerek tutuşuna girdi, onu sadece sıkıca kavradı.

"Tebrikler, V.D."

Göğsünde bir düğümün gevşediğini hisseden tek kişi Vladya değildi.

Daemonikai ezici bir *rahatlama* hissetti.

Arkadaşı için, bu an için, Vladya'nın dünyasının aniden, beklenmedik bir şekilde kendini düzeltmesi için.

Sonunda Daemonikai, bir zamanlar siyah ve beyazdan başka bir şey olmayan bir dünyada *renk* görmüştü.

Ve bu onu -tamamen, *son derece*- mutlu etti.

On Altıncı Bölüm

ESKİ AŞKLARIN YENİDEN ALEVLENMESİ... VE YENİ BİR AŞKIN PARILTISI.

SONRAKİ AY inişli çıkışlı bir kasırgaydı.

Bir yandan krallık yeni keşfedilen sevincin tadını çıkarıyordu. Bir değil, *iki* büyük hükümdarın mukadder eşlerini buldukları haberi hızla yayılmıştı.

Büyük Lord Vladya'nın insan prenses metresinin -birçoğunun bir zamanlar ona verdiği isimle- kızıştığı ve *Ruhbağı* olarak ortaya çıktığına dair fısıltılar Urai'nin en ücra köşelerine kadar ulaşmış, küçük köylere kadar sızmıştı.

Ve bununla birlikte bir şeyler değişti.

Zihinlerinin zayıfladığı uzun zamandır söylenen iki büyük hükümdar, kayda değer bir gelişme göstermeye başlamıştı.

Şehirdeki söylentilere göre, büyük kralları yüzyıllardır olmadığı *kadar mutlu görünüyor*du. Saraya daha sık katılıyor, krallığın meseleleriyle tamamen ilgileniyor ve yıllardır görülmemiş bir canlılıkla resmi görevlere ve şenliklere başkanlık ediyordu. Halk Büyük Krallarını hiç bu kadar canlı görmemişti.

Bu yüzden merak etmeye başladılar. *Deliliğe geri döndüğüne dair söylentiler yalan mıydı?*

Bir de Büyük Lord Vladya vardı.

Birinci Hükümdar'ın aksine, Üçüncü Hükümdar kendi söylentilerini bizzat *doğrulamıştı*.

Kader gününde, insanları kürsünün önünde topladı, dimdik durdu, sesi berraktı ve gururla zihninin iyileştiğini ilan etti. Kendisinin

Ruhbağı'ndan daha fazla içiyor, ona daha da yakınlaşıyor ve her geçen gün farkı *hissediyordu*. Zihni daha iyiydi. Daha berrak.

Bir zamanlar, Urai halkı büyük yöneticilerinin bir gün tamamen kendilerine döneceğini ve her şeyin trajediden önce olduğu gibi olacağını ummuştu. Ama bu umut her zaman uzakta, ulaşılamaz bir yıldız gibi hissettirmişti.

Ama şimdi, ilk kez, bu umudu ellerinin altında hissediyorlardı. *İnandılar*.

Ve bu inançla birlikte istikrara doğru ilk adımlar atıldı. Monarşileri için. Krallıkları için. Urai'nin geleceği için.

"Çok güzel görünüyorsunuz Prenses Aekeira," dedi Amie Kraliyet Konutu'ndan çıktıklarında. "Sizi parlarken görmek çok güzel."

Son birkaç gündür ne kadar hasta olduğu düşünüldüğünde, Aekeira bu iltifatı iyi niyetle kabul etti. "Çok teşekkür ederim Amie. Kız kardeşimi gördün mü?"

"Erken çıktı. Eski bir arkadaşını ziyaret etmesi gerektiğini söyledi."

Aekeira gülümsedi. *Demek sonunda Yüce Lord Herodis'i ziyaret etmek için zaman bulabilmişti?* Emeriel günlerdir yanından neredeyse hiç ayrılmamış, sırf biraz rahatsızlandı diye bir ana tavuk gibi üzerine titremişti. Her zamanki gibi inatçı olan kız kardeşi kalmakta ısrar etmiş, bir an için bile olsa ayrılmayı reddetmişti. Ama şimdi

iyileşme belirtileri gösteriyordu, kız kardeşi sonunda rahatlamaya başlamıştı.

Bazı günler Aekeira için büyük olanın kendisi olduğunu hatırlamak zor oluyordu.

Bugün, pazara gidiyordu. Özel bir amacı olan küçük bir gezi.

Lord Vladya'ya hediye olarak bir ip kemer işlemeyi planlıyordu, bu yüzden kumaş tedarik etmek için giyinmeden önce onun tepelere doğru yola çıkmasını beklemişti.

"Lord Vladya da bu sabah çok erken çıktı," dedi Amie rahatça. "Artık kalenin etrafında nadiren bulunuyor."

Aekeira sadece başını salladı. O da bunun farkındaydı.

Lord Vladya geçen hafta o kadar meşguldü ki, Kraliyet Konutu'nda onun yatak odasının yanındaki odaya taşınmasına rağmen onu neredeyse hiç görmemişti. Ama bu en iyisiydi.

"Ruhunu geri almakla ilgili," diye sır verdi Aekeira. Yıllar geçtikçe Amie'yi gerçek bir dost olarak görmeye başlamıştı. Aekeira'nın statü değişikliğine rağmen,

ilişkilerinin bir parçası değildi. "Bir çözüm bulmak için Kahin'le yakın işbirliği içinde çalışıyor."

"Gerçekten mi?" Amie soluk soluğa kaldı, gözleri fal taşı gibi açılarak hızla ilerledi ve Aekeira'yla yüzleşmek için arkasını döndü. "Oh, bu harika bir haber! Çok heyecanlı olmalısınız prensesim!"

"Öyleyim," diye itiraf etti Aekeira gülümseyerek. "Şimdiye kadar ritüellerden sadece ikisi başarılı oldu ama umutluyuz."

Amie heyecanla ellerini çırpı, neredeyse durduğu yerde zıplıyordu. "Kaç tane ayın var?"

"Dört." Gülümsemesi hafifçe soldu. "Üçüncüsü başarısız olmaya devam ediyor."

İkinci ayın iki başarısız denemeden sonra tamamlanmıştı ama üçüncüsü *yedi* kez yapılmıştı.

Yine de Aekeira hayal kırıklığı üzerinde durmayı reddetti. İki ritüelin başarılı olması için yeterince şanslıydılar ve o iyimser kalmaya kararlıydı.

"Bunun gerçekleşeceğine inancım tam!" Amie konuşmayı sürdürürken Aekeira'yla yüzleştikten emin olduğunu belirtti. "Siz ikiniz çok şey atlattınız. Çok yol kat ettiniz - tıpkı Büyük Kral ve Prens Emeriel gibi!"

Aekeira kıkırdadı. Yalnızca Amie kız kardeşinden bahsederken hâlâ "prens, prenses" hatasını yapıyordu.

Yirmi iki yaşında korkunç zorluklara katlanmış biri için Amie, alacakaranlıkta bile hiç solmayan bir güneş ışığıydı. Bir düğme kadar sevimli.

"Yani, ruhu geri geldikten sonra ikiniz nihayet birbirinize bağlanıp sonsuza dek mutlu yaşayabilecek misiniz?" Amie ayaklarının üzerinde zıpladı.

Aekeira kendini tutamarak güldü ve başını salladı. "Umarım öyle olur."

Onun bir *Ruhbağı* olması işleri değiştirmişti. Artık ruh uyumluluğu için yedi günlük yorucu bağlanma ritüeline katlanmaları gerekmiyordu ama yine de çiftleşme ritüeli vardı.

Genellikle bağlanma ritüelinin son gününde yapılan bu ayın, hepsinden önemliydi. Ve bunun başarılı olması için Lord Vladya'nın hâlâ ruhuna ihtiyacı vardı.

Aekeira o günün gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

"Bağlanma ritüelinin aksine, çiftleşme ritüeli başarısız olursa her zaman yeniden yapılabilir, değil mi?" Amie neredeyse tökezliyordu ama hemen kendini tuttu.

"Dikkatli ol," dedi Aekeira yumuşak bir kıkırdamayla, başını sallayarak. "Ve bir kez daha haklısın."

"Ama bir çiftleşme ritüelinin başarısız olmasına ne sebep olabilir? Bağlanma ritüelleri sadece ruhlar aynı hizaya gelmediğinde başarısız olur, peki ya ruhlar zaten tanrılar tarafından doğal olarak bağlanmışsa?"

"Peki." Aekeira bir süre düşündü. "Sanırım ayinler yanlış okunursa ya da dışının ateşi zirvede değilse ya da bizim durumumuzda Lord Vladya'nın ruhu hâlâ kayıpsa, başarısız olabilir."

Ana kapıya yaklaştıklarında, yemyeşil bahçelerin yanından geçerken, güllerin kokusu ona çarptı. Aekeira'nın midesi rahatsız edici bir şekilde çalkalandı ve adımlarını hızlandırdı.

Amie endişeyle ona baktı. "Çiçek kokusu seni hâlâ kötü etkiliyor mu?"

"Evet, ama geçeceğine inanıyorum." Aekeira elinin tersiyle itti. "Bu kumaşları almak için pazarın en iyi yerini bildiğinden emin misin?"

"Elbette!" Amie'nin yüzü gururla aydınlandı. "Birkaç ay önce baş terzinin yanına atandım ve onunla birlikte kumaş tedarik etmeye giderdim. Doğru ellerdesiniz Prenses."

Lord Herod'un malikânesinin önünde duran Emeriel, onu içeri kadar takip etmek için harekete geçen muhafızlarına sert bir bakış fırlattı.

Tanrım, bir cesedin üzerindeki sinekler gibiydiler. Etrafında dolanıyor, her hareketini izliyor, ona bir nefeslik boşluk bile vermiyorlardı.

Onları suçladığından değil. Büyük kralları onun güvenliğiyle ilgili kesin emirler vermişti. Ama yine de...

"Boşluğa ihtiyacım var." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Gidin eğitim alanındaki diğer askerlere falan katılın ama hiçbiriniz benimle bu eve adım atmayacaksınız."

Muhafızlar tedirgin bakışlar attılar.

Kadın iç çekti. "Etrafınıza bakın askerler. Oldukça müstahkem bir bölgede, Urai'nin eski bir Yüce Lordu'nun malikânesinde, müstahkem kapıların ardında, her yerde devriye gezen askerlerle birlikteyiz. Ne yanlış gidebilir ki?"

İçlerinden biri, özellikle rahatsız görünüyordu, boğazını temizledi. "Tüm saygımla, Majesteleri, sadece..." Beceriksizce kıpırdandı. "Size bir şey olursa büyük kral derimizi yüzer. Belki de en iyisi işi şansa bırakmamaktır?"

"En iyisi, oyun parkındaki asil bir çocuk gibi tepemde dolaşan korumalar olmadan arkadaşımınla vakit geçirebilmem." Hayal kırıklığı ses tonuna yansımıştı. "Beni biraz yalnız bırakın."

Diğer askerlerin yanına gitmek için geri çekildiler.

"Tanrılara şükürler olsun," diye mırıldandı nefesinin altında.

Rahatlamış bir iç çekişle, içinde kabaran heyecanla kapıya döndü ve kapıyı çaldı.

Kapı hızla açıldı.

Gülümsemi. "Bakın kim gelmiş-" Ama gülümsemesi soldu. Karşısında duran erkek Lord Herod *değildi*.

İlk bakışta çarpıcı bir benzerlik taşıyordu. Aynı yüz hatları, aynı güçlü, erkeksi yapı. Ama baktıkça aradaki farklar daha da belirginleşti.

Belki de bir kardeşti?

Erkek şaşkınlıkla başını sallayarak genişçe gülümsemi. "Bu kadar güzel birini tanıdığımı hiç bilmiyordum." Gözleri açık bir hayranlıkla kızın üzerinde gezindi, sonra elini uzatıp kibar bir zarafetle dudaklarına götürdü.

"Siz leydim, kesinlikle büyüleyici görünüyorsunuz," diye mırıldandı. "Bu mübarek sabahta kapımızı şerefliendiren kim?"

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Ben Prenses Emeriel ve Lord Herod'u arıyorum."

Adamın eli gevşedi ve kızın elini sanki sivri uçlar çıkmış gibi hızla bıraktı. "Büyük kralımızın dışısı mı? O prenses mi?"

Emeriel usulca güldü. "Benim."

Tam o sırada evin içinden tanıdık bir kahkaha yükseldi. "Emeriel...!"

Lord Herod'u gördüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Yabancıнын yanından hızla geçip aradaki kısa mesafeyi kapatmadan ve kendini onun kollarına atmadan önce yüzündeki geniş sırıtışı zar zor fark etti.

Onu zahmetsizce kaldırıp yere bırakmadan önce bir kez döndürürken kahkahası derinden geliyordu.

Emeriel'in gözleri saf sevinçten yaşlarla doldu ve baş dönmesine rağmen zarif bir reveransla eğildi. "Lordum, tekrar huzurunuzda olmak büyük bir zevk."

"Kesinlikle büyüleyici görünüyorsunuz!"

"Siz de hiç fena görünmüyorsunuz." Kadın sırtıttı.

Ve gerçekten de öyle değildi. Sanki geçen iki yıl ona hiç dokunmamış gibiydi.

"Oh, beni pohpohluyorsun, Küçük Olan. I-"

"*Bir dakika bekleyin.*" Ona benzeyen adam aralarına girdi ve Emeriel'in boynuzları çıkıp çıkmadığını merak etmesine neden olacak bir tavırla onu inceledi.

Sonra Lord Herod'a döndü, yüz ifadesi düzdü. "Kendini gerçekten öldürteceksin baba."

Emeriel gözlerini kırptırdı. "Bekle. Baba mı?"

Lord Herod'un kahkahası bir kez daha gürlledi, sıcak ve eğlendiriciydi. "Oğlum Dale ile tanışın."

Lord Herod genç erkeğe dönerek ona doğru bir işaret yaptı. "Dale, sevgili dostum Prenses Emeriel'le tanış."

Oğlunun gözleri bir süre kızın üzerinde oyalandıktan sonra doğruldu ve resmi, göbekli bir şekilde eğildi. "Majesteleri."

Emeriel garip bir şekilde kıpırdandı. "Bu kadar eğilmenize gerek yok."

Lord Herod, Dale'in başının arkasına bir şaplak attı. "Kes şunu. Arkadaşımı rahatsız ediyorsun."

Emeriel küçük bir gülümsemeyle, "Hayır, sorun değil," dedi. "Bu sadece... *vay canına.*" Başını inançsızlıkla salladı. "Bana bir oğlun olduğunu söylediğini hatırlıyorum ama hiç beklemiyordum..."

Oflamadan önce bakışları ikisi arasında gidip geldi. "Yine de ne düşündüğümü merak ediyorum. İnsanların asla gerçek anlamda yaşlanmadığı bir türde, oğullar daha çok babalarının kardeşine benzemek zorunda."

Lord Herod kahkahalarla kükredi.

Dale ise pek etkilenmiş görünmüyordu.

"Yaşlı erkeğe tıpatıp benzediğime inanmayı reddediyorum," diye mırıldandı. "Ben üç yüzün üzerinde bile değilim, oysa o -tüm yalnızlığı, kendini soyutlaması ve düşünceli haliyle- en hafif tabirle *yedi bin* yaşında görünüyor."

Şimdi kahkaha atma sırası Emeriel'deydi.

Lord Herod öfkeyle başını salladı. "Birincisi, siz üç yüz yetmiş yedi yaşındasınız. İkincisi, ben yedi bin yaşında göstermiyorum."

Emeriel yardım etmesi gerektiğini hissetti. "Gerçekten öyle değil."

"Bunu duydun mu?" Lord Herod kendini beğenmiş bir tavırla oğluna sert bir bakış fırlattı.

Dale alay etti ve karşılık verdi. Herod da karşılık verince baba oğul arasında hararetli bir tartışma başladı.

Emeriel göğsünde kıpırdanan duygularla onları izledi. Bu kadar kolay didişiyorlardı. Çok doğaldı.

Dale'in eve döndüğünü ve Herod'a arkadaşlık ettiğini bilmek onu memnun etmişti. Ama... kendini tecrit etmek mi?

Gülümsemesi zayıfladı. Kaybettiği pozisyon yüzünden olmalı.

Gözleri tanıdık çevreye, neredeyse hiç değişmemiş olan malikâneye kaydı. Hızla gözlerini kırpıştırarak, gözlerinin arkasında yanan yaşların sızısını engellemeye çalıştı.

İki yıl önce, erkek köle kıyafetleri içinde bu evin her santimetrekaresinde dolaşmış, duvarları arasında saklanmış, bir düşman denizinde bulduğu tek dostuyla vakit geçirmişti.

Bu erkek köleliği katlanılabilir hale getirmişti. Ona bir kaçış vermişti. Onu beslemiş, korumuş ve acımasız, dolgun ateşi sırasında ona bakmıştı. Lord Herod onun hayatını pek çok yönden kurtarmıştı.

Burada yeniden durmak güzel bir duygu.

"Bu piyasadaki en iyi yündür. Sadece soylular ve ayrıcalıklılar için en iyisi." Pazarcı parmaklarını yumuşak kumaş üzerinde gezdirdi. "Çok cızırtılı değil ve kışlık pelerinler için mükemmel."

"Ben bunu beğendim," dedi Amie.

Aekeira dudaklarını büzerek kumaşı inceledi. "Başka hangi malzemeleriniz var?"

Satıcı başını salladı ve daha fazla numune almak için dükkânında kayboldu.

Onlar beklerken, yoldan geçen bir Urekai kadını Aekeira'yı gördü ve durdu, tereddütlü bir adım atarak yaklaşırken heyecanlı görünüyordu.

Ne yapacağını bilemeyen Aekeira önce başını eğerek tereddütlü bir selam verdi.

Dişi eğilerek selam verirken gözleri parlıyordu. "Günleriniz kutlu olsun, İnsan Prenses."

"Ah..." Aekeira böylesine doğrudan bir saygı karşısında kıpırdandı.

"Teşekkür ederim."

"Halkım için neler yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" Kadın uzanıp Aekeira'nın ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve nazıkçe okşadı. "Ben güneyle bir Urekai'yim."

Ah. Lord Vladya'nın klanı.

Bu gibi anlar onun yeni normal haline gelmişti ama yine de onu tedirgin ediyordu.

Geçmişte, Urekai onu en iyi ihtimalle isteksizce kabul etmişti. Bazıları ondan sadece Üçüncü Hükümdar'ın insan metresi olarak bahsederken, diğerleri onu açıkça görmezden geliyordu.

Artık ona farklı gözle bakıyorlardı. Hatta bazıları ona sıcak bir şekilde yaklaştı

-*Bu kadın* gibi.

"Pek çoğumuz umudunu kaybetmişti." Dişinin gözleri parlıyordu. "Onun soyunun sonsuza dek sona ermeye mahkûm olduğunu düşündük. Güney tahtının varisi olmadığını bilmek bir şey, ama tüm o başarısız bağlardan sonra, girişimlerinin *tekrar tekrar* kötü sonuçlanmasını izledikten sonra - asla bir bağ arkadaşı olmayabileceğini fark etmek tamamen başka bir şeydi."

Sertçe yutkundu, gözlerini silerken burnunu çekti. "Ve sonra, vahşi belirtiler ortaya çıktı. Hepimiz umudumuzu kaybettik. Bugün burada olacağımızı kim düşünebilirdi ki...?"

Aekeira şimdi gözyaşlarına boğuluyordu. Son zamanlarda duyguları her yerdeydi.

Burnunu çekerek dişinin elini sıktı. "Ben kutsanmış olanım. Ona sahip olduğum için şanslıyım."

Urekai dişisi hararetle başını sallayarak gülümsedi. "Belki de tanrılar sonunda uyandı... ve sonunda halkımıza gülümsüyorlar."

Bir başka zarif selamla döndü ve kalabalığın içinde kayboldu.

Aekeira gözlerini silkeledi, nem tamamen düşmeden önce temizledi. Pazarcı yeniden ortaya çıkıp elinde lüks bir ipek rulosu tutmadan önce kendini toparlayacak zamanı bile olmamıştı.

"Bu kumaşa ne dersiniz? Doğu'dan ithal edildi. En iyi kalite." *Aekeira* dokunmak için bir adım öne çıktı ve dünya tersine *döndü*.

Üzerine şiddetli bir baş dönmesi çöktü, o kadar güçlüydü ki sallanmasına neden oldu. Bacakları bükülmeden önce *Amie*'nin panikle soluduğunu zar zor fark etti.

"Prensesim!" *Amie* onu yere düşmeden yakaladı.

Aekeira onun desteğine yaslandı ve dünyanın dönmesini durdurmak için başını kavradı.

"Pazara gelmeden önce beklememiz gerektiğini biliyordum!" *Amie* azarladı, onu sabitlerken sesinde yoğun bir panik vardı. "Henüz tam olarak iyileşmedin! Oh, Tanrıça, Prenses Emeriel beni öldürecek!"

Aekeira gözlerini sıkıca kapatarak nefes alış verişine odaklandı. "Ben iyiyim. Bu sadece bir baş dönmesi büyü - bir süredir yaşamadığım bir şey değil. İyi olacağım."

Amie ikna olmamıştı. "Titriyorsun."

Aekeira dişlerini sıkarak kolunu daha sıkı kavradı. "Lütfen Em'e söyleme. Eğer öğrenirse, bir daha kaleden çıkmama asla izin vermez."

Amie iç çekti, belli ki kararsızdı. "Peki," diye yumuşadı. "Ama bu bir daha olursa bana hemen söyleyeceğine söz verirsen. Eğer yere düşersen, Büyük Lord Vladya kellemini alır!"

Aekeira güçsüzce başını salladı. Bir şifacıya görünmeyi reddetmişti ama şimdi onu rahatsız etmeye başlamıştı.

Neden bu kadar hastayım?

On Yedinci Bölüm

OSMANTHUS VE ZAMBAK

YÜKSEK LORD HEROD bütün günü sevgili dostuyla hasret gidererek geçirmişti.

Emeriel'e tarımsal girişimlerinden, krallığın dört bir yanında yönettiği çiftliklerden ve Emeriel'in gidişinden bu yana geçen yıllarda kendisi için kurduğu sakin hayattan bahsetti.

Emeriel de ona hem insan dünyasında hem de döndüğünden beri olan her şey hakkında sırlarını açtı.

Ama onu en çok etkileyen neydi? Büyük Kral'ın zihninin tekrar bozulduğuna dair söylentilerin doğru olduğunu ondan duymak.

Bundan bahsederken sesindeki acı onu derinden etkilemişti. Ve bu konuda bu kadar açık konuşacak kadar ona güvenmiş olması? Onu her şeyden çok alçalttı.

Şimdi avludan geçip bahçelere doğru yürüyorlardı. Öğleden sonra güneşi kaybolmuş, yerini akşam karanlığının yumuşak tonlarına bırakmıştı.

Hirodes bütün gün onun sözlerini düşünmüştü ve bunları zihninde ne kadar evirip çevirirse çevirsin, bir şeyler mantıklı gelmiyordu.

"Size bir şey sorabilir miyim?"

Emeriel ona baktı, sonra başını salladı. "Elbette. Devam et."

"Kahin onun vahşi eğilimleri hakkında ne diyor?"

Emeriel'in bakışları manzaranın üzerinde gezinirken, batan güneş yüzüne yumuşak gölgeler düşürüyordu. "Sessizliğini koruyor."

Herod bunu bekliyordu ama yine de bunu duymak hoşuna gitmedi.

"Daemon böyle yaptığında bunun ya olayların o tarafını görmediği için olduğunu söylüyor... ya da müdahale etmek istemiyor." Emeriel nefes verdi. "Her neyse, bunu hâlâ rahatsız edici buluyorum."

"Ama bir şey garip görünüyor. Yabani hastalık türümüzün en ölümcül hastalığıdır ama sebepsiz yere ortaya çıkmaz," diye düşündü Herod. "Büyük kralımızın zihni iyileşti. Tüm krallık bu günlerde ne kadar mutlu olduğunu konuşuyor. Bu hiç mantıklı değil."

"Kesinlikle. Kütüphaneyi taradım, bulabildiğim her kitabı inceledim ama hiçbir sorularıma yanıt vermiyor ya da ne yapılması gerektiğine dair daha fazla fikir sunmuyor."

"Tüm bunları tekrar yaşadığınız için gerçekten üzgünüm."

Emeriel'in güzel yüzü yumuşayarak gülümsedi. "Sorun değil. Bunu da atlatacağız."

Herod onu dikkatle inceledi. Kadın *değişmişti*.

Fiziksel olarak aynı kalmıştı; her zamanki gibi ıslıl ıslıl güzel, dengeli ve zarıftı. Ama şimdi karşısında duran Emeriel, bir zamanlar her şeyden şüphe eden o genç kadın değildi. Şimdi onda daha önce olmayan bir güven, bir inanç vardı.

Hiçbir bağ yoktu ama yine de sağlam duruyordu. Sahip oldukları şey için savaşıyor, *kesin* konuşuyordu. Daha güçlü ama daha yumuşak. Daha cesur ama daha huzurlu.

Gerçekten de geleceğin Büyük Kraliçesi. Herod gülümsedi, gururunun kabardığını hissetti. "Neden bana öyle bakıyorsun?" Başını eğdi, şaşkındı.

"Bir nedeni yok." Herod düşüncelerinden sıyrılarak gözlerini kırıştırdı.

"Bağışlayın beni."

Herod başka bir işçinin aceleyle uzaklaşmadan önce ona baktığını fark etti. "İşçilerimin ilgisini çekti. Bir zamanlar tanıdıkları Galilea'nın şimdi büyük kralın dişisi olduğuna inanmakta zorlanıyorlar."

"Bana nasıl baktıklarını görüyorum. Bir de oğlunuz var." Omzunun üzerinden baktı. "Günün geri kalanında bizi takip etmeye kararlı görünüyor."

Herod ne göreceğini zaten bildiğinden, bakmadan önce derin bir nefes aldı.

Dale bir ağaca yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, botunun ucuyla küçük bir taşı dürtüyordu. Bakışları karşılaştığında, oğlu hemen gökyüzüne derin bir ilgi duyuyormuş gibi yaptı, sanki başından beri odaklandığı şey buymuş gibi.

Hirodes burun kemiğini sıktı. "Boş ver onu."

Emeriel kıkırdadı. "Sana göz kulak oluyor. O iyi bir erkek." Sonra alaycı bir tavırla ekledi: "Hükümdarının dişisiyle arkadaş olduğu için babasına bir zarar gelmeyeceğine onu nasıl ikna edebilirim?"

"Hiç zahmet etmeyin. Defalarca *denedim*. İşe yaramıyor." Herod başını salladı. "Dale, büyük kral henüz vahşiyken doğdu, bu yüzden hikâyeler ve efsanelerle büyüdü. Zalim Daemonikai'nin, Kalpsiz Daemonikai'nin, Vahşi Kral'ın hikâyeleri. Dale onunla hiç tanışmadı, sadece ününü biliyor."

Tekrar baktığında Emeriel'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Şu anda aklından neler geçtiğini ancak hayal edebilirim."

Bahçeye adım attılar, taze çiçek kokuları akşam havasına karışıyordu ve Emeriel durdu.

"Hâlâ aynı," diye mırıldandı, kafeslere örülmüş sıra sıra güllere ve sarmaşıklara bakarak. "Burayı özleyorum."

"Özleyeceğini biliyordum."

Herod olduğu yerde kaldı, sadece onu izledi, bir çiçek tarhından diğerine geçerken gözlemlemekten memnun oldu. Yaprakları *okşuyor*, onları saygıyla *okşuyor*, onlara tam olarak yakalayamadığı sessiz kelimeler fısıldıyordu.

"Anlatın bana lordum." Kelimeler aniden, sesi hafifçe çıkarken ona bir bakış attı. "Hayatınızda yeni bir kadın var mı?"

Herod kaşlarını kaldırdı.

"İtiraf etmeliyim ki senin için endişeleniyorum." Emeriel bir gül koparıp burnuna götürdü ve derin derin içine çekti. "Keşke hayatında yeni biri olsaydı, günlerini paylaşabileceğin bir yoldaş."

Ben iyiyim. Yalnız değilim. Başka biri olsaydı, Herod onlara bu standart cevabı verirdi. Ama Emeriel herhangi biri değildi.

"Bu iyi olurdu," diye itiraf etti. "Bir yol arkadaşı iyi olurdu... bu duvarların ardında oldukça yalnız kalıyorum. Ama bizim türümüz için kur yapma fikri oldukça ürkütücü."

Kaşlarını çattı.

"*Tehlikede* olan çok şey var," diye açıkladı. "Başarılı bir bağ kurma ritüelinde şansınız olması için önce birine karşı gerçek duygular geliştirmeniz gerekir. Ve çoğu zaman ayın başarısız olur. O zaman da asla senin olamayacak birini sevmenin kalp acısıyla baş etmek zorunda kalırsın."

Emeriel iç geçirdi, canlı çiçeklerle dolu yataklara bakıyordu. "Gerçek bir kısır döngü."

Büyük Kral Daemonikai sabahtan beri çalışma odasındaydı ve defterlerin, yabancı krallıklardan gelen mektupların ve ticaret meselelerinin arasına gömülmüştü.

Yine de dilekçeler göze çarpıyordu. Sina'nın serbest bırakılması için yalvaran halkının yakarıları.

Onlara haber gönderdiğinden, sempatilerini uyandırdığından ve kendisi adına konuşmaları için yalvardığından hiç şüphesi yoktu. Ve onlar da cevap vermişlerdi.

Geçen günler boyunca, her biri onu özgürlüğüne kavuşturması için yalvaran dilekçeler çoğalmıştı. Yakında onlara hitap etmek zorunda kalacaktı. Ya sağlam duracak ya da taleplerine boyun eğecekti.

Uzun saatler boyunca yorulduğu için sandalyesini geriye itti ve ayağa kalkarak bacaklarındaki katılığı esnetti. Çalışma odası boğucu gelmeye başlamıştı, hava almaya ihtiyacı vardı.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Vladya ve Ottai ile birlikte ormanda koşacaktı. Zaiper'in de onlara katılması bekleniyordu ama son zamanlarda ikinci hükümdar pek ortalarda görünmüyordu, öyle ki Daemonikai onu nadiren görüyordu.

Bir avı veya toplantıyı nadiren kaçırın Zaiper, saraydan çekilmiş, görevlerini ihmal etmiş ve klanıyla ilgili meselelerden kaçınmıştı. Bunun yerine, sık sık Ravenshadow'a girip çıkarken görülüyordu.

Onun meşgul olduğu şeyler Daemonikai'yi pek ilgilendirmiyordu. Akli daha ciddi meselelerle meşguldü.

Kaybolmalar gibi.

Dişiler ortadan kayboluyor, kızgınlık dönemlerinde kaçırılıyor ve bir daha hiç görülüyordu. İlk başta münferit bir suç gibi görünen bu olayın aylardır devam ettiği ortaya çıktı. Kayıplardan tek bir tanesi bile geri dönmemişti.

Yaşam alanına doğru ilerlerken bu kriz Daemonikai'yi rahatsız etti. Sesler kulaklarına ulaştı, hafiflikle doluydu ve sorunsuzdu. Emeriel ve kız kardeşi.

Eşikte duraklayarak kollarını kavuşturdu ve onları izlemeye koyuldu.

Emeriel zihninde çalan müziğin ritmiyle sallanırken, Aekeira bir sandalyeye uzanmış, parmakları iplik ilmekleri arasında bir tığ kancasını işliyordu.

"Kollar böyle hareket eder," dedi Emeriel, ellerini havaya kaldırıp şakacı bir hareketle bükerek. "Ve kalçalar da böyle." Sallanıyor, zarif bir kavis çizerek dönerken eteği kabarıyordu.

Ah. Pratik yapıyordu ya da belki de Aekeira'ya yaklaşan Fener Festivali için adımları öğretiyordu. Kız kardeşi sessiz olsa da dikkatle onu izliyor, çalışmasına hiç ara vermiyordu.

"Şimdi, sola hızlı bir dönüş, sonra bir dalış. İşte böyle." Emeriel döndü, vücudu zarifçe akıyordu.

Daemonikai'nin içinde bir şeyler *hafifledi*. İzlerken gülümsedi, günün yorgunluğu, sorumluluğun ağırlığı, hepsi yok oldu.

Bu kadın sayesinde hayatı nasıl da değişmişti.

İronik, gerçekten. Daemonikai insanlardan nefret ederdi. Bir parçası hâlâ nefret ediyordu, muhtemelen hep de *edecekti*. Yine de şu anda dünyasındaki en parlak renk bu korkusuz insan kadındı. Hayatını hiç bilmediği tonlara boyayan insan kadını.

Vahşi olay onları birbirinden ayırmalıydı. Onları birbirine bağlamayı başaran kırılğan ipliği paramparça etmeliydi. Tüm mantığa göre, ondan kaçmalı, bu yerden uzaklaşmalıydı. Yine de buradaydı.

Hâlâ onun bölgesindeydi. Hâlâ salonlarının her köşesinde sarhoş edici kokusunun izlerini bırakıyordu. Oturma odasında dönüyordu. Gülümsüyor, parlıyor, sanki genç hayatında çoğu kişinin bin yılda katlanacağından daha fazla dehşete ve acıya katlanmamış gibi *ışıl ışıl* parlıyordu.

Uzun zamandır ölü olan kalbini *hızlandıran* bir kız. Bir zamanlar boş olduğunu düşündüğü ruhunu şimdi *hayatla* dolduran kız.

"Dinlemek yeterli değil Keira. Yapmalısın-" Emeriel'in sözleri, bakışları onun üzerine indiğinde duraksadı. "Majesteleri!" diye soluk soluğa kaldı, yakalanmanın şaşkınlığıyla yüzü renklenmişti. "İşinizi bitirdiğinizi bilmiyordum."

Daemonikai doğruldu ve odanın içine doğru bir adım daha attı. Aekeira da telaşlanmıştı ama hızla ayağa kalktı ve reverans yaptı.

"Daha yeni bitirdim." Aekeira'nın karşısına oturmak için hareket etti. "Şimdi Vladya'nın dönüşünü bekliyorum, böylece koşu için diğerlerine katılabiliriz."

"Vlad, yani Büyük Lord Vladya erken mi dönüyor?" Aekeira'nın sesindeki ilgi titredi.

"Öyle," diye onayladı Daemonikai. Sonra bakışlarını Aekeira'dan ayırmadan Emeriel'le konuştu. "Buraya gel."

Emeriel'in yanaklarının rengi kızardı ama neredeyse çekingen bir tavırla ona yaklaştı.

"Otur."

Emeriel onun yanına yerleşmek istedi ama adam onu belinden yakaladı ve kucağına çekti. Kız, adamın kalçalarına yaslanınca irkilerek ciyakladı.

Sonra gözlerini kaçırarak kucağına baktı. "Ah..."

Daemonikai bir gülümsemeyi ısırdı. Kız kardeşinin varlığının onu bu kadar utangaç yapıp yapmadığını bilmiyordu ama onu kızdırmanın her anından zevk alıyordu.

Kızın kokusu burun deliklerine doldu. Karşı koyamayarak eğildi, burnunu onun boynuna dayadı ve kokuyu daha fazla içine çekti. Yavaş, derin, yüksek sesli bir nefes alarak, nefesini tatmin olmuş bir mırıltıyla bırakmadan önce onun içine yerleşmesine izin verdi. "Cennet gibi kokuyorsun."

"Dae-Daemon..." diye fısıldadı, sesi kısık ve mahcuptu. Gözleri aniden duvardaki tabloları büyük bir ilgi duymaya başlayan Aekeira'ya kaydı.

Onun ilkel ve düzgün küçük prensesi. Her zaman dikkatli, her zaman ölçülü. Tam da bu yüzden onu kıvrandırmaktan zevk alıyordu.

Ama yalvaran gözlerle ona baktığında, onu rahat bıraktı.

Salondan Vladya'nın gelişini haber veren bir ses duyuldu. Bir an sonra kapılar açıldı ve Vladya içeri girdi.

Aceleyle ayağa kalkan Aekeira'nın tüm yüzü aydınlandı.

Onu gören Vladya'nın sert ve katı yüz hatları gözle görülür bir şekilde yumuşadı ve kollarını açtı.

Kız hiç vakit kaybetmeden ona doğru uçu ve kollarına atıldı.

"Merhaba küçük kuş," diye seslendi.

Kız ona ıslıl ıslıl baktı, gözünden kaçması imkânsız bir şekilde parlıyordu. Daemonikai bu benzerliği fark etmekte gecikmedi; Emeriel'in ilk geldiğinde yüzündeki ifadenin aynısı onda da vardı.

Sonunda Vladya dikkatini ona çevirdi ve başını eğerek onu onayladı. "Kadim Kişi."

"Seni küçük pislik," dedi Daemonikai adamın yüzündeki yorgunluğu fark ederek kuru bir sesle. "Ayınlar nasıl geçti?"

"Her zaman olduğu gibi, önümüzdeki birkaç güne kadar öğrenemeyeceğiz." Vladya ona doğru yürüdü.

Aekeira sallanırken Vladya'nın kolunu kavradı.

Vladya'nın kolu Aekeira'nın beline dolandı ve ona baktı. "İyi misin?"

"Evet, sadece..." Gözlerini hızla kırıştırdı. "Bir dakika. Her şey dönüyor."

Emeriel'in dikkati ona odaklandı. "Yalan söyledin. İyileşmedin, değil mi?"

"Elbette iyileştim." Aekeira bir nefes alarak kendini dengeledi. "İşte, gördün mü? Artık iyiyim." Sıkışmış ifadesi bir gülümsemeye dönüştü. "Sana söyledim, önemsiz bir şey."

Ama Vladya onu yaklaştıırken Daemonikai onun kokusunu aldı. Ve hareketsiz kaldı.

"Majesteleri?" Emeriel onun ani gerginliğini fark etmişti.

Onu nazıkçe kaldırıp bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. Kasten onun yanından geçerek gözlerini tamamen kız kardeşine dikti.

"Onu koklayabilir miyim?" Daemonikai sakince Vladya'ya sordu. Vladya'nın kaşları çatıldı. "Her şey yolunda mı? I-"

"Vladya," diye bağırdı, sesine emir katarak. "Ben, büyük kral, tebaamın dişilerinden birini koklamak için resmen izin istiyorum. Bana karşı gelmeye hazır değilseniz, itaat edeceksiniz."

Oda gerildi.

Vladya'nın omurgası dikleşti, tavırlarındaki şakacılık kayboldu.

Yakınlarda bir nefes kesildi. "Daemon?" Emeriel'in sesi endişeyle yumuşamıştı.

Ama gözlerini Vladya'dan ayırmadığı gibi tereddüt de etmedi. "Devam edeyim mi, yoksa beni reddedecek misin?"

Aralarında uzun bir sessizlik oldu.

Vladya sonunda yavaşça başını salladı. "Devam edebilirsin."

Ancak Aekeira kendini Vladya'nın daha derinlerine bastırdı, onun bedeninde kaybolmaya çalıştı.

Zavallı kız. Belki de Daemonikai'nin yine aklını kaçırmış olmasından korkuyordu. İçten içe iç geçirerek komutunu verdi. "Gel bana , Aekeira

Maranthine Evenstone."

Geniş, kararsız gözler Vladya'ya dikilmiş, yol göstermesini bekliyordu.

Daemonikai arkadaşının dişlerini sıkarken çenesindeki gerginliği gördü ama sonunda Vladya başıyla onayladı.

Aekeira boğazından küçük, umutsuz bir ses çıkardı.

Kız ondan her zaman korkmuştu ama şimdi bu korkuyu ortadan kaldırmanın zamanı değildi. Aslında Daemonikai'nin buna ihtiyacı vardı. Sıkıntısı ne kadar keskin olursa, kokusu da o kadar güçlü ortaya çıkacaktı.

Ağır ve tereddütlü adımlarla yürüyerek aralarındaki boşluğu geçti.

Yanında, Emeriel bir yay kirişı gibi gergindi ama müdahale etmedi.

"Boynunu bana uzat."

Aekeira'nın içinde bir ürperti dalgalandı, korku kokusu güçlendi ve doğal kokusuna karıştı. Ama itaat etti.

Başını eğerek gözlerini kapattı, hızlı ve sık nefes aldı.

Daemonikai öne doğru uzanarak onu kendine çekti. Başını eğerek yüzünü onun boğazına dayadı ve uzun, derin bir koku aldı.

İşte oradaydı. Osmanthus ve zambak.

Belirsiz ama tartışılmaz.

Daemonikai ezberinden, "Çoğu zaman dişinin erkeği bunu en son öğrenir, çünkü duyuları uzun zamandır dişinin kokusuna şartlanmıştır ve bir şeylerin değiştiğini artık algılayamaz," diye okudu. "*Doğurganlık ve Yavrular Kitabı*, sayfa yirmi dört."

"Neler oluyor?" Vladya hala gergin olan Aekeira'yı göğsüne doğru çekti. "Neden rastgele alıntılar okuyorsun?"

Daemonikai kaşlarını kaldırdı. "Korkma, aklım yerinde. Şimdilik," dedi kayıtsızca, geri adım atarak. "Ve dişinizin hamile olduğu düşünülürse, bu pek de rastgele bir pasaj değil. Yakında bir şifacı çağırmak isteyebilirsiniz."

On Sekizinci Bölüm

NE MUTLU...

"ÇOK ERKEN DÖNDÜN, Büyük Urai'nin İkinci Hükümdarı." Karanlık büyücü gölgelerin arasından çıktı. "Genellikle yüzyıllar sürer. Bu ziyaretini neye borçluyum?"

Büyük Lord Zaiper karanlık mağarada dimdik ve gergin duruyordu. Yanında Razarr sessiz kaldı.

"Kahinimizi öldürmeni istiyorum," dedi Zaiper kesin bir ifadeyle. Büyücü başını öne eğdi. "Urai Kahini mi?"

Zaiper'in yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "Başka hangi Kahin'i- Evet, Urai Kahini'ni." Tanrılardan sabır dileyerek ekledi: "Zor olacağını biliyorum ama bedeli ne olursa olsun hazırım."

"Zor, hayır. İmkânsız, evet." "Hiçbir şey imkânsız değildir," diye hırladı Zaiper.

"Ah, yaşayan varlıklar buna inanmayı ne kadar da seviyor. Ama yapılamayacak şeyler de *var*. Var olmuş en güçlü varlıklardan birini öldürmek de bunlardan biri."

Huzursuzlanan Zaiper volta atmaya başladı. "Her şeyin bir bedeli vardır."

"Sakin olun, Yüce Lord Zaiper. Sizi hiç bu kadar... sıkıntılı görmemiştim."

Aniden durdu ve büyücüye döndü. "O biliyor. Kahin." "Ah."

Büyücünün sesi sakın kaldı. "O zaman uyandı."

"Evet, uyandı. Bir aydan fazla oldu ve o zamandan beri tek bir gece bile huzur bulamadım. Rahat bir nefes bile alamadım." Parmakları şakaklarına gömülmüş, giderek artan baş ağrısını bastırmaya çalışıyordu. "Dinlenmek yok. Sakinlik yok."

"Neden böyle bir sıkıntı?" Büyücünün sesi rahatsız olmamış gibiydi. "Kahinler müdahale etmezler. Görürler ama harekete geçmezler çünkü bunu yapmak geleceğin gidişatını değiştirir."

"Bunu *yapacağını söyledi!*" Zaiper gevşek bir taşı yakalayarak mağaranın diğer tarafına fırlattı. Sessizliğe yuvarlanmadan önce sert duvarlara çarptı ama öfkesi dinmedi. "Gözlerimin içine baktı ve eğer ortaya çıkmazsam harekete geçeceğini söyledi."

Bu, o Allah'ın belası asayı beni vahşileştirmek için kullandıktan sonraydı.

Kelimeleri geri yuttu. *Yüksek sesle dile getirmeden de yeterince utanç vericiydi.* Sadece o inanılmaz acının anıları bile onu daha da öfkeliyordu. İyileşme süreci çok acı vericiydi.

"Hmm." Büyücünün yanıtı hâlâ duygudan yoksundu. "Talihsizlik." Zaiper ona hançer gibi baktı.

"Ve tehdidine gelince - gerçekten müdahale *edemez.*" Büyücü etkilenmemiş bir şekilde devam etti. "Sadece bir söz bile kaburgalarının kırılmasına ve içlerindeki kemiklerin parçalanmasına neden olur. Sırlarınız çok büyük. Hepsini konuşmak onu öldürecek."

"Kesinlikle! Ama tahmin et ne oldu? Kendisini öldürecek olsa bile, yine de onları dökmeye kararlı." Zaiper öfkeli. "Aslında, bunu henüz yapmamış olmasının tek sebebinin meşgul olması olduğundan şüpheleniyorum. Yedi yüz yıl boyunca kendi haline bıraktığı görevleriyle ilgileniyor. Şu anda bile Urai'de değil, Kurtadam topraklarında. Ama benim için gelecek."

Zaiper korkusunu daha iyi gizlemek için yüksek sesle nefes alıp verişini kontrol etmeye çalıştı ama başarılı olup olmadığından emin değildi.

"Urai'ye döner dönmez gelecek. Bir çözüm bulmalıyım. Onu öldürmeliyim."

Büyücü kayıtsız bir sesle bir adım öne çıktı, uzun parmakları mağara duvarlarının aşınmış taşları üzerinde boş boş geziniyordu. "Bir Kahin'i *öldürecek* kadar tehlikeli -yeterince güçlü- bir ayin gerçekleştirmek için... sadece sevdiklerinin kanına ihtiyaç duymazsın. Bütün bir köyü yerle bir etmek gerekir. *Ve bu bile yeterli olmayabilir.*"

Zaiper yumruklarını sıktı, gözleri alev alev yanıyordu.

"Bütün bir köyü yakma yeteneğinizden şüphe etmiyorum," diye devam etti karanlık büyücü o sinir bozucu monoton ses tonuyla. "Şüphe *duyduğum* şey, değer verdiklerinizi feda etme isteğiniz. Ne kadar az sayıda olduklarını düşünürsek."

Zaiper alay etti. "Çok az demek hafif kalır. Ben kimseyi umursamıyorum." "O senin yanında duruyor, değer verdiğin tek erkek."

Zaiper bakakaldı. Cevap veremeyecek kadar şaşkındı.

Sonra kahkahalarla kükredi. Bir an için tüm sorunu ortadan kalktı ve bu ifadenin gülünçlüğü'nün gölgesinde kaldı.

"Bir dakika. Razarr'ı *sevdiğimi* mi ima ediyorsun?" Dönüp baş muhafızına baktı, o da en az onun kadar şaşkın görünüyordu. "Vudu büyü'nün bozulmuş olması, çünkü *sevmiyorum*."

"Mm."

Zaiper gözlerini devirdi. "Buradaki koca adam *bana* karşı hisleri olan biri. Ama benim için o sadece bir hizmetkâr. Bir amaç için bir araç. Ne zaman uygun görürsem sikebileceğim bir delik." Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Çoğu kişiden daha iyi bir arkadaş olabilir ama ona karşı böyle duygular beslemiyorum. *Kimseye* karşı böyle duygular beslemiyorum." Neden fazla açıklama yapıyordu?

Sessizlik tuhaf mıydı, yoksa ona mı öyle geliyordu?

"Bu erkeğe inanabiliyor musun, Razarr?" Zaiper parmağıyla büyücüyü işaret ederek ofladı. "Ona böyle duygularım olmadığını söyle."

"Benim efendim böyle duygulara sahip değil." Razarr tamamen duygusuz bir tonda papağan gibi tekrarladı.

Zaiper gözlerini kısarak ona baktı.

"Elbette. Beni affedin Majesteleri." Kara büyücü başını hafifçe eğdi.

"Ve bağlam için," diye ekledi Zaiper. "Açıklık getiriyorum çünkü imadan ya da yanlış anlaşılmadan hoşlanmıyorum."

Kara büyücü sanki bu bilgiyi bir kenara not ediyormuş gibi tekrar mırıldandı. Sonra başını öne eğdi. "Peki, onu bir büyü için feda eder misin?"

Zaiper'in tüm vücudu hareketsiz kaldı. "Ne oluyor be?"

"Az önce umursamadığını söyledin," diye belirtti büyücü, yargılamadan, sadece gerçekleri söyleyerek. "Peki, bir büyü karşılığında onu bana verir misin? Bir Kahin'i öldürmek için gereken ritüeli gerçekleştirmek için yeterli değil, ama daha küçük bir şey için... bir takas yapılabilir."

Aniden dönen Zaiper'in bakışları Razarr'a kilitlendi. Askerinin yüzü boş kaldı.

"Hayır, Razarr bir seçenek değil." Zaiper küçümseyici bir el salladı. "Ve bu tartışmaya açık bir konu değil."

"Elbette," diye yineledi kara büyücü.

Boğazını temizleyen Zaiper konuşmayı tekrar rayına oturttu. "Eğer Kahin'i öldürmek bu kadar imkânsızsa, o zaman ne yapabilirim?"

"Korkarım bunu siz çözeceksiniz, Majesteleri. Eğer bir büyüye ihtiyacınız olursa, beni nasıl çağıracağınızı biliyorsunuz." Karanlık büyücü bununla birlikte

uzaklaştı, figürü tekrar gölgelerin içinde eridi.

"Bekle."

Büyücü durdu ama dönmedi.

"Sen olmadan Daemonikai'nin zihnindeki kara büyüü çözemezler," dedi Zaiper. "Gölgelerde kal. Daha iyi saklan. Asla bulunmanıza izin vermeyin."

Bunun üzerine karanlık büyücünün başı hafifçe döndü, sesinde belli belirsiz bir eğlence pırıltısı vardı. "Ben istemediğim sürece asla bulunmam. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

Zaiper biliyordu. En azından bu kadarı onu biraz rahatlatmıştı. Bu rahatlık uzun sürmedi.

O giderken huzursuzluk geri geldi, kemiklerine sızdı, görünmeyen zincirler gibi kaburgalarını sardı.

Neden kıyamet yaklaşıyormuş gibi hissediyorsun?

Nefes almak kadar basit bir şey bile sessizlikte gök gürültüsü gibi duyuluyordu.

Vladya aklını kaçırmış gibi Daemonikai'ye baktı. Aekeira da aynı ifadeyi yansıtırken, Emeriel'in nefesi kesildi.

Bunu yüksek sesle söylemek, Daemonikai için bile gerçek olmuştu.

"Buna inanamıyorum." Daemonikai şaşkınlıkla başını salladı ve doğrudan Vladya'ya baktı. "Bir çocuğun olacak."

Arkadaşı bir tahta gibi kaskatı kesilmişti.

"Eğer bu bir tür şakaysa, hiç de eğlenceli bir şaka değil majesteleri." Sesi öfkeyle gerginleşen Vladya ters ters baktı. "Mücadele ettiğini biliyorum Daemon. Bunu gördüm ve bunun için seni suçlamıyorum. Ama aklından geçen her karanlık düşünce yüksek sesle söylenmemeli."

Daemonikai gözlerini devirdi. "Bitirdin mi?"

Vladya'nın çenesi daha da sıkılaştı. "Evet. Burada işimiz bitti. Aekeira, bırak gidelim."

Daemonikai şimdi çok öfkeliydi. Bir anda Vladya'yı yakasından yakaladı ve onu geriye iterek bir adım sendelemesine neden oldu.

Daemonikai tekrar üzerine çullandı, tuniğini kavradı ve onu en yakındaki duvara çarptı. Vladya'nın boşluğuna doğru bastırdı.

Aralarında bir oda kalmıştı.

"Gözlerimin içine bak," diye hırladı Daemonikai. "Bana iyice bir bakın ve söyleyin bakalım, deliliğin dibine vurmuşken, kafatasımın içinde sesler dolaşp burnumu kanatırken bile *böyle bir konuda şaka yapacağıma gerçekten inanıyor musunuz?*"

Vladya'nın öfkesi daha da alevlendi, gözleri sarı sarı parladı.

İnanmaktansa savaşmayı tercih eden o kibirli, güçlü canavar -onun canavarı- bir değişimi zorlamaya çalışıyordu.

"Daemon, bekle..." Emeriel'in sesi yumuşak ve belirsizdi. Kafası karışmıştı.

"Kontrolünü eline al *ve lanet canavarına geri çekilmesini söyle.*"

Daemonikai hırladı, başka tarafa bakmıyordu. "Öfkenin ötesine bak, düşün ve söyle bana, bu konuda yalan söyleyecek kadar kalpsiz olduğuma gerçekten inanıyor musun? Kadının hamile. Üzerinde çok hafif bir osmanthus ve zambak kokusu var. Birkaç gün içinde kokusunu alacaksın, ama şimdilik, ne kadar erken olursa olsun, bunu sadece ben yapabilirim."

Vladya'nın nefesi onu bir ürpertiyle terk etti. Öfkesi hâlâ alev alev yanıyor, gözlerinin fırtına grisi ve sarısında çatırdıyordu ama Daemonikai bunun altında bir umut görüyordu.

Acı dolu, umutsuz bir umut.

"Ama sadece bir tam ateşimiz vardı." Vladya'nın inançsızlığı zar zor duyulabiliyordu. "Hiç kimse çiftleşme bağı olmadan gebe kalmaz. Ve kesinlikle hiç kimse sadece bir kızgınlıktan sonra gebe kalmaz." Arkadaşının artık görmesine izin verdiği keskin bir acı Vladya'nın gözlerinde belirgindi. "Neden böyle bir şey söyledin-"

"Ben..."

Yumuşak kesinti ikisinin de durmasına neden oldu.

Hep birlikte döndüler ve bakışları, solgun bir şekilde Vladya'ya tereddütle bakan Emeriel'in üzerinde toplandı. "Çiftleşme bağı dışında, sadece bir tam kızgınlıktan sonra kimin çocuk sahibi olduğunu sordunuz... Ben oldum."

Daemonikai kararlı bir şekilde başını salladı. "Evet. Benim dişi doğurdu. Kız kardeşi için bunun imkânsız olduğunu kim söyleyebilir?"

Sessizlik.

Aekeira'nın dudakları aralandı ama hiç ses çıkmadı. Gözleri karnına kaydı, titreyen parmakları düz yüzeyin hemen üzerinde geziniyordu, sanki dokunmak onu *çok* gerçek kılacakmış gibi.

"Ben... hamile miyim?"

"Hamilesin. Tebrikler ufaklık," dedi Daemonikai. "Şimdi tek yapmamız gereken erkeğini buna inandırmak, böylece onu da tebrik edebiliriz."

Vladya donup kalmış, sığ nefes alıyordu. "Ama bu mümkün değil." Daemonikai, Aekeira ve yere bakarken, tamamen sindirilmiş görünüyordu. "Yani... bu *benim*. Böyle şeyler *benim başıma* gelmez."

"Az önce oldu. *Ruhbağın* meyveni taşıyor." Daemonikai, Vladya'nın yüzünü iki eliyle kavradı ve o gezinen gözleri kendi gözleriyle buluşmaya zorladı. "Sen, Vladya Theriozydovkar Skyvakto, bir baba olacaksın. Şimdi bunu kafana iyice sok."

Daemonikai tam olarak o anı gördü. Vladya'nın bunların hiçbirinin şaka olmadığını anladığı an. Aekeira gerçekten hamileydi. *Baba olacaktı*.

Daemonikai onu serbest bırakarak geri çekildi ve ona alan açtı.

Vladya hareket etmedi ama vahşi gözleri Aekeira'ya kilitlendi. Kız kıpırdamadan durdu, belli ki bunalmıştı, ona ve karnına bakmak arasında gidip geliyordu.

Sonunda üçüncü hükümdar duvarı itti ve sendeleyerek ilerledi.

"Anlamıyorum," diye kekeleydi Aekeira. "Ben olamam... Ben olamam _."

"Bu hastalığı açıklar." Emeriel nefes aldı, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Çiçek kokularına karşı yeni isteksizliğin... Bu her şeyi açıklıyor."

"Ama... ama..." Aekeira'nın ağzı açıldı, kapandı, tekrar açıldı. Elleri ne yapacağından, neresini tutacağından, ne hissedeceğinden emin değilmiş gibi iki yanında seğirdi.

"Aekeira, sen... sen benim çocuğumu mu taşıyorsun?" Vladya afallamış görünüyordu. Kaybolmuş. *Hayret*.

"Bilmiyorum, ben-"

Vladya'nın dizleri bir gümbürtüyle yere çarptı. Onu belinden yakalayıp sarsakça kendine çekti ve yüzünü karnına gömdü. *Kokla. Kokla. Kokla.*

yukarı Aekeira'ya baktı. "Ben hiçbir şeyin kokusunu alamıyorum... ben..."

Sniffsniffsniiiiiff.

"Birkaç gün içinde olacaksın, V.D.," dedi Daemonikai.

Belki kızıdan, belki ritüellerden, belki de *her ikisinden* kaynaklanıyordu ama Daemonikai uzun zamandır ilk kez Vladya'yı *böyle* görüyordu.

Yüzündeki duygu kasırgası Daemonikai'ye kamçı etkisi yapmaya yetmişti. Ve arkadaşı için acı çekmesine neden oldu. Vladya bunu çok *uzun zamandır* istiyordu.

"Benim küçük kuşum," diye fısıldadı Vladya. Başını eğdi ve karnına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Benim seksi küçük cadım... Belki *de* sen bir

Sonuçta cadı."

Aekeira onun üzerinde titredi. Tek bir damla gözyaşı serbest kalarak siyah saçlarına düştü. "Lordum..."

"Navia'da seni ilk gördüğüm gün kutsanmıştır." Bir öpücük daha, bu sefer uzun süreli, saygılı. "Abyss topraklarında sana karşı ilk kez en ufak bir çekim hissettiğim o gün kutsanmıştır." Vladya'nın gözlerinden bir damla yaş düştü. "Sen iyi olan her şeysin. *Her şey çok güzel.*"

Daemonikai göğsünün sıkıştığını hissetti. Emeriel'i kollarının arasına aldı ve gözlerinden düşen yaşları sildi.

Vladya, Aekeira'ya "Bu zalim, çılgın hükümdara bakıp aşkını ona adamayı seçtiğin gün kutsanmıştır," diye fısıldadı. "Ve seni ve kız kardeşini doğuran karın da kutsanmıştır."

"Gerçekten kutsanmış," diye Emeriel'in burnuna bir öpücük kondurdu Daemonikai. Vladya uzanıp Aekeira'nın yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Seni seviyorum," diye nefes aldı, yanağını okşayarak, "Seni tüm kalbimle seviyorum. Ve öleceğim güne kadar da seni seveceğim."

"Bunlar büyük sözler," diye mırıldandı, yavaşça tam boyuna yükseldi, onun üzerinde yükseldi. Bakışlarıyla buluşması için parmaklarıyla çenesini yukarı kaldırdı. "Ama en iyisi bu, çünkü artık tamamen benimsin."

"Senin."

"Bana bak Aekeira ve bunu söylerken bu gözlerin ne kadar ciddi olduğunu unutma. *Beni asla terk etme.* Seni geri getirmek için dünyanın öbür ucuna kadar kovalayacağım. Seni sonsuza dek yanımda tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım, seni yatak odama kilitleyeceğim."

Sonra onu kollarının arasına aldı ve şiddetle sahiplenici bir kucaklamayla ayaklarından kaldırdı. "Bu uzak hayalimi dokunabilecek kadar yakınım getirdiğin için teşekkür ederim."

On Dokuzuncu Bölüm

GÖLGELERİN ALTINDA

O GECE, GRAND LORD Vladya kapının yanında durmuş, yatağında bitkin bir halde uyuyan figüre bakıyordu. Bir süredir orada duruyor, geçen zamanın farkına bile varmıyordu.

Bir parçası hâlâ bunun elinden alınmasını bekliyordu. Ondan önceki her iyi şey gibi koparılıp atılmasını.

Şimdi bile gerçeküstü geliyordu.

İnanılmaz geliyordu. Bir dişisi vardı.

Onun.

Ve onun çocuğunu taşıyordu.

Küçük çevreleri dışında kimse bunu bilmiyordu. Vladya bu haberi henüz halkıyla paylaşmamıştı. Zamanla paylaşacaktı.

Ama şimdilik, gizlilik kendi başına bir koruma biçimiydi. Ne kadar gizli kalırsa, kendisi ve çocuğu o kadar güvende olacaktı.

Onun ailesi.

Duygular boğazını düğümledi. Hem tanıdık hem de yabancı bir acı. Bunlar konuşacağını hiç düşünmediği kelimelerdi.

Gerçek, kendisine ait bir şey olacağını asla hayal etmediği kelimelerdi.

Vladya'nın gözleri karnını örten çarşaflara kaydı. Ne bulmaya çalıştığını bilmiyordu ama son birkaç saat içinde o göbeğe aylardır bakmadığı kadar çok bakmıştı.

Bir zamanlar çok uzak bir rüya gibi görünen bir şey nasıl olur da
-Birdenbire ulaşabileceği bir yerde mi?

Düşünceleri Kahin'le daha önce yaptığı konuşmaya döndü.

"Yapabileceğim başka bir şey var mı? Bu büyülerin işe yaraması için farklı bir şey?" Vladya sormuştu.

"İşin çoğunu Aekeira yaptı," diye cevap vermişti Kahin. "Ölü kemikleri diriltir gibi seni yeniden hissettiriyor. Ne kadar çok hissedersen, ruhunu geri kazanma şansın o kadar artar. Ve bu ritüeller ne kadar çok işe yararsa, o kadar çok hissedecek ve ifade edeceksin."

"Yani her şey hissetmek üzerine kurulu."

"Ve yaşamak. Bunlar el ele gider. Birinin gerçekten yaşaması için hissetmesi gerekir."

"Ve gerçekten hissetmek için de yaşamak gerekir."

Vladya'nın zihni geri döndü ve bir kez daha Aekeira'nın uyuyan halini gördü.

Son birkaç yılda yüzyıllardır yaşamadığı kadar çok şey yaşamıştı. Tüm bunlar onun soğuk ve çorak varlığına yerleştirilen bu küçük, kutsanmış insan kızı sayesinde olmuştu.

Dönerek dışarı çıktı ve kapıyı arkasından sessizce kapattı. Koridordan geçip Hisar'ın dışına, mağarasına doğru ilerlerken Yaz da ona ayak uydurdu.

Ormanın derinliklerinde saklı, sadece kendisine ait olduğunu iddia ettiği bir yerdi.

Vladya'nın gözleri engebeli duvarlarda gezinerek etrafı inceledi. Buraya ilk kez beşinci bağlanma ritüeli başarısız olduktan sonra gelmişti - üç bin yıl geçmişti.

Hafızası çoktan bulanıklaşmıştı ama o gece ormanda dolaştığını, kaybın ve kalp kırıklığının ağırlığı altında boğulduğunu hatırlıyordu. Sonra şans ya da kader eseri bu mağaraya rastlamıştı. İçeri girmiş, ellerini soğuk taş duvarlara bastırılmış ve gözyaşlarının düşmesine izin vermişti.

Ve böylece, hayat ne zaman acımasızlığını kanıtlasa, tekrar tekrar bu yere dönmüştü.

Ta ki sonunda gelmeyi bırakana kadar.

Yüzyıllar boyunca trajediler devam etti. Ama artık onları hissetmiyordu. Uyuşuk. Cansız.

Bu gece bir kez daha burada durdu, engebeli zemine, önünde uzanan karanlığa baktı. Mağaranın bir kenarından dökülen şelalenin gümüş rengindeki akışını içine çekti ve bütün gün bastırdığı duygu serbest kaldı. Gözlerinden sıcak yaşlar döküldü.

Vladya onların düşmesine izin verdi.

Burada, bu yerde kendini dizginlemesine hiç gerek olmamıştı. Burası onun acılarına, umutsuzluğuna tek başına tanıklık etmişti. Ve bu gece de tanıklık etmesini istiyordu.

buna da tanıklık etti.

İlk kez bu duvarlara yapıştı, yüzünden akan gözyaşları ıstıraptan değildi. Acıdan değil. Sefaletten değil. Adil olmadığı düşünülen bir hayatın acı gözyaşları ya da parmaklarının arasından kayıp giden bir kader için dökülen çaresiz gözyaşları değil.

Hayır. Bu gece mağara onun sevincini paylaştı. Mutluluk gözyaşları o kadar büyüktü ki, onu zorlukla zapt edebiliyordu. Gerçek ve dokunulabilir umut gözyaşları. Neredeyse dört bin yıllık saf eziyete katlanmaya degecek bir gelecek için heyecan gözyaşları.

Çünkü her ıstırap onu *ona* götürmüştü.

Ve belki de -sadece belki de- onun dünyasında her şey yoluna girecekti.

Vladya gecenin serinliğine adımını attı ve Daemonikai'nin kollarını kavuşturmuş, karanlıkta sessiz bir nöbetçi gibi rahatça bir ağaca yaslandığını görünce irkildi.

"Bir tahmindir ama seni burada bulabileceğimi düşündüm."

Vladya yaklaştı, adımları sessizdi. "Neden kaleden bu kadar uzaktasın?"

Daemonikai tembelce gerinerek ağaçtan indi. "Yakın gelecekte dünyanın sunabileceği en büyük hazineyi kucağına alacak olan sevgili dostumla bir koşuyu paylaşmak için dışarı çıktım."

Vladya'nın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gerçekten de öyle." Bu kez bir adım öne çıkıp arkadaşını kucaklayan o oldu.

Daemonikai, kolları Vladya'nın omuzlarına dolanmadan önce bir kalp atışı kadar gerildi, sıkıca ve güçlü bir şekilde kavradı.

"Baba oluyorum Majesteleri," diye mırıldandı Vladya.

"Tebrikler V.D. Geldiğin noktayla gurur duyuyorum."

Vladya başını sallayarak sessiz bir kahkaha attı. "Kimin aklına gelirdi ki?"

"Ben düşünürdüm. Her zaman düşündüm." Daemonikai geri çekildi ve omzuna sağlam bir şaplak attı. "Sen kendinden vazgeçtiğinde bile ben senden bir kez bile vazgeçmedim. Gel, şu koşuyu yapalım."

Daemonikai gece yarısını çok geçe Kraliyet K o n u t u 'na döndü, gecenin yorgunluğundan kasları ağrıyordu ve doğruca yatak odasına gitti. Ağır ahşap kapıyı açarak içeri girdi ve durdu.

Emeriel yatağın kenarında oturmuş, başını oymalı karyola direğine dayamış, derin bir uykuya dalmıştı.

Göğsü inip kalkıyor, dudakları hafifçe aralanıyor, aralarından yumuşak nefesler kaçıyor. Onu bekliyordu.

Kapının pervazındaki tutuşu sıkılaştı. Daemonikai bir an için onu bu şekilde hayal etmesine izin verdi, karnı çocuğuyla doluydu.

Bu görüntü göğsünün derinliklerinde bir şeye çarptı. Saf bir özlem acısı.

Vladya için muazzam bir sevinç duydu. Aekeira'nın son ateşi ona hayatının arzusunu bahşetmişti. Ve Daemonikai'nin derinliklerinde, bir gün kendisi ve Emeriel için de aynısının olmasını umuyordu. Bir gün, onun tam ateşi de onları böyle bir mucizeyle kutsayacaktı.

Daha da yaklaşarak eğildi ve kollarını onun altından geçirdi. Göğsünde sıcacıktı, vücudu uykuda uysaldı. Adam onu kaldırırken kıpırdandı, dudaklarından hafif bir mırıltı döküldü. Kirpikleri dalgalandı, uykulu mavi gözleri onu buldu.

"Majesteleri... Ne zaman döndünüz?"

"Az önce." Parmaklarını kızın yanağına dokundurdu ve gevşek bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. "Beni mi bekliyordunuz?"

"Mm." Başını onun omzuna yaslamadan önce zar zor başını salladı.

Göğsüne memnun bir sıcaklık oturdu. Daemonikai bunu, yani *onu* ne kadar özlediğini fark etmemişti. Onun yanında uyanmayı, varlığını yakınında hissetmeyi. Ama mesafe gerekiyordu.

Daemonikai o korkunç gecede yaşananların tekrarlanmasını göze almaktansa kendi kılıcını göğsüne saplamayı tercih ederdi.

Onunla bir şey paylaşmamıştı. O geceden beri canavarı endişe verici bir sessizliğe bürünmüştü. Değişime zorlamak için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Sahiplenmek için umutsuz bir ihtiyaç duymadı. Sadece zihninin en derin köşesine çekilmiş, suçluluk duygusu içinde boğulmuştu.

Kulübede geçirdikleri kısa süre, kalbine yakın tuttuğu değerli bir anıydı. Kolay anlar, çalınan dokunuşlar, çok doğal gelen samimiyet.

Belki bir gün buna tekrar sahip olacaklardı.

Onu yatağa yatıran adam doğrudu, uzaklaşmak niyetindeydi ama kadının parmakları bileğine dolandı.

"Bu gece senin yanında uyumak istiyorum," diye mırıldandı. Adamın vücudu gerildi. "Emeriel..."

"Lütfen. Gece boyunca kontrolünü kaybetmeyeceksin. Sadece bu gecelik." Bir duraksama, sonra daha da yumuşak bir sesle: "*Sevgilime uyanmayı özledim.*"

Daemonikai'nin boğazı düğümlendi. Aynı açlığı paylaşırken nasıl reddedebilirdi ki?

"Lütfen," diye tekrar fısıldadı. "Sadece bu gece."

"Pekâlâ," diye inledi, yenilmişti. "Sadece bu gece."

Adam soyunmak için uzaklaşırken, kadın yan yattı ve yanağını ellerinin üzerine koydu. Adam tuniğini başından geçirirken, belindeki bağları çözerken ve giysilerinin geri kalanını çıkarıp sadece bol pantolonunu bırakırken gözleri onu takip etti.

Kadın gözlerini kaçırmamıştı.

Daemonikai sırttı. "Gördüklerin hoşuna gitti mi?"

Kızın yanakları donuk bir kırmızıyla kızardı.

"Beğendim, kralım."

İçinden kıkırdayarak yorganın altına girdi ve onu kollarının arasına aldı.

Yumuşak, utanmazca muhtaç bir ses çıkardı ve bir ahtapot azmiyle ona yapıştı. "Teşekkür ederim... Bunu sevdim."

Daemonikai gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Kadının kokusu ciğerlerine doldu ve tadını çıkarmaya başladı. İliklerine kadar işlemesine izin verdi.

"En son ne zaman kanla beslendin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Bir süre önce," diye itiraf etti. "Endişelenme, çok aç değilim ama yarın ilk iş kan evimi ziyaret edeceğim."

"Sina Hanım'dan beslenmek zorunda olman hiç hoşuma gitmiyor," diye homurdandı göğsüne doğru. "O çok acımasız bir dişi."

Adam nefesini bıraktı. "Her zaman öyle değildi. Gençken sertti ama... kaba değildi. Ama iki bin yıl önce reşit olduğunda, asi bir yarı yetişkin oldu. Her zaman başını belaya sokardı. Bir k e r e s i n d e bir dişiyi öldürdü."

Emeriel'in nefesi kesildi. "Birini mi öldürdü?"

"Mm, ve Urai'den sürgün edildi. Ama benim kan ev sahibim olduğu için işler biraz karıştı. Değiştiğini iddia ederek affedilmek için yalvardı ve zamanla affedildi. Ve uzun bir süre boyunca, sorun çıkarmayı bıraktığı için affedildiğine inandım."

Emeriel başını salladı ve göğsünde desenler çizdi. "Yani onun zulmü bugün başlamadı."

"Ne yazık ki, bir yapamaz seçmek onların Bloodhost,"
Daemonikai mırıldandı. "Eğer mümkün olsaydı, Sina'dan
uzun zaman önce kurtulmuş olurdum."

"Evet, biliyorum." Emeriel başını kaldırdı, saçlarını bir tarafa kaydırıp ve boynunu ona doğru açtı. "Bu gece seni kanımla beslemek istiyorum."

Emeriel'in midesinde bir sıcaklık birikti, aleti ilgiyle kalktı.

"Bunun akıllıca bir fikir olmadığını biliyorsun Riel."

"Geçmişte seni besleyerek geri getirebilmişim," dedi ona. "Akılsızlık konusunda yardımcı olabilir."

Daemonikai ona nazik bir sesle, "Benim *Ruhbağım* olarak," diye hatırlattı. "Artık bağımız yok..." bu sözleri söylemekten nefret ediyordu. "Bir de şehvet var."

Kadın dikkatle onun göğsüne baktı ve dudaklarını ıslattı. "Şehvet umurumda değil."

"Emeriel." Sesinde uyarı vardı.

Gözleri sonunda onunkilerle buluştu. "Sadece, aramızdaki son yakınlığın ateşimin bulanık anısı olmasından nefret ediyorum ve ondan önce de... *o gece vardı.*"

"Seni aceleye getirmek istemiyorum. Gerekliği kadar beklemeye hazırım."

"Beni acele ettirmeni *istiyorum.*" Kadın onu şaşırttı. "Aramızdaki bu uçurumu kapatmamızı istiyorum, çünkü eğer denemezsek, olanları asla geride bırakamayabiliriz."

Kadın... haklıydı.

Aralarındaki engeli aşmak için hiç çaba göstermezlerse nasıl aşabilirlerdi? Her fırsatta tereddüt ederlerse cinsel ve kanla beslenen yakınlıklarını nasıl geri kazanabilirlerdi?

Cazibesine kapılan Daemonikai'nin dişleri diline battı. "Senden içmek istiyorum," diye itiraf etti, sesine açlık sızıyordu. "Kanın beni çağırıyor. Her zaman."

Yanaklarına derin bir kızarıklık yayıldı ve başını eğdi.

Daemonikai gülümseyerek iki parmağıyla çenesini yukarı kaldırdı. "Yaşadığımız onca şeyden sonra hâlâ en ufak şeylerden bile utanıyor olman büyüleyici." Başparmağı kızın yanağındaki sıcaklığın izini sürdü. "İnanması zor."

Göz temasını kesmeden, kızın belini kavrayıp onu kucağına kaldırmadan önce yatak başlığına yaslandı ve üzerine oturmasını sağladı.

Kızın amcığı adamın ağrıyan sikinden sadece bir nefes uzakta duruyordu. Onun yakınlığı, çıldırtıcı cazibesi, ağlığını on kat körükledi. *Tanrım, kalçaların en ufak kayması bile onu etkiliyordu.*

Emeriel bir elini onun omzuna koydu, diğer eliyle de saçlarını yana savurdu. Bir kez daha o pürüzsüz, savunmasız boğazını onun için ortaya çıkardı.

Daemonikai'nin dişleri karşılık olarak uzadı, ağzı *sulandı*. Eğilerek kadının boynunu deldi.

Kızın nefesi kesildi, gerildi. Sonra ona karşı eridi.

Tüm duyularını tetikte tutarak dikkatlice içti. Herhangi bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığına baktı.

Ama kadın daha da yaklaştı, parmaklarını adamın tenine geçirdi.

Kanının zengin tadı adamın duyularıyla oynuyordu. Bu en iyi iksirdi. Ambrosia ile bağlanmış ılık bal,  ekerli badem notaları ve daha derin bir şey... başka hiçbir kanın sahip olmadığı, tamamen *ona ait* bir şey.

Onun beline daha sıkı sarılarak inledi.

"Ah..." Ba ı  ne eğildi, vücudu ağırla tı.

Daemonikai onu yakaladı, yuvarlanmasını önlemek için bir elini ba ının arkasına koydu. Nefesleri d zensizle tı, hafifçe aksadı, göğsü daha hızlı yükselip alçaldı.

Isı damarlarında dola tı, siki tepki olarak titre tı. Pantolonuna karşı zorlanıyordu.  ehvetle ağrıyordu.

Gözlerini sımsıkı yumdu ve içine dolan uyarılma hissiyle sava tı. *Tanrılar, onu  zlemi ti.*

"Kendimi çok ateşli hissediyorum," diye sızlandı Emeriel.

Daemonikai burnundan hırıltılı nefesler veriyor, kendini tutma çabası her saniye biraz daha azalıyordu. Kadının kayganlığı ince kumaşın üzerinden süzülüyordu ve *lanet olsun*, tam oradaydı, alay ediyor, baştan çıkartıyordu-

Di lerini geri çekip yarayı m h rlediğinde, kontrolü toparlanıp gitmişti ve kadın kollarında titriyordu.

Daemonikai bir hareket bulanıklığı içinde onları yuvarladı ve onu  ar afların altında kıstırdı. Nefes nefese kalmıştı, gözleri sıcaktan kararmı tı.

Bacakları açıldı, kalçaları ona uyum sağlamak için yer değiştirdi. Geceliği bükülerek kalçalarının etrafında toplandı.

Daemonikai ağır bir şekilde nefes verdi, sikini kadının göbeğine s rtt , açıklığını dürttü-

Kadın hareketsiz kaldı.

Şehvetle parlayan gözler ona baktı ama onu görmedi.

"İyi misin?" diye sordu, sesi ağır ve arzuyla doluydu. Kadın cevap vermedi.

Daemonikai parmaklarını başının yanındaki çarşaflara doladı, vücudunu onunkinin üzerinde tuttu ama hareket etmedi. Onun 'devam etmesini' bekliyordu.

Bu çok zordu. Düpedüz işkenceydi ama yine de kıpırdamadan durdu.

"Evet, iyiyim," dedi sonunda, ama sesinde hafif bir titreme vardı. "Sakın durma."

Daemonikai tereddüt etti. Sonra biraz ileri itti. Gözlerini sıkıca kapatarak haykırdı.

Göğsü daraldı. "Emeriel..."

Derin, titrek nefesler alarak, "İyi olacağım," diye soludu. "Sadece... bana biraz zaman ver."

Ona verdiği şeytanlarla savaşıyor.

İçinde bir şeyler soğudu. Suçluluk duygusu canlı bir şey gibi yükseldi, pençelerini kaburgalarına doladı ve derinlere gömüldü. Küçük arzu titremeleri gerçek bir sarsıntıya dönüşmüştü.

Daemonikai boğazındaki ağırlığa karşı yutkundu ve eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "İhtiyacın olan tüm zamanı kullan."

Uzun bir süre orada öylece kaldı, alnı hafifçe onunkine yaslandı.

Yavaşça nefes alış verişleri düzleşti. Kol ve bacaklarındaki sertlik azaldı. Çarşafı kavrayan parmakları gevşedi.

Sonunda gözlerini açtığı anda, *dökülmemiş yaşlarla ıslanmış* masmavi gözlerle karşılaştı.

Bir hançer göğsünü kesti. Canavarı kırık bir ses çıkardı ve *geri çekildi*, ve açlığı... köreldi.

"Ben hazırım," diye nefes aldı.

"Yapmayalım-"

"Lütfen, deneyelim..."

Daemonikai onun gözlerini aradı. Orada gördüğü şey lanet olası kalbini kırdı. Yine de ona teslim oldu ve dudaklarını bir öpücükle yakaladı.

Nazikti. Yumuşaktı. Sabırlıydı.

Bir süre sonra onu tekrar öptü, elleri geçici olarak kollarına doğru kaydı. Sessiz, muhtaç bir ses onu terk etti.

Ancak o zaman adam tekrar hareket etti. Kadının içine girmeye başladı, santim santim.

Kadının sıcaklığı sikini sararak onu karşıladı. Yumuşak. Boyun eğiyordu. Adamın omurgasını kıvrım kıvrım zevkle dolduracak şekilde ona yaslanıyordu.

Ama sonra ağzını onunkinden ayırdı ve çırpınmaya başladı.

Omuzlarını itip kakıyor, körü körüne saldırıyor, parmakları derisini pençeliyordu. "Dur, dur! Hayır, hayır, lütfen-!" Çığlıkları panik içinde yükselirken *mücadele* etti. Daemonikai bir anda sarsıldı.

Serbest kaldı ve fırladı. Yatağın üzerinde o kadar hızlı koşuyordu ki ayağını kaybetti ve bir gümbürtüyle kenardan aşağı yuvarlandı. Ama yere çarptığında bile durmadı.

Sürünmeye devam etti, sırtı uzak duvarla buluşana kadar elleri ve dizleri üzerinde geriye doğru çabaladı. Sanki taşın içinde kaybolabilecekmiş gibi kendini köşeye sıkıştırdı.

"Özür dilerim, özür dilerim!" Dizleri göğsüne kadar gelirken ağladı ve kollarını sıkıca kavrayarak dizlerine doladı. "Lütfen beni incitmeyi bırak, gerçekten üzgünüm...! Çok üzgünüm, çok üzgünüm..."

Kendini ileri geri sallarken, bir yaprak gibi titrerken bu sözler kırık bir ayın gibi tekrarlanıyordu.

Yirminci Bölüm

FENER FESTİVALİ

İÇİMDE BİR ŞEY ÖLDÜ.

Daemonikai, dışısı bir insanın diğerinden kaçabileceği en kötü şekilde ondan kaçarken donmuş bir heykel gibiydi.

Kadının ileri geri sallanışını, ondan uzaklaşmak için kendini duvara *daha da* yaslayışını izlerken *nefes alamıyordu*. Göğsü taş gibi ağırdı.

O korkunç sabah, onun yatağının önünde durmuş, yaralarına bakmış ve neden olduğu hasarı görmüştü. Hafızasının olmamasının hiçbir şeyi alıp götürmediğini hiç düşünmemişti ama şimdi götürdüğünü görüyordu.

Vücudunun her yerini kaplayan o çürükler, çektiği acının sadece bir kısmını anlatıyordu... ve onlar bile solmuştu. Ama içindikiler gizlenmişti. *Ruhundaki yara izi*.

Yumuşak kalbi onu affetmişti. Sıcak sırasında vücudu onu affetmişti. Ama sonunda ona koruyucusu olarak güvenen zihninin en derin kısmı -İstismarcı olduğu gece hırpaladığı parçası bunu yapmadı. Belki de hiç olmayacaktı. Belki de asla *yapamazdı*.

"Çok üzgünüm, çok üzgünüm," diye fısıldadı, adamın onun "hayır "ını görmezden gelip üzerine atlamasından duyduğu derin korku içinde bile.

Yıkılmışlık, nasıl hissettiğini tanımlamak için çok küçük bir kelimeydi.

Ölüyordu

İçeride.

Daemonikai pantolonunu yukarı çekti, yatağın kenarına kaydı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Zaman uzadı. Orada ne kadar oturduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, onu altına çeken fırtına tarafından yutulmuştu. Bir insan karada nasıl boğulur? Yine de o

batmıştı. Derine batmıştı. Nefes almakta zorlanması bunu kanıtlıyordu.

Tereddütü bir el ona dokundu.

Çekingen parmaklar usulca saçlarının arasından geçti. Daemonikai başını kaldırdı.

Emeriel karşısında duruyordu, kızarmış gözleri pişmanlıkla doluydu. "Ben ne yaptım? *Yedi tanrı...* Lütfen beni affedin kralım."

"*Sen* ne yaptın? Affetmek mi? Emeriel Galilea Evenstone, bunun neresi senin suçun?" diye homurdandı, kendini suçlarcasına.

"Denememiz için baskı yaptım, sonra-"

Kadının beline sarıldı, onu kendine yaklaştırdı ve yüzünü karnına bastırdı. "Sonsuza dek affedilmen için yalvaracak olan benim. Belki de tahtımı bırakıp Karanlık Orman'a gitmeli ve oradaki vahşi hayvanlara katılmalıyım. İnsan hiç de öyle olmadığı halde iyiymiş gibi davranmak-"

"Böyle bir şey yapmayacaksınız," diye fısıldadı. "Benim kendimi perişan hissetmeme izin verilmiyorsa, sizin de verilmez, kralım."

"Riel..."

"Bunun üstesinden geleceğiz... birlikte." Parmakları yatıştırıcı bir okşayışla onun saçlarında gezindi. "Diğer taraftan zaferle çıkacağız."

Titreyerek nefes aldı. "Bugün hâlâ neyin yanlış gittiğini bilmiyorum. Üç yıl oldu. Üç yıl ve bir kez bile Feral'den bir iz görmedim. Neden şimdi?"

"Bunu çok düşündüm," diye itiraf etti.

"Ben de düşündüm. Zihnimde tekrar tekrar gözden geçirdim ama hiçbir şey yok. Bir an yeni acemilere talimat veriyordum, sonra kendimi tuhaf hissettim. Ve sonra... boşluk."

"Bu doğal değil..." kelimeleri bulanıklaşmaya başlamıştı. "Belki de kara büyü?" "Bunu düşündüm. Bir açıklaması olabilir, kara büyü güçlüdür." Kız sallanırken adam ona sarılışını düzeltti. "Halkımızın bilinen tüm büyü metinlerini araştırdım ve hiçbirinde bir başkasında akılsızlığa yol açabilecek bir büyüden bahsedilmiyor. Kendi üzerinde, evet, ama değil dışarıdan."

Mırıldandı, sesi giderek ağırlaşıyordu. "Yani... eğer kara büyü olsaydı, Urekai büyüü olmazdı...?"

"Hayır." yüzünde karanlık bir ifadeyle ona baktı. "Bunun için ağır bir ayın, hatta belki de bir kan kurbanı gerekirdi. Bir kara büyücü."

Emeriel ağır ağır başını sallarken gözleri dalgalandı.

"Büyücü krala haber gönderdim bile. Yanıt almak zaman alacak ama onun bu konudaki düşüncelerini öğrenmeliyim."

"Akıllıca bir karar. Biz... uhmm... bilmeliyiz..." Düşünceleri şimdi sürükleniyordu, vücudu ona karşı kemiksiz kalıyordu.

Daemonikai onu yere yığılırken yakaladı ve zahmetsizce kalçasına bastırdı.

İç çekti, başını onun omzuna yasladı ve yüzünü onun boynuna gömdü. "Ah... Kendimi tuhaf hissediyorum."

"Kan sarhoşusun." Kendine rağmen eğlenerek ofladı. "Sorun değil. Sana sahibim."

"Sevgilim," diye fısıldadı hülyalı bir şekilde. "Benim muhteşem, güçlü Sevgilim."

Daemonikai sadece o güzel yüze baktı.

Ona sarıldı, sesi gittikçe bulanıklaşıyordu ama kelimeler son derece netti. "Keşke yüklerinin bir kısmını senden alabilseydim. Onları yeryüzünden uzak bir yere gömeceğim... Ya da kendiminmiş gibi taşıyacağım."

Hâlâ böyle mi düşünüyordu? Her şeyden sonra bile mi?

Birkaç dakika önce ölen o parçası titreyerek uyandı ve *ilk nefesini aldı*.

"Keşke kalbimi görebilseydin..." Yumuşak bir nefes. Başı hafifçe sallanıyordu.

Kendi ruhu yandı. Zihni onun sözlerine, getirdiği rahatlığa karşı isyan etti. Bunu hak etmiyordu. *Onu* hak etmemişti.

Onu yatıştırmak zorunda olmamalıydı. *Ona* güven vermek zorunda olmamalıydı. Ona zarar veren oydu. Bu yükü -yaptığı şeyi- taşımak ona aitti.

Belki beş yüz yıl sonra, her anını ona kendini affettirmek için harcadığında, onun bu kadar özgürce verdiği affa inanmasına izin verebilirdi. Ama şimdi değil. Henüz değil.

Uykuya daldı. Uysal, güven dolu, sanki *güvendeymiş* gibi ona sarılmıştı.

Onun narin yüz hatlarını izledi, her santimini ezberledi. Kim bilir ne zaman akli başına gelecek ve sonunda canavarı terk etmek için doğru kararı verecekti?

Ama o korkunç güne kadar, bu parlak yıldızı kendisininmiş gibi tutacaktı. Kendi karanlığının onun ışığı için çok güçlü hale geldiği güne kadar, boğulan bir adam gibi, onun can simidi haline geldiği gibi sıkıca tutunacaktı.

"Umarım bir gün ben -Daemonikai Vipertheriov Naelzharoth- senin sevgini hak ederim," dedi dudaklarını hafifçe saçlarına değdirerek. "Gerçekten... senin gibi bir dişiyi doğuran rahim kutsanmıştır."

"Kendi fenerimi kendim getirebilirim." Aekeira son bir kez daha denedi ama kız kardeşi onu görmezden geldi.

Emeriel'in yatak odasında sabırla oturmuş, kız kardeşinin kıyafetlerine son rötuşların yapılmasını izliyordu. Aynanın önünde, Emeriel nefes kesici kırmızı bir tören elbisesi içinde duruyordu, özenle işlenmiş nakışlar ipek üzerine dokunmuş minik yıldızlar gibi ışığı yakalıyordu.

Nefes kesici görünüyordu. Her zamanki gibi dengeli ve zarifti. Bu gece Fener Festivali vardı. Onların ikinci.

İlkini sade kıyafetler içinde, elleri bitmek bilmeyen işlerden dolayı ham kalmış köleler olarak kutlamışlardı. Ama bugün prenses olarak katıldılar.

Urai'nin en iyi terzileri tarafından dikilen ve erkekleri tarafından ısmarlanan elbiseler içinde, o ürkek kız ve cesur küçük kardeşinden bir dünya uzaktaydılar. Odanın dışında, askerleri ve hizmetçileri onlara arenaya kadar eşlik etmek için hazır bekliyordu.

Emeriel yavaşça döndü ve elbisesinin narin kıvrımlarını düzeltti. "Festivalde bolca duman olacak. Ne senin ne de bebeğin için iyi değil."

Aekeira dramatik iç çekişini gizlemedi. "Hadi ama, fener yapıp salmanın festivalin en güzel yanlarından biri olduğunu biliyorsun! Zaten yapmanın eğlencesini kaçırdınız, şimdi bir de salıvermekten mi mahrum bırakacaksınız beni?"

"Evet."

Aekeira inledi. "Kimin daha zorba olduğunu bilmiyorum, sen mi yoksa Büyük Lord Vladya mı! Eğer ona kalsaydı, beni konuta hapseder ve hiçbir faaliyette bulunmamı engellerdi."

Emeriel kıs kıs güldü. "Sana karşı nasıl olduğunu anlıyorum, neredeyse komik. Ama haftalardır bir köpek kadar hastasın, onu gerçekten suçlayabilir misin?"

"Ama Leydi Morina bunun normal ve beklenen bir şey olduğunu söyledi." Aekeira'nın eli karnına gitti.

Şu anda bile buna inanmak zordu. Kral Daemonikai'nin boynunu koklayıp hamileliğini ilan etmesinin üzerinden bir hafta geçmişti ve hala içinde *bir canın büyüdüğüne* inanamıyordu.

Kalbinin hemen altında, kendisi ve dünyada en çok sevdiği erkek tarafından dünyaya getirilmiş bir çocuk yatıyordu. Tek bir ay içinde bu kadar çok şeyin değişebileceğini kim hayal edebilirdi?

Geçen ay bu zamanlarda, Aekeira'nın en ulaşılmaz dileği bir Syren olmaktı. Lord Vladya ile uyumlu olmak. Bağlanma ritüellerinin başarılı olduğunu görmek.

Ve şimdi... o bir Syren'di. Bir *Soulbond*. Onun çocuğuna hamile.

"Hey..."

Aekeira kız kardeşinin sesini duyunca gözlerini kırptırdı.

Emeriel onun yanına oturmuş, endişeli görünüyordu. "Neden ağlıyorsun

Keira?" "Öyle m i y i m ?" Bir elini yanağına götürerek ıslaklığa dokundu. onu şaşırttı.

"Fenerle mi ilgili? Pekala, gidebilirsiniz-"

"Hayır, hayır." Aekeira başını salladı ve düz karnının üzerinde duran avucuna baktı. "Sadece... olan biten her şeyi düşünüyordum. Benim için ne kadar çok şey değişti... daha iyisi için."

Emeriel gözle görülür bir rahatlama hissetti. "Tanrılara şükürler olsun. Şimdi, makyajını mahvetmek istemezsin, değil mi?" Başparmağının ucuyla Aekeira'nın yanaklarını sildi. "Ağlamayı kes. Bu gece Lord Vladya için güzel olmak istediğini biliyorum."

Aekeira burnunu çekti. "İstiyorum."

"İşte böyle." Emeriel gülümseyerek gözyaşlarının son izlerini de sildi. "Çok güzelsin."

"Bunu söylemen çok nazikçe, ama ne kadar büyüleyici *olduğunu* kelimelerle ifade edemem. bu gece bak."

Emeriel'in gözleri sevinçle parlıyordu. "İşte ruh bu! Şimdi, hadi-"

Gözleri büyüdü ve bir elini ağzına götürdü. Hemen ardından Emeriel aceleyle bitişikteki odaya gitti.

"Em?" Aekeira çok hızlı bir şekilde ayağa kalktı ve baş dönmesi üzerine çökerek onu duraklamaya zorladı.

Dünya etrafında dönerken masayı kavradı ve gözlerini sıkarak geçmesini bekledi. En azından artık baş dönmesi eskisi kadar uzun sürmüyordu.

Aekeira kız kardeşinin peşinden aceleyle koştu, kapıya yaklaştığında sert öğürmeleri duydu. "Em..."

Emeriel, "Ben iyiyim, bir şeyim yok," diye homurdandı. Bir nefes daha.

Aekeira kaşlarını çattı. "Emin misin? Bu bugün üçüncü kez oluyor. Bu sabah iki kez ve şimdi yine."

"Madam Livia'nın daha önce servis ettiği o lanet lapa yüzünden." Emeriel doğruldu, yakındaki bir leğene uzanıp ağzını çalkalarken yüzü solgundu. "Sana acı olduğunu ve bana iyi gelmediğini söylemiştim."

Aekeira kollarını kavuşturdu. "Tadı kötüydü ama ben de yedim, hatırladın mı?" "Bu yulaf lapası olmadığı anlamına gelmez." Emeriel onu başından savdı.

"Kardeş olabiliriz ama biz iki farklı insanız Keira."

"Doğru." Keira yanağının içini ısırdı, ikna olmamıştı ama daha fazla ısrar etmedi. "Her neyse, sen gidip fenerlerimizi getirirken ben burada bekleyeceğim."

Nemli ellerini bir beze silen Emeriel şimdiden bitkin görünüyordu ama gözlerinde o tanıdık inatçı ışık parlıyordu. "Elbette. Kısa süre içinde döneceğim."

Kız kardeşler gecenin serinliğine adım attılar, fenerleri ellerinde usulca parlıyordu.

Üzerlerindeki gökyüzü süzülen ışıklarla alev alev yanıyordu, havada kızarmış etlerin ve tatlı festival şaraplarının kokusu çok ağırdı. Uzaktan gelen kahkaha ve müzik sesleri, toplanan kalabalığın mırıltısı arasından süzülüyordu. Hafif bir esinti elbiselerinin ipeklerini karıştırıyor, tenlerinde gevrek ve ferahlatıcı bir etki yaratıyordu.

Urai her yerde kutlamalarla canlanıyordu.

Emeriel'in Fener Festivali'nde en çok sevdiği şey, havanın verdiği neşeydi. Dans eden figürlerin heyecanı, gençlerin kahkahaları. İnsanların ve Urekai'nin bölünmeden kaynaşması. Köleler özgürce hareket ediyor, fenerlerini gökyüzüne bırakırken mutlu oluyorlardı.

"Bunun için burada olmak çok güzel," dedi Aekeira fenerlerin yukarı doğru süzülüşünü izlerken. "Bu festival Urai'de en çok özlediğim şeylerden biri."

"Ben de öyle." Emeriel midesindeki bulantıyı sesinden uzak tutmaya çalıştı. Midesi ona karşı isyan ediyordu. Karnındaki bulantı bir türlü geçmiyordu.

Çok yorucu bir şey yapmamasına rağmen bütün gün kendini bitkin hissetmişti. Antrenman yapmamış, bahçeyle ilgilenmemiş, kölelere işlerinde yardım etmemişti ama yine de *bitkin düşmüştü*.

Bir de başka bir şey vardı. *Renkler*.

Dört gün önce ortaya çıkmaya başlamışlardı. Bazı insanların etrafında parıldayan garip, adlandırılmayan tonlar.

Tanımlayamadığı elementlerin karışımları, hiçbir doğal rengin yapmadığı şekilde değişiyor ve bükülüyordu. Sadece birkaçının başına gelmişti. Ve yine de onları gördü.

Hangi renklerdi bunlar? Ne anlama geliyorlardı? Emeriel'in hiçbir fikri yoktu.

Bir Urekai dişisi kahkahalar atarak kalabalığın arasına daldı, bir erkek de onu kovaladı ve tuhaf renk karışımı etraflarında titreşti, iki farklı ama iç içe geçmiş ton.

Emeriel gözlerini kaçırdı. *Bu kadar genç yaşta görme sorunları yaşadığıma inanmayı reddediyorum. Birine sırrımı açmam gerekecek.*

"Buraya döndüğümüzden beri sekiz ay geçtiğine inanabiliyor musun?" Aekeira öncekinden biraz daha ağır nefes alarak sordu. "Çok şey değişti..."

"Gerçekten de öyle," diye düşündü Emeriel. "Acaba bu gece Lord Herod'u görebilecek miyim?"

Aekeira ona baktı. "Eminim lordlar ve soylularla birlikte arenada olacaktır."

"Umarım öyledir." Emeriel gidecekleri yerin girişini işaretleyen yüksek kemerlere baktı. "Unvanı alındığından beri diğerleriyle nadiren bir araya geliyor."

"Büyük kralla onun hakkında ne zaman konuşmayı planlıyorsun?" Aekeira bir köşeyi döndüklerinde sordu. "Kim bilir? Belki de erkeğini yasağı kaldırmaya ve onun konumunu geri getirmeye ikna edebilirsin."

"Aklımdan geçiyordu," diye itiraf etti Emeriel. "Daemon'la konuşmak niyetindeyim ama... şu anda yapacak çok işi var. Bu da beni engelliyor. Sadece doğru anı bekliyorum."

"Em? Durup dinlenmeye ihtiyacın var mı?" Aekeira ona yakından bakarak aniden sordu. "Oldukça bitkin görünüyorsun. Ve ağır ağır nefes alıyorsun."

Kahretsin, öyleydi. *Çok yorgundu.*

"Ben gerçekten iyiyim, Keira. Gereksiz yere endişeleniyorsun." Emeriel zorla gülümsedi.

Aekeira itiraz edemedi. Emeriel mendilini kullanarak kız kardeşinin alındaki teri sildi. "Ama eğer durması gereken sensen, o zaman senin iyiliğin için dinlenmemize izin ver."

Aekeira'nın yüzü kızarmıştı ama duruşundaki yorgunluktan hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Emeriel onun için içinin ısındığını hissetti. "Ah Keira, bunda utanılacak bir şey yok. Hamilelik hakkında bir şeyler okuyordum, bir Urekai çocuğu vücudu oldukça zorluyor."

"Biliyorum, teşekkürler Em." Ağzından hava üfleyerek gülümsedi. "Ama neredeyse arenaya geldik, yolculuğu bitirsek iyi olur."

Böylece Emeriel ellerini birbirine geçirerek ona yol gösterdi.

Buradaki hava, yüksek doğumlular için ayrılmış تنها arenada farklı hissettiriyordu. Rafine. Ayrıcalıklı.

Festivalin bu bölümündeki fenerler daha görkemliydi, narin çerçeveleri altın ve gümüş astarlarla kaplanmıştı ve ışıkları geceyi dağılmış yıldızlar gibi aydınlatıyordu. Soylu lordlar hanımlarını pürüzsüz mermer zemin üzerinde döndürüyor, ipek elbiseleri her hareketle birlikte uçuşuyordu.

Diğerleri küçük çemberler halinde toplanmış, içiyor, tezahürat yapıyor, aralarında kahkahalar atıyorlardı. Bazıları ayrı durmuş, resmi meseleleri tartışıyor, karıları ve eşleri yanlarında, alçak sesle mırıldanıyorlardı.

İlk kez böyle bir Urekai kalabalığının arasında bulunuyorlardı. Kendisiyle birlikte Aekeira'nın da gerginliğini hisseden Aekeira, güven vermek için kız kardeşinin elini sıktı ve onu içeri doğru yönlendirdi, bakışları büyük toplantının üzerinde geziniyordu.

Ve hepsinin merkezinde büyük yöneticiler duruyordu.

Büyük Kral Daemonikai ve Büyük Lord Vladya dimdik ayakta duruyor, ciddi yüzleriyle bir grup yüksek lorda hitap ediyorlardı. Fenerin altında parlayan altın ipliklerle işlenmiş zengin, muhteşem kırmızı kıyafetleri içinde muhteşem görünüyorlardı.

Hep bir ağızdan, burunları alevlendi ve derin derin nefes aldılar. Sonra dönüp gözlerini Emeriel ve Aekeira'ya diktiler.

Yüzlerindeki sert çizgiler sanki bir düğmeye basılmış gibi aynı anda yumuşadı.

Emeriel'in karnında kelekler uçuştı.

O ve Aekeira yaklaştılar ve zarifçe reverans yaptılar.

Her iki Büyük Hükümdar da ellerini uzattı, Emeriel ve Aekeira da ellerini onlarınkinin üzerine koyarak erkeklerinin uzatılan elleri dudaklarına götürüp öpmelerine izin verdi.

Daemonikai derin bir sesle, "Göz kamaştırıcı görünüyorsun, benim parlak yıldızım," dedi Emeriel'e bakarken.

Emeriel'in yanaklarına sıcaklık hücum etti ve bakışlarını indirerek gülümsedi. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Lord Vladya onun yanında Aekeira'ya hitap etti. "İnanılmaz derecede büyüleyici görünüyorsun, benim uçan güvercinim."

Aekeira şimdi kız kardeşinin kızarmasını yansıtıyordu.

Daemonikai Emeriel onu bir köşeye **ç e k i p** eğildi ve nefesi kulağına değdi. "Seninle dans etmek için bekliyordum."

"Dans...?"

"Ah evet. Bir hafta önce kız kardeşinle çalıştığın dansı biliyor musun? Şimdi bana göstermenin tam zamanı."

"Majesteleri," Emeriel etrafına bakındı. Tüm bu insanların önünde onun için dans etme düşüncesi onu inanılmaz derecede utandırdı.

"Hadi bakalım," diye rahatça kıkırdadı. "Bana şu dönme hareketini göster."

Emeriel onun kahkahalarından büyülenmişti. Onu bu şekilde görmek hoşuna gidiyordu. Yaşadıkları ve yaşamakta oldukları onca şeyden sonra, onun kahkahasını şişeleyip saklamak istiyordu.

"Ama insanlar görecektir-"

"Elbette görecektir," dedi özür dilemeden, başparmağını kızın parmak eklemlerine sürterek. "Ve ben de seni onlara göstermekten gurur duyacağım. Hadi bakalım. Göster bana."

Emeriel o beklenti dolu yeşil gözleri reddedemezdi. Bu yüzden sinirlerine hakim oldu ve geri adım attı.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, eğlenerek bekliyordu.

Çabucak yaparsam belki çok fazla dikkat çekmez, değil mi?

Emeriel bir elini başının üzerine kaldırdı, diğerini karnının hemen altına koydu ve görünmeyen bir partner tarafından tutuluyormuş gibi bir pozisyon taklit etti. Sonra derin bir nefes alarak döndü.

Elbisesinin ipeği etrafında dalgalandı ve mükemmel, pratik bir dönüşle hareket ederken fenerlerin ışıltısını yakaladı.

Asıl mesele, Emeriel'in durduğundan oldukça emin olmasıydı. Ama öyle görünmüyordu, çünkü dünyası dönmeye *ve dönmeye* devam ediyordu.

Midesi sanki ters dönmüş gibi çalkalanıyor, görüşü daralıyor, karanlık kenarlardan içeri sızıyordu.

Sonra düşmeye başladı.

İzleyenlerin soluklarını duydu, yere çarpmadan önce güçlü kolların onu yakaladığını hissetti.

"Emeriel Emeriel-hey sevgilim, beni duyabiliyor musun?" Çılgınca sesi uzaklardan geliyordu.

Gözlerini açık tutmak için mücadele etti ama sonunda dünyası karardı.

Bölüm Yirmi Bir

IMKANSIZLIKLAR

Kraliyet Şifacısı Emeriel'i muayene etmek için içeri girdi ama Faiwick ona dokunmaya kalkıştığı anda Daemonikai'nin içgüdüleri kükredi. Şifacıyı boğazından yakalayıp odanın diğer ucuna fırlattı.

"Kadınıma dokunma! Benim kadınıma!"

Çarpmanın etkisiyle nefesi kesilen Faiwick teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Senin! Sadece kontrol etmek istiyorum-"

"Benim!"

Başka seçeneği kalmayan Baş Kraliyet Şifacısı, muayeneyi bitirmesi için bir kadın olan yardımcısını bırakarak yatak odasından kaçtı.

Emeriel zaman zaman kıpırdansa da onu uyuttular. Sadece bu bile Daemonikai'nin gergin, sinsi ve huzursuz olması için yeterliydi, koruyucu içgüdüleri her yerdeydi.

İçini kemiren endişeyle savaşıarak sevgilisinin nesi olduğunu merak etti. Endişeli. Derin bir sıkıntı içindeydi.

Çok sonra, şifacı ellerini bir beze silerek geri çekildi. "Doğrulandı, Majesteleri. Kadınınız hamile."

Volta atmayı bıraktı.

Daemonikai sözleri duydu. Hatta onları işledi, ne anlama geldiklerini anladı. Ama yine de... "Ne?"

Şifacı gülümsedi. "Tebrikler."

Bu doğru görünmüyor. "Kimse mini ısıdan hamile kalmaz." "Dişiniz az önce yaptı."

"Ama onda-"

"Majesteleri," diye seslendi şifacı sabırla. "O gerçekten hamile."

Hamile.

Bu gerçek miydi?

Yıllarca süren özleminden, yakarışlarına kulak tıkayan tanrılara, ondan bir şeyler alan tanrılara dua ettikten sonra... *Bu gerçekten gerçekleşiyor olabilir miydi?*

"Emin misin?" Ahşap masanın kenarını kavrarken dizlerinin bağı çözüldü.

"Eminim," diye onu rahatlattı. "Dört ya da beş haftalık."

Daemonikai'nin gözler kaydırılmış için Emeriel's uyuyor Form, onun kalp atışları. Yorganın altında yatıyordu, yüzü dingin, nefesi yumuşaktı.

"Ekselansları." Şifacının sesinde duygusal bir titreme vardı. "Bunun sizin için bu kadar çabuk gerçekleştiğine inanamıyorum."

"Tebrikler Majesteleri," dedi Faiwick kapı aralığından.

Sanki Daemonikai'nin özlem dolu ruhu gerçek olamayacak kadar tatlı bir rüya görüyormuş gibi bir yanılsama hissediyordu.

Mutluluğunu kontrol etmeye çalışıyordu. İçinde büyüyen umudu.

"Tekrar söylemeni istiyorum şifacı." *Sesim titriyor.* "Yeniden baba olacaksın."

"Vladya! Emeriel hamile!" Daemonikai seslendi, göğsü kahkahalarla kabarıyordu. Saf neşe!

Kapılar patlayarak açıldı ve Vladya oradaydı, Aekeira da peşindeydi. Daemonikai kapıdan çıkıp balkona koştu ve orada başını geriye atıp *kükredi*.

Bu kükreme kutlama boyunca, insanların ve müziğin gevezelikleri arasında yükseldi.

Bir sonraki kükreyiş, daha yüksek ve daha şiddetli, gök gürültülü bir bildiriydi. Bir kutlama çağrısı. Bir *zafer* ilan. İçindeki coşku ve sevinç bastırılamayacak kadar *büyük*tü. Üçüncü kükremeden sonra bile bu yeterli olmadı.

Bu yüzden dönüp koşmaya başladı; koridorda ilerlerken ayakları taşa çarpıyor, kavşağı geçiyor, sarmal merdivenlerden iniyor ve açık avluya çıkıyordu.

Sonra canavar formuna bürünüyor, Hisar'ın etrafında üç kez dönerken rüzgâr etrafını kırbaçlıyordu. Serbest kalmanın, her bir kasındaki gücün tadını çıkarıyordu. Kuyruğunun keskin dikenleri havayı dövüyor, sonra yeri kazıyordu. İçinde tutamadığı ateş göğsünü yaktı. *O benim çocuğumu taşıyor. Benim çocuğumu. Çocuğumu.*

Sonunda, avlunun ortasında kayarak durdu, başını gökyüzüne kaldırdı ve tekrar kükredi.

İnsanlar dizlerinin üzerine çöktü.

Tekrar erkek formuna dönüşen Daemonikai, gülerek yere yığıldı. Derin, dizginlenemez, göğüs kabartan bir kahkaha.

Gökyüzüne baktı, yıldızların uzanışını izledi, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı.

Yine de güldü.

"Nasıl bir his?" Vladya onun yanındaki yere yerleşti.

"Tarif edilemez." Hâlâ sırtıyordu. "Tekrar baban olacağım, Vladya."

"Büyüleyici, değil mi? Tebrikler, Kadim Kişi."

"Yaklaşan babalığını kabul etmen için seni ikna etmekte hiç zorlanmadım ama şimdi kendimi korkuya kapılmış buluyorum." Daemonikai ayağa fırladı, gülümsemesi biraz soldu. "Buradan taşınmaktan korkuyorum. Yanlış nefes alırsam bu rüya paramparça olacak diye korkuyorum."

"Bu bir rüya değil." Vladya onu dürttü. "Damarlarımızdaki kan kadar gerçek dostum. Her iki dişimiz de gebe kaldı."

"Mucizevi, değil mi?"

"Harikulade. Muazzam. Olağanüstü. Bunun için gerçekten çok fazla kelimem var. Ama en önemlisi, sen ve ben-" Vladya sırtıttı "-biz baba olacağız."

"Öyleyiz." Daemonikai onu geri itti. "Başardık. Başardık, Vladya."

"Evet, başardık." Vladya'nın sesi alçaldı. "Doğruca rahme gittim."

"O gece mi? Aynı şekilde. Cehenneme kadar dövdüm. Lanet bir savaştı -Ve ben kazandım."

"Evet, kazandık." İki erkek ellerini sertçe tokuşturdu. "Tabiat Ana'ya kimin patron olduğunu gösterdik. Şimdi orada gömülü meyvelerimiz var, büyümeye başladılar bile."

"Ve güçlenecekler. Bundan emin olacağız." Daemonikai ayağa fırladı, enerjisi yenilenmişti. "Gelin, geri dönmemiz gerek. Şifacıların söyleyeceği her şeyi duymalıyım. Kendimi tutamadım, onu serbest bırakmak zorundaydım."

Vladya ayağa kalkarken kıkırdadı. "Halk, sevinç çığlıklarına neden olan haberi duymak için bekliyor olacak."

"As onlar gerekir." Daemonikai cevap verdi. "I olacak yapmak
bir Resmi duyuru yakında yapılacak."

Vladya, "Pekâlâ, yapalım şu işi," diye
kabul etti. "Öyle mi?"

"Aynen öyle. Bunu Citadel'in dört bir yanına haykıralım - tüm dünya
dişilerimizin ne kadar nadide cevherler olduğunu bilsin."

Daemonikai sırttı. "Anlaştık."

Yirmi İkinci Bölüm

İMKANSIZLIKLAR 2

DAEMONIKAI odasının dışında, şifacıyla baş başa duruyordu. "Daha önce çocuk sahibi olduğunuzu biliyorum ama belki de Bazı şeyleri unuttun," diye dikkatle başladı. "Bunları size hatırlatmak benim görevim."

Daemonikai küçük bir baş hareketiyle devam etmesini işaret etti.

"İlk ve en önemlisi dinlenmek. Emeriel'in aktif kalması gerekirken, bol bol dinlenmeye de ihtiyacı var. Bu hem anne hem de çocuk için çok önemli."

Onu dikkatle dinledi.

"Bu dönemde cinsel yakınlık çok önemlidir. Hem annenin hem de çocuğun sağlıklı kalmasına yardımcı olmak için meninize ihtiyaç vardır. Hamilelik ilerleyen aylarda anne için rahatsız edici bir hal aldığında bile, yine de bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulmanız gerekecek," diye ekledi şifacı kesin bir ifadeyle.

Daemonikai yüzünü buruşturdu. Yollarında önemli bir engel vardı. Emeriel henüz hazır değildi.

"Eğer... iyi bir donanıma sahipseniz." Şifacının yanakları hafifçe renklendi ama profesyonelliğini korudu. "Sizi eskiden olduğu gibi ağırlayamayabilir. Bu normal bir durum. Onu dinleyin ve buna göre ayarlayın. Rahmine ulaşmak, hatta yaklaşmak bile rahatsızlığa ya da düpedüz acıya neden olacaktır. Bundan kaçının ama..." diye boğazını temizledi. "Eğer orgazm oluyorsa, etrafındaki bölgeleri... uhm... ile kaplayabilirsiniz."

Daemonikai kaşlarını kaldırdı.

"Meniniz." Şifacı kendine geldi. "Beslenmeye gelince... bunu zevkli bulmadığı sürece ondan içmekten kaçının. Bir konakçı olmadığı için, hamilelik ilerlediğinde bu deneyim rahatsızlık vermeye başlayacaktır. Eğer ondan almak zorundaysanız, çok fazla içmeyin, sadece yudum yudum için. Ve öncesinde ve sırasında onu feromonlarla doldurduğunuzdan emin olun."

Başıyla kısa bir selam verdi.

Şifacı odanın kapısına baktı. "İhtiyacı olan bitkisel karışımları çırağma teslim ettireceğim. Stresten uzak durmasını ve iyi beslenmesini sağlayın."

Daemonikai, o konuşmaya devam ederken her talimatı bir kutsal kitap gibi sakladı.

Nihayet her şeyi tamamladıktan sonra başıyla selam verip ayrıldı.

Arkasından bir boğaz temizlendi. "Konuşmak istiyorum, Majesteleri."

Daemonikai döndü ve Faiwick'e baktı. Sonra onaylayan bir el salladı.

"Temel içgüdüleri tatmin etmeniz çok önemli. Özellikle de seks arzusunu. Her ne pahasına olursa olsun başka bir vahşi olayı önlemeliyiz."

Daemonikai'nin kalbi sıkıştı. *Ya kontrolümü kaybedersem ve ona tekrar saldırırsam?*

Hırlayarak bu düşünciyi kovdu. "Bunun olmasına izin veremem." Faiwick ona baktı. Onun deliliğini bilen birkaç kişiden biriydi.

Emeriel'e ne olduğunu.

"Gerçekten yapamazsınız Majesteleri," dedi erkek ciddiyetle. "Bir şeyler yapılmalı. Başka dişileri yatağa atmak anlamına gelse bile."

Daemonikai ona keskin ve ölümcül bir bakış attı.

"Asla." "Majesteleri..."

"Başka birine karşı hiçbir arzu duymuyorum," dedi, sesi demir gibi soğuktu. "Düşüncesi bile beni *öfkelenendiriyor*."

"Özür dilerim, Majesteleri, ama özellikle de yakınlık kuramadığı için buna mecbur kalabilirsiniz." Faiwick yüzünü buruşturdu. "Her şey daha iyisi için. Eğer başka bir olay daha yaşarsanız, onun hayatını büyük ölçüde tehlikeye atarsınız-"

"Kapa çeneni, Faiwick," diye homurdandı Daemonikai. "Onları asla tehlikeye atmam."

"Özür dilerim, Majesteleri." Faiwick'in gözleri kısıldı. "Şifacısı olarak bunu size hatırlatmak benim görevim. İkimizin de onun ve ufaklık için en iyisini istediğimize inanıyorum."

Daemonikai'nin çenesi o kadar sert kilitlendi ki acıdı. Başka tarafa baktı.

Faiwick sessizce, "Bu noktada, bir nöbeti uzaktan tetikleyebilecek herhangi bir şeyden kaçınmak için elinden gelen her şeyi yapmalısın," diye uyardı. "Bu arada, lütfen kötü haberlerden, yoğun gerginlikten ve aşırı endişeden uzak durun."

Daemonikai sadece bir kez başını salladı.

Her iki şifacı da nihayet ayrıldığında, düşünceleriyle baş başa kaldı. İşi onun için biçilmiş kaftandı. Önünde zorluklar vardı ama o bu endişeleri bir kenara itti. *Her seferinde bir adım.*

Şimdilik hiçbir şey neşesini azaltamaz, mutluluğunu söndüremez ya da içindeki coşkuyu bozamazdı.

Bir kez daha varisi olan bir kralım. Soyum devam ediyor.

Yeniden baba olacağım. Kimin aklına gelirdi ki?

Dizleri zayıflamıştı. Ama trans halinde hareket ederek yatak odasına döndü.

Emeriel uyanıktı, dik oturmuş, sırtan kız kardeşine sarılmıştı. Fısıldaşıp gülerken alınlarını birbirine bastırıyorlardı.

Sonra Emeriel başını kaldırdı ve utangaç bir şekilde gülümseyerek ona baktı.

Daemonikai onun gözlerini tutarken göğsü kabardı.

"İkinizi yalnız bırakacağız," dedi Vladya. "Ama

Em ve ben sadece-"

Vladya bir kolunu Aekeira'nın beline doladı ve onu zahmetsizce uzaklaştırdı. "Başka zaman, Prenses. Biraz yalnız kalmaya ihtiyaçları var."

Kapı tıkırdayarak kapandı ve onları sessizlik içinde bıraktı.

Emeriel'in elleri kucağında kıpırdandı, yanaklarını büyüleyici bir allık boyadı. Parlıyordu.

"Festivali herkes için mahvetmiş olmalıyım," dedi sonunda.

"Festival mahvolmayı hak ediyordu." Daemonikai ona doğru yürüdü. "Sen, benim en sevdiğim yıldızım, bu krallıktaki ve ötesindeki tüm kutlamaları mahvetme hakkını kazandın."

"Hamileyim," diye fısıldadı, sanki buna inanamıyormuş gibi.

Sen de ben de, canım. "Hamilesin."

"Bütün gün kendimi iyi hissetmediğimi biliyordum ve sadece-"

Daemonikai diz çöktü.

Keskin bir nefes aldı ve daha dik oturdu. "Ne yapıyorsun?"

O büyük bir kraldı ve kimsenin önünde diz çökmezdi. Savaşta değil. Diplomaside değil. Hiçbir sebep için.

Dizlerinin yerle buluştuğu son an, kederli yarım ayın altında, paramparça bir kalp ve sakat bir ruhla, kaybettiği ve hiç tanışmadığı üçüncü çocuğu için ağladığı andı. Ondan önce, yüzyıllar önce zaferi kutlamak için bir savaş alanındaydı.

Ama bu gece... bu gece... minnettar bir kalp ve savunmasız bir ruhla diz çöktü.

"Teşekkür ederim," dedi kısık sesle. "Çok teşekkür ederim, Emeriel." Kadın ona yine o ısıltılı gülümsemesini bahsetti.

Adam ona karşılık vermedi ama elini tutup dudaklarına götürdü ve her bir parmağını öptü.

"Emeriel, sen beş bin yıllık varlığım boyunca karşılaştığım en inanılmaz kadınsın."

O parlak gözler parlamaya başladı. "Ah, kralım..."

"Az önce bana verdiğin nimet hakkında hiçbir fikrin yok. İçimde hissettiğim mutluluğu tahmin bile edemezsin."

"Ben de kendimi gerçekten mutlu hissediyorum," derken sesinde soluksuz bir kahkaha vardı. "Buna inanamıyorum... *ah, tanrılar*. Buna gerçekten inanamıyorum, Daemon."

"Benim için de zor," diye itiraf etti. "Henüz senin üzerinde kokusunu alamıyorum ve bu beni, bizi huzursuz ediyor."

Elini çevirdi ve avucuna şefkatli bir öpücük kondurdu.

"Ama hissedebiliyorum, Emeriel. Kalbimin derinliklerinde, seninkinin hemen altında en büyük hediyenin yattığını biliyorum."

Alt dudağı titredi. "Çok sevinçliyim. Kalbim ağzına kadar dolu."

"Benimkini görmen gerek," diye mırıldandı. "Keşke aramızdaki bağ şu anda aktif olsaydı, sana onu açardım, böylece hissettiğim her şeyi sen de hissedebilirdin."

"Daemon, sözlerin beni öyle hissettiriyor ki..."

"Doğduğun için teşekkür ederim." Parmağıyla bir damla gözyaşını sildi. "Her şeye rağmen hayatta kaldığın için teşekkür ederim. Hayatın boyunca bir erkek olarak yaşadığın için, her gün güçlü durduğun için teşekkür ederim."

Onu belinden tuttu, önünde oturana kadar kenara çekti, bacaklarını diz çökmüş halinin iki yanına açtı.

Sonra alnını kadının karnına koydu. "Kız kardeşinle birlikte kendini sattırarak kadar inatçı olduğun için teşekkür ederim."

Kendi sesini tanıyamadı. Titrekti. Kullanmaya çalıştığı kendinden emin ses tonuna hiç benzemiyordu.

Ama sorun değildi. *Bırakalım her şeyi görsün.*

"Canavarıma hizmet ettiğin için teşekkür ederim. Seks arzumuzu tatmin ettiğin için, bize kanını sunduğun için. Benden vazgeçmediğin için teşekkür ederim."

"Daemon, lütfen dur," diye bağırarak onun saçlarını okşadı.

"Galilea olarak bana yaklaştığın için teşekkür ederim. İmkânsız görüldüğünde bile beni sevdiğin için." Başını kaldırdı, yeşil gözleri onun mavi gözlerini tutuyordu. "Kalbini paramparça edebileceğimi bile bile bana yaklaştığın için."

O sevimli yay dudaklar yine titredi.

"Ve kalbini paramparça ettikten sonra bile bana bir şans daha verdiğin için teşekkür ederim. Yine de Urai'ye döndün ve ruhumun iyileşmesine yardım ettin-"

Kolları adamın boynuna dolandı ve ona şiddetle sarıldı. "Sorun yok. Başka bir şey söyleme."

"Hayır, bunu ifade etmem gerek-" Onu öptü.

Bu, zerre kadar utangaçlık ya da incelik olmadan yapılmış cesur bir iddiaydı. Boynunu sıkıca kavradı, dudaklarına sahip çıktı ve onları nektar gibi emdi.

Homurdandı, öpücüğe doyumsuzca karşılık verirken söyleyecek sözleri sise karıştı. Kalbindeki tüm neşeyle.

Sonunda dudaklarını ayırdı, nefesini tutmaya çalışırken alınlarını birbirine bastırdı.

"Artık yok, bunların hiçbirisi yok. Hayatıma bir amaç ve anlam kattığın için teşekkür ederim." Elini tuttu ve karnının üzerine koydu. "Bunu biz yaptık, kralım. İçimde sizin tohumunuz büyüyor ve bunu bilmek beni sonsuz bir heyecanla dolduruyor. İçime bu yeni hayatı üflediğiniz için teşekkür ederim."

Bu dişi...

O çok özeldi.

"Söylemem gereken son bir şey var," dedi ona sessizce. "Ben senin hizmetkârınım, Emeriel. Ne istersen, adını koy ve senin olsun. Birini öldürmemi istersen adını söyle, hiç tereddüt etmeden, soru sormadan yaparım. Topraklar. Paralar. Eğer krallıkları fethetmemi istersen, onları ayağına getiririm. Herhangi bir şey. İste ve senin olsun."

"En kötüsü de... Şaka yapmadığını biliyorum."

"Hizmet etmek ya da öldürmek konusunda şaka yapmam, aşkım."

"Seninle ne yapacağım ben?" "Tek istediğim sensin," diye usulca fısıldamadan önce kelimeler bir aşk telaşıyla döküldü.

"Hayır," dedi sertçe, burnuna bir öpücük kondurarak. "Bunu biraz daha düşün." *O tam bir güneş ışığı. Benim parlak yıldızım.* "Parıldayan ışığın beni iyileştiriyor, Emeriel Galilea Evenstone."

Büyük Lord Zaiper Greyrock'un en yüksek kulesinde durmuş, göğsünü parçalayacak kadar ağır bir kalple kutlamalara bakıyordu.

Gözyaşları gözlerini yaktı. *İnsan prenses hamileydi.*

Sanki bu yeterince kalp kırıklığı ve yıkım değilmiş gibi, hemen ardından Vladya da kendi dışisinin hamile olduğunu duyurdu.

Urai büyük bir kargaşa içindeydi.

Fener Festivali, kutlamaların artmasıyla *daha da hararetlendi.* Sayısız fener, şehrin üzerinde dans etmek için inen yıldızlar gibi gökyüzünü aydınlatıyordu. Galonlarca bira durmadan akıyor, kadehleri dolduruyor, masaların üzerine dökülüyordu.

İnsanlar hiç durmadan dans etti. Sığırlar kesildi. Orman av ve ziyafet sesleriyle çınlıyordu.

Neredeyse şafak sökmek üzereydi ama *Urai uyumadı.*

Zaiper göğsündeki yara daha da derinleşerek tüm olanları izledi. *Bu acıydı.*

Hayır. Acı hafif kalırdı.

Yıkım bile çok önemsiz bir kelimeydi.

Bunca yıldır bir alfanın kalbinin bu şekilde *paramparça* olabileceğine hiç inanmamıştı.

Uzun süre tek başına durmaktan bacakları kaskatı kesilmişti. Haberleri düşünürken kendini burada bir arada tutmaktan zonkluyordu.

Sonunda arkasını döndü. Yavaşça yürüyerek Kraliyet Konutu'na doğru yol aldı.

Bunun için ağlamayı reddediyorum, lanet olsun! Öfkeyle gözlerini kırptırdı ve ısrarcı ıslaklığı geri püskürtmeye çalıştı.

Bugünlerde çok fazla imkânsızlık gerçekleşmişti. Çok fazla efsane yeniden yazılıyordu. Dünya bu kadar değişemeyecek kadar eskiydi.

Çünkü hangi diyarda, hangi zamanda, hangi büyüde bir dişi mini ateşten hamile kalır?

Hangi dünyada bir Urekai çiftleşme bağı *dışında* bir çocuk doğurur?

Bu kara büyü mü?

Urekai büyü müydü yoksa işin içinde bir büyücü mü vardı?

Bu ne tür bir büyü?

Ve Vladya, başarısızlıkların kralı, hayal kırıklıklarının efendisi... binlerce yıldır yenilginin sonsuz denizinde yüzen erkek sadece bir *Ruh Bağı* sağlamakla kalmamış, aynı zamanda onu hamile mi bırakmıştı? Tanrılar aşkına, bu da ne böyle?

Onlar bunu yapabiliyorsa, o neden yapamıyordu?

Odasına girerken elleri titriyordu.

Bu insan prensesler ne tür cadılar?

Ne tür büyücülerdi ki kaderi büküp imkânsızlığı gerçeğe dönüştürüyorlardı?

Hikâyelerinin sonuna yaklaşmış iki ölü erkeği kaldırıp *onlara hayat vermek?*

Gözyaşlarıyla olan savaşını kaybetti.

Düşüler. Zaiper burnunu çekerek
nefesinin altından küfretti.

Bazı günler tanrılar yanında duruyormuş gibi hissediyor, diğer günler ise onların nefretini her şeyden daha derinden hissediyordu. Çünkü bu da neydi?

Nasıl olmuştu da dünya hiç uyarmadan, hiç acımadan ayaklarının altından kaymıştı?

Dişlerini gıcırdattı ama faydasızdı. Gözyaşları akmaya devam etti. Ve düşmeye devam etti.

Bu acı Daemonikai'nin ruh ölümünden döndüğü günden bile daha kötüydü.

Orada ne kadar oturduğunu ya da yorgunluğun onu ne zaman ele geçirdiğini bilmiyordu.

Bir noktada, uyku onu ele geçirdi. Yine de barış getirmedi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

GREYROCK'UN VAMPİRİ

ORACLE, ZAIPER'in odasını istila etti. Kadim gözlerinde yanan öfkeyle, kadim, intikamcı bir melek gibi karşısında duruyordu.

"Bu bir rüya olmalı." Zaiper korkusunu belli etmemeye çalışıyordu. "Burada olmamalısın."

O korkunç gözler onun içine dikilmişti. "Neden iğrenç suçlarını itiraf etmedin?"

"Bunu yapacağıma gerçekten inanmıyordun herhalde?" Aniden doğrulduğunda gülüşü mizahtan yoksundu. "Daemonikai ruhumu lanet bedenimden söküp alırdı!"

"Bu senin hak ettiğinden daha azı olurdu, seni aşağılık yaratık!" diye tısladı. "Sen Dragaxlov adının yüz karası! Büyük büyükbaban mezarında kıvranırdı!"

Zaiper kendini azarlanmış bir çocuk gibi hissederek ona ters ters baktı. Bundan nefret ediyordu.

"Ancak, suçlarını itiraf edersen, kendi başına temize çıkarsan, hayatta kalmanı sağlamak için müdahale edebilirim," dedi daha kararlı bir sesle. "Günahlarının bedelini yüzyıllar boyunca ödeyeceksin ama hayatını koruyacaksın. Tek yapman gereken ihanet ettiğin ulusun önünde durmak ve suçlarını gün ışığına çıkarmak."

"Teklifinizi reddediyorum." "Seni korkak aptal."

"Sebeplerini biliyorum. Ölmek istemiyorsun, değil mi? Bu yüzden beni kendi başıma temize çıkmaya zorluyorsun." Manyakça güldü. "İyi denemeydi."

"Korkmuş çocuklarla anlamsız konuşmalar yapmam. Ruhen burada olmak için yaptığım küçük ayın, soyuna karşı son bir nezaket. Mahkemeye git ve itiraf et."

"Beni bunu yapmaya zorlayamazsınız!" Zaiper kükreyerek yatağından fırladı. Artık sadece öfkeliydi. "Tek istediğim hükmetmektir! İnsanlara hak ettikleri hayatı sunmak, ulusları ve krallıkları fethetmek, tüm dünyanın ayaklarımıza kapanmasını sağlamak! Bunda yanlış olan ne?"

Kahin ne kımıldadı ne de konuştu.

"Biz Urekai'yiz!" Göğsü kabardı, gözleri vahşileşti. "Dünyanın geri kalanı önümüzde titremeli! Canavarlarımızı dünyanın üzerine salmalı, yolumuza çıkan herkese hükmetmeli ve onları yok etmeliyiz! Bu bizim doğamız, doğuştan hakkımız!"

Ellerini sıkıca kavradı ve bu ismi bir lanetmiş gibi tükürdü. "Ama Daemonikai... *o bizi kısıtlıyor*. Zayıf görünmemizi sağladı. Bizi evcilleştirdi." Bir adım ilerlerken öfkesi daha da arttı. "Tıpkı vahşileşen her Urekai için olduğu gibi, deliliğinin onun sonu olacağını düşündüm, bu yüzden ailesini katlettim. Onları mümkün olan en acımasız yollarla öldürdüm ve sana şunu söyleyeyim yaşlı kadın... *Ben... Zevk aldım. Her. Dakika. zevk aldım. Zevk aldım.*"

Zaiper onu itmek için hamle yaptı... ancak elleri rüzgârda dağılan sis gibi onun formunun içinden geçip gitti.

"Argh! Lanet olası yaşlı kadın!" Ayağını kaybetti, kendini dengelemek için mücadele etti.

Kadın sadece boş bir yüzle onu izledi.

"En çok neyden hoşlandım biliyor musun?" Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "İnsanların Kristoff'u bir ağaca bağlamasını izlemek, önünde durup sevgili kardeşimin gözlerinin içine bakarak ona *Kuzey Tahtı'nın asla senin olmayacağını* söylemek, kafasını kesmeden hemen önce."

Kahin'in yüz hatlarını saf bir öfke kaplamıştı.

Artık konuşmaya başlamıştı ve durması mümkün değildi. Bunu yüksek sesle söylemek çok iyi hissettiriyordu.

"Peki ya yüzündeki ihanet ifadesi?" Zaiper kıkırdadı. "Son nefesini verirken gözlerindeki acı? Şiirsel."

Kahin'in dudakları inceldi. "Seni lanetli canavar."

"Bu da bana... oğlunun nerede olduğunu hatırlatıyor."

Hiçbir tepki gelmedi. Zaiper'in beklediği de bu değildi.

"Görüyorsunuz, bu beni hiç rahatsız etmedi çünkü çocuk iki bin yıldan fazla bir süredir saklı kaldı. Dışarıda bir yerlerde yaşadığına eminim."

kendi acınası küçük hayatı. Bu kaleye adım atmaya ve kendini Kristoff Dragaxlov'un varisi ilan etmeye asla *cesaret* edemez," dedi genişçe sırıtarak. "Ama yine de nerede olduğunu öğrenmeyi çok isterim."

"Ve gerçekten bunu sana söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır, hayır, tabii ki hayır. Söylemeyeceğinizi biliyorum, ne yazık ki." Zapier dilini şaklattı. "Ben de onun bağırsaklarını deşmekten zevk alırdım. Ben *tüm* klanları fethetme planlarımı yapmaya devam ederken başka kimsenin tahtıma göz dikmediğinden emin ol!"

"Güç açlığının sana ne yaptığına bir bak," dedi ağır bir tiksintiyle, başını sallayarak. "Açgözlülük. Sınırsız kötülük."

Zapier yatağının kenarına kadar geriledi ve oturdu. "İşin en güzel yanı ne biliyor musun? Hiçbir fikirleri yok." Vücudu kahkahalarla sarsıldı. "Gölgelerde kalıyorum, ağlarımı örüyorum, oyunlarımı oynuyorum, sayısız komplo düzenliyorum, zafer üstüne zafer kazanıyorum ve yine de... *Onlar. Hiçbir. Fikirleri yok.*"

O kadar çok gülüyordu ki gözlerinden yaşlar süzüldü. "Ben çok zekiyim, görüyorsunuz. Hiçbir iz, hiçbir iz, hiçbir şey bırakmıyorum. Çok doğal görünmesini sağlarım. Daemonikai'ye bir bakın, dişisini yarı ölü bir hale getirdi ama vahşi bir hayatta kalan olduğu için ne düşüneceği hakkında hiçbir fikri yok. Bu bir yeniden yüzleşme mi? Kara büyü mü? Yoksa tüm bunlar onun labirent tuzaklı çılgın zihninden mi kaynaklanıyor? Keşfedilmemiş topraklara ayak basıyor." Zapier gözyaşlarını yüzünden sildi. "Tüm bunları oldukça dikkatli bir şekilde düşündüm ve karar verdim... son iyiliklerimi kullanmaya değerdi. Mükemmel bir plan. Büyük kötü canavar bunların benim başıma geldiğini nereden bilecekti?" Kendi zekâsına hayret ederek başını salladı. "Siz bile, Yaşlı Hanım, benim bir dahi olduğumu kabul etmek zorundasınız."

Kahin daha fazla öğrenmiş görünemezdi.

"Ve şimdi de başka bir aile kurmayı planlıyor." Zaiper bir kahkaha daha attı. "Henüz aklımda bir plan yok ama sana sonunu söyleyebilirim. Güzel prensesin karnının tamamen şişmesini bekleyeceğim. Belki yedi ay? Sekiz mi? Sonra onu yakalayacağım, elimi onun zavallı insan bedenine daldıracağım ve küçük olanı ondan koparacağım."

Kahin'in yüzünde karanlık ve ölümcül bir ifade belirdi.

"Kız kardeşini de götürebilirim, bilmiyorum. Eğlenceli olacak, katılmıyor musun?" Parmağını dizine vurarak düşündü. "Tıpkı Evie'nin, onun da sonunu getirmeden önce oğlunu öldürmemi izlemesi gibi, ben de aynı kaderi insan prenseslere uygulayacağım."

Yaşlı kadın nihayet kıpırdandı, aradaki mesafeyi kat ederek o kadar yakınında durdu ki, adam ondan yayılan gücü hissedebildi.

"Neredeyse zamanın başlangıcından beri varım, sayısız zulme ve tarifsiz dehşete tanık oldum - krallıkların yükselişini ve çöküşünü gördüm. Birçoğu benim müdahalemi gerektirdi ama ben karışmadım."

"Tam da seni sevdiğimiz gibi," diye tersledi Zaiper. Doğal düzene müdahale etme, tabut yatağındaki uykuna geri dön ve dünyayı sıradan ölümlülere bırak. Neden ısrar ediyorsunuz?"

"Şöyle diyelim... bu sefer ben *seçiyorum*," dedi. "Bu konuşma senin kaderini belirledi, Zaiper Thoryk Dragaxlov. Bir sonraki karşılaşmamız halkın gözü önünde olacak, dünya senin suçlarının hikâyelerini dinlerken ben fiziksel formumda duracağım. Ve o gün yakın, buradaki görevlerimi neredeyse tamamladım."

Durakladı ve başını eğerek ona baktı. "Ah, görüyorum ki beni öldürmenin yollarını arıyorsun. Bir kara büyücü ve üç şaman mı? Cesurca, ama acınası, gerçekten. Beceriksiz sıçan."

Zaiper sinirlenerek arkasını döndü ve kulakları pembeleşti. Neden *her zaman* bilmek zorunda mıydı?

"Zavallı arayışında sana bol şans dileyebilirdim," diye devam etti tarafsızca. "Ama boşa gitmiş olur. Beni susturamayacaksın, ne senin yolunla, ne de başka bir yolla. Sonumuz yaklaşıyor, sen ve ben... Sözlerimi bir kenara not et ve onları kanınla oy; bir dahaki karşılaşmamız senin çöküşün olacak. Buna hazır ol." Kadın ortadan kayboldu.

Zaiper orada oturmuş, kadının durduğu boşluğa bakıyordu.

Boğazından bir kakhaha yükseldi ve nefes almak acı verene kadar güldü ve hâlâ gülüyordu.

Ama durduğunda ve sessizlik geldiğinde, kadının sözleri kulaklarında tekrarlandı.

Yaşadığı gerçeklik, üzerine soğuk bir kova su dökülmüş gibiydi.

O kaltak.

İyi bir ruh hali ruhu besler ve Daemonikai günlerdir en iyi ruh hali içindeydi.

Ta ki Mysticaria'dan mesaj gelene kadar.

Masasında oturmuş, parşömeni tutuyordu.

Mesajınızı aldım Kral Daemonikai ve o zamandan beri kendi soruşturmamı başlattım. Ancak, zihninizin durumunun gerçekten de büyücülükle ilgili olabileceğini gösteren hiçbir şey bulamadım.

Bununla birlikte, gönderdiğiniz saç kullanarak bir büyü yaptım ve bir şey ortaya çıktı... garip. İşin içinde gerçekten de büyü olabilir.

Bunu kesin olarak söylemiyorum ama bu ihtimal göz ardı edilmemeli.

Eğer gerçekten büyücü büyüsü kullanıldıysa, o zaman muhtemelen bir kara büyücü tarafından yapılmıştır. Türümüz onları spor hayvanı gibi avlar, çünkü kara büyü yasaktır. Eğer böyle bir büyücü varsa, Urai'de saklanıyor olmalı - muhtemelen şehrin kalbine yakın bir yerde.

Yapabileceğim çok az şey olduğu için içten özürlerimi sunuyorum. Ancak, sorumluları bulursanız, umarım çarmıha gerilmelerini sağlarsınız.

Mysticaria Kralı Malghoxivus'un ellerinden.

Mektubu katlayan Daemonikai boş gözlerle önüne baktı. Demek bu mümkündü.

Büyü. Birisi onun zihniyle oynamaya cüret etmişti.

Krallıklar fethetmiş, imparatorlukları yerle bir etmiş, hanedanların yükselişini ve çöküşünü şekillendirmişti. Düşmanlarından payına düşeni aldığını söylemek yeterli. Ve bazı düşmanlar asla gitmez.

Peki ya bunu yapan unutulmuş bir imparatorluğun intikamcı kralı değilse? Ya fail yakındaysa?

Zaiper.

İçgüdüleri öyle söylüyordu, içgüdüleri bunu haykırıyordu.

Tüm Dragaxlovlar gibi Zaiper de İlk Taht için yanıp tutuşuyordu. Bu kadarı herkesçe biliniyordu. Bunda yeni bir şey yoktu -özellikle de erkeğin sarayda ne kadar zavallı görüldüğü düşünüldüğünde.

Ama belki de hepsi onu çok kolay gözden çıkarmıştı.

Belki de Zaiper Daemonikai'yi yolundan çekmek için ihanete tenezzül edecek kadar çaresizdi. Zihnini kurcalamak gibi.

Bu düşünce kanını *kaynattı*.

Yine de hangi gerekçeyle hareket edebilirdi? Kanıt yoktu. Sadece şüphe ve varsayım vardı ve bu davanın peşine düşerse mahkemede işe yaramayacaktı.

"Wegai."

O içeri girer girmez kapı açıldı. "Majesteleri."

"Askerleri toplayın ve şehrin dört bir yanına dağıtın. Urai'deki tüm büyücülerin toplanmasını istiyorum. Dost olanlar ve olmayanlar, tüccarlar, ayrıcalıklı ziyaretçiler, resmi olarak karşılananlar ve karşılanmayanlar, her birini Hisar'a toplayın. Şimdi."

Wegai başıyla onayladı ve emri yerine getirmek üzere ayrıldı.

"Ve Wegai?"

"Evet, Majesteleri."

"Büyük Lord Zaiper hakkında gizli bir soruşturma başlatın. Spekülasyonlara değil, cevaplara ihtiyacım var. Son aylarda etkileşimde bulunduğu kişileri araştırın. Gölgelerden izleyenleri, bilenleri ama söylemeye cesaret edemeyenleri bulun."

Wegai başını salladı. "Emredersiniz, Majesteleri."

"Dikkatli olun. Zaiper izlerini nasıl örtbas edeceğini bilir. Eğer bunu öğrenirse, gerçeği daha da derine gömebilir ya da daha kötüsü, onu arayanların geri dönmemesini sağlayabilir. Bu soruşturmanın yanlış kulaklara ulaşmasına izin vermeyin," diye talimat verdi. "Bu görev için sadece en sadık erkekleri seçin. Avcılar, muhbirler, hatta çaresizler - geçen ayı araştırıp değerli bilgi olarak nitelendirilebilecek herhangi bir şeyi ortaya çıkarabilecek herkes. Onun nerede olduğunu, neler yaptığını bilmek istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Kristal." Wegai döndü ve gitti.

Daemonikai bundan sonra hiçbir iş yapamadı.

Sorgular cevapsız kaldı. Raporlar sadece kısmen okunabiliyordu. Kara büyü mü? Zihin temperleme mi?

Bunu düşündükçe daha da öfkeleniyordu. Canavarı öfkeleniyor, içine vuruyordu. Karanlık düşünceleri her yerdeydi.

Vardiya. Değiş ve avlan. Cesaret edeni bulana kadar dünyayı parçalara ayırın.

Krallığı ateşe ver. Yak onu. Hepsini yakın.

Bütün büyücülerini meydana sürükleyin. Onları infaz edin. Yavaş yavaş. Çıglıklarını izleyin. Yalvarmalarını izleyin!

İyi büyücüler de var, diye akıl yürütmeye çalıştı. Bazıları dost, bazıları sadece çiftçi.

Hepsini patlat, bu onun canavarından geldi. Hain! Öldürün. Öldürün. Öldürün!

Defterleri kapatıp ayağa fırladı.

O, tüm evrende sesleri susturabilecek tek varlığı ararken, askerler nöbet değiştirip hizmetkârlar görevlerinin başına koşuştururken Hisar akşam enerjisiyle uğulduyordu.

Onu banyo odasında buldu, insanlar onunla ilgileniyordu. Emeriel insanlarla her zaman Urekai hizmetkârları ve hizmetçilerinden daha rahat olmuştu ve Daemonikai onun iyiliği için onların evine girmesine gönülsüzce izin vermişti. İnsanlara karşı duyduğu küçümseme azalmamıştı, hem de hiç azalmamıştı. Ama onun için... sanırım onlara tahammül edebilirdi.

İşıltılı yıldızı havuzda yarı batık halde yatıyordu, gözleri kapalıydı, başı kenara yaslanmıştı. Tamamen bitkin görünüyordu.

Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Son günlerde çok az yemek yemiş, yemek yemeyi becerememişti. Mide bulantısı ve sık sık gelen baş dönmesi nöbetleri de cabasıydı.

Daemonikai banyo bitene kadar kapının yanında bekledi.

Ayağa kalktığında vücudu fener ışığında parlıyordu. Su damlacıkları pürüzsüz teninden aşağı kayıyordu ve ağzı kupkuru oldu.

Yaz gökyüzü kadar mavi gözleri onu bulduğunda onu kurutuyorlardı.

Kadın gülümsedi.

"Kralım." "Sevgilim."

Çıplaklığına baktı ve hafif bir yakut rengi aldı.

Alçakgönüllülüğü konusunda endişelenme şekli sonsuz derecede eğlenceliydi. O bağımlılık yaratan bedenin her santimini görmüş ve *ziyafet çekmişti* ama yine de sanki daha yeni tanışmışlar gibi kızarmıştı.

Şimdiden kötü ruh hali düzelmeye başlamıştı.

Elinin hafif bir hareketiyle köleleri kovdu, selam verdiler ve onları yalnız bırakarak ayrıldılar.

"Bu akşam nasılsın?" diye sordu ona doğru geçerken. "Bu sabahkinden daha iyiyim." Sesi de şimdi daha iyiydi.

Utanmadan onun vücuduna baktı. Onu esir alan kıvrımlar. Ağzını sulandıran dolgun, baştan çıkarıcı göğüsler. Çocuklarının büyüdüğü karnının düz düzlemi.

Onun gezinen gözlerinden saklanmıyordu ama yanaklarındaki kırmızı noktalar yayılıyordu.

"Nefes kesicisin." Daemonikai sesinin hissettiği kadar aç çıkmamasını umuyordu ama bunu başardığından emin değildi.

Ona yine o güzel gülümsemesini hediye etti. "Teşekkür ederim."

Son zamanlarda onun bedenini arzulama şekli, çökmekte olan zihniyle yarışıyor, her biri hangisinin onu önce uçuruma sürükleyeceğini görmek için savaşıyordu. Bu, en sevdiği yemeğe bakıp da onu atıştıramamak gibiydi.

Bugünlerde hayatı, kendini tutmaya çalışmak ve her fırsatta ona saldırmamak için kendisiyle savaşmak etrafında dönüyordu... ama *lanet olsun, o beni çağırıyordu*. Gülümsemesi, kokusu, yaptığı her şey görmezden gelinmesi işkence olan bir çağrı gibiydi.

Bu, şifacıların talimatlarıyla birleşince, belki de tekrar denemenin zamanı gelmişti.

Böylece onu kollarına çekti. "Seni öpeceğim," dedi dudaklarına karşı.

"Lütfen," nefessiz bir teslimiyet sesi.

Adam dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Emeriel onun içinde eridi, çıplaklığı vücuduna yapıştı. Adam onu öperken yarı sert olan aleti karnına değdi ve yavaşça arkasındaki duvara yasladı.

Onu içine hapsetti, tutkuyla karşılık verdiği öpücüğü derinleştirdi, tüm özlem dolu düşüncelerini içine akıttı.

Eli kalçalarının arasına kayarak onları kendisi için ayırmaya ikna etti. Yumuşakça okşayarak, büyüyen kayganlığı daireler halinde yaydı.

Kadından çıkan küçük sesler adamın kanına ateş düşürüyordu. Adam, en sevdiği enstrümanı usta bir müzisyen gibi vücudunu çalarken ona tutundu. Ne kadar çok okşar ve okşarsa, elini kaplayana kadar o kadar ıslanıyordu.

Bir parmağını içeri kaydırды.

"Tanrılar..." diye inledi, ayaklarının ucuna basarak yukarı doğru eğildi. Gözleri sımsıkı kapalıydı, nefes alış veriş dengesi zaydı.

"Ne kadar iyi hissettiğin hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" diye mırıldandı boğazına karşı, deriyi kırmadan ısırdı. "O parmağı gerçekten çok iyi alıyorsun. Seni onunla becermemi ister misin?"

"Daemon," diye inledi, başı duvara yaslanmıştı.

"Eğer sadece ağızla göğüslerini okşayarak seni boşaltabiliyorsam, eminim bu tek parmakla da seni birden fazla kez boşaltabilirim." Parmağını daha derine soktu. Keşfetmek.

Kadın inledi, bacaklarını onun için daha da ayırdı.

Onun içinde bu şekilde olduğu için *minnettar* hissediyordu. Kızgınlık sırasında vücudunun onu tamamen reddetmesinden sonra -ve şimdi, yakınlıklarıyla ilgili son mücadelelerinden sonra- *herhangi bir şekilde* onun içinde olmak lanet bir lükstü. Asla hafife almayacağı bir lüks.

"Daemon, hissediyorum... Hissediyorum..." Yüzünü onun göğsüne gömdü. "... gerçekten açım. Bana binmeni istiyorum. Tek düşündüğüm bu."

"Öyle mi?"

"Ah evet," diye nefesi kesildi. "Umarım bunu bugün yapabiliriz."

Ben de öyle umuyorum, sevgilim. Ben de öyle umuyorum.

Onun bezlerini okşarken, dokunuşlarını nazik tuttu. Her zamanki agresif, almalısın bombardımanı yerine onun zevkine yöneldi.

Parmak eklemleriyle çenesini yukarı kaldırdı. "İçine dokunmamdan hoşlanıyor musun?"

"Evet," diye nefes nefese kaldı.

"O zaman sanırım bunu daha fazla yapmam gerekecek," diye söylendi.

"Bana bak." İkna etmeye ve okşamaya devam etti, hassas dalgalanan duvarlarını izledi ve ovdu. Bir musluk gibi damlayana kadar onu çok iyi çalıştırdı,

yeri kirletiyordu.

Tüm bu süre boyunca gözleri onu yuttu, her tepkisini yedi. Nefes alış verişinin titreyerek durması ve sonra tekrar başlaması. Açık ağzından nefes alışını. Gözleri, tıpkı onun emrettiği gibi, onunkileri tutuyordu; yine de gözleri buğulanmıştı.

Kadın boşalmak üzereyken, adam parmaklarını geri çekti ve onu kaldırdı. Bir koluyla onu kendine doğru dengelerken, diğer eliyle ereksiyonunu serbest bırakırken bacakları beline dolandı. Onu duvara yaslayarak girişine doğru ilerledi ve tek, yumuşak bir hamleyle içine kaydı.

Tamamen hareketsiz
kaldı. Bir ölü kadar
hareketsiz.

Her titreyiş, her yumuşak inleyiş ve nefes nefese titreyiş... bir anda yok oldu. Kafasının içine çekilirken gözleri adamın omzunun üzerinde bir yerde, geniş ve boş bir şekilde kaldı.

Daemonikai söndü. "Emeriel...?"

"Yapamam. Yapamam..."

Az önce sesini renklendiren aılıktan eser yoktu, sadece saf korku vardı.

Arzusu rüzgârda sönen bir mum gibi yok oldu. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı kısık sesle.

Koruyun.

Ondan yavaşça çekildi, boyu serbest kalana kadar onun gerginliğinin kendisine direndiğini hissetti, sonra onu tehditten korumak için yakınında tuttu.

Ama tehlike kendisiydi. Tehlike oydu.

Sertlik bir anda vücudunu terk etti. Sonra titreme geldi.

Yüzünü onun boynuna gömdü, titremeler onu ele geçirdi, titreyerek nefes aldı. Gözyaşları tenini ıslattı.

Daemonikai hangisinin onu daha çok yıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. O sabah vücudundaki her kesiğin, her çürüğün, her şişliğin canlı hatırası... ya da bu. Ellerini ona her koyduğunda o geceyi yeniden yaşamasını izlemek.

Ukrae, bana bir iyilik yap. Sadece bu seferlik.

Zihnimi kurcalamaya cüret eden alçağı bulmama yardım et. Tek bir kanıt, tek istediğim bu. Sadece bana doğru yönü göster.

Ben, Daemonikai Vipertheriov Naelzharoth, onlara asla kolay davranmayacağım. *İşkenceyle* yaşayacak ve nefes alacaklar. *İşim bittiğinde, ölüm için yalvaracaklar ama ben bunu kabul etmeyeceğim.*

Göğsü kaynayan bir öfkeyle dolu olan Daemonikai, yüzünü Emeriel'in boynunun kıvrımına bastırarak onu salladı ve kendini de sakinleştirmeye çalıştı. Bir tövbekâr gibi onun kokusunu içine çekti.

Onları bulacağım - bunu yapmak için tüm şehri yakıp yıkmam gerekse bile. Bulacağım amına koyayım.

Ve bulduğumda, onların işkencecisi olacağım. Onların yargıcı, jürisi ve celladı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

YÜREK BURKAN KARARLAR

AEKEIRA pencere kenarında oturmuş, eski bir ninniye mırıldanırken dikiş dikiyordu. Güneş ışığı kafesin içinden soluk ve ince bir şekilde sızıyor, sessizliğin ve huzurun tadını çıkarmasına izin veriyordu.

Ta ki Emeriel içeri girene kadar.

Bir uyurgezer gibi hareket ediyordu. Gözleri şişmiş ve kızarmıştı, yüzü yorgunluktan solgundu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve kendini tutmaya çalışırken dudakları titriyordu.

"Em!" Aekeira elindeki dikişi hemen bıraktı ve hızla ayağa kalktı. "Sen iyi misin? Neden böyle görünüyorsun-?"

Kız kardeşi odayı geçti, onun kollarına yığıldı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Sanki ruhundan sürüklenmiş gibi sert ve şiddetliydi.

"Konuş benimle, neler oluyor!" Aekeira her hıçkırıkta daha da panikliyordu. "Beni korkutuyorsun! Böyle ağlamaman gerektiğini biliyorsun; Tanrı aşkına hamilesin!" Artık o da ağlıyordu, kendini tutamıyordu. "Em, lütfen!"

Yine de Emeriel sadece ağladı.

Sanki acısının sonu yokmuş gibi ağladı. Sanki dünyada hiç umut kalmamış gibi hıçkırdı.

Aekeira pes etti ve sessizce ona sarıldı. Yatağa uzandı, kız kardeşini de yanına çekti, onu salladı, onunla birlikte ağladı, sanki yeniden çocuk olmuşlardı.

Ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi. Sonunda hıçkırıklar hafifledi. Parçalanmış nefesler ve hıçkırıklara dönüştü.

"Kırıldım Keira..." Emeriel yenilgiyi fısıldayarak söyledi.

"Kendin hakkında bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü bu doğru." Şişmiş gözlerle Aekeira'ya döndü. "Kırıldım... ve iyileşip iyileşemeyeceğimi bilmiyorum."

"İyileşeceksin. Anlat bana... lütfen."

Aekeira'ya aylar önceki o geceyi ve hala hayatlarını nasıl etkilediğini hatırlattı.

"Bana ne zaman böyle dokunsa zihnim oraya geri dönüyor. Ne kadar şimdiki zamanda kalmaya çalışsam da, içime girdiği anda sanki bir şalter atıyor ve eski odana geri dönüp canavara merhamet için yalvarıyorum." Hıçkıra hıçkıra ağladı. "Tanrı biliyor ya, o geceyi düşünmemek için her şeyi yaparım. İstemiyorum bile ama yine de *ondan kaçamıyorum*. Erkeğimi tekrar hissetmeyi arzuluyorum ama yapamıyorum çünkü tek gördüğüm tamamen onun merhametine kaldığım, kaçamadığım, her yerim kan içindeyken bir anlık rahatlama için yalvardığım ama alamadığım anlar." Aekeira'ya baktı. "Beni o kadar zahmetsizce incittiğinde, gücünü ya da içimin ne kadar parçalanmış olduğunu umursamadan, sadece *almaya* devam etti." Gözleri daha da büyüdü, başını daha da vahşice salladı. "O gece aklımdan çıkmıyor ve *beni çıldırtıyor. Bizi ayırıyor ve onu içten içe öldürüyor*. Yine de bunu geride bırakamıyorum Keira. Bedenim kızışma sırasında onun için açıldı ve onu almaya hazır olmaya devam ediyor, ancak zihnim *kapalı* hissediyor. Yardıma ihtiyacım var ama ne tür bir yardıma ihtiyacım olduğu konusunda hiçbir fikrim yok."

Aekeira gözyaşlarını tutamadı.

"Emeriel, bunu benden nasıl saklarsın?" Kız kardeşini daha da yaklaştırdı. "Ertesi sabah seni gördüğümde, bu kadar korkunç bir şeyin iz bırakmadan geçmeyeceğini biliyordum ve haklı olduğum için nefret ediyorum. Şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," diye hıçkırdı Emeriel. "Ama ben bilene kadar bir şeyler yapılmalı. Ve beni içten içe öldüren de bu, Aekeira."

Geri çekildi ve küçük kız kardeşinin gözlerinin içine baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kendimi anlamak için biraz zaman ayırırken, onu, kendimi ve doğmamış çocuğumuzu korumak için onun aklını başında tutacak bir karar vermeliyim." Tekrar ağlamaya başladı. "Bu pek hoş bir karar değil Keira."

Büyük Kral Daemonikai, alacakaranlık geceye teslim olurken Ottai'nin peşinden kale kapılarından geçti.

Yırtıcı kuşları ve haberci uçucuları eğitmek bu kadar uzun sürmemeliydi ama genç şahin zapt edilmeyi reddediyor, doğancının her çabasına karşı koyuyordu. Yeni bağlanmış kuzgunlardan biri hedefini tamamen ıskalamış ve yaklaşan karanlıkta kaybolmuştu. Hisar'a döndüklerinde gece iyice koyulaşmıştı.

Ottai, Mabblewood'a doğru ilerlemeden önce kemerli geçitte eğilerek selam verdi. Daemonikai koridorları tek başına çıktı ve yatak odasına girdi, şimdiden şakaklarının arkasında bir ağrının başlangıcını hissediyordu.

Emeriel yatağında yatıyordu, sırtı kapıya dönüktü.

Sessizce hareket etti, kemerini ve mantosunu bir kenara bıraktı, ardından geceliklerine kadar soyundu. Adam yanındaki yatağa tırmandığında Emeriel kıpırdandı ve yüzünü ona döndü.

"Ben de seni bekliyordum," dedi gülümseyerek.

"Nasıl hissediyorsun? Bugün daha iyi yedin mi?"

"Evet, yedim. Madam Livia bana yemek yememe yardımcı olan bazı otlar verdi."

Gözlerindeki bir şey onu rahatsız etmişti ve solgun görünüyordu. "Sıkıntılısın. Neyin var?"

Kendini dik tutarak ellerini elbisesinin kıvrımları üzerinde gezdirdi. "Baş şifacı bugün geldi. İlaçlarımın geri kalanını teslim etti ve bana bazı şeyler söyledi..."

"Ne gibi şeyler?"

Tereddüt etti. "Lütfen onu cezalandırmayın, ona durumumla ilgili sorular sordum."

Daemonikai kaşlarını çatı. "Elbette, benim için sorun değil. Bilmen gerekiyordu."

"O senin içgüdülerinden bahsetti. Ve ikimiz de doyurulmadıklarında neler olduğunu biliyoruz." Gözlerini kaçırdı. "Her şeyi düşündüm ve... gerçek şu ki, işlerin tekrar kontrolden çıkmasına katlanamayız."

Daemonikai, çarpan kafatasına aldırmadan doğrulup oturdu.

"Bir kriz geçirme ihtimalin beni *dehşete* düşürüyor Daemon."

"Bir daha asla olmayacak, bundan emin olacağım," diye yemin etti ve yüzünü iki elinin arasına aldı. "Bana bak, Emeriel."

Yavaşça gözleri onunkilerle buluştu.

"Sana bir daha bu şekilde zarar vermektense kendimi dağların doruklarından aşağı atarım."

"Ben de senin kendine zarar vermeni istemiyorum," diye fısıldadı. "Bu yüzden bir çözüm buldum."

"Hayır, tekrar denemeyeceğiz. Sana bunu yaşatmayı reddediyorum-"

"Yatağınıza başka bir dişi alın."

Daemonikai gözlerini kırptırdı.

Sözcükleri yeniden işledi ama hâlâ aynı anlamı taşıyorlardı.

Bunu gerçekten söylemiş miydi?

"Ne?" Belki de sadece baş ağrısı duymasını engelliyordu. "Lütfen, bunu benim için yap. Kendin için. Çocuğumuz için." Bileklerini tuttu.

Çok yorgun görünüyordu.

"Bunu yapmaya hiç niyetim yok ve bir daha bundan bahsetmene izin vermeyeceğim." Sesi şimdi çelik gibiydi, ondan uzaklaşırken omurgası gergindi. "Bu tartışma bitmiştir. Odana git."

"Lütfen, duy beni," diye fısıldadı.

"Emeriel," diye tersledi adam, öfkeyle. "Git. Odana. Odana."

Kadın irkildi. Bir an için itiraz edebileceğini düşündü. Ama kadın ayağa kalktı, yanakları nemliydi, elleri kurularken titriyordu.

Daemonikai gözlerini kaçırıldı. Onu bu şekilde görmek hoşuna gitmiyordu ama yine de yumuşamaya da gücü yetmiyordu. Öfkeliydi, evet, ama altında umutsuzluk vardı.

Hayatımız bu hale mi geldi?

Ruhbağı kendini o kadar kırılmış hissediyordu ki, ilerlemenin tek yolunun başka bir dişi yatağa atmak olduğuna inanıyordu - sadece deliliği uzak tutmak için. Daemonikai göğsü bu kadar ağır hissetmeseydi gülebilirdi.

Onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Lütfen, sadece dinle."

"Bu saçma sapan şeyleri daha fazla dinlemeyeceğim-" Kendini durdurdu. Derin bir nefes aldı ve bırakmadan önce ciğerlerini tamamen genişlemeye zorladı.

"Geçtiğimiz aylarda, bir olay tehdit ettiğinde kendimi bağlamama izin verdim," dedi, şimdi daha sakın olsa da daha az kararlı değildi. "Olmadan önce işaretleri okumayı öğrendim. Ve zincirlenmeye tamamen razıyım

- "Yasak odalarda kilitli kalmak için ne gerekiyorsa yaparım." Adamın yeşil gözleri kızın mavi gözlerini tutuyordu. "Ama beni dinleyin ve açıkça dinleyin. Hiçbir arzum yok

- Başka bir kadınla birlikte olmak istemiyorum. Başkasını istemiyorum. Benim istediğim sensin. Senin

Bedenin. Ruhun. *Her şeyiniz.* Ve samimiyet konusunda bana geri dönüş yolunu bulman ne kadar sürerse o kadar beklemeye hazırım."

"Daemon, lütfen...?"

"Bunu yapmayacağım," diye tersledi. "Ve açıkçası, böyle bir istekte bulunmana gerçekten çok kızdım. Odana git."

Omuzları çöktü.

Sonra koruyucu bir elini karnının üzerine koydu. "Gerçekten özür dilerim majesteleri. Sadece bu çocuğa zarar verme düşüncesi beni çok korkutuyor. Ve eğer tekrar o duruma düşerseniz... bu düşünce aklımdan çıkmıyor. Neden önleme yerine tedaviyi seçtiniz? Bunu durdurmak için bir şeyler yapılabilecekken neden kontrolünü kaybetmeni bekleyelim? Kontrol altına alınabilecekken neden seni tamamen kaybetme riskini alalım? Bunu kimin yaptığını ve nasıl geri alacağımızı bulana kadar, bundan kurtulmak için elimizden geleni yapmalıyız."

Daemonikai'nin boğazı acı bir cevap vermeye çalıştı ama dudaklarından geçmedi. Şimdiye kadar onun keskin zekâsına hiç kızmamıştı.

Çünkü o doğruyu söylüyordu.

Onu korumaya, birlikte yarattıkları hayatı korumak için elinden gelen her şeyi yapmaya yemin etmişti. Yine de burada, mantığı ve duyguları arasında kalmış, mantıksızlığı ve kendi duygularını gerçeğe tercih etmişti. En temel içgüdülerini tatmin etmesi gerektiğini ya da kırılgan, yeni ailesini tehlikeye atma riskini göze alması gerektiğini *biliyordu*. Ve karşı karşıya olduğu seçim yüzünden bu gerçekten ve kendisinden nefret ediyordu."

"Bunu arzu ettiğin için yapmana gerek yok; görevin için yap." Burnunu çekerek gözyaşlarını sildi. "Bunu bizim için yap."

Daemonikai gözlerini kapattı. Ama sesi karanlığın içinde onu takip etti.

"Bu gece başla. Sakın erteleme. Fazla düşünme. Sadece yap... *lütfen*."

Hisar'ın geri kalanı uyurken, Metres Sina yatağında uyanık bir şekilde uzanmış, yukarıdaki karanlığa bakıyordu. Odasının lüksünün tadını çıkarmak inanılmaz derecede şaşırtıcıydı.

Daha dün, bir daha asla çıkamayacağını düşünmeye başladığı o sefil hapisane hücrelerinden salıverilmişti. Bunun kendi adına gönderilen sonsuz dilekçelerin sonucu mu yoksa hamileliklerin sevinci mi olduğunu bilmiyordu.

Belki *ikisi de*. Bir avuç mahkûm da özgürlüğüne kavuşmuştu. Gerçek nedenin pek önemi yoktu... *geri dönmüştü*.

Kendi alanına geri dönmüştü. İpeklerine ve parfümlerine geri dönmüştü. O geçerken her hizmetkârın diz çöktüğü yere.

Sina, elinden alınana kadar bu basit lüksleri ne kadar özleyeceğini fark etmemişti.

Ve böylece, dönüşünden bu yana geçen saatler içinde, terasında güneşin tadını çıkarmış, şaraplara ve baharatlara iyi para harcamış ve daha önce kanıksadığı her zevke kendini kaptırmıştı.

Ama gece çöktüğünde, karanlık da onunla birlikte geri döndü.

Şimdi yatağında uzanmış, boşluğa bakıyordu. Vücudu ipek ve kuş tüyüyle sarılmıştı ama yine de o soğuk hücrede zincirlenmiş gibiydi. Uyku gelmiyordu ve inanılmaz derecede üzgündü.

Vazgeçme vakti gelmiş miydi? Daemonikai asla benim olmayacak, değil mi?

Kendisine böyle sorular soracağını hiç düşünmemişti. Yine de son günlerde tek sorduğu buydu. Bu sefaletin zirvesiydi ve bu tür düşüncelerle eğlenmek gururunu incitiyordu. Sefil bir insan tarafından geride bırakıldığını düşünmek.

Yüzyıllar süren bekleyiş, entrikalar, bağlılık... hepsi bir hiç uğruna.

Daemonikai başka birini seçmişti. *Ve şimdi, onun çocuğunu taşıyordu.*

Emeriel, Sina'nın Daemonikai'ye vermeyi çok istediği varise gebe kalmıştı.

Gözyaşı dökmeyi inatla reddederek çarşafı yumrukladı. Bu artık baştan çıkarma ya da kurnaz gülümsemelerle kazanabileceği bir yarışma değildi. Hayır, Daemonikai yeniden bir aile kuruyordu. Onu bir kez daha dengeleyecek ve kendisinden uzaklaştıracak bir aile.

Belki de kendini tamamen ve hiçbir çekince duymadan İkinci Hükümdar'a teslim etmenin zamanı gelmişti.

Daemonikai'ye sahip olamasa bile, her zaman aynı şiddetle istediği başka bir şeye sahip olabilirdi: taç. Büyük Kraliçe unvanı. Ve birlikte Daemonikai'ye diz çöktürebilirlerdi.

Eğer Sina ona sahip olamasaydı, onun *ölümünü* memnuniyetle görürdü. Başka kimse ona sahip olamazdı. Hiç kimse.

Kapı sert bir şekilde çalındı.

"Hanımefendi," diye bir asker sesi geldi.

Bu saatte mi? Cevap vermeden önce kaşlarını çatarak tavana baktı. "Ne oldu?"

Beni rahat bırakın. Bu saçmalık için çok geç."

Kısa bir tereddüt. "Büyük Kral sizi çağırıyor."

Hızla ayağa fırladı.
"Mesaj... hazırlıklı gelmektir."

Kapıyı bir kez çaldı.

Kahretsin. Sina'nın beklentisini, heyecanını ve rahatlamasını bastırması gerekiyordu.

Tam teslim olmak üzereyken kaderin ona gülümsemeyi seçeceğini kim düşünebilirdi ki?

Mesajı almasının üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki, ilk başta bunu fark edememişti. Ama fark ettiğinde, yatağından fırlamış ve hala yapabileceğini düşünmediği bir hızla kendini hazırlamıştı.

Ve şimdi, askerin ona eşlik ettiği odanın önünde durmuş, en güzel, en baştan çıkarıcı geceliklerinden birini giymişti. Vücuduna ikinci bir deri gibi yapışan, gizlediğinden daha fazlasını ortaya çıkarmak için kesilmiş bir gecelik. Omuzlarından kolayca kayıyordu. Tamamen atması daha da kolaydı.

Etkili olması için, kanının kokusunu derinleştirmek amacıyla kendisini Mekke yapraklarının yağlarıyla yıkamıştı. Onu daha cazip hale getiriyordu. İlahi.

"Girin."

Sina içeri girdi ve kapıyı sessizce kapattı. Oda karanlıktı, sadece yatağın yanındaki tek bir mangalın titremesi vardı.

Daemonikai pencerenin yanında duruyordu, kollarını kavuşturmuş, sırtı ona dönüktü. "Kıyafetlerini çıkar. Yatağa gir. Beni takdim et."

İyi haber kulağa hiç bu kadar hoş gelmemişti. *Hiçbir şey* kulağa daha iyi gelmiyordu.

İnce askıları omuzlarından sıyrırken uyarılmışlığı şimşek hızıyla arttı. Ayaklarının dibinde birikti.

Kısa bir süre önce, aynı erkek onun gözlerinin içine bakmış ve onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söylemişti. *Peki ne değişmişti?*

Sorma isteği çok güçlüydü.

Sina dilini ısırды. Sormayacaktı, bu anı aptallıkla mahvetmeyecekti. Bu kadar yol kat etmişken olmazdı. *Çok yaklaşmıştı.*

Onun içinde değişen her neyse, *onu kendisine* getirmişti ve bunu bozma riskini göze alamazdı.

Hatırlayabildiğinden daha uzun bir süredir ilk kez onun karşısında çıplak duruyordu ve bunun onu eski yöntemlerle beslemekle hiçbir ilgisi yoktu.

Bu kez, yatağın üzerinde baştan  ık ar  ı c  ı bir şekilde uzanmı , anı ondan çalan bir Evie yoktu.

Hayır, bu gece sadece ikisi vardı.

Yatağ  tırmandı ve emredildiğ  gibi yerleşti. Sırtını eğerek kendini ona sundu. Açık. Hazırdı.

"Hepsi senin," diye mırıldandı.

Büyük Kral Daemonikai, önünde duran kadının arkasında durmak için pencereden ayrıldı.

Sinai'yi seçmesinin bir sebebi vardı. Bir ta la iki ku . Tek bir hareketle hem seks hem de kan arzusunu tatmin etmek. Etkili. Gerekliydi.

Yine de kendisiyle *savaş* halindeydi.

Bu odaya yürürken, bunu yapmaktan korkmu tu ama  imdi Sina'nın arkasında durup vücuduna ve ona sunduğ  her şeye bakarken, hiçbir şey onu ne kadar *iğrenç* olduğ na hazırlayamazdı.

Evet, bunu istemediğ ni biliyordu, tek arzuladığı Emeriel'di ama bu kadar... mide bulandırıcı hissetmeyi beklemiyordu.

Sinai onun için hazırdı. Islak ve açık. Vücudu kemerli, bacakları ayrık... her santimi onu almaya çağırıyordu. Yine de midesinin içi dışına çıkmıştı ve derisi  rpermi ti.

Emeriel'in onunla olan bağı uykudaydı ama yine de böyle hissediyordu.

Bu d   nd ğ mden daha zor olacak.

Sessizce soyundu, giysilerini bir kenara attı. "Bana gel."

Sina kıvrıldı, ayağı kalkmadan önce sürünerek yaklaştı. Ona doğru yürüdü ve tam önünde durdu. İlk eğilen o oldu, dudaklarını onunkilere bastırırken çenesini kaldırdı. Öpücük bir davetten çok bir iddiaydı.

Daemonikai bunun olmasına izin verdi. Yumuşak sikini avuçladı, zevkten çok zorunluluktan kendini kabaca ok adı.

Kendimi hazırlamak için en son ne zaman böyle bir şeye ihtiyaç duymuştum?

Çok uzun zamandır.

Bo taki eliyle Sina'nın göğsünü kavradı, sıktı, ba parmağı yavaş daireler çizerek meme ucunun üzerinde gezindi.

Gözlerini kapadı, zihninin bir şey -herhangi bir şey- yaratmasını bekledi.

-Bu yardımcı olabilirdi. Bir zamanlar o  ehvetli anıları aradı.

onu şehvete sürükledi. Bunu ne zaman uzak bir geçmişte yapmak zorunda kalsa, her zaman Evie'nin anıları oluyordu. O da bunu denedi.

Hiçbir şey olmadı.

Onunla yaşadığı en güzel anları, geçmişte onu ateşleyebilecek her anıyı gözünde canlandırdı. Hâlâ bir şey yoktu.

Rol yapmayı bıraktı ve aslında düşünmek istediği kişiye doğru sürüklenmesine izin verdi.

Onunla geçirdiği zamanlara dair anılar zihnini doldurdu. Hem *Emeriel* olarak hem de

Galilea.

Her şiddetli Kaplin, her ihale sevişme. Her Fısıltılı kahkahalar, yalvarışlar ve çaresiz çığlıklar.

Daemonikai, zevkin zirvesine ulaştığında yüzünü hayal etti. Sınırlarını zorlarken attığı çığlıkları. Kokusunu, tadını. *Aletinin etrafına sarılmış olduğunu hissetti*.

Sertleşti, Sina'nın içinde boğulmasına izin verirken neredeyse kaskatı kesilmekten tam, ağırlı bir uyarılmaya yükseldi.

"Evet," diye inledi Sina onun ağzına karşı.

Bu ses onu şaşkına çevirdi. Kulağa *tamamen yanlış geliyordu*.

Kapa çeneni, diye içinden hırladı, kendini bunu duymazdan gelmeye zorladı. Onu yatağa doğru geri geri götürdü, aşağıya doğru takip etti ve vücudunu kendi vücuduyla kapladı.

"Evet, göğüslerime dokun," diye tekrar fısıldadı.

Ve işte böyle, yanılsama paramparça oldu.

Şimdiki zamana geri dönmüştü, *Ruhbağı* olmayan kadınla birlikteydi.

Bir araya getirmeye çalıştığı arzu bir anda yok oldu. Çöl rüzgârının önündeki ayak izleri gibi kayboldu.

"Bunu arzuyla yapmana gerek yok; görevin için yap. Bunu bizim için yap." Daemonikai dişlerini sıktı ve daha çok çabaladı. İleri atıldı. Ama onu geçemedi.

Sadece... *yapamadı*.

Bedeni reddetti, içgüdüleri buna karşı kükredi ve canavarı zihninin bir köşesine sinerek alçak sesle ve iğrenç bir şekilde inledi. Karnı çalkalanıyordu, *kusmak istiyordu*.

"İşte." Sina aralarına uzandı ve onu eline aldı. "İzin ver sana rehberlik edeyim."

Daemonikai geri çekildi. "Hayır."

Sinai şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve Daemonikai ayağa kalkarken elini bıraktı.

"Böyle bir şey olamaz. Bunun için özür dilerim Sinai, bu bir hataydı," diyerek elbiselerine uzandı. "Bu hakaretin telafisi olarak sabah odana otuz altın göndereceğim." Tunığini başının üzerinden çekti ve pantolonunun iplerini bağlamaya başladı. "Ama şimdi beni dinle. Bundan kimseye bahsetmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Bel kordonlarını bağlamayı bitirdiğinde durakladı. "Ben. Anlaşıldı mı?"

Çenesini bir kez daha eğdi, hareket sarsıntılıydı, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Kristal, Majesteleri."

Daemonikai ondan uzaklaştı ve arkasına bile bakmadan yürüdü.

Evie'yle birlikte en azından başka dişileri alabilmişti. Ama Emeriel'le... bunun düşüncesinden kanının son damlasına kadar nefret etmekle kalmamış, her parçası buna *isyan* etmişti.

Lanet olsun.

Başka bir çözüm bulması gerekiyordu. İşe yarayan bir çözüm. Tatsız olsa bile, öyle olsun. Daemonikai buna katlanacaktı - bu gece olanların tekrarı dışında her şeye.

Yirmi Beşinci Bölüm

ALDATMA VE SES

DÖRT AY SONRA.

Etrafında çığlıklar yankılanıyordu. Zindan eski kan ve yanmış et kokuyordu.

"Tekrar soracağım," diye hırladı Vladya, bir dağlama demirini kızgın kömür yatağına daldırarak, ısıdan kıpkırmızı parlayana kadar bekletti. "Urekai'nin nihai hükümdarının zihnini kurcalamaya cüret eden karanlık büyücü hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

Demiri kaldırırken tısladı ve önünde zincirlenmiş olan erkeğin dehşete kapılmış geniş gözlerinde bir parıltı yansıttı.

Mahkûm başını sertçe salladı. "Bilmiyorum! Yemin ederim! Hiçbir şey bilmiyorum!"

"Yanlış cevap." Vladya demiri büyücünün çıplak göğsüne bastırdı.

Tutsağın çığlıkları havayı delerken yanan etin cızırtısı geldi. Büyük Kral

Daemonikai arkasını dönerek zindanın kemerli girişine doğru ilerledi ve

Vladya'yı işiyle baş başa bıraktı. Şehri didik didik edip Urai'deki tüm büyücüleri topladılar ve her seferinde aynı işe yaramaz cevapla karşılaştılar. bir ay oldu,

Elli büyücü almışlardı ama sadece üçü karanlık büyücüydü. Hepsi de hiçbir ışığın dokunmadığı ve hiçbir sesin çıkmadığı zindanlarda tutulmuş, gece gündüz işkence görmüştü. Yine de hiçbiri ona ihtiyacı olan cevapları vermemişti.

Geçerken gözleri hücrelerden birine kaydı. Baş aşağı asılmış bir büyücünün vücudunda bir sürü yara izi ve açık yara vardı. Kırbaç tekrar şakladığında sırtından kan damlıyordu. Büyücünün kükremeleri, vücudu pes etmeden önce birkaç saatten fazla sürmeyecekti. Demir tasmalar

Boyun, bilekler ve ayak bilekleri, hepsinde olduğu gibi onun da büyüsunü işe yaramaz hale getirmişti.

Daemonikai genellikle sabırlı bir hükümdardı. Tek kişinin peşinde koşarken çok kişiyi cezalandırmaktan hiç hoşlanmazdı ama bu *daha önceydi*.

Çaresizdi, dünyaya ve kendisine öfkeliydi. Yeni bir çılgınlığın eşiğinde olan bir erkekti ve *zamanı tükeniyordu*.

Muhafızlar ağır demir kapıları itti ve o dışarı çıktı, kapılar arkasından cınlayarak kapandı. "Yeni gelişmelerden beni haberdar edin."

"Emredersiniz Majesteleri," diye eğildi Yaz.

Hâlâ yeni bir şey yoktu. Kara büyücüyle ilgili bir haber yok. Olayları Zaiper'e bağlayan hiçbir kanıt yoktu. Kahin hâlâ Urai'den uzakta, kendi deyimiyle 'yarım kalmış işlerle' uğraşıyordu. Her şey *durağan* kalmıştı.

Farklı olan tek şey geçen zaman ve giderek kararan kalbiydi.

Kanı kaynıyordu. Yeni yoldaşı Rage de onun yanında yürüyordu.

Daemonikai arenaya girdiğinde herkes ayağa kalktı.

Tezahüratlar ve alkışlar yükseldi, eller hep bir ağızdan çırpıldı, sesler övgüyle yükseldi. Yüksek kürsüye doğru ilerlerken halkı bayraklar salladı, çiçekler rüzgârda dağıldı.

Büyük Hükümdarlar tören kıyafetlerini giymiş, her renk ve arma öğleden sonra güneşinde parlayarak ayaktaıdı. Koltuğuna ulaşan Daemonikai halkıyla yüzleşmek için döndü.

"Urai'nin en yüce vatandaşları," diye gürledi sesi. "Bugün karşınızda bu önemli olayı kutlamak için duruyoruz. İlk Hükümdarınızın," eliyle kısaca kendisini işaret etti. "Ve onun Üçüncü-" Bakışları Vladya'yı buldu, o da kalabalığa kısa bir gülümseme göndermeden önce başıyla onayladı. "-akılsızlıktan kurtulduğumuzu ilan etmek için karşınızda gururla duruyoruz."

Kalabalığın gürültüsü kulakları yırtıyordu. Zafer çılgınlıkları. Yumruklar zaferle havaya kalktı.

Daemonikai sessizlik için elini kaldırmadan önce bir an için onların eğlenmesine izin verdi.

"Bugünün gelmesini siz istediniz ve işte geldi," dedi yumuşak bir sesle. "İçki için, dans edin ve yöneticilerinizin tamamen iyileştiğini bilerek kutlayın, zihinler

bulutsuz. Odak noktamız yalnızca sizlersiniz, halkımız. Zihnimizin gölgesinde deliliğin karanlık düşünceleri olmadan bu krallığı bir sonraki büyüklüğüne taşıyacağız!"

Yalanlar artık çok kolay geliyordu. Onları ikinci doğası haline gelene kadar uygulamıştı. Aldatmayı küçümseyen bir erkek için, bu konuda yetenekli hale gelmişti.

Halkını kandırmakta ustalaşmıştı. Kadınıni kandırmakta.

"Topraklarımız bir kez daha gelişiyor. Kıtık çoktan geçti, ekinlerimiz güçlü bir şekilde büyüyor ve yağmurlar kendiliğinden geliyor." Tören kadehini yukarı kaldırdı. "Hayatımızda yeni bir bölüme. Bir sonraki seviyeye!"

Kükreme alanı salladı. Çelenklerle taçlandırılmış dişiler yapraklar fırlatarak arenayı bir renk ve güzel koku fırtınasına boğdu.

Ve yerlerimize oturmadan önce." Kadehini indirdi. "Üçüncü Hükümdar ve ben, bugün burada bulunmamızın sebebi olan dişilerimize hoş geldiniz demek istiyoruz. Ukrae'den kutsamalarımızla."

Kapılar açıldı ve her iki prenses de arenaya girdi.

Emeriel ve Aekeira kürsüye doğru ilerlerken ıslıl ıslıl gülümsediler. Beş aylık hamileydiler ve her ikisi de hamile kadınlarda sıkça görülen o tuhaf ışıkla parlıyordu. Uzaktan bakıldığında ikiz oldukları anlaşıyordu. Aynı elbiseleri giymişlerdi, sadece renkleri farklıydı, boyları neredeyse aynıydı ama Aekeira biraz daha uzundu. İkisinin de karnı yuvarlaktı ama Emeriel'ininki biraz daha belirgindi.

Kürsüye ulaştıklarında Emeriel doğruca onun kollarına yürüdü.

İnsan pisliği, diye hırladı Ses kafasının içinde. *Onun içine ulaşmak ve küçük olanı özgür bırakmak çok kolay olacaktı.*

Daemonikai onu yarım saniyeliğine daha sıkı tuttu, sonra kendini tutuşunu hafifletmeye zorladı. Kız ona gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı.

Hayır, çok iyi sakladığını düşündüğü o her zamanki hüznün tam oradaydı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu nazikçe. "Göğsün hâlâ acıyor mu?"

"Sadece biraz. Şifacı iksirleri içtiğimden emin oldu, bu yüzden hafifledi."

"Güzel." Elini tuttu, onu yanındaki koltuğa yönlendirdi, Vladya Aekeira için de aynısını yapıyordu.

"Teşekkür ederim," diye iç geçirdi Emeriel usulca, elini karnının şişine koyarak.

Saatler bir tören bulanıklığı içinde geçti.

Şölenler, yeminler ve kutsamalar. Ve tüm bunlar boyunca Daemonikai'nin dikkati asla ondan uzaklaşmadı.

Bakanlarla konuşurken ya da kendisinden iyilik isteyen soyluları kabul ederken bile akli yarı yarıya ondaydı. Onu selamlamak için yaklaşan her soyluya verdiği her gülümsemeyi gördü.

Lord Jakal'a bak, dedi Ses. Gözlerinin onun üzerinde nasıl oyalandığını gör. O daha çiftleşmemiş, hâlâ hayat arkadaşını arıyor. Acaba şimdi ne hayal ediyor...

Daemonikai dişlerini sıktı. Arenanın diğer ucunda Lord Jakal, Emeriel'in elini tutmuş, dudaklarını onun parmak eklemlerine bastırmak için eğilmişti.

O uylukları mı düşünüyor? Beş aydır senin için açılmayan o tatlı kalçaları? Onları beline sarılmış halde hayal ediyor mu?

Daemonikai kilitlenmiş çenesini gevşemeye zorladı. Emeriel ona doğru baktı ve gülümsedi.

O da bu gülümsemeye kusursuz ve pürüzsüz bir gülümsemeyle karşılık verdi. Tekrar Lord Jakal'a döndü ve yumuşak bir sesle konuştu.

Şu güzel kalçalar, diye mırıldandı Ses. Onu alacak ve kadın da ona hoş geldin diyecek. Zihni açık... dişi yarısına ölümüne binmiyor.

Vladya aniden yanında, "Bu düşünceleri uzaklaştır," dedi. "Kazanmalarına izin verme. Sana her ne söylüyorlarsa, doğru değil."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece..." Daemonikai nefes verdi. Yumruklarını ne kadar sıkı sıktığı için ağrıyordu ve parmaklarını teker teker gevşetmeye zorladı. "Bazen gerçekten çok zor oluyor."

"Biliyorum. Bunu ben de yaşadım," dedi Vladya acıyarak.

"Tebrikler, Vladya." Sesi düzdü ama duyguları samimiydi.

Kendisinin aksine Vladya tamamen iyileşmişti. Dört ay boyunca tek bir vahşi olay bile yaşamamıştı. Zihni açıktı, canavarı sakın ve meşguldü, yüzyıllardır olmadığı kadar huzurluydu. Vladya *Ruhbağı*'ndan içmeye başladığından beri her şey gerçekten iyileşmişti.

Daemonikai Emeriel'den beslenmiyordu. Şifacıların da uyardığı gibi, bu onun rahatsızlığına neden oluyordu. Ve beslenebilse bile, şaman bunun onu geçmişte olduğu gibi iyileştirmeyeceğini söylemişti.

"Bu seferki farklı; doğal değil," demişti şaman ona. "Ne yazık ki, sadece o iplikleri ören karanlık büyücü onu geri alabilir."

Vladya kararlı bir şekilde, "Bunlar da geçecek," dedi.

Daemonikai buna inanmıyordu. İnancının eski dostununki kadar güçlü olmasını diliyordu ama geçtiğimiz aylarda umudu neredeyse tükenmişti.

Hiçbir şey.

Dört aydan uzun bir süredir seks arzusunu tatmin edememişti ama dışısı onun hâlâ kan sahibiyle yattığına inanıyordu. Bu inanç yüzünden, gülümsemesi ne kadar parlak olursa olsun ve mavi gözlerinde ne kadar sevgi parlarsa parlarsın, Emeriel'in gözlerinde asla tam olarak gitmeyen bir hüznü vardı.

Bu gece, pek çok gecede olduğu gibi, önce Sina'yı ziyaret etmesi, sonra odasına dönmesi ve uyurken ona sarılması bekleniyordu. Emeriel ne zaman onun uykuya daldığını düşünse, boğuk çığlıklarının dökülmesine izin veriyordu.

Daemonikai'nin bu hamileliği üzücü bir şekilde geçiriyor olması onu son derece incitiyordu ama ne yapacağını bilemediği bir noktaya gelmişlerdi.

Onun başka bir dışıye dokunmadığını bilmiyordu. Vahşi bölümlerin hala geldiğini. Sadece Vladya ve Ottai biliyordu ve Daemonikai'nin aldığı önlemlere sadece onlar yardım etmişti.

Daemonikai işaretleri hissettiğinde, kendi isteğiyle Blackstone'un en derin yeraltı odasına gitti. Orada Vladya onu toksinlerle güçlendirilmiş demir zincirlerle bağladı ve kapıları kilitledi. Fırtına geçene kadar yirmi dört saat boyunca orada kaldı.

Halkının endişelendiği kadarıyla, kralları yeniden bir bütündü. Zihni şafağın ilk ışıkları gibi berraktı. Emeriel'e göre ise deliliği kontrol altındaydı çünkü tüm temel içgüdülerini tatmin ediyordu. Aldatmacaları dikenli bir taç gibi giyiyordu.

İnsanlar ziyafet çekerken, yüksek koltuğundan onu izledi. Meyve bölgesinde sepetine meyve ekledi. Genç bir erkek, hamileliğinden beri pek çok kişinin olduğu gibi onu koruyarak meyveleri almak için aceleyle öne atıldı ve Emeriel minnettarlıkla genç çocuğa gülümsedi.

Daemonikai'nin midesi altüst oldu.

Bu gülümsemenin senin için olması gerekmiyor mu? Neden rastgele bir erkeğe bu kadar özgürce bahşediyor?

Parmaklarını tahtının koluna geçirdi ama yüz ifadesi değişmedi.

İnsan pisliği. Belki de onların kendisini zapt etmesini ve tüm bu uzun, yalnız geceler boyunca senden esirgediği hamilelik kaynaklı arzularını tatmin etmesini istiyordur. Ses komplocu bir hal aldı. Neden erdemli kralı oynamayı bırakıp istediğini almıyorsun? Onu tut ve al. Çığlıklarını duymazdan gel, onurunu unut, kontrolü siktir et ve onun canına oku. Sadece... al. Bunu daha önce de yaptın.

Daemonikai ayağa fırladı ve yürüdü. Masaları geçti. Soylu konukların yanından geçti. Kutlama yapan kalabalığı geçti. Onu takip eden şaşkın bakışları görmezden gelerek.

Kimse onu durdurmadı; kimse cesaret edemedi. Adımları uzundu, öfkesi *Nefes alıyordu.*

Meraklı gözlerin takip edemeyeceği bahçelerin arkasına doğru ilerledi. Orada, gözden uzakta, en yakın duvara sertçe yaslandı ve alnını duvara gömdü.

Hırlayarak ve hırıldayarak, başı tekrar tekrar öne düşerken gürültülü bir şekilde nefes aldı.

Acı, Sesi köreltti ve onu zihninin girintilerine geri götürdü.

Nadiren bu kadar kötüleşirdi ama böyle olduğunda, bu her zaman başka bir vahşi olayın yaklaşmakta olduğunun işaretiydi. Çok yakında.

Beşinci vuruşta bir el onu yakaladı ve başıyla duvarın arasına girdi. "Dur. Dur, Daemon."

Daemonikai kelimeleri zar zor duydu ama onları hissetti. Öfkesinin ve kafatasındaki darbelerin arasında bile Vladya'nın sesindeki acıyı duydu.

Daemonikai gülmeye başladı. Alçak, acı, sert, alnından kan damlıyor, tenine sıcak sıcak vuruyordu.

Bu sefer gerçekten dibe vurdum.

Emeriel pencereden geceye baktı ve böyle gecelerde sık sık yaptığı gibi ayağını yere vurmamaya ya da odanın içinde volta atmamaya kendini zorladı.

Beklememesi gerekirken bekliyordu. Uyuyor olmalıydı. Günün kutlaması onu bitkin düşürmüştü ama Sevgilisinin başka bir kadının kollarında yattığı gecelerde uyku ondan kaçıyordu.

Şimdiye kadar alışmış olmalıydım. Dört ay olmuştu. Artık böyle acımaması gerekirdi.

Yine de acıttı. Yanan bir kılıç gibi kalbinin derinliklerine saplanmış, bükülmüş ve orada bırakılmıştı.

Her şey en iyisi için.

"İyi tarafından bak," dedi sessizliğin içinde. "Artık acı çekmiyor ya da acı içinde değil. Bugün kutlama bile yapıldı. Herkes onun için, delilikten kurtulduğu için tezahürat yaptı."

Karnında bir kıpırtı belirdi.

Göğsündeki ağrı biraz olsun hafifledi ve bir eliyle içinde büyüyen hayatı kucakladı. Son zamanlarda hareketleri hissetmeye başlamıştı.

Küçük, nazik tekmeler, rahmine çarpan kanatların fısıltıları gibi. İlk kez olduğunda sevinçten ağlamış ve Aekeira'ya söylemek için acele etmişti. Kız kardeşi gözyaşlarının arasından gülümsemiş, aynı şeyi kendi içinde hissedeceği anı sabırsızlıkla beklemişti.

Bu genç... birlikte yarattıkları bu güzel hayat, çok az şey yapabiliyorken ona huzur veriyordu. Belki de zamanla her şeyin yeniden yoluna girebileceğine dair bir umut.

Bakışları gökyüzüne ve parıldayan yıldızlara doğru kaydı.

Sina Hanım şu anda onun kulağına tüm sevgisini ve hayranlığını mı fısıldıyor?

Emeriel titrek bir nefes verdi ve bunu düşünmemeye çalıştı.

Denedi.

Muhtemelen ona tüm yetersizliklerini hatırlatıyor. Onun da bir canavarı var. Onun iştahını her şekilde ve biçimde karşılayabilir, senin gibi değil. Seni gerçekten serbest bıraktığında ne hale geldiğine bir bak. Onun verdiklerini alamazsan ne tür bir hayat arkadaşı olabilirsin ki?

Gözlerini kırpmadan önüne bakarken bir damla gözyaşı süzüldü.

Ne tür bir hayat arkadaşı Sevgilisinin dokunuşuna katlanamaz? İşte buradasın, onun dokunuşuna açsın, seni delirtecek kadar açsın, ama o sana bu şekilde yaklaştığında kendini kapatıyorsun.

Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü.

Bedenine girmeye çalıştığında donup kalıyorsun.

Sönüyorsun. Çok yetersizsin.

Yolunuz her kesiştiğinde hanımefendinin size sırıtmasına şaşmamalı. Size attığı o bilmiş ve muzaffer bakış, şu anda ustaca yapılmış bir şakanın en can alıcı noktası olduğunuz içindir.

"Lütfen dur... Sana yalvarıyorum." Taze gözyaşları dökülürken omuzları titredi. "Neden dünya uyurken sen uyanık yatıp kendine böyle zarar veriyorsun? Kendine bunu yapmayı bırak."

Sonra, görme yetisi kayboldu. Sebepsiz yere gelip giden renkler. Başka bir zayıflık. Kontrol edemediği başka bir şey.

Emeriel gecenin karanlığında ne kadar süre orada durup gerçekte görmediği yıldızları izlediğini bilmiyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

DELİLİK VE CEHENNEMDE

DAEMONIKAI VLADYA'YI Blackstone'un eğitim sahasında buldu. Açık avludan gelen çelik sesleri, bağırarak verilen komutlar ve botların donuk gümbürtüsü arasında çınılıyordu.

Vladya onu gördüğünde Yaz'a işaret etti, o da hemen askerlere talimatlar vermeye devam ederek ona doğru yürüdü.

Yüzündeki bir şey Vladya'yı hemen temkinli yaptı. "İyi misin?" "Ne zaman iyi oldum ki?" Daemonikai topuklarının üzerinde döndü ve yürümeye başladı.

"Yine geliyor, yakında. Bu gece."

Vladya her zamanki gibi "*Emin misin?*" diye sormadı. "Yaz'a odayı hazırlamasını söyleyeceğim."

Daemonikai, "Seslerin ardı arkası kesilmiyor," diye söylendi. "Bu seferki daha güçlü olacak."

Vladya durdu. "Daemon."

O da durdu ve eski dostuyla yüzleşmek için döndü. Vladya'nın gözlerindeki acıma hissi hiç de yanıltıcı değildi.

"Buna nasıl katlanıyorsun?" Vladya sonunda alçak bir ses tonuyla sordu. "Kolay olmasa gerek. Hamile kadınının başkalarını yatağa attığına inandığını bilmek, bunun için üzüntüden hasta olmak. Her saat seslere katlanmak. Onların yalanlarını gerçeklerden ayırmak için savaşmak. Onu incitmekten korktuğunuz için her zaman özlemini çektiğiniz çocuğunuzu bırakamamak ve gerçekten tadını çıkaramamak. Salyangoz hızıyla ilerleyen soruşturmalar, Kahin'in Urai'de olmayışı."

Daemonikai hiçbir şey söylemedi. Silah şakırtıları ve havlayan emirler aralarındaki sessizliği doldurdu.

"Bunu daha ne kadar yapabileceğimi bilmiyorum," diye açıkladı çatlak bir sesle. "Her gün sanki bir bıçağın ucunda yürüyormuşum, tamamen düşmeme bir adım kalmış gibi hissediyorum. Dürtü kan ve seksle bitmiyor Vladya, öldürmek ve yok etmek istiyorum. Köylerimden birine at sürmek ve sırf ölüm çılgınlıklarını duymak için orayı yerle bir etmek istiyorum."

Vladya irkilmeden dinledi. Yargılamadan, sadece anlayarak. "Belki de Zaiper haklıydı. Belki de ben her zaman Deli Kral olacağım."

"Zaiper bir piç ve eğer bunun arkasında gerçekten o varsa, onu çivileyeceğiz!" Vladya tısladı.

"Ondan hiç haber var mı? O adam bugünlerde safir değerli taşlardan daha az bulunuyor."

"Yok," diye cevap verdi Vladya acımasızca. "Ne yazık ki müfettişlerimiz kara büyüyle hiçbir bağı bulamadı. Büyücülerle buluştuğuna dair bir görüntü yok, Mysticaria'ya seyahati yok ama araştırmalar devam ediyor. Sorular sorulmaya devam ediyor."

Daemonikai hayal kırıklığını bastırdı. Bunların hiçbiri Vladya'nın suçu değildi. "Hayatımı taşıyan inanılmaz güzel, yufka yürekli bir kadın var Daemonikai sessizce ufka doğru bakarak," dedi. "Yine de tek yapabildiğim mesafemi korumak, çünkü ona yaklaştığımda, sesler ona zarar vermem için çılgık atıyor. Bir an onu korumak için öleceğime yemin ediyorum, sonra onu en yakın yüzeye fırlattığımi, eğdiğimi ve istese de istemese de günlerce onu unutturana kadar becerdiğimi hayal ediyorum."

"Dört aydır seks arzunu tatmin edemediğin için daha da kötüleştiğinin farkındasın." Vladya'nın dudakları inceldi. "Kendini aç bırakıyorsun Daemon. Başının üzerinde Feral olmasa bile, hiçbir Urekai içgüdülerini bu kadar uzun süre aç bırakmamalı. Neden Emeriel'le daha fazla uğraşmıyorsun?"

"O hazır değil."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Vladya karşı çıktı. "Bana aylar önce başlatmayı bıraktığını söylemiştin. Artık denemiyorsan hazır olup olmadığını nereden biliyorsun?"

"Anılar geldiğinde onu tutmak zorunda olan sen değilsin," diye tersledi Daemonikai. "Yaptığın şey için suçluymuş gibi özür dilediğini duyan *sen* değilsin. Günler sonra onun koridorlarda boş bir kabuk gibi yürümesini izlemek zorunda olan sen değilsin."

"Anlıyorum, anlıyorum, ama gerçekten bu anıların sadece yakınlaşma sırasında aklına geldiğini mi düşünüyorsun? Şu anda acı çekmediğine gerçekten inanıyor musun?"

Daemonikai gözlerini kaçırdı.

"Eğer onun iyileşmesini istiyorsan, ilk adımı senin atman gerekiyor. Onu yeniden bir bütün haline getirmek için sana ihtiyacı var. İkinizin de buna ihtiyacı var." Vladya sahada eğitim gören askerlere doğru baktı. "İkiniz için de endişeleniyorum. Onun durumunda, senin tohumunu sık sık alması gerekir. Onu her fırsatta becermeli, vücudunu çocuğunuzun doğumuna hazırlamalısınız, çünkü yakınlık sırasında kurulan bağ doğuma yardımcı olur. O bir Urekai taşıyor, Daemon. Bu çok önemli."

"Haklısın," diye itiraf etti Daemonikai. "Bu geceki bölümden sonra tekrar deneyeceğim. Belki... farklı bir şey yaparım. Belki onu kulübeye götürürüm, orada güzel anılarımız oldu."

"Bu akıllıca bir fikir."

"Bir şeyler olmalı. Bu şekilde devam edemeyiz."

Üzerlerine kısa bir sessizlik çöktü.

Vladya sessizliği bozdu. "Kızgınlık dönemindeki kayıp dişilerle ilgili bir gelişme var."

Daemonikai şu anda bu konuyla pek ilgilenmiyordu ama onu devam etmesi için işaret etti.

"Bir görgü tanığı ortaya çıktı. Söylediğine göre, siyah giyimli adamların gece vakti bir dişiyi evinden sürüklediğini görmüş. Kadın en son o zaman görülmüş," dedi Vladya. "Kadının kokusunun güçlü olduğunu iddia etti - kızgınlık dönemine yaklaştığına inanıyordu."

"Erkeklerden herhangi birini tekrar görürse teşhis edebilir mi?"

"Bir sonraki adımımız bu. Onu getirme emrini çoktan verdim." Vladya Daemonikai'yi dürttü, çenesi hafifçe eğildi. "Bak."

Daemonikai onun görüş alanını takip etti.

Tarlanın karşısında, ekili alanların hemen ötesinde, Emeriel ve Aekeira ortaya çıkmıştı, her biri taze sebzelerle dolu bir el sepeti taşıyordu. Konuşurlarken başları birbirine yakın eğilmişti. Kahkahalar esintiyile ona doğru süzülüyordu, kuş cıvıltıları kadar berrak ve parlak.

Daemonikai'nin sivri kulakları bu sese uyum sağlayınca dikleşti. Onu bu şekilde -gamsız, huzurlu, karnının yuvarlaklığı etrafında dans eden bol bir elbisenin içinde ıslıl ıslıl- izlemek baş ağrısını biraz olsun hafifletti.

"Düşünüyordum da."

Vladya ona yan gözle baktı.

"Eğer bu delilikten kurtulursam ve aramızdaki bağ yeniden kurulmazsa, Emeriel ve ben bağlanma ritüelini gerçekleştireceğiz."

Vladya şaşırarak alay etti. "Öyle mi?"

Gözleri Emeriel'de kaldı. Onu bu şekilde görmekten asla bıkmayacaktı... tamamen kaygısız ve mutlu. Onun için bu mutluluğu sonsuza dek yakalamak için her şeyi yapardı.

"Eğer artık *Ruhbağı* değilsek, o zaman onu kendime bağlayacağım. Ukrae zalim şakaların ustası olabilir ama onun gitmesine izin vereceğimi düşünüyorsa aptalın teki. Bağ olsun ya da olmasın, o benim."

O gece Vladya arkadaşını dar pencereden, kalın parmaklıklı camın arkasından izledi. Odanın içinde Daemonikai kükreyip duruyordu, sarı gözleri çileden çıkmıştı.

Çırpınıyor, çıplak göğsünü ter basıyor, kasları geriliyordu. Çılgınca dövüştü, ancak ağır tahkimatlı hapishane hiçbir sesin kaçamamasını sağladı. Dilini tekrar tekrar ısırdığı dişleri kendi kanıyla kızarmıştı.

Vladya'nın elleri yumruk oldu. Görünürde hiçbir rahatlama olmadan bu ıstırabı izlemekten nefret ediyordu. Gecenin uzun, karanlık saatleri boyunca, gücü tükenene ve içi boşalana kadar bitmek bilmeyen bir şehvetle acı çekiyordu. Çılgınlık sona erene kadar.

Böyle gecelerde Vladya nadiren uyku bulurdu. Diğerleri Daemonikai'nin savaştığı iblisi ya da onu yok etmeye ne kadar yakın olduğunu asla tam olarak anlayamazdı ama Vladya anlamıştı.

Oynadıkları ateşin kontrol altına alabileceklerinden daha sıcak yanmaya başladığını biliyordu.

Her bölüm bir öncekinden daha kötüydü. Daemonikai her seferinde daha dengesiz ve vahşi oluyordu. Yine de, her zaman sabit olan küçük bir teselli vardı.

Çılgınlık ne kadar şiddetli olursa olsun, nöbetler hiçbir zaman yirmi dört saatten uzun sürmemişti. Yere yığılır, uyur, sonra bitkin ama akli başında bir şekilde uyanırdı. Yirmi dört saat her zaman sınırdı.

Ta ki şimdiye kadar.

Bu kez, yirmi dört otuz altıya dönüştü, Daemonikai vahşileşmeye devam etti. Kırk sekize.

Sonra yetmiş ikiye.

Üç dayanılmaz gün ve Urai'nin büyük kralı hâlâ zincirliydi, hâlâ kayıptı.

Dördüncü gün pencerenin arkasında durmuş, bir köşede sessizce oturan, tetikte ama bitkin, gözleri hâlâ tanımadığı canavarı izlerken Vladya'nın içini soğuk bir korku kapladı.

Artık tamamen vahşileşmiş miydi? Onu bir kez daha deliliğe mi kurban verdik ve bu kez dönüşü yok mu?

Emeriel göğsünde hamileliğinin ağırlığıyla ilgisi olmayan bir yükte uyandı. Sırtının alt kısmındaki ağrıyı dindirmek için gerindi ve iç çekti. Beş aylıkken vücudu gerginliği ciddi şekilde hissetmeye başlamıştı. Yine de bu sabah onu rahatsız eden vücudu değildi.

İçinde kötü bir his vardı.

Sabah geçti, hizmetçiler yıkanmasına ve giyinmesine yardım etmek için geldiler, ama bu his geçmedi. Kendi kendine bunun bir şey olmadığını söyledi. Daemonikai'nin gecikmesi alışılmadık bir durum değildi. Görevleri genellikle beklenenden daha uzun sürerdi.

Ama bu his onu terk etmedi.

Dikkatini dağıtmaya çalıştı. Kütüphanede kitap okuyor, bahçeyle ilgileniyor, tarlalarda dolaşıyordu. Aekeira ile geçirdiği zaman bile çok az rahatlama getirdi. Sonunda tamamen pes etti ve Büyük Lord Vladya ile yüzleşmek için Blackstone'a doğru yola çıktı.

Çalışma odasının kapısını çalmadan önce kısa bir süre tereddüt etti. "İçeri gel," dedi derin ve tanıdık bir ses.

Emeriel içeri girdiğinde büyük lordu masasının arkasında, gözlerini elindeki parşömene dikmiş bir halde buldu. Onu gördüğünde kaşlarındaki çatıklık hafifçe hafifledi.

"Emeriel." Parşömeni bir kenara bırakıp usulca ayağa kalktı. "Lütfen, içeri gelin."

Ona doğru ilerledi ve kendini minderlerden birine bırakırken onu sabitledi.

Kadın hafifçe kızardı. "Teşekkür ederim lordum." "Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet, her şey yolunda. Sadece..." Boğazını temizledi ve elini karnına gerilmiş kumaşın üzerinde gezdirdi. "Daemon'dan günlerdir haber alamıyorum. Ben... endişeliyim."

"Endişelenmene gerek yok," dedi bir süre durakladıktan sonra. "Onun görevlerinin nasıl olduğunu biliyorsun. Onu Hisar'dan ilk kez uzun süre uzak tutmuyorlar, endişelenecek bir şey yok."

"Biliyorum, kendime sürekli bunu söylüyorum." Kıpırdandı. "Sadece... bana bunun kısa bir yolculuk olacağını söyledi. Bir gün, belki iki gün. Ve gecikmeler olduğunda, genellikle haber gönderir. Her zaman değil ama yeterince sık." Sesi alçaldı. "İçimde kötü bir his var." Başını kaldırıp ona baktı. "İyi olduğuna eminim. Ben sadece... Ondan haber almalıyım."

Lord Vladya'nın gözleri düştü, omuzları hafifçe gerildi.

Bu çok küçük bir tepkiydi ama Emeriel uzun zamandır onun yanında en küçük hareketlerin bile çok şey ifade ettiğini öğrenmişti.

Biraz daha dik oturdu. "Bir şey biliyorsun, değil mi?"

Göz göze gelene kadar onun önünde çömeldi. "Sadece biraz gecikti. Yakında ondan haber alacaksın. Bunun seni endişelendirmesine izin verme. O iyi." Kadın onu daha fazla sıkıştırıramadan kapı açıldı. "Bu vahşi olay hâlâ devam ettiği için gerçekten endişeliyim. Daemon-" Lord Ottai durdu. Kısacası, onu görünce. Gözlerinde alarm parladı.

Emeriel ona baktı, zihni az önce duyduğu kelimeleri kavradı. "Vahşi bölüm mü?" Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Hangi vahşi olay?"

Dördüncü Hükümdar'ın beti benzi attı, gözleri çaresizce yardım istemek için Lord Vladya'ya kaydı.

Lord Vladya'nın bakışları öldürmeye yetecek kadar keskindi.

Lord Ottai, annesinin cüzdanından para aşırırken yakalanmış bir çocuk gibi kızardı.

"*Demek istediğim*," diye geveledi, "Daemonikai'nin ziyaret ettiği vahşi erkek hâlâ... şey, nöbetinden çıkması beklenenden daha uzun sürüyor, bu yüzden Büyük Kral gecikti."

Emeriel'in kaşları daha da çatıldı. "Büyük Kral edindiğimiz yeni toprakları denetlemek için Kristal Sular'a gitti."

"Elbette, elbette." Lord Ottai başını çok hızlı salladı. "Demek istediğim... dönüş yolunda yabani bir erkeği kontrol etmek için durdu. Ve... ve... bu yüzden henüz dönmedi."

Sessizlik garipti.

Rahatsız dördüncü hükümdar bu boşluğu doldurmak zorunda hissetti. "Demek istediğim, o, um-Vladya," diye tısladı ağzının kenarından. "Bana yardım et!"

"*Yardım etmek...?*" Emeriel ayağa kalktı, kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Ottai'yi dinleme," dedi Vladya sıkılmış dişlerinin arasından ve ayağa kalktı. Lord Ottai'ye ölümcül bir bakış daha fırlattı. "Onun nasıl biri olduğunu bilirsin; bazı günler Morina onu aşırı besliyormuş gibi davranır, diğer günler ise görevlerinden dolayı mantıklı düşünemeyecek kadar bunalır."

"Vladya haklı," diye onayladı Lord Ottai. "Dün gece yeterince uyuyamadım."

"Hayır." Emeriel başını salladı, gerçi boynunda çok hafif hissediyordu. "Ters giden bir şeyler var. *Hissediyorum.*"

Paniğini uzak tutmaya çalıştı. Kalbinin vahşi gümbürtüsünü hafifletmek için bir elini göğsüne bastırdı ama işe yaramıyordu. "Bağımız uykuda olabilir ama ben *biliyorum!* Bana neler olduğunu anlat. *Şimdi.*"

Ottai çoktan başını sallamaya başlamıştı, ellerini onun sözlerini savuşturmak için kaldırmıştı. "Hiçbir şey. Hiçbir şey-"

"Bir şey saklıyorsun!" diye bağırdı, dönüp geri çekildi, hâlâ göğsünü ovuşturuyordu. Nefes almakta zorlanıyordu. "Söyle bana... söyle *bana!*"

Bacakları zayıfladıkça çalışma yüzüyordu.

Düşmeden önce güçlü kollar onu yakaladı.

"Emeriel. Emeriel!" Lord Vladya'nın sesi arkasındaydı ve telaşlıydı. "Beni duyabiliyor musun?"

Hareket vardı, ağırlık kayıyordu. Onun kendisini dik tuttuğunu belli belirsiz fark etti.

"Ne yaptığına bir bak. Sana kaç kere kapıdan konuşmamamı söyledim? Bir yere giriyorsun ve etrafın temiz olduğundan emin oluyorsun!"

"Gerçekten çok *üzgünüm!* Onun burada olacağını nereden bilebilirdim ki?!" Lord Ottai'nin sesi gergin ve savunmacıydı.

Başka bir çift el onu karşı taraftan destekledi. Emeriel destek için minnettar kalarak ellere doğru eğildi. Kulakları hâlâ hafifçe çınlıyor, görüşü hâlâ bulanıktı.

Keskin bir tokat sesi duyuldu ve Ottai bağırdı.

"Bırakın onu. Onu ben alacağım," diye azarladı Lord Vladya.

Kaldırılmıştı. Lord Vladya'nın göğsüne sıkıca yaslanmıştı, başı arkaya düşmüştü, yere indirilmeden önce tavanı görebiliyordu

minderler. Dünya biraz duruldu.

Üçüncü hükümdarın yüzü onunkinin üzerinde geziniyordu. "Hey. Bana bak." Ağırlaşmış gözlerini zorla onunkilere dikti. Odadaki yüksek sesli, hırıltılı nefesler...

bunlar onun muydu?

"Aferin kızım," sesi yumuşadı. "Beni duyabiliyor musun?" Kız belli belirsiz bir baş sallama hareketi yaptı.

"Güzel. Burada neyle uğraştığım hakkında hiçbir fikrim yok. Bana yardım edeceksin, değil mi? Bir şeyler ters giderse Daemonikai bizi öldürür." Vladya içini çekti.

Lord Ottai paniklemiş bir sesle, "Feromonlarını buradan hissedebiliyorum," diye ekledi. "Lütfen, ha? Bize yardım edin."

"Nefes... almam... gerekiyor..." Emeriel'in nefesi kesildi. "Nefes almak mı?" Lord Ottai şaşkınlıkla yankılandı.

Lord Vladya onu kenara itti. "İşte. Benimle nefes al," dedi ona. "İçeri. Dışarı. Haydi. Uzun nefesler. Derin. Hadi, genç adam. Bunu yapabilirsin."

Emeriel denedi. Onun nefes alış veriş ritmini takip etti. Yavaş, derin nefesler alıyor, havayı ciğerlerinde tutuyor, sonra düzenli bir şekilde bırakıyordu. Adamın sesi sakindi, bu yüzden ona sarıldı.

"Oh! *Bu* tür bir nefes alma!" Lord Ottai ileri atılarak haykırdı. "Elbette! Bunu yapabilirim."

O da katıldı. Nefesleri çok hızlı ve sığdı, ritmi tamamen bozdu. O kadar gülünçtü ki, o kadar *Lord Ottai*'ydi ki, Emeriel boğuk bir kahkaha attı. "Yanlış yapıyorsun."

Büyük lord gözlerini kırptırdı. "Öyle mi?"

"Yapıyorsun." Bir nefes daha çekerken hâlâ gülümsüyordu ve bu daha kolay geldi. Göğsü gevşedi, ciğerleri açıldı ve ezici ağırlığı serbest bıraktı.

"Daha iyi misin?" Lord Vladya endişeyle sordu. "Evet, teşekkür ederim."

Sertçe başını salladı, ama rahatlaması ağzının etrafındaki çizgileri yumuşattı. Birlikte oturmasına yardım ettiler. Lord Ottai garip bir şekilde bir kenarda duruyordu, elleri kızın yakalanmaya ihtiyacı olması durumunda hazırды.

Emeriel bir an için kendini hafıflemiş hissetti. Krallığın en güçlü iki erkeğinin etrafını sarması ve her ikisinin de onun üzerine titremesi tuhaf bir şeydi.

Çoğu zaman, sürekli ilgi sinirlerini bozuyordu - kalabalık, şımartılmış, paramparça olacakmış gibi davranılıyordu. Ama böyle anlarda... Kendini

bakıldı. Korundu.

Ta ki en başta *neden* paniklediğini hatırlayana kadar. Hafiflik kayboldu.

"Lütfen bana neler olduğunu anlatın," diye yalvardı Lord Vladya'ya. "Bana yalan söylemeyin. Bilmem gerekiyor."

Yirmi Yedinci Bölüm

KÖTÜ HIS

LORD VLADYA VE LORD OTTAI bakıştılar, aralarında sessiz bir mesaj geçti.

Vladya sonunda, "Size göstermeyi tercih ederim," dedi, yüzü soğukkanlıydı.

Onu çalışma odasından çıkardı. Kraliyet Konutu'nun içinden geçtiler ve yollarına devam ettiler. Blackstone'un kalbinin derinliklerine, tanıdık salonların ötesine ve çok az kişinin girmeye cesaret edebildiği ıssız koridorlara doğru ilerlediler.

Emeriel'in kafası iyice karışmıştı. Dehşeti giderek artıyordu. *Neden buradayız? Bunun sevgilimle ne ilgisi var?*

Yerden tavana kadar uzanan devasa bir demir kapıya ulaştılar. Vladya cebinden ağır bir anahtar çıkardı ve devasa kilide yerleştirdi. Tamburlar gıcırdayarak yerine oturdu ve kapı gıcırdayarak açıldı, kalın, demirle güçlendirilmiş kapılarla kaplı loş bir koridor ortaya çıktı.

Lord Vladya'nın durduğu yere kadar yürüdüler. "İşte geldik." Etrafına bakındı. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. "Burası mı? Ne-"

Sonra onu duydu.

Bir acı hırıltısı. Zayıf ama son derece tanıdık. *Korkutucu derecede tanıdık.*

"Hayır, bu olamaz..." Bir adım geri çekildi.

Vladya önlerindeki kapıda bulunan küçük, parmaklıklılı bir pencereyi kaydırarak açtı. "Bak."

Yüzündeki kan çekildi. Hareket etmedi.

Daemon'unun acısının daha fazla sesi ona ulaştı ve onu biraz daha içten içe öldürdü. Emeriel inledi. Sanki biri göğsüne uzanmış gibiydi,

kalbini kavradı ve söküp çıkardı.

"Hayır. Hayır..." Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum. Neden o-
Bu nasıl oluyor?!"

Lord Vladya, "Genellikle nöbetler bir gün sonra kesilir," dedi.

Kadının gözleri yaşardı. "Üç gündür böyle mi?" Lord Ottai
ciddiyetle başını salladı.

"Ama... Ama o... içgüdülerini tatmin ediyor." Gözlerini öfkeyle kırıştırdı.

"Kan tutkusu, seks tutkusu değil," diye cevap verdi Lord Vladya.

"Daemonikai

Sinai'yle ya da başka bir kadınla yatmaz."

Emeriel telaşla, "Hayır, anlamıyorsunuz," diye ısrar etti. "Bir anlaşmamız
vardı. Onun..." Sertçe yutkundu. "O... onunla birlikte *olacaktı*."

"Bir kriz geçirmesini ya da daha kötüsü kendini deliliğe kaptırmasını
istemediniz, bu yüzden her iki ihtiyacını da kan sahibiyle karşılaşmasına karar
verdiniz. Bu doğru mu?" dedi Lord Vladya.

Emeriel utancını ve umutsuzluğunu bir kenara iterek başını salladı.
"Gördüğünüz gibi, onun burada olmaması gerekiyor. Anlamıyorum." Tekrar
geri adım attı, duvarlar içine kapanmaya başlamıştı. "Bunların hiçbirisi mantıklı
değil. Birkaç gece önce bile, o..."

Vladya onun gözlerini tutarak, "O yapmadı," dedi. "Denedi ama kendini
buna veremedi Emeriel. Erkeğin aylardır bir dişiyle yatmadı."

Bir kez daha nefes alamadı. Bir an için başka bir kriz geçirdiğini sandı.
Ama sonra titreyen bir nefesle serbest kaldı.

Dört aydan fazla bir süre boyunca ondan böyle bir acıyı saklayarak
katlandığı şey için dehşet hissetmek yerine... hissettiği ilk şeyin *rahatlama*
olması onun hakkında ne söylüyordu?

Nasıl korkunç bir insandı ki *umut, mutluluk, rahatlama* göğsünde dans
ediyordu?

Gözyaşları daha sert akmaya başladı, duvara yaslanırken durmaksızın
düşüyordu. "Ben korkunç bir eşim. Hepsi benim suçum."

"Hey." Lord Ottai onun önüne geçti, her zamanki neşesi gitmişti. Her
haliyle Büyük Lord gibi görünüyordu. "Bana bak. Beni duyuyor musun?
Bunun için asla kendini suçlama."

"Anlamıyorsun," diye boğuldu. "Bende bir sorun var. Kırıldım, içimde bir
yerlerde yırtık bir oyuncak bebek gibi. O geceden beri... Onu istiyorum. Onu o
kadar çok *istiyorum* ki... ama yine de yapamıyorum-"

söylemeye cesaret edemedi. Düşündüğünden daha fazla canı yanmıştı. "Ben... o denediğinde buna dayanamıyorum. Sanki her seferinde paramparça oluyorum."

Lord Ottai onu omuzlarından tuttu. "Vladya ve ben o gece oradaydık, hatırladın mı? Olanların her anını yaşadık ve bazen hâlâ çılgınlıklarını duyuyorum. " Başparmağı kızın yanağındaki bir damla gözyaşını sildi. "Uzun hayatım boyunca pek çok dehşet yaşamış olan *ben* unutamıyorsam... sen nasıl unutabilirsin?"

Emeriel bakışlarını indirdi ve sessizce burnunu çekti.

"Sen kırık *değilsin*. Senin *hiçbir* sorunun yok." Devam etmeden önce Emeriel'in gözleri tekrar onunkileri bulana kadar bekledi. "Sen tanıdığım en güçlü varlıklardan birisin. Pek çok dişimizin toplamından daha güçlüsün. Başkalarının yapmaya çalışırken parçalandığı şeyleri yaptın, başkalarının yürümek için öldüğü yollarda yürüdün." Elleri onun omuzlarını sıktı. "Sen, Emeriel Galilea Evenstone, imkânsızlıkları mümkün kıldın. Kendine bakıp da nasıl daha azını görebilirsin?"

Dudakları titredi. Bu sözleri duymaya bu kadar ihtiyacı olmasından nefret ediyordu, bu sözlerle sarılmaktan nefret ediyordu... ama yine de kendine engel olamıyordu. "Gerçekten de bende bir sorun olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Düşünmüyorum. Vladya da öyle."

Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş halde duran Büyük Lord'a baktılar. O da kararlı bir şekilde başını salladı.

Lord Ottai tekrar ona döndü. "Ya Daemonikai?" Belli belirsiz bir of çekti. "Herkes onun sana Ukrae'nin yonttuğu en değerli şeymişsin gibi baktığını görüyor. O erkek seni onlarla dolu bir gökyüzündeki en parlak yıldız olarak görüyor."

İçinde bir şey çözüldü.

"Benden bir yıldız olarak bahsediyor," diye itiraf etti, yanakları hafifçe renklendi. Dördüncü hükümdar kıkırdadı. "Eminim öyledir."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve kalan gözyaşlarını sildi. Kendini hafiflemiş hissetti.

Sonra bakışları demir kapıya kaydı. O küçük delikten bakamıyordu. Daemonikai'nin acısını duymak bile kalbine bir kıymık saplamak için yeterliydi; bunu görmek onu tamamen paramparça edebilirdi.

"Onun için ne yapabiliriz? Onun böyle acı çektiğini görmek kalbimi kırıyor."

Lord Vladya konuştu. "Ne zaman dışarı çıkmayı planlıyorsun? Yeterince kulak misafiri olmadınız mı?"

Emeriel irkildi. "Kiminle konuşuyorsun?"

Taş kemerin arkasından bir figür öne çıktı, utangaç görünüyordu. Metres Sinai.

Emeriel'in çenesi düştü.

"Burada ne arıyorsun, etrafı mı gözetliyorsun?" Vladya hırladı, sesi buz gibiydi. "Gerçekten kokunuzu almayacağımızı mı sanıyorsunuz?"

Ottai kuru bir sesle, "Koku bastırıcılarınız için yeni bir tedarikçi bulmanız gerekiyor," diye ekledi. "Kötü bir iş çıkarmışlar."

Sinai gergin bir kahkaha attı. "Gizlice girdiğim için özür dilerim. Blackstone'daydım ve üçünüzün nereye gittiğinizi gördüm. Merakıma engel olamadım." Sonra omurgasını dikleştirdi ve Emeriel'in daha önce pek çok kez gördüğü o soğuk güvene büründü. "Endişelenecek bir şey yok, tüm bunlardan aylardır haberim var. Onu ve sözde sevgilisini besleyen bendim, unuttun mu?"

Üçüncü Hükümdar'ın ifadesi yumuşamadı. "Bu kapıların ardında kalmanıza izin vermemin tek nedeni de bu. Ama kanunlarımızı biliyorsunuz. Özel konularda casusluk yapmak cezalandırılabilir bir suçtur."

"Seni zindana geri götürmeliyim," diye tersledi Ottai, o da öfkeliydi.

"Bunu yapmayacaksınız Dördüncü Hükümdar," dedi yumuşak bir sesle. "Ben yardım teklif ederken olmaz."

Ottai Emeriel'in omuzlarını bıraktı ve ona doğru döndü. "Nasıl bir yardım önerebilirsiniz?"

Sinai cevap vermeden önce Vladya, "Onu şimdi kanla besleyemezsin," dedi. "Seni parça parça eder ve Daemonikai'nin vicdanının da buna ihtiyacı yok."

Sinai başını öne eğdi. "Onu beslemekten daha fazlasını yapmayı planlıyorum," dedi soğukkanlılıkla. "Kanla beslemek onu bu durumdan kurtarmayacak. *Birisi* gerçek bir meydan okuma karşısında korkak davrandığı için şu anda seks arzusu açlık çekiyor." Kaşları Emeriel'e doğru kalktı. "Isı bir kez yükseltildi. Bilin bakalım kim kuyruğunu kısıtıp kaçtı?"

Emeriel'in öfkesi alevlendi. Aralarındaki mesafeyi kapatarak çenesini kaldırdı ve diğer dişinin gözleriyle irkilmeden karşılaştı. "Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir konuda bu kadar dikkatsizce konuşma."

Hanımfendi güldü. "Şeytanımın seni serbest bıraktığını biliyorum ve seni mahvetti."

"Yeter." Lord Vladya a r a l a r ı n a girerek emretti. "Bu bir Bizim türümüzün nasıl serbest kaldığını biliyorsun. İnsan bunun için asla akılsız değildir." O

bir adım daha yaklaşıarak hanımefendiyi sıkıştırdı. "Emeriel'i dilinle kesmeye çalışmayı bırak... yoksa ben keserim."

Sina Hanım'ın yüzü soldu, cesareti kırıldı. "Özür dilerim. Bu... kötü bir konuşmaydı." Boğazını temizleyerek kendini toparladı. "Her neyse, eğer izin verirseniz, canavara hizmet etmek istiyorum."

"Çok tehlikeli," diye tersledi Lord Vladya hemen.

"Beni hafife alıyorsunuz." Çenesini kaldırdı. "Ben Urekai'yim, küçük, zarif bir insan değil."

"Seni kibirli aptal. Egonu bir kenara bırak ve sadece bir an için *düşün*."

"Ve unutuyorsun," diye ekledi Ottai kesin bir ifadeyle. "Binlerce yıl boyunca *binlerce* Urekai vahşi hayvanların elinde can verdi ve sayısız *dişi* de onların altında can verdi. Kendini bu kaderin dışında sanma."

"Öyleyim. Ben onun kan ev sahibiyim, aramızda bir bağ var. *Aktif bir bağ*," diye Emeriel'i iğneledi. "Eğer kaderin şirret oyunları olmasaydı, o benim olurdu. *Benim!*"

Emeriel *gülümsedi*. "Ama o senin değil ve asla da olmayacak."

Hanım homurdandı. "Göreceğiz." Tekrar Lord Vladya'ya döndü. "Bana ihtiyacınız var. İnsanın yapamadığını ben yapabilirim. Üç gün oldu bile. Bana ihtiyacınız var ve bunu biliyorsunuz. Beni içeri gönderin."

Büyük Lord Vladya Emeriel'e baktı ve ondan izin istedi.

Gerçek şu ki, hanımının içeri girmesini istiyordu. İnadından değil - Emeriel kendini o kadına rakip olarak görmeyi reddediyordu ama Daemonikai'nin uçurumun kenarından dönmesini diliyordu. Hanımefendinin o eşikten geçmesi gerekiyorsa, öyle olsun.

Ciddi bir şekilde başını salladı.

Lord Ottai sıkıntılı görünüyordu ama başını eğerek onayladı.

Vladya başını bir kez daha Hanım'a doğru çevirdi. "Bundan hoşlanmadım. Buna izin versek bile, bir koruma önlemi olmalı, çok ileri giderse haber vermeliyiz. Ama o oda çok iyi tahkim edilmiş. Kapı kilitlendikten ve pencere kapatıldıktan sonra hiçbir ses dışarı çıkamaz."

"Sorun değil," diye sırtıttı Metres, kendini beğenmiş bir tavırla. "Benim ihtiyacım yok. Ben ilk mini-ateşinde acı çeken, *annesinin* elini tutmasına ihtiyaç duyan bir genç değilim."

Vladya'nın kaşları daha da çatıldı. "O kapıdan içeri adımını attığın anda üzerine atlayacaktır. Emin misin?"

"Ben."

Cüppesinin içinden anahtarı çıkaran Üçüncü Hükümdar ağır kapının kilidini açtı. Sina, içeri adım atmadan önce Emeriel'e son bir zafer sırtışı hediye etti. Kapı arkasından kapandı.

Emeriel o gece çok az uyudu.

Beceriksizce de olsa bir o yana bir bu yana dönüp durdu. Gözlerini ne kadar sıkı kapatırsa kapatsın ve zihnini ne kadar temizlerse temizlesin uyku onu reddetti.

Sabahın ilk ışıklarıyla kalkmış, giyinmiş ve Blackstone'a doğru yola çıkmıştı.

Yaz ona Majesteleri'nin Aekeira'nın odasında olduğunu haber verdi ve o da oraya gitti. Orada bekledi, parmakları elbisesinin kıvrımlarında düğümlenmiş bir halde volta atıyordu.

Sonunda kapı açıldı ve Büyük Lord Vladya çıktı, cüppesini aceleyle giymiş, saçları uykudan dağılmıştı.

"Aekeira?" diye sordu hemen.

"Uyuyor," diye cevapladı Vladya ve onu koridorda ilerletti.

Kapalı koridora ulaştıklarında Lord Ottai zaten bekliyordu. Kapıya geldiklerinde Vladya ona döndü.

"Eğer işler *kötüye* giderse, Ottai seni buradan götürecektir. Bunu görmene gerek yok."

Emeriel başıyla onayladı.

Lord Vladya öne çıktı ve pencereyi açtı. Hafifçe irkildi ve pencereyi kapattı.

Lord Ottai'ye baktı ve ona keskin, sözsüz bir baş selamı verdi.

Dördüncü Hükümdar onun yanına geldi ve omzundan tutarak onu uzaklaştırdı. Emeriel karşı koymadı, onu çıkışa ve balkona kadar takip etti.

Ama yapmaması gereken bir şey yaptı. Arkasına baktı.

Emeriel, Vladya'nın *arkasından kan izleri bırakarak* ters yönde yürüdüğünü gördü.

"Aman Tanrım..." Eli ağzına gitti.

Güçlü bir el gözlerini kapattı. "Bakma," dedi Lord Ottai, onu ileriye doğru yönlendirerek. "Gel."

Ancak balkona ulaştıklarında tekrar görmesine izin verdi. Emeriel bütün geceyi, o odada bulduğu her ne olursa olsun, bir daha göremeyeceğini söyleyerek geçirmişti.

onu etkilemeyecekti. Hanımefendi riskleri biliyordu ve bunu kendi başına getirmişti. Yine de şimdi kalbi kurşun gibi ağır hissediyordu.

"O... öldü mü?"

"Bunun seni rahatsız etmesine izin verme. Sinai, Urekai'dir. Neyin içine girdiğini biliyordu, seçimini yaptı." Lord Ottai'nin sesi öfkeliydi.

Emeriel yutkundu. "Biliyorum ama o öldü mü?"

"Bilmiyorum ama durumu çok kötü. Canavar onu fena halde parçalamış."

Rüzgârdaki martıların uzaktan gelen çığlıkları sessizliği doldurdu.

Dördüncü hükümdarın kulakları kıpırdadı. "Vladya beni çağırıyor." Topuklarının üzerinde döndü. "Burada bekle."

Emeriel belli belirsiz başını salladı, onun gözden kayboluşunu izledi ve sonra yalnız kaldı.

Gözlerini ufka dikmiş, sabah ışığının toprağın üzerinde uzanışını izliyordu. *Bu ne zaman sona erecekti? Bu kâbus sona ermeden önce daha ne kadar kan dökülecekti?*

Korkunç sonuçlara rağmen rahatlamış hissetmesi onun hakkında ne söylüyordu? Hanımefendi için endişelenmek yerine, sonunda Daemon'unun iyi olacağını bilerek rahat bir nefes alabilir miydi?

"Ben korkunç bir insanım." Burnunu çekerek gözyaşlarını sildi ve karnına baktı. "Baban çok şey yaşıyor. Lütfen küçüğüm, onun için güçlü olalım." Parmakları şişliğin üzerinde gezindi. "Bunun sorumlusunun kim olduğunu öğrenirse, bunun bedelini ağır ödeyeceklerini bilerek rahatlayalım."

Bir hafta sonra.

Büyük Kral Daemonikai yürürken, "Görgü tanığı sonunda o gece gördüğü askerleri teşhis etti," dedi. "İkinci Hükümdar'ın kızgınlık dönemindeki genç kadınların kaçırılması olayına karıştığı doğrulandı. Şimdi nedenini belirleyelim."

"Belki de bir varis arıyordur," dedi Vladya onun yanında adım adım ilerlerken. "Ne kadar saçma olursa olsun, aklıma gelen tek sebep bu. Erkek bin yıldır ne eşine ne de çocuğuna ilgi gösterdi."

"Çeşitliliğe olan sevgisiyle övünmekten asla vazgeçmeyen bir erkek, yine de bunu yaptı. Sebebini bilmeyebiliriz ama yakalandığında bize mutlaka söyleyecektir." Daemonikai'nin sesi soğuktu ve adımlarını bozmadı. "Bu

görgü tanığının mahkeme önünde durması ve tüm bunları tekrar etmesi gerekecektir. Pek çok kişi özel hayatında cesurca konuşur, ancak mahkemeye çağrıldıklarında cesaretleri genellikle kırılır... ve ifadeleri değişir. Bunu riske atamayız. Erkek festivalden sonra benimle buluşmak için hazırlansın. Önümde durmasını, ifadesinin her kelimesini tekrarlarken gözlerimin içine bakmasını istiyorum."

Vladya'nın kuru kıkırdaması onu takip etti. "Eğer korkudan bayılmazsa. Ya da daha kötüsü, konuşmaya cesaret ettiği için cezalandırılacağını düşünerek iddiasını geri çekmezse. En iyisi ben halledeyim."

Daemonikai kaşlarını kaldırdı. "Senin yanında daha rahat olacağını düşünmen büyük cesaret."

"Hey! Masalları duymadın mı?" Vladya kıkırdadı. "Halkımız, hayatım mükemmelleştiğinden beri 'yumuşadığımı' söylüyor. Ve bir kez olsun yanılmıyorlar. Şuna bakın..." Dişlerini göstererek genişçe sıırttı.

Daemonikai düz bir şekilde ona baktı. "Bu rahatsız edici, bunu yapma." Ama Vladya köşeyi dönerlerken bile kurt gibi sıırtmaya devam etti. "Tuhaf görünüyorsun, şunu yapmayı kes."

Vladya tısladı. "Siz sadece yaşlı bir huysuzsunuz, Majesteleri."

"Ottai ikimizden de daha iyi durumda. Halk ona 'hükümdarlar arasındaki güneş ışığı' diyor, aramızdaki en cana yakın kişi olarak görüyorlar."

"Çok acımasızsın," diye takıldı Vladya. "Ben son derece cana yakınım."

"Aekeira'nın sende yaptığı işi onayladığımdan emin değilim." Daemonikai ona şüpheli bir yan bakış attı. "Asık suratlı Vladya nereye gitti? Kızgın, acı karga?"

Vladya'nın kahkahası boş koridorda çınladı.

Onun böyle güldüğünü duymak güzeldi ama yine de gerçeküstü hissettirdiği kesindi.

Büyük kapılar önlerinde açılırken Vladya hâlâ kıkırdamaya devam ediyordu. Onu gören derebeyleri bile şaşkınlıklarını yüzlerine yansıtmışlardı.

Bu Aybilge Festivali'ydi. Bu gece, gelecek dolunayları kutsaması ve türlerini güçlendirmesi için yarım aya adaklar sunacaklar, onun iyiliğini isteyeceklerdi.

Tüm klanlar oradaydı: Doğu, Batı, Kuzey ve Güney'in liderleri tek bir çatı altında toplanmıştı. Ravenshadow'daki en büyük etkinlik salonlarından biri ağzına kadar doluydu.

Şifacı gergin ve beceriksizdi. Ayrıca Zaiper'in sabrını da sınıyordu.

"Bana kararı söyle," diye çıkıştı Büyük Lord Zaiper kapının eşiğinde, Razarr omzunda, karşısındaki titreyen erkeğe bakarak.

"O... o... o da hamile değil, Majesteleri," diye kekeledi şifacı, yüzü korkudan solmuştu.

Zaiper o kadar sinirlenmişti ki, şifacıya doğru tepindi. "Ya da belki de ne yaptığını bilmeyen sensindir!" diye kükredi, pençelerini çıkardı. "Seni çıplak ellerimle parçalara ayıracağım."

Razarr anında hareket ederek onun yolunu kesti. "Sakin olun, Majesteleri. Unutmayın, ona hâlâ ihtiyacınız var."

Zaiper Razarr'ın suratına sertçe vurdu, ses gizli yeraltı kulübesinde bir kırbaç gibi şakladı.

"Ne cüretle yoluma çıkarsın?" diye tısladı.

Razarr irkilmedi, Zaiper'in pençelerinin yanağını tırmaladığı yerden kan fışkırıyordu.

Zaiper uzun, gergin bir an boyunca ona baktı. Geri adım atmadan önce derin bir nefes aldı, ama bu onu sakinleştirmeye yetmedi.

"Gerçekten hamile değiller, Majesteleri. Çok titiz davrandım," dedi şifacı titreyen bir sesle. İdrarın keskin kokusu havayı dolduruyordu.

O pis, işe yaramaz kadınlardan hiçbiri varisimi taşımıyordu!

Bir hırıltıyla en yakındaki duvara döndü ve yumruğunu tahtaya indirdi. İlk darbe sıvayı çatlattı. İkincisi derine indi ve altındaki ahşabı parçaladı. Tekrar tekrar yumrukladı, parmak eklemleri yarıldı, taş tozları uçuştı.

Kükreme boğazında daha da yükseldi. "Neden *hiçbir şey* benim istediğim gibi gitmiyor!"

Patlamasının ardından derin bir sessizlik çöktü. Orada öylece durdu, göğsü kabarıyor, pençelerinden kan damlıyordu. Sonunda döndü ve ormanın derinliklerine doğru tepindi.

Birlikte yolculuk ettiği birkaç asker hemen etrafını sardı.

Kady koşarak yaklaştı ve bir dizinin üzerine çöktü. "Ekselansları! Yerleştirdiğimiz casuslar Kahin'i görmüşler."

"Urai'ye geri mi döndü?" Zapier'in dudaklarında sırıtmaya benzer bir şey belirdi. "Sonunda iyi bir haber." Razarr'a döndü. "Hazırladığımız ekibi dağıtın. Eğer onu öldürmeyi başaracaksak, planı hatasız uygulamalıyız. Zehirli kökleri hazırlayın. Silahları hazırlayın - kundakçı nerede?"

Kady ayağa kalkmadı.

"Dahası da var Majesteleri," dedi hızla, gözlerini yukarı dikerek. "Korkarım artık çok geç."

Zaiper'in gülümsemesi kayboldu. "Ne?"

"Casuslarımız onu Hisar'ın kapısından girerken görmüşler." *"Bu da ne demek şimdi?!"*

"Hiçbir fikrim yok. Günlerce onun sığınağını didik didik aradılar ama Urai'ye döndüğüne dair hiçbir iz yoktu. Kaleye giderken de hiç görülmedi, *ta* ki *oraya*, kapıya gelene kadar."

"Büyü kullanmış. Hemen askerleri gönderin!" Zaiper hızla koşmaya başladı. "Ne şekilde olursa olsun durdurulmalı! Etkinlik salonuna girmesine izin verilemez!"

Yirmi Sekizinci Bölüm

GERÇEK BİR SONUN BAŞLANGICI

Kutsal emanetler koruyucu camın altında parıltıyor, kara ağaç ve obsidyen sunakların üzerine yerleştiriliyordu. Duvarlar boyunca uzanan demir apliklerde adak ışıkları parlıyordu. Her ayrıntı hürmet, gelenek, eski büyü ve güçten bahsediyordu.

Salona giren Daemonikai'nin gözleri özellikle bir nesneye takıldı. Kadeh.

Uyandırıldığında, şimdiye kadar sahip oldukları en güçlü kutsal emanetlerden biriydi. Birçok yeteneği arasında, zayıf oldukları gecelerde onlara güç verme gücü de vardı. Son ay tutulması sırasında çalınan kadehi Vladya, insan kralı öldürdükten sonra onun ölü parmaklarından almıştı.

O geceyi düşüncelerinden uzaklaştıran Daemonikai kürsüye çıktı, toplanan topluluk saygıyla ayağa kalktı.

Gözleri her zaman olduğu gibi onu buldu. Ve her zamanki gibi içinde bir şeyler gevşedi ve yumuşadı.

Prenses Emeriel, Urai'nin soylu hanımları ve metresleri arasında oturuyordu. Yanında kız kardeşi oturuyordu. İki kadın birbirine yaslanmış, başları birbirine değecek şekilde kucaklarında bir kâse fındıkla uyuyorlardı.

"Şunlara bak," diye dirseğiyle Vladya'yı dürttü Daemonikai.

Vladya zaten onları izliyordu, yerine oturmak için hareket etmek yerine Daemonikai'nin yanında durdu.

"Dişinin çocuğunu taşıdığını görmek en güzel duygu. Bunun gibisi yok," dedi Vladya sessizce.

"Biliyorum." Daemonikai bütün gün oturup Emeriel'i izleyebilir ve bundan hiç yorulmazdı. "Bahar çiçekleri kadar tatlı görünmeleri de yardımcı olmuyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar kahkahadan gözyaşına dönen ruh halleri."

Vladya bir kahkaha attı. "Aekeira dün çorbası çok sıcak olduğu için gözyaşlarına boğuldu. Ne yapacağımı bilemedim. Ansızın geliyor." Salonun onları izlediğinin farkındaydılar; topluluğun geri kalanı yerlerini almadan önce yöneticilerinin oturmasını bekliyorlardı. Sırayı takip ederek Kalabalıktaki pek çok kişi bakışlarını prenseslere doğru çevirdi.

Birkaçı homurdandı, diğerleri bakışlarını değiştirdi ve gözlerini devirdi, ama çoğu gülümsedi. Diğerleri ayakta dururken, iki kadının hâlâ oturuyor olması, başlarını uykuda birbirine bastırmış olmaları, en sert lordları bile yumuşatmaya yetmişti.

"Yerlerimizi alsak iyi olur." Daemonikai bakışlarını Emeriel'den ayırmak için kendini zorladı. Tahtına oturmadan önce kalabalığa kurnazca bir işaret yaptı.

Önünde Vladya sol tarafta oturuyordu, Ottai ise çoktan onun sağına oturmuştu.

İkisinin arasında Zaiper'in tahtı göze çarpacak şekilde boş duruyordu.

Hanımların ön sırasındaki bir sandalye daha boştu; kan sahibine ayrılan koltuk.

Daemonikai, üç gün sonra kendine geldikten sonra yokluğunda olup biten her şeyi duymuştu. Vladya ona Sina'nın kaderini kendi elleriyle çizdiğini söylemişti ama yine de yaptıklarından dolayı kendini kötü hissediyordu. Her zamanki gibi o saatlere dair hiçbir şey hatırlamıyordu.

Ama neyse ki Metres hayattaydı ve bakım altında iyileşiyordu.

Tören ilerledi, kutsal ayinlerin ciddi temposu başladı. Rahipler ve ileri gelenler yerlerini aldılar ve mırıldanarak büyülü sözler söylemeye başladılar.

Rahibe sunağın üzerine yerleştirilmiş geniş su kabının üzerinde duruyordu, elinde ince bir tören bıçağı vardı.

"Küçülene kan veriyoruz ki ağaran gelişebilsin. Hiçbir gölge bütünü yutmasın. Hiçbir karanlık ruhunu çalmasın. Ay doğuyor, ay doğuyor- zamanı gelene kadar ışığı koru."

Bıçağı avucuna doğru çekti, kanından damlalar bekleyen kâseye düştü.

Büyük etkinlik salonu bir mezar gibi hareketsizdi, kutsal ayinler mutlak sessizlik gerektiriyordu. Kimse kıınıldamadı, tek bir nefes bile fısıltıdan daha yüksek sesle kıpırdamadı.

kumaştan.

Ancak, salonun büyük kapılarının ardında hafif bir kargaşa başladı.

İlk başta bir mırıltıydı. Huzursuz ayakların kayması gibi uzak bir itiş kakış. Ama giderek yükseldi.

Sesler şimdi. Yükseltilmiş komutlar. Çeliğin keskin çınlamaları.

Sessiz salonun içinde, toplanan klanlar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Ama hiçbir kutsal sessizliği bozmadı.

Daemonikai Wegai'ye işaret etti, o da bir kez başını salladı ve birkaç askere işaret verdi. Görev yerlerini terk edip araştırmak için sessizce uzaklaştılar.

Dışarıdaki kaos giderek büyüyordu.

Büyük giriş kapıları büyük bir gürültüyle açıldı ve orada, büyük kapıların arkasında Daemonikai'nin görmeyi beklediği son kişi duruyordu.

"Kahin mi?" Sessizliği bozarak doğruldu.

Yaşlı kadın arkasını döndü ve sanki bir şeyin onu takip etmesini bekliyormuş gibi arkasına baktı. Sonra asasını sallayarak büyük giriş kapısının kendiliğinden kapanmasını sağladı.

"Bu kapıyı mühürleyin, barikatlar yerlerine, hemen!" diye emretti Kahin.

Muhafızlar tereddüt etti, Daemonikai'ye baktılar, o da kaşlarını çatı ama başıyla onayladı.

Hemen harekete geçtiler ve kapıyı güçlendirmek için demir parmaklıkları yerlerine çektiler.

Daemonikai gergin Kahin'e geri döndü. "Ay Doğumu için yapılan kutsal ayinlerin ortasındayız-"

"Bu bekleyebilir, Yüce Büyük Kral." Asasını sıkıca kavrayarak ağır adımlarla ilerledi ve salonun ortasına doğru ilerledi. "Size çok önemli bir haber getirdim. Bu belki de vereceğim son haber olabilir, bu yüzden beni dikkatle dinlemenizi rica ediyorum. Sözümü kesmeyin. Ne kadar zor olursa olsun tepki vermeyin. Söylenmesi gereken her şeyi söylemek için çok az zamanım var."

Daemonikai kaşlarını daha da çatı. Her zaman olduğu gibi gizemli ve çıldırııcı olan ses tonundaki bir şey onu olduğu yere mıhlamıştı. Önce Vladya'ya, sonra da Ottai'ye bir bakış attı. İkisi de gergindi ve aynı şekilde tetikteydiler.

"Ben avlanıyorum," diye devam etti Kahin. "Bu sırrı saklı tutmak isteyenler peşimde. Yakında o kapıyı kıracaklar ve sözlerimi geri almaya çalışacaklar. Ama ben Kahin'im. Yalan söylemem ve en önemlisi, her zaman hatırla... dudaklarımdan asla geçmemesi gereken gerçekleri söylerken vücudumdaki her kemik paramparça olursa bu bir yalan değildir."

"Kahin." Vladya ayağa kalktı. "Bu çok tehlikeli görünüyor-"

"Beş yüz yıl önce, ay tutulmasının altında, içimizden biri türümüze ihanet etti."

Salonda bir dalgalanma oldu ama klanlar donup kaldı. Gözler kocaman. Nefesler tutuldu.

"Bunu yapan asla insanlar değildi," dedi yüksek ve yankılanan bir ses tonuyla. "İçimizden biri karanlık bir büyücüyle güçlerini birleştirdi ve insan kralı piyon olarak kullandı. İçimizden biri topraklarımıza felaket getirdi. İçimizden biri katliamın kapılarını açtı."

Dudaklarından kan fışkırdı ve boğazından boğuk bir çığlık koptu. İki büküm oldu, bir eliyle böğrünü tutuyordu, kan cübbesinin önünü lekeliyordu.

Daemonikai'nin nabızı kulaklarında gümbürdedi.

Yavaşça tahtından kalktı ve Ottai de kalktı ama kimse araya girmedi. Salonda ölüm sessizliği çınladı.

Kahin titreyerek doğruldu. Solgun gözleri Daemonikai'ninkileri buldu.

"Genç Alvin değildi ama zihnine kara büyü yerleştirilmişti," dedi kısık sesle. "Halkımız insanların kılıçları altında can verdi, evet ama onları buraya getiren bizden biriydi." Göğsünü tutup sendelerken keskin bir çığlık daha attı. "Bizden biri Kadeh'i çaldı... böylece halkımız zayıf... savunmasız kalacaktı," diye soluk soluğa kaldı.

Daemonikai nefes alamıyordu. Ya da belki de çok hızlı nefes alıyordu. Emin değildi.

Ciğerleri havasız kalmış gibi *yanıyordu* ama kulaklarında kendi nefesinin sert törpüsü vardı.

Bu gerçek değil. Bu gerçek olamaz.

Vladya'nın gözleriyle karşılaştığında bu sözler zihninde bir ilahi gibi çınılıyordu. Sonra Ottai'nin. Sonra halkının şaşkın, solgun yüzleriyle.

Ve sonra... hepsinin önünde kanayan Kahin.

Yanlış konuşsa bile kanamayan Kahin. Asla müdahale etmeyen, kutsal yemininin sınırlarını aşmayan kanayan Kahin. Ve yine de, burada duruyordu, her şeyi riske atmaya hazırdı - yeminlerini, *hayatını* - *sadece* gerçek *görünmeyen* bir gerçeği iletmek için. Ama gerçektir.

Dışarıda kargaşa devam ediyordu. Çatışma sesleri belli belirsiz büyük salona taşınyordu. Çeliklerin çarpışması, canavarların hırıltıları, insanların bağırışları. Savaş azalmıyor, daha da şiddetleniyordu.

"Ayrıntılara giremem," diye soludu Kahin, titreyen eliyle esasını kavrarken, tahta parmak uçlarından akan kanla kayganlaşmıştı.

"Şimdiden... hayatım tükeniyor, bu yüzden size sorumluların isimlerini vermek için kalan az şeyi kullanacağım. Kendi türüne ihanet eden beyni."

Büyük bir *patlama* sesi havayı yararak herkesin dikkatini büyük girişe çevirdi.

Kalın kapılar titredi. Demir parmaklıklar darbenin etkisiyle kayarken inledi.

Bu kez daha yüksek sesle bir patlama daha oldu. Kapılar tekrar titredi.

Üçüncüsü acımasız, kulakları sağır eden bir *çarpma* ve ağır ahşabı parçaladı, barikatın tahtaları kırıldı ve yere saçıldı.

"Bunu yapmaya kim cüret eder!?" Daemonikai kükredi. "Bunu hemen durdurun!"

Bir canavar kırık kapı aralığından içeri girdi, kımıldadıkça hırıliyordu. Kemikler çatladı, kaslar küçüldü ve yerine bir erkek dikildi.

Bir şekilde... Daemonikai zaten biliyordu.

Kargaşanın gücünden ve etkinlik salonuna girme cüretinden - *girmemesi emredilmiş* olsa bile, bir şekilde Zaiper olacağını biliyordu.

"O solmuş cadının yalanlarına inanmayın!" Zaiper gözlerinde alev alev yanan bir öfkeyle ileri atılarak havladı.

"Zaiper, bunun anlamı ne?" Vladya homurdandı. Daemonikai ona baktı. Vladya'nın gözlerinde *korku* vardı. Şaşkınlık ya da öfke değil. Korku.

Kendi gözlerine de yansıdığından emin olduğu aynı derin korku.

Çünkü Kahin'in sözleri bir araya geliyordu. Ve anlamlıydılar. "Dragaxlov adına iftira atmaya cüret ediyor!" Zaiper gürledi.

Kılıcını çekerek açık bir tehditle Kahin'e doğru bir adım attı. "Buna izin vermeyeceğim!"

Vladya hızla aralarına girdi ve titreyen kadını bir koluyla arkasına itti.

"Dragaxlov ismi mi?" Kuzey Klanlarının Yüksek Şefi Yazaro yavaşça ayağa kalktı, alnı kırış kırış olmuştu. "Ama... henüz hiçbir isimden bahsetmedi."

Zaiper kısa bir süre durdu. Bir kez göz kırptı. "Bahsetmedi mi?"

Yazaro başını salladı, yüzü solgundu. "Burada tam olarak neler oluyor?"

Ardından gelen sessizlik boğucuydu. Soğuk.

Burası gerçekten soğuk muydu, yoksa içim mi buz tutmuştu?
Daemonikai'nin ayakları olduğu yerde sabit kaldı.

Zaiper ne yaptığının farkına varmış gibiydi, yavaşça geri çekildi ve yatıştırmak için ellerini kaldırdı. "Görünüşe göre yanlış anlamış olabilirim. Burada ne olduğundan emin değilim ve bu benim hatam." Gülümsemesi gergindi. "Ama her halükarda, Kahin'i şimdi götüreceğim. İzninizle."

Kahin iki büküm oldu, titriyor ve şiddetli bir şekilde öksürüyordu. Daemonikai donmuş uzuvlarını hareket etmeye zorladı. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede,

Vladya'nın yanındaydı, elleri Kahin'in zayıf omuzlarına dolanmıştı. Birlikte onu kürsüye geri göturdüler ve zayıflayan bedenini desteklediler.

Söylemek istediği o kadar çok şey, sorması gereken o kadar çok soru ve ondan duyması gereken o kadar çok gerçek vardı ki. Ama şu anda önemli olan tek bir şey vardı.

Kadının omuzlarını kavrayan Daemonikai, ağırlığı ellerine çökerken onu dik tuttu. Yüzünü onunkine yaklaştırdı, gözlerini siyahla çevrili, hızla kararan o kadim altınla kilitledi.

"Bunu söylediğini duymam gerek." Öfkeli sesi de en az elleri kadar titriyordu. "Bana onların isimlerini ver."

"O... her şeyden sorumlu..." Kahin'in yüzünde kimsenin göremediği büyük bir fiziksel acı vardı. "Kızgınlık dönemindeki dişiler... ortadan kayboluyor." Bir öksürük Daemonikai'nin ellerine kan sıçrattı. "Sen ruh hastalığıyla savaşırken... seni öldürmeye çalışan suikastçı." Bir kan sıçraması daha. "Zihninin şu anki durumu."

Kâhin kolunun kıvrımına düşerken gözyaşları Daemonikai'nin görüşünü bulanıklaştırdı.

Kendini tutmalıydı. Önce bilgi, sonra arıza. Onu sarstı. "Onun adı, Kahin!"

Zaiper'in sesi koridorda çatırdadı. "Hiçbir şeye inanma-!" "Sessizlik!"

Daemonikai kükredi, feromonlarını bastırmak için büyük çaba sarf ediyordu.

En ufak bir serbest bırakma bile kollarında ölmekte olan dişiyi etkileyecekti ve bu iyi bir şekilde olmayacaktı. "Onun adı! Herkes duysun diye haykırın!"

"Büyük Lord Zaiper!" Kahin bağırdı ve ardından öyle dayanılmaz bir acıyla feryat etti ki, duyan herkesin zihnine sonsuza dek kazınacaktı. "O her şeyin arkasındaki beyindi. Güçlerini birleştirdi-"

Öksürük nöbeti daha da agresifleşti. Sonu gelmeyen bir hal aldı.

Asasının üzerindeki oyma glifler parlamaya ve ışıldamaya başladı. Sonunda Kahin'in gözleri kapandı ve bedeni gevşedi.

Asa parmaklarının arasından kayarak yere çarptı.

Daemonikai onu yavaşça yere indirdi ve saygıyla yere bıraktı. Bir saniye boyunca onun yanında diz çökmüş halde kaldı. Yavaşça ayağa kalktı ve herkes gibi o da Zaiper'e döndü.

Bu oydu.

İnsanlar değil.

Benim oğlum

değil.

O.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

SIKICA SAKLANAN SIRLAR. SIRLAR ORTAYA ÇIKTI.

Daemonikai'nin göğsünde karanlık bir şey mayalanıyordu. *Kan* isteyen bir şey.

Göz açıp kapayıncaya kadar hareket etti. Bir an kürsüde durdu; bir an sonra Zaiper'in durduğu yerdeydi. Sadece boş havayı bulmak için.

Mahkemenin nefesi kesildi.

Zaiper çoktan koridorun karşısına geçmiş, Aekeira'nın yanında onu yakalamış, oturduğu yerden kaldırmış, bir koluyla boğazına sıkıca sarılmış ve onu açık alana doğru sürüklüyordu.

"Ne halt ediyorsun, Büyük Lord Zaiper?!" Yüce Lord Jakal ayağa fırlayarak bağırdı, diğer birkaç yüksek lord da onu takip etti.

"*Oturun kıçınızın üstüne!*" Zaiper hemen karşılık verdi. "Oturmazsa, onu durduğu yerde deşerim!"

Aekeira bir çılgılığı bastırdı, kolları karnının etrafında koruyucu bir şekilde yukarı kalktı. Emeriel bir hayalet gibi solmuştu.

"Ölmekten korktuğumu mu sanıyorsun?!" Zaiper tükürdü. "Beni öldürebilirsin ama onu da yanımda götüreceğim! Onu ve taşıdığı tohumu! *Dene beni!*" Bakışları odayı taradı ve Daemonikai'nin üzerinde durdu. "Feromonlarını üzerime salacak herkese meydan okuyorum! En *ufak bir cızırtı* hissedersen, onu bir balık gibi deşerim!"

"Onu yine de öldürmeliyiz!" Yüce Lord Belzebob'un sarı canavar gözleri parladı. "Halkımızın hayatına son verdi! Çocuklarımızın ve sevdiklerimizin! Onu şimdi öldürelim, sonuçları ne olursa olsun!"

Yalnız değildi; yüksek lordların çoğu canavarlarının kırılma belirtileri gösteriyordu. Daemonikai onların öfkesini ve kederini anlıyordu.

adalete susamıştı. O da hepsini hissetti.

İçine doğru akıyor, mantığını yakıp yok ediyordu. *Büyüyen şeyi besliyordu.*

Öldürün onu! Aklı lanetle ve onu parçalara ayır. Gözlerinden başla ve onları kafatasından sök!

"Daemon, lütfen."

Vladya'nın sesi mesafeliydi.

Daemonikai onu duymadı. Tek gördüğü Zaiper'in sarı formuydu. Erkek çok canlıydı. Nefes alıyordu.

İhanet etmek için kullandığı ellerini kırın ve onu ihanete taşıyan bacaklarını paramparça edin! Onu kendi etiyle dövün! Kendi çılgınlıklarında boğulsun! HAINI ÖLDÜRÜN!

Daemonikai saldırmak için bir adım attı.

"Kardeşim! Sevgilim, lütfen yapma!" Emeriel'in çığgınca, yalvaran sesi onu durdurdu.

Öfke geldi. *Neden? Neden dişisi bu iğrenç şeyi koruyordu?*

Onu *değil, kız kardeşini...* İçinde farklı bir ses vardı, öfke değil, mantık.

Hamile kız kardeşinin hayatı tehlikede. En iyi arkadaşının çocuğunu taşıyor.

Siktir.

SIKTIR

!

Sarı görüşü netleşmeye başladı. Öfke tsunamisi geri çekilmeye başladı. Geri çekiliyor... gelgitlerin hemen altında.

"Büyük kötü canavar her şeyi kontrol altına alıyor." Zaiper güldü. "Kafadan çatlak olduğun düşünülürse, seslerin üstesinden gelebilmene şaşırdım." Parmakları prensesin boynunu sıkarak onu boğdu. "Başka kim denemek ister?! Canavarlarınızı çağırın! Onu yanımda götüreceğim!"

"Zaiper! Onu serbest bırak. Şimdi." Vladya'nın sesi canavarının sesiydi ama kıpırdamadı.

"*Geri çekilin! Herkes geri çekilsin!*" Daemonikai, kendi canavarının sesini ve büyük kral olarak otoritesini kullanarak kükredi.

Lordlar tereddüt etti, içlerinden öfke ve kana susamışlık sızıyordu.

Daemonikai dönerek yumruğunu duvara indirdi, çatlaklar çarpma noktasından dışarı doğru örümcek ağı gibi yayıldı. "**HERKES! Hemen yerlerinize oturun!**"

Asık suratla yerlerine döndüler, salon ölümcül bir sessizliğe büründü.

Daemonikai gözlerini hepsinin üzerinde gezdirdi. "Kimse haine saldırmayacak.

Hiç kimse." Zaiper'e döndü. "Bırak onu gitsin."

"İşte bu daha iyi." Onu boğmayı bıraktı ama hâlâ bir kalkan gibi önünde tutsak tutuyordu. "Ama gerçekten de bu duvarların ötesine güvenle geçene kadar onu bırakacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Hadi ama Daemonikai. Gerçekten *o kadar* aptal olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?"

Daemonikai'nin elleri yumruk oldu.

Zaiper'in kahkahası tekrar geldi. "İşte hepinizin sorunu bu, zayıflıkla dolusunuz. Kendine bir bak, Daemonikai. Güçlü, efsanevi Daemonikai. Yine de birkaç ölüm yüzünden çılgına döndünüz." Başını salladı, açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. "Bazı insanlar ölür ve nihai hükümdar aklını kaybeder. Böyle bir erkek nasıl kral olmaya uygun olabilir?"

Sonra bakışlarını Vladya'ya çevirdi. "Ve sen, Vladya. Tek bir kadın ölüyor ve sen ne kadar süre deliliğin sınırında oturuyorsun? Ottai bir çocuğunu kaybediyor ve içinde dev bir karmaşaya dönüşüyor." Zapier küçümseyerek alay etti. "Hiçbiriniz Urai'yi yönetmeye uygun değilsiniz. *Hiçbiriniz.*"

İkinci Hükümdar'ın daha önce hiçbirinin görmediği yüzüne şahit olan herkes ölüm sessizliğine bürünmüştü. Yüzyıllardır süren gösteriş ve dostluğun altında saklı bir karanlık.

"İşte bu yüzden tek hükümdar olmak istedim." Zaiper çenesini kaldırdı. "Bu krallığı yüceliğe götürebilir, türümüzü bir üst seviyeye taşıyabilirdim." Dişlerini gösterdi. "Ama o iğrenç kocakarı ağzını açmak ve her şeyi mahvetmek zorunda kaldı."

İlk Hükümdar değil, Tek Hükümdar.

Bu ne zamandır burnumun dibinde çürüyormuş?

"Ve evet. Başından beri bendim. Ah... bunu yüksek sesle söylemek *heyecan verici*. Bunun için ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin." Zapier gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve bu hissin tadını çıkardı. "Daemonikai deli ya da ölü - ikisi de işe yaradı. Vladya çoktan gitti. O zaman sadece ben olacaktım. Ama o küçük insan her fırsatta planlarımı bozmaya devam etti."

İrkilen rehinesine hançer gibi baktı. "Burada ölmeye bile değebilir. Hepiniz öfkeden deliye dönmüşsünüz; ben bunu öldürürüm, Vladya da beni öldürür. Hızlı bir ölüm. Ama onu da yanımda götürebilirim. Eğer onu parçalar ve içindeki tohumu dışarı çıkarırsam, ciğerlerini, böbreklerini, her bir organını söküp atarsam-" Aekeira'nın kulağını yaladı ve o da inledi. "O zaman belki de bunun için ölmeye değer."

Zaiper'in gözleri odanın diğer ucundaki Emeriel'e kaydı. Saf nefret dolu bir bakış. "Daemonikai yakaladığım sen olmadığın için şanslı. Ulaşmaya çalıştığım kişi sendin ama kız kardeşin daha yakındı. O anda ölebilirdin!

Sonuçlarına lanet olsun ve boynunu ikiye ayır... Ben mutlu bir erkek olarak ölebilirdim!"

Emeriel solgun görünüyordu, sanki ısınmış bir ölü gibiydi ama Zaiper'in bakışlarını irkilmeden karşılarken gözleri parlıyordu.

Nefes al. Onun üzerine atlayamazsın. Kontrolünü kaybedemezsin.

"Senden ne kadar nefret ettiğimin bir ölçüsü yok, insan prenses," dedi Zaiper. "Dua et de seni asla elime geçiremeyeyim." Aekeira'yı tutuşunu değiştirdi ve çıkışa doğru geri çekildi. "Şimdi, korkarım ki gitmeliyim. Görünüşe göre misafirliğim artık hoş karşılanmıyor. Güvenli bir şekilde geçtikten sonra onu kapının yanına bırakacağım. Razarr! Adamları hazırla. Şimdi gidiyoruz!"

"Biliyor musun, Zaiper? Sen haklıydın." Daemonikai sonunda konuştu, sesi hissettiğinden daha sakindi. "Seni burada öldürmek bir merhamet olurdu ve sen bunu hak etmiyorsun. Hâlâ cevaplara ihtiyacım var. Bunu nasıl yaptın? Neden bu kadar ileri gittin? Neden kardeşin de dâhil olmak üzere herkes senin hırsın için ölmek zorunda kaldı?" Sesi her zamankinden daha ölümcüldü. "Çok fazla sorum var ve son nefesini vermeden önce senden her cevabı alacağım. Acı çekeceksin, bundan emin olacağım ve ölümün geldiğinde gördüğün son şey benim yüzüm olacak."

"Önce beni yakalamanız gerekecek." Zaiper'in kıkırdaması kibirliydi, hâlâ büyük kapılara doğru geri çekiliyordu. "İşte seninle benim aramdaki fark bu. Seni yakalamak çok kolay ama *ben* değilim. Neden biliyor musun? Çünkü etrafın zayıflıklarla *çevrili*. Eğer *o* değilse..." diye Emeriel'i işaret etti. "... onun içinde büyüyen şey. Ya da Vladya'dır. Ya da Ottai. Ya da halkımız. Çok fazla zayıflık, çok fazla bağlılık var. *Bende* hiç yok. Bunların hiçbirini hissetmiyorum."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, Aekeira'yı o kadar büyük bir güçle ileri itti ki Aekeira tökezledi ve tehlikeli bir hızla düştü.

Daemonikai çoktan hareket etmişti, Vladya da aynı hızla. Yüzüstü düşmeden önce onu yakalamayı başardılar.

Titreyen kadını erkeğinin kollarına bırakan Daemonikai ayağa fırladı. Zaiper çoktan kapıdan çıkmış, askerleri etrafında koruyucu bir hat oluşturmuştu.

Daemonikai çok fazla saldırgan feromon pompaladı, tek bir hedefe odaklandı... ve hepsini ona *itti*.

Diğerleri devam ederken erkek dondu, hareket edemedi. Hiç ses çıkarmadı, vücudu kilitlendi, felç oldu.

Daemonikai bir anda yanında bitiverdi ve erkeğin omzunu kavrayarak onu dik durmaya zorladı. "Gerçekten sana dokunmadan canını yakamayacağımı mı sanıyorsun? *Kimseyi* sevmediğine gerçekten inanıyor musun?"

Zaiper muzaffer bir sırtışıla döndü - ta ki gözleri Daemonikai'nin elini Razarr'ın üzerinde bulana dek.

Sırtışı kayboldu.

Daemonikai baş askerin sistemine feromon pompaladı, onu acı dolu hırıltılara boğdu, çaresizce çırpınmasını, karşı koyamamasını sağladı. "Gerçekten bu gece buradan hiçbir şey kaybetmeden çıkabileceğini mi sanıyorsun?"

"Baş askerim mi? Onu umursadığımı mı sanıyorsun?" Zaiper kıkırdayarak alay etti. "Bırak onu, seni kandırılmış deli kral!"

Daemonikai *sırttı*. Göz açıp kapayınca kadar Razarr'ı havaya kaldırdı, bir eliyle kolunu tutarken diğer eliyle de uyluğunu yatay bir şekilde tutuyordu. Dizini kaldırdı ve Razarr'ın sırtını dizine *çarparak* omurgasını kırdı.

"*Nooooo!*" Zaiper'in kükremesi havayı yararak geçti.

Razarr'ın paramparça olmuş bedenini tekrar kaldırdı ve onu ikinci kez parçaladı. Daemonikai parçalanmış bedeni Zaiper'in ayaklarının dibine fırlatmadan önce, beden darbenin etrafında katlanarak ıslak bir parşömen gibi buruştu.

Razarr sertçe yere çarptı, koyu renkli kan öksürdü, nefes almaya çalışırken nefesi tıkırdadı.

"*Hayır!*" Zaiper dizlerinin üzerine çöktü ve Razarr'ın parçalanmış bedenine uzandı.

Başka bir asker onu tutup geri çekti. "Bunun için zamanımız yok Majesteleri! İlk Hükümdar hepimizi öldürecek!"

"Evet, öldürecek." Daemonikai ters ters baktı.

"Razarr, ayağa kalk!" Zaiper direnmeye çalışırken daha da yüksek sesle bağırdı, parmakları taşa işe yaramaz bir şekilde sürtünüyordu. "Ayağa kalk, hemen şimdi!"

Daemonikai onun sesindeki gerçek acıyı bir yemek gibi yedi ve *büyük* bir memnuniyetle tadını çıkardı.

Zaiper ayağa çekildi ve geri çekilmek zorunda kaldı. Adamları onu sürükleyerek götürürken arkasına bakıyor, delirmiş bir aptal gibi ağlıyor ve bağıırıyordu.

Daemonikai, Razarr son acı dolu nefesini verirken Zapier'in onu izlemesini *izledi*.

Zaiper'in kükremeleri duvarlara tekrar tekrar çarptı, çok acı vericiydi, çok gecenin içine sürüklenirken *yerine getiriyordu*.

Otuzuncu Bölüm

ONU ÖNEMSEMEK VE SEVMEK.

"BU." EMERIEL küçük bir şişeyi burnuna doğru kaldırdı, içindeki altın rengi yağ güneş ışığında parlıyordu. "Sandal ağacı ve amber-gerilimi hafifletmek için mükemmel."

"Çok ağır," dedi Leydi Morina, adaçayı ile aşılınmış başka bir şişe seçerek.

"Yatıştırıcı ama cilde çok kalın bir şekilde yapışmayan bir şeye ihtiyacınız var." "Peki ya bu?" Aekeira üzerinde *Night's yazan* ince bir şişeye uzandı.

Sakin.

"Lavanta," dedi Leydi Morina hafif bir gülümsemeye. "Hoşuma gitti."

Emeriel, hanımefendinin bu yolculuğu onlarla birlikte yapmayı kabul ettiği için minnettardı. O sabah onu aradıklarında Morina'nın gözlerinin etrafındaki şişkin kızarıklığı hatırladı. Saatlerce ağlamış olan gözleri. Belki de daha uzun süre.

Emeriel, tek oğlunu öldüren erkeğin bir insan istilacı değil de Büyük Lord Zaiper olduğunu bildiği için bu kederin derinliğini hayal bile edemiyordu. Herhangi bir Urekai böyle bir ihaneti nasıl anlayabilirdi?

Mahkemenin Kahin'in açıklamalarını duymasının üzerinden üç gün geçmişti. Üç gün kasvet ve yas içinde geçti.

Pazarlar kapalıydı. Mahkemeler boş duruyordu. Bir zamanlar emek ve şarkılarla canlı olan tarlalar bakımsızdı.

Tüm Urai yas tutuyordu.

Kral Daemonikai yatak odasından çıkmamıştı. Kapalı kapılar ardında kalmış, Zaiper'in ihanetini daha önce göremediği için kendini hırpalamıştı.

Emeriel onu teselli etmek istemişti. O kapıların ardında kaybolduğu anda ona gitmek istemişti. Ama Emeriel ona

ihtiyacı vardı.

Ama bir gün geçti.

Sonra bir gün daha.

Sonra üçüncüsü.

Endişe içine o kadar yerleşmişti ki kız kardeşine sırrını açtı. Ama Aekeira da aynı şeyle mücadele ediyordu. Lord Vladya da sessizliğe gömülmüş, kendini odasına kilitlemişti.

Kız kardeşler birlikte uzun saatler geçirmiş, yapabilecekleri bir şey - herhangi bir şey- düşünmüşler ama hiçbir cevap alamamışlardı. Çaresizlik içinde Leydi Morina'nın tavsiyesine başvurmuşlardı.

Morina onlara "Rahatlayın ve gevşeyin," demişti. "Şu anda en çok ihtiyaç duydukları şey sizin orada olduğunuzu bilmek. Onlara biraz zaman tanısanz bile, onları yalnız bırakmayacağınızı bilmeleri."

Bu yüzden Aekeira masajı denemelerini önerdi.

İşte bu yüzden kendilerini pazarda, bu kederli sabahta yağlar ve merhemler seçerken buldular.

"Ah. İyi bir seçim," dedi tüccar Aekeira ona şişeyi uzatırken. "Gül yağı, kediotu kökü ve biraz tarçınla harmanlanmış. Kasları ısıtır... ve duyuları harekete geçirir."

Aekeira kaşlarını kaldırdı. "Duyuları harekete geçirir mi?"

Tüccarın gülümsemesi derinleşti. "Rahatlamanın altında bir sıcaklık dokunuşu. Eğer adamlarınız savaşçıysa, vücutları gerginliği bilir. Ama hafif bir yanma... bu onları yeniden canlı hissettirebilir."

Üç kadın bakışlarını değiştirdi.

Leydi Morina bir avuç gümüş parayı ahşap tezgâhın üzerine koyarak, "Alacağız," dedi.

O gece Emeriel yıkandıktan sonra basit, bol bir gecelik giydi. Yumuşak giysisi şiş karnının üzerinden sarkıyor, kabarıklığını daha küçük gösteriyordu.

Hazırladığı sepeti -yağ şişeleri, küçük bir kil kavanoz, keten bezler ve sığ bir kase- topladı. Yatak odasından çıkarak koridordan sessizce onun odasına doğru ilerledi. Ancak dışarıda nöbet tutan asker, akşam banyosundan sonra çalışma odasına gittiğini söyleyince, onu orada aramaya koyuldu.

İçeri girdiğinde çalışma odası karanlıktı ama etrafı yeterince iyi biliyordu. Sessizce en yakındaki masaya geçerek şamdana uzandı.

"Bırak onu," diye derin bir ses geldi. Alçak. Sert.

Durakladı, eli mumun üzerinde geziniyordu. Sonra tekrar yerine koydu.

Adamın sesini takip ederek dikkatle masaya doğru ilerledi. Gözleri loşluğa alıştığında adamın gölgesini seçebildi.

Adam masanın arkasında oturmuş, dirseklerini masanın yüzeyine dayamış, yüzünü ellerine gömmüştü.

Emeriel ona yaklaştı, elindeki sepeti masanın üzerine koyarken hiç ses çıkarmadı. "Sana günlerdir ihtiyacın olan alanı sağladım ama senin için endişeleniyorum. Zar zor uyuyabiliyorum." Ona uzanmamak için kendini zor tuttu. "Yaşadığın her şey için çok üzgünüm."

Sessizlik ve karanlık. Sıfır hareket.

"Keşke bağımız tekrar aktif olsaydı da acının bir kısmını bile paylaşabilseydim. Ama paylaşamıyorum ve bu beni öldürüyor." Sesinin titremesini engellemeye çalıştı. "Lütfen, elimden geldiğince sana yardım etmeme izin ver."

"Emeriel..." diye inledi.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Sana yardım etmeme izin ver."

Ellerini indirdi ve sandalyesinde doğruldu. Emeriel onun eline uzandı ve onu ayağa kaldırdı. Adam direnmeden ayağa kalktı.

Omuzlarındaki ağır cübbeyi, ardından da bol atletini çıkardı ve adam yavaş ve yorgun bir şekilde tekrar oturdu.

Kaseye uzanarak Leydi Morina'nın ona gösterdiği şekilde yağları karıştırdı -Elleriyle onları ısıttı. Arkasına geçerek avuçlarını taş gibi sert kasları olan omuzlarına koydu. Onları yoğurmaya başladı.

Emeriel daha önce hiç masaj yapmamıştı ve gerçekten de iyi yapıp yapmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu ama *bir şeyler* yapınca kendini daha iyi hissediyordu.

Birkaç dakika sonra inledi, başparmakları boynunun dibindeki düğümlerde çalışırken başı bir tarafa yuvarlandı.

"Bütün bunların burnumun dibinde olduğuna inanamıyorum," dedi sonunda acı bir sesle. "Hiçbir fikrim yoktu..."

Kadın sözünü kesmedi. Isıtılmış yağı adamın teninde yumuşatarak onu dinledi.

"Evet, Zaiper'in benden nefret ettiğini biliyordum," diye devam etti Daemonikai. "Ailesinin tahta olan takıntısını biliyordum. Bin yıl boyunca hüküm sürdüğünüzde

buna alıştım. Hırslı olduğunu biliyordum ama *bu kadar* yozlaşmış olduğunu bilmiyordum."

Elleri kısa bir süre durakladı. Ama dudağını ısırды ve onun konuşmasına izin verdi, o düşüncelerini boşaltırken sessizlik içinde çalıştı.

"*Greyrock'un vampirine dikkat edin.*" Neşesiz bir şekilde güldü. "Kahin bana bu uyarıyı yaptığında onun aptal olduğunu düşünmüştüm. Zaten bildiğim bir şeyi bana söylemek için neden acıyı göze alayım ki?" durakladı, sonra da alay etti. "Ne biliyordum ki? Tüm ailemi öldüren erkekle yemek yiyordum. Umursamaz ve lanet olası bir aptal."

Emeriel parmaklarını tekrar kil kâseye daldırıp ısınmış yağla kapladı ve bir kez daha adamın omuzlarında gezdirmeye başladı.

"En azından bu, onun neden bizim gibi kırılmadığı sorusunu yanıtlıyor. Çok sevdiği kardeşini kaybettiği için onu hep biraz rahat bıraktım. Onun bu işe bulaştığını asla düşünmezdim." Daemonikai başını salladı. "O ikisinin büyümesini izledim. Her adımlarında kardeş gibiydiler; birbirlerini sevdiler ve birbirlerine değer verdiler. Zaiper'in Kristoff'u öldürdüğüne inanamıyorum."

"Bu da yetmezmiş gibi, zihnime kara büyü yaptı. Kahin gerçeği gün ışığına çıkarmasaydı... *yakalanmadan daha ne kadar devam edebilirdi?*"

Emeriel'in kendi pişmanlıkları vardı.

Ondan şüphelenmişti. Geçmişte Emeriel, insanların böylesine karmaşık planları yardım almadan nasıl uygulayabildiğini defalarca düşünmüştü. Plan çok başarılı olmuştu. Ama sonra kişisel sorunları araya girmiş ve odak noktasının önüne geçmişti.

Sana söylemem gerekirdi. Kanıt olmasa ya da suçlamanın büyüklüğünü bilmesem bile, yine de sana söylemeliydim. Bir fark yaratır mıydı?

Daemonikai sert bir sesle, "Cevap istiyorum," dedi. "Ona ne yaparsam yapayım, cevaplar önce gelmeli. Onları hak ediyorum. Halkımız onları hak ediyor."

Masaj işe yaramıyordu; çok katıydı. Vücudu demir kapılar gibi gergindi.

Sandalyesi aniden yana doğru döndü. "Buraya gel," dedi, elleri ona uzandı ve açılmış bacaklarının arasında durması için onu yönlendirdi.

Beklenmedik bir şekilde geceliğinin küçük düğmelerini iliklemeye başladı. Düğmeler teker teker çözüldü ve adam bol giysiyi omuzlarından aşağıya, yere düşene kadar indirerek onu önünde çıplak bıraktı.

Emeriel'in kalbi hızla çarptı. Cildi ısındı, aniden sinirleri bozuldu.

Ama o sadece... baktı. *Gerçekten, gerçekten baktı.* Sanki derinin ötesine bakıyormuş gibi gözlerini şiş karnından ayırmadı.

Sonra uzandı ve avucunu çocuklarının kıvrımına dayadı.

"Kendimi toparlamak için bu kadar uğraşmamın tek nedeni," dedi kabaca. "Yavrumuz. Birlikte yarattığımız inanılmaz hayat."

Emeriel titredi.

"Mücadele ediyorum, Emeriel," diye itiraf etti sonunda, yeşil gözleri onunkilerle buluşmak için kalktı. "Karanlık yine beni çağırıyor. Ölüler diyarından döndüğümünden beri ilk kez, yenik düşme dürtüsü... güçlü." Derin bir nefes verdi. "Ama sonra zihnimde senin yüzünü görüyorum, yavrumuzu görüyorum ve bu şekilde başımı beni pişiren ateşin üzerinde tutuyorum."

Bakışlarını tekrar karnına indirdi. "Küçüğüm, en büyük düşmanımla yüzleşecek kadar uzun süre kendimi nasıl bir arada tutabilirim? Sesler güçlü ve kazanıyorlar." Başparmağı yavaşça kızın teninde gezindi. "O piçi nasıl bulacağım ve bunu ona nasıl ödeteceğim? Dünyayı ondan nasıl kurtarırım, böylece sen onun hâlâ dolaştığı bir dünyada doğmazsın? Sen, benim küçük güneş ışığım, daha iyisini hak ediyorsun. O aşağılık Urekai'nin kirlettiği havayı solumaktan daha iyisini."

Göbeğine bir öpücük kondurdu. "Bu dünyayı ondan temizleyeceğim ve bunu yapmak için, bu zor zamanlarda kendimi bir arada tutacak gücü bulmalıyım, güç için sana bu kadar yakından bakmak için her gün anneni çıplak bırakmam gerekse bile."

Gözleri doldu, görüşü bulanıklaştı. İki eliyle adamın yüzünü kavradı ve kendisine bakması için kaldırdı. "Ne yapabilirim?" diye fısıldadı. "Lütfen, söyle bana."

Onun dokunuşuyla gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, sonra tekrar açtı ve onunkileri aradı. "Kendimi... içimde gerçekten uyuşmuş hissediyorum. Küçük hazinemiz yardımcı oluyor ama... Sana gerçekten ihtiyacım var, Emeriel."

Karnı içinde düğümlendi. "Bana binmek ister misin?"

"Seninle her zaman sevişmek istiyorum, evet," diye mırıldandı. "Ama hayır... soğuğu gidermek için bile senin vermeye hazır olmadığın bir şeyi tekrar almayacağım. Asla olmaz." Avuç içlerini öptü ve orada kaldı. "Ne kadar sürerse sürsün bekleyebilirim-aylar, yüzyıllar, *binyıllar*. Sen beklemeye değersin, benim parlak yıldızım. Ve seni seviyorum."

Dünya durdu.

Emeriel onu doğru duyduğundan emin olmak için gözlerini sildi. İhtiyacı olan

onu *görmek*. Gerçek olduğundan emin olmak için. "Az önce dedin ki..."

"Seni seviyorum, uzun zamandır seviyorum," dedi usulca, koluna öpücük üstüne öpücük kondurarak. "Kelimelerle aramın pek iyi olmadığını biliyorum Emeriel. Sadece sana benim için ne ifade ettiğini *göstermek* istiyorum." Gözlerinden bir gölge geçti. "Bunu pek iyi yapamadım ama senin için hissettiklerim... Umarım bir gün sana bunu o kadar çok göstereceğim ki, sen de bunu yaşayacak ve soluyacaksın."

"Ah, Daemon." Burnunu çekti, dudakları titriyordu.

"Seni seviyorum, lütfen, beni asla bırakma," diye tekrarladı, kendini ona açarak. "Sevmesi en kolay erkek olmadığını biliyorum ama sana yalvarıyorum. Güneş doğmayı unutana ve büyük dağlar parçalanana kadar bekleyeceğim ve seni daha uzun süre seveceğim. Sadece... benimle kal."

Kızın gözyaşları döküldü ve adam onları yakaladı, göğsünü sıızlatan bir şefkatle fırçalayarak uzaklaştırdı. Emeriel durduğu yerde titredi.

"Ben de seni seviyorum ve hiçbir yere gitmiyorum." Emeriel'in başını karnına doğru çekti ve parmaklarını çok alıştığı buklelerin arasından geçirdi. *Onları da kaybetmekten korkuyordu.*

Daha alçak bir tonda, umutlu. "Söz mü?" "Söz veriyorum."

Titrek bir nefesle onu tekrar kollarına sarmadan önce kucağına çekti. Başının göğsünde kendine yer buldu.

Ona sımsıkı sarılırken gözlerini ilerideki raflara dikti. Sonsuz kitap ve parşömen yığınlarına bakarken küçük bir gülümseme oluştu. Göğsü hafıfledi ve midesinde kelekler uçuştı.

Ondan bu sözleri duymak içinde derinlerde bir şeyleri düzeltmişti. Dünyalarındaki hafif eğimi dengelemişti. Kendini bütün hissetti.

Hâlâ onun için yapabileceğim bir şey olmasını isterdim.

Aklına bir düşünce geldi.

Kıpırdandı ve adam başını kaldırarak ona hareket etmesi için alan açtı. Kucağından beceriksizce kayarak adamın açık bacaklarının arasına inen Emeriel dizlerinin üzerinde doğruldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu adam, biraz kararsız bir ifadeyle. "Rahat mısın?"

"Evet." Adamın bol pantolonuna uzanarak onu serbest bıraktı. Adamın gözlerinde anlayış belirdi ve gözleri kısıldı.

Kızın ağzı sulandı. "Bana izin verecek misin?"

Son ateşlenmesinden beri aklında bu vardı. O zamanlar bundan zevk almıştı - belki biraz fazla. Bu ister içgüdüsel olsun, ister

kendi arzusuydu, hâlâ emin değildi. Ama ondan bunu tekrar istemek için cesaretini toplayamamıştı. Ta ki şimdiye kadar.

Gözleri onunkileri değerlendirdi. "Emin misin?"

İzin verin soğuğu gidermeme yardım edeyim. "Evet, lütfen." Emeriel onu ilk kez gerçekten sarkık görüyordu. Ve şimdi bile, bu haliyle, küçük görünmüyordu.

Başını öne doğru uzattı ve Emeriel onu içine aldı.

Onu hissetmek, çenesinin gerilmesi, hepsi tanıdıktı. Biraz geri çekildi, dudakları onun uzunluğu boyunca süzüldü, başına geçici bir öpücük kondurdu. Çekingen bir fiske, kendine güveni arttıkça daha cesur birkaç vuruşa dönüştü.

Kısa süre sonra onu tekrar ağzına aldı, bu sefer daha derine, daha cesurca, boğazının arkasını dürtünceye kadar.

Bir kez öğüren Emeriel, kendini sabitlemek için sadece biraz geri çekildi. Yutkundu, kendini hazırladı ve daha sakin, daha kararlı bir şekilde tekrar daldı.

Emeriel onu işledikçe hızla sertleşiyor, ağzında şişiyor, içini dolduruyordu. Dilinin altındaki her nabız kalbini sevindiriyor, ona daha fazla güven veriyordu. Gözlerini kapadı, tüm odağını onu iyi hissettirmeye verdi. Dudakları sıkılaştı. Dili daha sıkı bastırdı.

Her iniltide daha tutkulu bir şekilde hareket etti. Sessiz, karanlık çalışma odasında adamın nefesindeki her titreme, *kadının* içini ürpertti.

Onu uzaklaştırmaya çalıştığında, Emeriel sağlam ve hazır bir şekilde durdu. Adam derin bir homurtuyla boşaldı ve boğazına dökülürken yutkundu.

Hiçbir şey kalmayınca kadar, her son ürpertiye, her nabızı çekerek bırakmadı. Onu iyice temizledi, açgözlülükle inledi, tıslayana kadar hassasiyeti boyunca onu hafifletti.

Ancak o zaman geri çekildi, kızarmış ve sıcak hissediyordu, arayan gözlerle ona bakıyordu.

Adamın ifadesi yumuşamıştı; üzerindeki gerginliğin bir kısmı akıp gitmişti. Yanağını avuçladı. "Aferin kızıma."

Senin için, Sevgilim. Her zaman. Emeriel memnun bir şekilde miyavladı. Başını onun kalçasına yasladı ve yarı sertleşmiş boyuna baktı.

Kendine engel olamadığı için öne doğru eğildi ve adamın ağzını tekrar ısırdı.

"Kahretsin," diye düzensiz bir tonda nefes aldı. "Bana sakso çekmeyi gerçekten seviyorsun, değil mi Riel?"

Yumuşakça mırıldandı, dudakları onun etrafında, gözleri sarkık... memnun. Başını salladı, bırakmayı, cevap vermeyi bile reddediyordu.

Daemonikai aşırı uyarılmanın etkisiyle tekrar tısladı ama onu durdurmak için hiçbir hamle yapmadı. Eli tekrar kızın saçlarına gitti, dolandı ve orada dinlendi. "Senin en çekici yönlerinden biri, benim kuralcı prensesimden benim yaramaz küçük cadalozuma dönüşmen."

Gözleri fal taşı gibi açıldı, yanaklarında allık belirdi. Yine de gülümsedi, yavaş, durgun hareketlerine devam ederken bile dudakları onun etrafında kıvrıldı. Emiyor, çeğiştiriyor, tıslamaları kesilene ve bir kez daha rahatlayana kadar onu dilinin üzerinde yuvarlıyordu.

Katıksız bir hevesle inleyerek onu tekrar yuttu, saniyeler boyunca devam etti. Onu daha da derine götürdü.

Zaman onların etrafında eridi.

Adam tekrar boğazına boşaldığında ve kadın açgözlülükle onu tekrar boşalttığında, dizleri diz çökmekten ağrıyor ve çenesi çabalamaktan zonkluyordu. Sonunda, *isteksizce*, onu bıraktı.

Adam hemen ona uzandı, onu ayağa kaldırdı ve kollarını beline doladı. Dikkatli elleriyle onu tekrar kucağına aldı ve ona memnuniyet, gurur ve... *merakla* baktı.

"Sürprizlerle dolusun."

Emeriel yüzünü onun boynuna saklayarak mırıldandı. "Benim... ahlaksız olduğumu düşünmüyorsun değil mi?"

"Ah, seni *çok* ahlaksız buluyorum," dedi adam, Emeriel'in ağrıyan, hassas meme uçlarından birine, onu ürperten alaycı bir dokunuşla dokunarak. "Ama senin ahlaksızlığın beni en iyi şekilde mahvediyor. Sefahatin *hoşuma* gidiyor, benim sürtük seksi prensesim."

Ona karşı gevşedi, kendini onun kucağının güvenliğine bıraktı. Büyük bir el sırtını okşadı.

"Burada, Urai'de, evimde ve hayatımda olduğun için teşekkür ederim." Yüzünü yukarı kaldırdı ve alnından öptü. "Her şeyi... katlanılabilir kılıyorsun."

"Olanlar beni derinden üzdü. Rahmetli bağ arkadaşın Alvin ve Myka için üzgünüm," dedi. "Harika bir aileniz vardı ve Lord Zaiper gibi şeytani birinin onları sizden böylesine acımasız bir şekilde almasına çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim," dedi. "Hayatım boyunca onları böyle düşünebileceğim bir günün geleceğini hiç düşünmemiştim."

ateş. Neredeyse katlanılabilir
hissettirecekti." Kadın anlamıştı.

İki yıl önce, bu gerçek ortaya çıksaydı, onu tekrar tamamen vahşileştirecek kadar mahvederdi. *Bakın ne kadar ilerledik, Büyük Kralım.*

"Lord Zaiper'in bundan neredeyse paçayı sıyırdığına, yüzyıllar boyunca elini kolunu sallayarak dolaştığına inanamıyorum. Kimsenin ruhu duymadı," dedi Emeriel öfkeyle.

"Riel," dedi Daemonikai bir süre sonra.

"Kralım..."

"Sana çocuklarımdan bahsedebilir miyim?"

Gözyaşları tekrar serbest kaldı ve yanaklarında sıcak izler bıraktı. Başını salladı, sesi kalındı. "Lütfen anlat. Dinlemekten onur duyarım."

Ve öyle de yaptı.

Saatler sonra yatağında birlikte uzandılar.

Daemonikai onu arkadan kucakladı, vücudu sıcaklığın katı bir duvarıydı. Emeriel önüne baktı, göz kapaklarını çeken ağırlığa rağmen inatla uyanıktı.

Emeriel saatlerce onu dinlemiş, anılarının serbest kalışını ve ölen ailesinden bahsedişini, *onları* -kendisini- önüne serişini dinlemişti.

Şimdi, onun acısı ve paylaştığı her şey tarafından parçalanmış, çığ hissediyordu.

"Oğullarınız harika genç erkeklere benziyor," diye fısıldadı sonunda, her bir kelime boğazından acı içinde kazınarak dökülürken. "Bana anlattığın için teşekkür ederim."

Onda onları özgür bırakacak güvenli bir yer bulmuştu. Acılarını ve güzel anılarını ona emanet etmiş, onları tek başına taşımamıştı. Emeriel bunun için minnettardı.

İçini sızlatsa da, mutluydu. Çünkü *o* iyileşiyordu.

"Lord Zaiper'in yaptıkları asla yanına kâr kalmamalı," dedi inançla.

"Önce ben öleceğim," dedi Daemonikai. "Onu avlayacağım ve yakaladığımda ona merhamet göstermeyeceğim. Ona kolay bir ölüm vermeyeceğim - bu yüzden mahkemede serbest kalmasına izin verdim. O kolay yolu hak etmiyor." Konuşurken nefesi saçlarını karıştırdı. "Bunu Evie'ye, oğullarıma, Vladya'ya borçluyum,

Ottai, Kahin... halkıma. Bunu kendime, sana ve bu dünyaya getireceğimiz yeni hayata borçluyum."

Emeriel başını salladı, parmakları onunkileri buldu. Ellerini birbirine bağladı, yukarı kaldırdı ve parmak eklemlerini öptü.

"Zihnimi karıştırmasından onu sorumlu tutmak için küçük de olsa bir kanıt arıyordum ama bunun buzdağının sadece görünen kısmı olduğunun farkında değildim. Zaiper Thoryk Dragaxlov'u yakalayacağım, Emeriel."

Bölüm Otuz Bir

GAZAP VE ÖFKE

"ÇOĞUNUZ bugün burada neden toplandığınızı zaten biliyorsunuz."

Büyük Kral Daemonikai, elleri arkasında kenetlenmiş, yüzü çelik gibi sert bir şekilde Görev Mahkemesi'nin ortasında duruyordu. "Bir hafta önce, krallığımızın ve türümüzün temellerini sarsan bir gerçeği ortaya çıkardık. Yüzyıllardır süren cehalet ve kayıtsızlığın altında gömülü olan bir ihanet gün yüzüne çıktı. İçimizden biri -*büyük bir hükümdar*- en *büyük* ihaneti *işledi*. Öyle büyük bir günah ki, türümüzün mirasını lekeledi."

Salon ağzına kadar doluydu. Geniş amfityatronun her katı doluydu. Yüce Lordlar, küçük lordlar, klan şefleri, asil soylarının en yaşlıları. Hiçbiri gelmemeye cesaret edememişti. Tüm gözler büyük krallarının üzerindeydi.

"Zaiper Thoryk Dragaxlov bu krallığı rezil etti," dedi Daemonikai, sesi hiç değişmeden, "Büyük Taht'ı lekeledi ve Dragaxlov adını lekeledi. İhaneti klanının, Kuzey'in ve halkının şerefini lekeledi. Ve işlediği suçlar için sığınacak bir yer yok."

Gözleri, taşa vuran bir çekiç gibi meclisin her köşesiyle buluştu. "Kahin, onun tüm suç ortaklarının adını söyleyemeden kritik bir duruma düştü. Şimdi bile hayatı için savaşıyor. Ama beni dinleyin ve iyi dinleyin. İster geçmişte ister günümüzde işlediği iğrenç suçlarda ona yardım edenler onun kaderini paylaşacak. Cezalandırılacaklar ve bu hızlı olmayacak. Merhametli de olmayacak."

Sessizlik gece yarısındaki gölgeler gibi hüküm sürüyordu.

Gözleri öfkeyle yanıyor, odadaki her ruhun içine işliyordu. "Onu gördüklerinde sessiz kalmaya cüret edenler, gözlerini kaçırانlar, görmezden gelenler ya da

parmaklarının arasından kayıp gitmesi de ondan daha iyi değildir ve onlar da ölümden daha beter bir acıyı tadacaklardır. Zaipeer Thoryk Dragaxlov artık aranan bir erkek. Şu andan itibaren krallık çapında bir insan avı ilan edilmiştir. Nerede görülürse görülsün derhal ihbar edilmelidir."

Pek çok kişi ciddiyle başını salladı. Bazıları birbirleriyle aynı fikirde olduklarını mırıldandı.

"Bu kararname düzenimizin gidişatını değiştirecek," diye devam etti Daemonikai. "Ancak anayasamızda yazılı olduğu gibi, ihanet ve tahta ve halkımıza karşı işlenen suçları düzenleyen yasalarda kararlaştırıldığı gibi, *Kuzey Klanları artık Rae'nille'in konumunu elinde tutmayacak.*"

Daemonikai Kuzey Klanı şeflerine ve yaşlılarına karşı çıkma cesareti göstererek baktı. "Türümüzün en büyük hainini doğuran hiçbir klan İkinci olarak kalamaz. Dragaxlov soyu tarafından yönetilen Kuzey Klanlarının eski rütbeleri bu vesileyle ellerinden alınmıştır. Bugünden itibaren onlar artık *Rae'nille* değil, *Foart'hile'dir*. Skyvakto soyu tarafından yönetilen Batı Klanları artık İkinci, Nocthrax ailesi tarafından yönetilen Doğu Klanları ise Üçüncü sıraya yükselecektir."

Kuzey delegasyonu üzüntü ve utanç içinde başlarını öne eğdi. Tek bir kelime bile konuşulmadı.

Odanın diğer ucundaki Batı ve Doğu klanları memnuniyetlerini gizlemeye çalışmadılar. Uzun zamandır diğerlerini üstün, gururlu ve egoist olarak gören Kuzeylilerin düşüşünü açık bir kendini beğenmişlikle izlediler. Kürsüde oturan Büyük Lord Vladya ve Büyük Lord Ottai halklarını sessizlik içinde, yüzlerinde hiçbir ifade olmadan izlediler.

Daemonikai çenesini kaldırdı. "Herhangi bir itiraz var mı?"

"Yok Majesteleri," diye cevap geldi hep bir ağızdan. Her katmandan gelen sesler kararlı bir şekilde cevap verdi.

Sonra bir boğaz temizlendi.

Kuzey Klanlarının lideri Yüksek Şef Yazaro ayağa kalktı. "Majesteleri, kararnamenizi anlıyor ve kararınızı kabul ediyoruz."

Daemonikai hiçbir şey söylemedi, bekledi.

"Ama Zaipeer Dragaxlov'un tahtına ne olacak? O kendi soyundan gelen son kişi. Taht uzun süre boş kalamaz."

Şefin yardımcısı da ayağa kalkarak, "Belki de bu kez başka bir aile tahta geçmeli," diye ekledi. "Zaipeer'in yaptığı alçaklıktı. Onun adı artık tahtımızda kalmayı hak etmiyor. Oyumu yeni bir ailenin tahta çıkması yönünde kullanıyorum."

Baş sallayanlar oldu. Mırıldanarak onayladılar.

"Zaiper gerçekten soyunun sonuncusu olsaydı durum böyle olabilirdi. Ama değil," dedi Büyük Kral.

Şok sarayda yayıldı, mırıltılar büyüyen bir rüzgâr gibi yükseldi, inançsızlık her yüzde açıkça görülüyordu.

"Ne demek istiyorsunuz, Majesteleri?" Yüksek Şef Yazaro yavaşça sordu.

"Birçoğunuz Zaiper'in ağabeyi Kristoff Kaelros'u hatırlayacaktır.

Dragaxlov, tüm ordularımızın merhum Genel Komutanı."

Başlar önce belli belirsiz, sonra kesin bir ifadeyle sallandı. Kristoff'un mirası iyi biliniyordu ve hâlâ onurlandırılıyordu.

"İki bin yıldan uzun bir süre önce, Kristoff'un bağlandığı kişi, o savaştayken ailesinden hiçbir şey söylemeden ve sebep göstermeden kaçarak aralarındaki bağı kopardı. Vampirlere karşı on yıl süren uzun savaşlarımızdan biri sırasında oldu bu. Kristoff öfkeli ve kederli bir şekilde geri döndüğünde onu hiç aramadı. Kimse aramadı." Daemonikai durakladı, anının yerleşmesine izin verdi. "Kahin bana sekiz yüz yıl önce, son derin uykusuna dalmadan önce, şimdiye kadar gizli kalmış bir şey söyledi. Kristoff'un bir oğlu varmış."

Sesler birbirine karıştı, şaşkınlık ve şüphe düpedüz kaosa dönüştü. Kuzey Klanları patlak verdi, üyelerinin çoğu bu ifşaattan açıkça memnun olmuştu. Ama hepsi değil. Klan liderlerinin yüzleri sinirli, gözleri temkinliydi.

Aralarından birçoğunun Kuzey Tahtı'na göz diktiği ve Dragaxlov soyunun sonunun geldiğine inandığı bir sır değildi. Şimdi yeniden canlandığını görmek beklenmedik bir darbe oldu.

Daemonikai'nin kendisi de dâhil olmak üzere pek çok kişi Dragaxlov ismine karşı derin bir düşmanlık beslese de, onların mirasını inkâr etmek mümkün değildi. Onlar bir efsaneydi; yönetmeye en uygun, diğer tüm klanlardan çok daha üstün bir soydu.

"Ne Kristoff ne de onun soyundan gelen hiç kimse çocuktan haberdar değildi." Daemonikai devam etti. "Kahin bana güvenerek, bin yıl boyunca uyuması ve bu bilgiye ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı beni ikinci bilen kişi yaptı. Aksi takdirde sessiz kalacağıma yemin ettim. Bu benim anlatacağım bir hikâye değildi."

Mahkeme sonunda tekrar sessizleşti.

"Artık Kuzey Tahtı boş ve yeni bir Dragaxlov'a ihtiyaç var. Onu bu saraya getireceğim ve Kuzey Tahtını kabul ettiğinden emin olmak için kendisini ziyaret ettikten sonra hepinize tanıtacağım." Kuzey Klanı liderlerine doğru baktı. Bazılarının yüzleri solgundu; bazılarının ise umutla parlıyordu. "O zamana kadar tahtla ilgili başka bir tartışma olmayacak."

"Seyahate çıkacak kadar iyileşmiş değilsiniz leydim," dedi Nora yine endişeyle.

"Sana söyledim, iyi olacağım." Sina çantasını ihtiyacı olan her şeyle doldurdu. *En azından sesim geri gelmişti.*

"Peki," diye yumuşadı hizmetçisi. "Ama belki de uyandığınızı Büyük Hükümdarlardan birine haber vermeliyim-"

"Sakın buna cüret etme," diye tısladı Sina, ona doğru dönerek. "Tamamen uyanık olduğumu kimse bilmemeli. Ben bu Hisar'dan çıkana kadar kimse hiçbir şey bilmemeli." Sert bir bakışla kızı olduğu yerde sabitledi.

"Pekâlâ, Hanımefendi."

"Güzel. Şimdi orada heykel gibi durmayı bırak ve toplanmama yardım et. Yaşadıklarımın sonradan biraz dinlenmeyi hak ettiğimi düşünmüyor musun? Huzur ve rahatlama için krallıktan biraz uzaklaşmayı?"

Nora aceleyle itaat ederken başını salladı. "Doğru, bu iyi bir fikir. Endişeleniyorum çünkü hâlâ tedavi görüyorsun ve tamamen iyileşmeni diliyorum."

Sina gözlerini devirdi. Nora dramatik olabilirdi ama yüzyıllardır sadık bir kişisel hizmetçiydi. Yine de hiçbir tedavi bu krallıkta kalmaya değmezdi; hele de keşif boğazına dayanmış bir kılıç gibi tepesinde dikilirken.

Üç gün önce gözlerini açtığından beri Sina'nın tek düşüncesi bacaklarındaki gücü yeniden kazanmak ve soruşturma kokusunu almadan önce olabildiğince uzağa ve hızlı bir şekilde kaçmaktı.

Kahin'in bu kadar çok şeyi açığa çıkardığına inanmak hâlâ zordu. Yaşlı kocakarı Sina'nın adını söyleyemeden kritik bir duruma düştüğü için Sina yıldızlara teşekkür etmeliydi.

Açıkçası, gün ışığına çıkanların büyüklüğü düşünülduğünde, Kahin'in hâlâ yaşıyor olması bile bir mucizeydi.

"Para kutunu hazırlayayım mı?" Nora'nın sesi düşüncelerini böldü.

"Evet, hepsini paketle. Yüzyıllar önce sakladığımı bile. Gerekirse daha büyük bir kutu al."

Nora döndü ve şaşkınlıkla ona göz kırptı. "Ama bu çok büyük bir para hanımım. Neden böyle saçma bir miktara ihtiyacınız olsun ki-"

"Yüzünü bir düzine tokatla süslememi istemiyorsan, beni gereksiz yere sorgulamamayı öğreneceksin. Ne zamandan beri benimle oynuyorsun, Nora?"

Nora başını eğdi ve hızla arkasını döndü. "Özür dilerim, Hanımefendi. Paraları hemen paketleyeceğim."

Sina hiçbir şey söylemedi, kısılmış gözlerle onun çalışmasını izliyordu. Ne kadar süre yok olacağını bilmiyordu. Belki yıllar, belki de sonsuza dek. Rahat yaşamak için yeterli servete ihtiyacı vardı ve Lord Zaiper'i aramak için toplayabileceği her kaynağa ihtiyacı olacaktı.

Onu bulması gerekiyordu. Sadece saklandığı yerlerde ya da gizli mağaralarda olup olmadığını bilmiyordu.

Zaiper.

Razarr'ın öldüğüne inanmak hâlâ zordu. Lord bununla nasıl başa çıkıyordu?

Tüm acımasızlığına ve kötülüğüne rağmen Sinai, Zapier'in baş muhafızına değer verdiğini biliyordu. Aralarında bin yıl öncesine dayanan bir bağ vardı.

Razarr, Zaiper'in her yükselişinde ve düşüşünde, yüzyılların her dönüşünde yanında tuttuğu tek kişiydi. Değişmeyen tek kişi.

Sinai Razarr'ın ölümünden bir parça memnuniyet duydu. Zaiper'in sonunda acı çekmesi uygun bir şeydi. Onu kendi planlarını gerçekleştirmesi için manipüle ettikten ve aylarca bir zindanda çürümeye terk ettikten sonra, acı çekmesi adil olurdu.

Pencereye doğru topallayarak ilerlerken, her adımda acı veren bir irkilmeyi bastırdı. Aşağıda, askerler avluya doluşmuştu. Greyrock garnizonunun tamamı tutuklanmış ve soruşturmaya tabi tutulmuştu. Kale kaos içindeydi. *Her şey yerle bir olmadan önce gitmeliyim.*

Şimdi, geride bıraktığı şeye gelince... İblisi. Hayır. *Kral*

Daemonikai.

Yüzyıllar sonra ilk kez, Sina onu aramaktan tatmin olmadı.

Onun. O erkek neredeyse onu öldürüyordu.

Son iki haftada sadece üç gün uyanık kalabilmişti ama kâbuslar hâlâ devam ediyor, onu o geceye geri götürüyordu... hayatının en uzun gecesine.

Sinai'nin hayatta kalmasının tek nedeni, kendini yer değiştirmeye zorlamasıydı; son gücünü kullanarak canavar formuna girmiş ve gecenin büyük bir bölümünde bunu korumuştur. En ağır darbeyi canavarı almıştı ve o zaman bile her zararı, her yırtılan yarayı, her dehşeti hissetmişti. Sonunda bir dişi olarak yeniden uyandığında, bedeni bunun yıkımını taşımıştı.

Bir ürperti onu sarstı. Sağ kolu hâlâ kırıktı, bir ayak parmağı eksikti ve çenesindeki şişlik tam olarak geçmemişti. Bir keresinde

Üç gün önce aynaya bakma cesaretini bulduğunda, karşısında bir yabancı duruyordu; sanki dört vahşi aslanla dövüşmüş ve kaybetmiş gibi görünen bir kadın. Bugüne kadar bunu bir daha yapmamıştı.

Emeriel'in yaşadığı şey bu muydu?

Sina buna inanmayı reddetti. Emeriel nasıl hayatta kalmıştı? Nasıl bu kadar güçlü kalabilmişti?

Artık gerçeği inkâr edemezdi. *Daemonikai asla onun olmayacaktı.*

Ve şimdi, Sina onun artık öyle olmasını istemediğinden emindi.

En azından Zaiper'in -karanlık ve ahlaksız olduğu kadar- akli hâlâ yerindeydi. Sinai bir erkekte akıl sağlığı kadar basit bir şeye değer vermeyi hiç düşünmemişti ama hey, geç olsun güç olmasın.

Zaiper'le el ele vermenin tam zamanı.

Omzunun üzerinden, "Pikabımı hazırladığınızdan emin olun," dedi. "Peki, Hanımefendi."

Hizmetçi işini bitirdiğinde Sina ona döndü. Hâlâ halledilmesi gereken son bir şey vardı.

"Nora."

"Hanımefendi."

"İyi dinle. Eğer biri gelip beni sorar ya da nerede olduğumu öğrenmek isterse, onlara stres atmak için bir yolculuğa çıktığımı söyleyeceksin. *Asla*, hiçbir koşulda, bu yolculuk için ne kadar çok şey topladığımı ya da ayrılmak için ne kadar çaresiz olduğumu açıklamayacaksın. Anladın mı?"

"Evet, Hanımefendi! Anlıyorum."

"Üç gündür buradayız, Majesteleri. Büyük Kral'ın seçkinleri bizi arıyor; köpekler gibi avlanıyoruz. Bir yerde bu kadar uzun süre kalmayı göze alamayız." Kapıdan Kady'nin sesi geldi.

"Kapıyı diğer taraftan kapat, Kady," diye homurdandı Zaiper.

Sessizlik.

Ayak sesi duymadı. Taşların üzerinde ağırlık kayması yoktu.

"Çık dışarı."

Sonunda bir hareket oldu. Botların belli belirsiz sürtünmesi. Sonra kapı kapanırken menteşelerin çıkardığı hafif inilti.

Zaiper gözlerini açtı, tanıdık karanlık onu karşıladı. Küçük oda yine ışıksızdı, tam da tercih ettiği gibi.

Gözlerini bir kez daha kapattı.

Işık gerçekliği getirirdi ve gerçeklik yüzleşmek istediği son şeydi.

Belki de burada, gölgenin her şeyi maskeleydiği bu yerde kalırsa, rol yapabiliirdi. Biraz daha, hiçbir şey olmamış gibi davranabiliirdi.

Sırları açığa çıkmamıştı, tahtını kaybetmemişti ve tüm Urai'de en çok aranan kaçak o değildi. Serseri bir haydut gibi mağaralarda ve terk edilmiş kulübelerde sinsice dolaşmıyormuş gibi davranabilir, en müstahkem sığınağına doğru ilerlemek için gecenin karanlığını bekleyebilirdi.

Belki de bu karanlıkta hâlâ Razarr'ın kapının hemen ötesinde onun emrini beklediğine inanabilirdi.

Razarr'ın ölümünü izlememişti. Bu sadece zihninin bir oyunuydu, zalim bir halüsinasyon. Yorgunluğun soğuk kalbiyle oynamak için yarattığı bir sanrı, onu başkaları için duygular hisseden tüm o zayıf erkekler gibi alçaltıyordu.

Zaiper köyler yandığında gülüyor, gençler öldüğünde gülümsüyor, hamile kadınların doğum sırasında kan kaybından ölürken attıkları ıçlıklarda mizah buluyordu. O bunları hissedecek biri değildi.

Yani evet, karanlık kalabilirdi.

Ve sonunda ışık geldiğinde, Razarr orada, bir köşede sessiz ve metanetli bir şekilde onu bekliyor olacaktı.

Razarr ölmemişti.

Ölmüş olamazdı.

Peki, tüm bu lanet olası cehennemler içinde, başımın altındaki bu pis, derme çatma yastık neden bir kez daha gözyaşlarımla ıslandı?

Yüce Lord Herodis'in ruh hali, Prenses Emeriel'in kendisini çalışma odasında beklediği haberini aldığında önemli ölçüde düzeldi.

Ama yüzünde bir gülümsemeyle kapıyı itip açtığında, masasına yaslanmış iri, buyurgan bir figür etrafındaki odayı küçülttü.

Herod şimdi düşününce, mesajda sadece *bir ziyaretçisi* olduğu söylenmişti Citadel'den.

"Huzurunuzda bulunma şerefini neye borçluyum, Majesteleri?" Herod başını derin ve resmi bir eğimle eğerek selamladı.

"Herodis," Büyük Kral Daemonikai rahatça doğruldu. "Sizinle konuşmaya geldim. Ama buraya Herodis Duonavaar'a hitap etmek için gelmedim. Gustazlion Herodis *Dragaxlov* ile konuşmak için buradayım."

Otuz İkinci Bölüm

DRAGAXLOV

"HUH?"

Herod hâlâ gülümsüyordu. Nasıl gülümsemezdi ki? Bu ismi o kadar uzun zamandır duymamıştı ki, şimdi doğru duyduğundan bile emin değildi.

Büyük Kral kollarını göğsünde kavuşturarak yumuşak bir sesle, "İşleme koy," dedi. "Bekleyeceğim."

"Neyi işlemek? Anlamıyorum-" Ve sonra kafasına dank etti. *Bana Gustazlion diyordu. Dragaxlov.*

Herod'un beti benzi attı. "Korkarım neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok majesteleri."

"Oh, biliyorsun." Kral Daemonikai'nin sesi sessiz ama amansızdı. "Kahin bana mirasını başka bir ismin altına gömen bir gençten bahsetti. Sırf hayatta kalmak için yeni bir hayata bürünmüş."

Herod'un sırtı dimdik oldu. "Ben o ismi kullanmıyorum. Aslında, iki bin yıldan fazla bir süredir bana bu isimle hitap edilmedi. Benim için öyle bir şey yok."

"Belki de senin için yeniden bir anlam ifade etmeye başlamasının zamanı gelmiştir." Büyük Kral en yakındaki kanepeye doğru yürüdü ve kendini onun üzerine bıraktı. Bacak bacak üstüne atarak ekledi: "Kuzey Tahtı'nın bir hükümdara ihtiyacı var."

"Tüm saygımla, Majesteleri, reddetmek zorundayım," dedi Herod kesin bir ifadeyle. Bunu söylerken içinde hiçbir öfke hissetmedi. Ne acı, ne de burukluk.

Eski kırgınlıkları uzun zaman önce, atalarının suçlarını ya da onların mirasını umursamayla bıraktığı bin yıl öncesinde bir yerlerde kaybolmuştu.

Zaman eninde sonunda bazı şeyleri iyileştiriyordu.

Kral Daemonikai yavaşça başını sallayarak, "Ben de bunu bekliyordum," dedi. "Hayatının o kısmını o kadar derine gömdün ki bir kez bile diriltmeye çalışmadın. Dragaxlov büyükleri öldüğünde bile."

"Bir kez olsun aklımdan geçmedi," diye dürüstçe cevap verdi Herod. "Kahin olmasaydı, soluk bir geçmiş olarak kalacaktı. Sanki hiç bana ait olmamış gibi hissettiren bir geçmiş."

Kral'ın karşısındaki kanepeye geçti ve iç çekerek kendini minderlerin üzerine bıraktı. "Duonavaar ismi değerli bir isim. Bin yıl boyunca bu ismin hak ettiği değeri görmesi için çabaladım ve tüm bu çabalarım boşa gitmedi. Annem öldükten sonra, uzun yıllar ve çok çalıştıktan sonra, sonunda Urai'nin kalbine dönecek cesareti buldum. Burada bir hayat kurdum. Bir yuva."

Gurur duymadan, sadece gerçekleri söyleyerek devam etti. "Saygın bir çiftçi olarak başladım, sonra ekin gözetmeni, sonra köyün tarım sorumlusu ve son olarak da Hasat Yüksek Komiseri oldum. Tek başıma Yüksek Tarım Lordu olana kadar rütbe rütbe yükseldim. Bunu Dragaxlov adı ve gücü olmadan yaptım ve ikisini de talep etmeye niyetim yok."

Kral Daemonikai uzun bir süre sessizce ona baktı. Sonra başını eğdi. "Sizden tek istediğim bunu düşünmeniz. Ziyaretimin sebebi bu. Eğer sonunda reddederseniz, anlayışla karşılarım. Kutsal geleneklere uyacağız ve Kuzey Tahtı'na layık başka bir soy seçeceğiz." Bununla birlikte Büyük Kral ayağa kalktı. "Katılmam gereken başka işler var."

Herod ayağa kalktı ve saygıyla eğildi. "Ziyaretiniz için teşekkür ederim."

Kral Daemonikai neredeyse kapıya ulaşmıştı ki durakladı ve omzunun üzerinden geriye baktı.

"Uzun zamandır sormak istediğim bir soru var," dedi. "Annen Hisar'ı neden terk etti? Naila gibi iyi bir kadın, krallığın iyiliği için cephede savaşan bağ arkadaşını altın için neden terk etsin?"

"Söylentilerin aksine, annem aile servetini çalmadı. Bunlar kendi klanımız tarafından başlatılan ve yayılan yalanlardı," dedi Herod soğuk bir sesle. "Hayatı tehlikede olduğu için gece yarısı kaçtığında bana hamileymiş. Defalarca zehirlendi ve eğer otlar ve bitkiler konusunda yetenekli olmasaydı, bunların kokusunu tanıyarak

Yemeğindeki zehirler yüzünden kaçmaya fırsat bulamadan çoktan ölmüş olurdu."

Büyük kral dikkatle dinlemeye devam etti.

"Ama bir keresinde, kokusu olmayan zehirlerden birini yanlışlıkla yedi," Herod'un sesi daha sessizdi. "Bunu ancak ilk yudumdan sonra fark etti, panzehiri bulmakta gecikmedi. Ama o kıl payı kurtuluştan sonra bir seçim yaptı ve beni korumak için koştu." Derin bir nefes aldı. "Babam savaşta olduğu için bizi koruyamadı, o da kendi hayatı ve benim hayatım için bunu kendisi yaptı."

Herod gözlerini kırıştırarak hafızasındaki bulutları temizledi. "Ama aralarındaki bağ... koptu. Bunun olmasını hiç istememişti. İlk başta sadece uykuya daldı, ama keder yüzünden - ve asla bulunamayacağından emin olarak kaçış şekli

-Sonunda kırıldı." Sesinde üzüntü açıkça görülüyordu. "Sanırım babamın kalbi kırılmış olmalı. İhanete uğramış hissetmiştir. Muhtemelen bu yüzden savaştan döndükten sonra bile onun için hiç gelmedi."

Sadece bir sessizlik oldu.

Kral Daemonikai yavaşça başını salladı. "Bunu paylaştığınız için teşekkür ederim." Kapıya doğru döndü ama sonra durakladı. Tekrar.

"Bunu şimdi söyleyeceğim - bir Büyük Kral olarak değil, ama sizin çıkarlarınızı en iyi şekilde gözetken biri olarak. Dışisinin ona senin nasıl bir erkek olduğunu söylediği biri olarak. Ne kadar da hak ediyorsun."

Herod başını kaldırıp kralın yumuşamış bakışlarıyla buluştu.

"Tereddütlerinizi anlıyorum ama bunu gerçekten düşünmenizi rica ediyorum," dedi. "Sanırım hayatın geride kalmış gibi hissediyorsun. Bağlandığınız kişi öldü. Oğlunuz büyüdü, başarılı oldu, kendi hayatını yaşıyor. Ve kendinize soruyorsunuz - geriye ne kaldı? Neden Kuzey Tahtı'nın ağırlığını üstlendiniz? Neden politikaya, bitmek bilmeyen öğretilere, eski bir ismi geri almak için bildiğin her şeyi geride bırakma yüküne katlanıyorsun?" Büyük Kral'ın gözleri ona dikilmişti. "Neden kaleye taşındın, yönetim biçimlerini yeniden öğrendin, savaş sanatlarında iki bin yıl gecikmeyle yeniden eğitim aldın, yöneticilerimize rehberlik eden kutsal metinleri ezberledin ve taç giymeden önce gereken ritüellere boyun eğdin?"

Hirodes sertçe yutkundu. Erkek onun aklından geçenleri tam olarak nereden biliyordu?

Bir Büyük Hükümdarın eğitimi hayal bile edilemeyecek kadar zordu. Halkları için bilinen en zorlu ve acımasız eğitimdi. Eğitim doğumla başlar ve asla bitmezdi. Bunun için çok yaşlıydı.

"Hayatının alacakaranlığa ulaştığını düşündüğünü biliyorum. Yeniden başlamak için içinde daha fazla güç kalmadığını. Ama senden tekrar düşünmeni istiyorum. Keder, uzun yalnızlık seni tüketmiş gibi görünebilir... yine de iki bin yıl yaşlı *değil*. Dışarıda senin için başka bir kadın olabilir. Gerçekten uyumlu, yeniden başlarken yanında yürüyebilecek biri."

Ah, bunu ne kadar isterdim. Göğsündeki sızı derinleşti.

Yeniden ilgilenecek birine sahip olmayı. Sevmek ve sevilmek için. Dünyasını renklendirecek ve soğuğu uzak tutacak biri.

"Bunun kolay olmadığını biliyorum. İnan bana, bunu bizzat biliyorum. Ama bana bak, Herodis." Büyük kral ona doğru ilerledi, yüz ifadesi Herod'un nadiren gördüğü bir şekilde açıldı. "Ben, hayatın biz çok yaşlandığımızı düşündüğümüzde sona ermediğinin canlı bir kanıtıyım. Ben, Daemonikai, beş bin iki yüz yaşındayım ama bir kez daha bu dünyada hiçbir şeye değişmeyeceğim bir dişi buldum. En beklenmedik zamanda geldi ve hayatıma ışığı geri getirdi. Hayatımı yeniden renklerle doldurdu." Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Bugün kendimi hiç olmadığım kadar genç hissediyorum. Ve yeniden baba olmak üzereyim."

Hirodes'in boğazı daraldı, kalbi konuşamayacak kadar doluydu. Büyük kralın gözleriyle karşılaşamadı.

Kral Daemonikai, "Biliyor musun, seni her zaman Tarım Lordu görevinden almak istemiştım," diye açıkladı. "Zaiper gerçek kimliğini öğrenirse, bunun seni tehlikeye atacağına inanıyordum. Bu beni yüzyıllardır rahatsız ediyordu... ama iki yıl öncesine kadar seni görevden almam için hiçbir neden bırakmayacak kadar mükemmel bir görevdeydin."

"Bekle." Herodis'in gözleri şaştı. "Kadınına ne oldu... unvanımın alınmasının gerçek nedeni bu değil miydi?"

Kral Daemonikai homurdandı. "Sen benim dişimi korudun, ona baktın, hayatta kalmasına yardım ettin. Aldatmacan beni kızdırdı, evet, ama o zaman bile sana *minnettardım*."

"Ah," dedi adam... bu konuda ne düşüneceğini bilemedi.

"Söylediğim her şeyi derinlemesine düşün. Sona erdiğine inandığınız hayat, aslında sadece yeni başlıyor olabilir. Yeniden yaşamaya başlamak için hiçbir zaman geç değildir, Gustazlion Herodis Dragaxlov."

Bu son sözlerle birlikte büyük kral döndü ve kapı arkasından kapanarak uzaklaştı.

Herod kıpırdamadan durmuş, hiçbir şeye bakmıyordu.

"Majesteleri! Sizi evimizde ağırlamak bir onurdur," diye bağırdığını duydu oğlunun, sesi gergin ve aşırı ciddiye. "Lütfen babamın tüm günahlarını affedin ve hayatını elinden almayın. O gerçekten daha iyisini bilmiyor. Ekinlerden ve çiftçilikten bahsetmek için onu herhangi bir gün uyandırın ve doğru erkeği buldunuz - ama iş arkadaşlığa, bağlara ve sınırlara gelince... babam hala *çok* saf. Geçmemesi gereken toprakları ne zaman geçtiğini her zaman fark etmiyor."

Bu çocuk... Herod homurdanarak başını salladı. Yaşlı erkeği hakkında gerçekten de kötü düşüncelere sahipti.

Daemonikai'nin alçak sesle ama kaba olmayan kıkırdamasını duydu. "Endişelenme genç Dale. Babanın hazinemle olan dostluğuna değer veriyorum. Ama yine de ona öğretebilirsin - bir oğlun babasına talimat vermesinde utanılacak bir şey yok."

Hirodes oğlunun sırtına vurulan bir elin sert sesini duydu ve ardından Kral'ın ayak sesleri duyuldu.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve Dale kızarmış bir yüzle içeri girdi. "Bugünlerde kendini gerçekten öldürteceksin baba," diye tısladı. "Ama boş ver. Büyük Kral seni daha iyi bir versiyonun olarak yetiştirmem için bana izin verdi." Başparmağını kendi göğsüne doğru uzattı. "Şimdi talimatlarımı dinle."

Herod kaşlarını çatı. "Dinleyeceğim, değil mi?"

Birlikte Daemonikai'nin geçtiği kapıya baktılar.

"Kahretsin," diye mırıldandı Dale sonunda, hayretler içinde. "Şahsen daha da havalı."

Herod bıyık altından kıkırdadı. "Bu, evlat, üzerinde anlaşılabileceğimiz bir şey."

Kahkahalar vardı.

Sakin bir göl.

Hafif esinti kıyı boyunca uzanan otları karıştırdı.

Suyun yanında bir erkek yatıyordu, yanında bir dişi, yüzleri gölgelerle örtülüydü. Sesler havada sürükleniyordu, ilk başta yumuşak ve belirsizdi. Sonra hava biraz açıldı.

"Sevgili lordum," dedi dişi güzel bir sesle, esintinin kendisi kadar yumuşak ve şefkat doluydu.

Erkek onu kendine çekti. "Sevgili leydim."

Uzun bir süre birbirlerine sarıldılar.

"Senden bir iyilik isteyeceğim," dedi kadın. "Ama bana kızmayacağına söz ver." "Buna söz veremem. Önce ne olduğunu duymalıyım."

Dişi iç çekti, hem mutluluk hem de pişmanlıkla örülü bir ses. "Pekâlâ. Seni sevdiğimi biliyorsun."

Doğrulup yüzünü ona döndü. "Şimdi beni endişelendiriyorsun. Evet, bunu biliyorum. Şimdi sor."

Tereddüt etti. "Bağlanma ritüelimiz başarısız olursa... dağılmayacağına dair bana söz ver."

Adam başını yavaşça salladı. "Bunun sözünü veremem Tiara."

Aekeira'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Yüksek sesle nefes alıyor, nefesini tutamıyordu.

Bir saniye sonra kapı açıldı. "Aekeira?" Lord Vladya geniş omuzları ve keskin, endişeli gözleriyle kapı aralığını doldurdu. "İyi misin?"

"İyiyim." Bir nefes daha çekerek kendini dik durmaya zorladı. "Bir şey yok... sadece bir rüya." Yüzünü ovuşturarak titrek bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Yine uyanıktın, değil mi? Bu yüzden beni izliyorsun."

Tek cevabı belli belirsiz bir omuz silkmeydi. Gözlerini gölgeleyen yorgunluğu görebiliyordu ve bu ona acı veriyordu.

Çok yıpranmıştı. Lord Zaiper hakkındaki gerçek ortaya çıktığından beri -yaptıkları hakkında-Vladya'nın geceleri gündüzlerine karışmıştı.

Nadiren uyurdu. Nadiren dinleniyordu. Tüm odağı tek bir hedefe odaklanmıştı: Lord Zaiper'i bulmak ve adaletle teslim etmek.

Aekeira bu işin onu ne kadar yordüğünü düşünerek endişelendi.

"İşte." Yanındaki boşluğu okşadı. "Gel yanıma uzan. Lütfen." "Çalışma odasında hâlâ bitirmem gereken işler var. Uyuman gerek."

"Yarın bitirebilirsin." Diğer elini hafifçe karnına, doğmamış çocuklarının kıpırdandığı yere koydu. "Bu gece gel benimle yat. Bizimle birlikte. Ufaklığımız huzursuz ve babasına ihtiyacı var."

Vladya'nın şiddetli koruyuculuğu gözlerinde alevlendi. Kadın onun direncinin kırıldığını gördü ve başka bir şey söylemeden içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Vladya'nın çocukları konusunda bu kadar dikkatli olması onu etkilemişti ve Aekeira bunu onu yatağa atmak için kullandığı için suçluluk duysa da, erkeğinin dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Zaiper kaçmak için onu rehin aldığından beri Vladya düpedüz boğucu hale gelmişti. Günün her anı yanında korumalar vardı. Kale topraklarından çıkmasına kesinlikle izin vermiyordu. Canavarı yüzeye her zamankinden daha yakındı, her zaman ona uyumluydu, her zaman onun kokusunu alıyordu.

Adam yatağa tırmandığında yatak adamın ağırlığının altında eğildi ve kadın ona yer açmak için kıpırdandı ama adam onu kollarının arasına alarak kendine doğru çekti.

Dudaklarından yumuşak ve memnun bir iç çekiş döküldü, vücudu onun sıcaklığına doğru gevşedi.

"Rüyan ne hakkındaydı?" Vladya'nın sesi kulağına doğru alçak bir mırıltıydı.

Aekeira tereddüt etti. Bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. "Emin değilim," dedi sessizce.

Gördüklerini anlayamıyor, yorumlamaya bile başlayamıyordu. Yine de çok gerçekçi gelmişti. Var olmaması gereken uzak bir anı gibi.

Büyük efendisinin eli, şişmiş karnının kıvrımları üzerinde koruyucu bir şekilde duruyordu. Sessizlikte, parmakları rahminin kıvrımları üzerinde yavaş, yatıştırıcı daireler çiziyordu. Vücudunu kaskatı tutan son gerginlik de yavaşça eriyip gitti.

"Sana neden kuş dediğimi biliyor musun?" diye sordu usulca.

"Hayır." Yüzünü hafifçe ona doğru çevirdi. "Ama hep merak etmişimdir."

"Bir Urekai iyi ve gerçekten mutlu olduğunda, bunu kanatlanıp gökyüzünde süzülme olarak tanımlarlar. Sen hayatıma girene kadar bu sözleri hiç anlamamıştım." Onun boynunun çukuruna sokuldu. "Sen bana kanatlar verdin. Senin sayende, bu yaşlı erkek dilediği her şeye doğru ilk uçuşunu yapıyor. Geçmişimde pek çok büyük kuş vardı... yine de *uçmama* yardım eden küçük, özel bir kuştı."

"Ah, Vladya..." diye nefes aldı, ona yaslanıp gözlerini kapatırken kalbi şefkatle sızladı.

"Harika bir kuş olduğu ortaya çıktı. Kanatlarını ardına kadar açan nazik bir güvercin, bu sendeleyeyen, yırtık pırtık yaratığın sığınmasına izin verdi. Onun sığınağında tutundu, yeni kanatlar geliştirdi ve *uçmayı* öğrendi."

Bu sevginin ne kadar derin olduğunu hiç fark etmemişti. Ve şimdi, daha fazlasını duymayı arzuluyordu. "Tekrar söyle," diye fısıldadı.

"Benim kuşum," sesi yumuşaktı. "Bir albatrosun güçlü kanatlarına sahip, süzülen özel güvercinim."

Aekeira'nın kalbi öylesine kabardı ki, bedenine sığmayacak kadar büyük hissetti. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Aekeira'nın gözleri birden açıldı. Adamın kollarında dönmeye, yüzünü görmeye çalıştı ama adamın eli onu nazikçe yattığı yerde tuttu.

"Dinlen prensesim," diye mırıldandı.

Prenses sustu ama gözleri yanıyordu. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Adam ilk kez bu sözlerle karşılık vermişti.

"Bunu söylemem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." Vladya onun çıplak omzuna bir öpücük kondurdu. "Ama ben bunu hep hissettim. Tam burada, hayata döndürdüğün ölü kabuğun içinde. Seni seviyorum, Aekeira Maranthine Evenstone."

Burnunu çekti ve gülümsedi. "Ben de seni seviyorum."

"İşte şimdi seni üzdüm," diye endişeli bir sesle konuştu.

Kadın boğuk bir kakhaha atarak başını salladı. "Bu iyi bir sıkıntı."

Adam kıkırdadı ve ona daha sıkı sarıldı.

Uzun bir süre bu şekilde kaldılar, Aekeira onun nefes alışının ritmini dinledi, sessizliğin ikinci bir battaniye gibi etraflarını sarmasına izin verdi.

Ben de seni seviyorum, sözleri zihninde tekrar tekrar yankılandı.

Sonunda uyku geldiğinde hâlâ gülümsüyordu. "Lütfen, ben uyurken gitme."

Adamın sesi geldiğinde çoktan rüyaya dalmış olabileceğini düşündü. "Hiçbir yere gitmiyorum, benim küçük, harika kuşum."

Otuz Üçüncü Bölüm

EŞİĞİNDE VE UMUTSUZCA ONUN.

"Uyandığı anda bana haber vermeni söylemiştim." Büyük Kral Daemonikai'nin hırıltısı koridorda yankılanırken, toplantı salonunun dışında kendisini bekleyen iki titrek hizmetkârın üzerine yürüdü. "Ne demek artık kalede değil?"

Erkek hizmetçi huzursuzca ayaklarını sürüyerek ellerini birbirine vurdu. "Ben... Ben gerçekten anlamıyorum, Majesteleri. Onu kendim sordum ve hizmetçileri Hisar'dan ayrıldığını söylediler."

"Onları bana getirin, hemen."

Sanki iblisler peşlerine düşmüş gibi kaçıştılar. Daemonikai döndü ve Büyük Yüksek Mahkeme'ye doğru yürüdü.

Toplantı uzun sürdü, aklı hep başka yerdeydi. Sina neden ilaçlarını yarım bırakıp kimsenin bilmediği ani bir yolculuğa çıkmıştı?

Ne zaman döneceğini kimseye bildirmemişti ve dönene kadar alternatifler ayarlamak için kan sahibinden izin istemeyi düşünmemişti. Hâlâ iyi değilken ve tam olarak iyileşmemişken bu şekilde ayrılmasını gerektirecek kadar önemli olan şey neydi?

Bu konuda bir şeyler doğru gelmiyor.

Nihayet dışarı çıktığında, akşam gölgeleri zemin boyunca uzanıyordu. İki kadın kapının yanında durmuş, başlarını öne eğmiş bekliyordu.

"Majesteleri," diye ciyakladı içlerinden biri. "Bizi siz çağırdınız."

"Adınız nedir?" diye sordu.

"N-Nora, Majesteleri."

"Nora." İsmi havada ağır ağır durmasına izin verdi. "Hanımınız nerede?"

"Dün sizi terk etti, Majesteleri, malzemeleri topluyor." Nora'nın elleri önlüğünün içinde bükülmüştü. "Basit bir seyahate çıktığını ve yakında döneceğini söyledi. Çok fazla altın almamış."

Gerginliği kokuyordu. Aldatma kokuyordu.

Zaiper her şeyin arkasındaki beyindi. Güçlerini...

Kahin'in son sözleri onu rahatsız etmişti. Zaiper'in suç ortakları kimdi?

Bu soru aklından hiç çıkmamıştı. Onun yanında uyumuşlar, masasında yemek yemişlerdi. Zaiper'e yakın olan tanıdığı herkesi saymıştı - yüksek lordlar, metresler, arkadaşlar, hatta halktan insanlar. Artık hiç kimse şüphenin ötesinde değildi.

Sina olabilir miydi?

Kendi kan evladı olabilir miydi?

"Wegai, yakala onları," diye emretti.

Nora'nın yuvarlak gözleri panikle doldu. O ve ikinci cariyenin çığlık atacak zamanları olmamıştı ki askerler ileri atılıp kollarını demir kıskaçlarla sıktılar.

Daemonikai topuklarının üzerinde döndü, çığlıkları onu koridor boyunca takip etti.

"Lütfen, Majesteleri! Merhamet edin!"

"Majesteleri-lütfen!"

Onlara ne bir bakış attı ne de adımlarını yavaşlattı.

Muhafızlar hıçkırarak ağlayan kadınları içeri sürüklerken. Daemonikai onları takip etti, elleri arkasında kenetlenmişti. Muhafızlar onları demir kapılardan içeri itti ve o da arkalarından içeri girdi.

Bir askere baktı. "Çivili kırbaçları getirin." Sonra bir başkasına. "Köle sahiplerini çağırın, kızgın yağ ve öğütülmüş acı biber istiyorum. Hemen."

İki hizmetçi kızın rengi kemik gibi solmuştu. Biri çoktan altını ıslatmıştı, idrar kokusu burnuna kadar geliyordu. İkisi de dizlerinin üzerine çökmüş, yere bastırdıkları yüzlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Lütfen, merhamet edin! Size yalvarıyoruz, Majesteleri!"

Nora ağladı. "Ekselansları, günahlarımızı affedin!"

"Sessizlik." Daemonikai Nora'nın önünde çömeldi, çenesini avucunun içine aldı ve gözleri buluşana kadar onun ağlamaklı, lekeli yüzünü kaldırdı. Dehşeti mutlaklı.

"Sana bir soru soracağım," sesi yumuşaktı. "Cevap vereceksin. Dürüstçe konuşacaksın. Hiçbir şeyi atlamayacaksın. Eğer cevabınızdan hoşnut kalmazsam, çekip gideceğim. Bu adamlar benim yokluğumda emrimi yerine getirecek ve ben de sabah dönüp sana tekrar soracağım." Yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Ve eğer o zaman hâlâ hoşnutsuz olursam, kafanı keseceğim. Anlaşıldı mı?"

Kadın öyle şiddetli titredi ki, adam bayılacağını sandı. "Evet!

Evet, Majesteleri!" diye hıçkırdı.

"Bana hanımınızın Büyük Lord Zaiper'le olan bağları hakkında her şeyi anlatın. Kulak misafiri olduğunuz tüm konuşmaları, sahip olabileceğiniz tüm şüpheleri." Bakışları bir çivinin tahtaya saplanması gibi onunkileri delip geçti. "Gidişiyle ilgili olağandışı bir şey olup olmadığını söyle bana; davranış biçimi, bavulunu hazırlama şekli, yanlış görünen herhangi bir şey."

Kelimeler Nora'nın ağzından o kadar hızlı döküldü ki ishal bile yetişemedi.

Tökezleyerek. Hıçkırıyordu. Kelimelere takılıp düşüyordu ama ona her şeyi anlatmıştı.

Bazı detaylar gereksizdi. Bazıları histerik ve gereksizdi. Ama çok titizdi. Umduğundan çok daha titizdi.

Daemonikai sözünü kesmeden dinledi. Bir noktada bir sandalye isteyip oturdu ve hikâye önünde çözülürken kollarını kavuşturdu.

Akşam yerini gece yarısına bıraktı.

Hizmetçi konuşmasını bitirdiğinde Daemonikai'nin içi savaş alanına dönmüştü. Artık Sina'nın Zaiper'le itiraf ettiğinden çok daha fazla zaman geçirdiğini biliyordu.

Onun yatağını paylaşmıştı. Sık sık. Hatta Zaiper'in gözde cariyesiyle aralarındaki iğrenç ilişki yüzünden şiddetli bir çatışma bile yaşanmıştı.

Kan ev sahibi ve eski İkinci Hükümdar konuştuklarında, sözlerinde her zaman gizlenmiş bir şeyler vardı. Herkesin fark ettiğinden çok daha fazlasını ifade eden sırların ve bakışların alt akımı.

Ve Sina'nın Emeriel'e zehirli oklarla saldırdığı gece, bütün günü Zaiper'in odasında geçirmişti.

Sözde *seyahati* için çok sıkı hazırlanmıştı. Bir soylu kadının kısa bir tatil için ihtiyaç duyacağından çok daha fazla altın almıştı.

Sina dinlenmek ya da iyileşmek için gitmemişti; yolculuğu bir eğlence gezisi ya da gezi değildi. Suç ortağına katılmak için gitmişti.

Laelsainai Gurtazivrk, Zaiper'in suç ortağıydı.

"Wegai!" Daemonikai gök gürültüsü gibi kükredi.

Wegai anında ortaya çıktı. "Majesteleri!"

Daemonikai ayağa kalkarak, "Tüm Fırtına Süvarilerine, Av Canavarlarına ve Takip Nöbetçilerine haber gönderin," diye emretti. "Şu andan itibaren Laelsainai Gurtazivrk Urai'de aranan bir kaçak olarak ilan edilmiştir. Her evi, her mağarayı, her sınırı arayın. Çevrilmedik taş, dokunulmadık gölge bırakmayın. Onu avlayın. Yakalayın onu. Onu önümde sürükleyin."

Wegai selam verdi. "Majestelerinin emrettiği gibi!"

İki Ay Sonra

Şafağın ilk ışıklarıyla birlikte krallığa döndüler.

Büyük Kral Daemonikai tek ve akıcı bir hareketle atından indi. Koyu renk pelerinine toz yapışmış, zırhı uzun bir takibin kiriyle kaplanmıştı.

Nöbetçilerden birine sertçe, "Atların bakımını sağlayın," diye emretti. "Takımları kontrol edilsin, toynakları kontrol edilsin ve ahıra konulmadan önce temizlensin. Gece çökmeden önce iyi beslendiklerinden ve sulandıklarından emin olun."

Nöbetçi başıyla onayladı ve gecikmeden binekler toplanıp götürüldü.

Daemonikai disiplinli bir sessizlik içinde toplanmış olan nöbetçilere baktı. "Akşam karanlığında tekrar yola çıkacağız. Hazırlanın. Kılıçlarınızı bileyin ve yaylarınızı gerin." Sesi buz gibi soğuktu, tonu hiçbir soruya yer bırakmıyordu. "Askerleri yerle bir edilene kadar dinlenmeyeceğiz. Onu bulana kadar avlanacağız."

Nöbetçiler dağılmadan önce sert bir selam korusu ona cevap verdi, büyük kralları için bir yol açarken düzene girdiler. Daemonikai onların arasından geçerek Hisar'ın girişine doğru ilerledi.

"Faiwick'i çağıracağım. Yaralarının tedavi edilmesi gerek Daemon," dedi Vladya, onun yanına geçerek.

"Gerek yok. Bırak seninle ilgilensin. Ben hallederim."

Kolu zırhının altında zonklıyor, henüz tedavi edilmemiş yaralarından kan sızıyordu ama böyle şeyler bekleniyordu. Özellikle de bir savaşın içinden geçtikten sonra.

Takiplerini saatlerce kesmek için ormanı vahşı hayvanlarla istila etti.

"Bir şifacıya ihtiyacım olmayacak çünkü kan ev sahibim hazır ve nazır. Ondan bir kez beslenirsem bu yaralar iyileşme yolunda ilerler." dedi Vladya. "Öte yandan sen, kan konağın kaçak durumda ve aylardır beslenmediğin ya da sevişmediğin için huzursuz bir canavar iç organlarını tırmalıyor."

Daemonikai kaşlarını çattı. "Bu kadar yeter."

"Hayır, yeterli değil. Sikerim böyle işi," diye hırladı Vladya, Daemonikai'yi kolundan yakalayıp askerlerin dikkatli gözlerinin ötesindeki gölgeli bir oyuğa sürükleyerek. "İki ay oldu Daemon. En son kanla beslenmeden bu yana iki ay geçti. Beslenmeler sayılmaz. Emeriel'e zevk vermek için ondan bir yudum almak sayılmaz, hele ki onun durumundan endişe ettiğin için ondan gerçekten içmiyorsan."

Daemonikai'nin sessizliği Vladya'yı daha da kızdırdı.

"Senin için endişeleniyorum Daemonikai. Sevişmeye ihtiyacın var. Beslenmen gerek. *Düzgünce*." Vladya kelimeleri noktaladı. "Yıllar oldu, vücudun bunu talep ediyor."

Daemonikai'nin yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "Diline dikkat et."

"Konuşmayacağım," diye karşılık verdi Vladya, yaklaşarak. "Çünkü seninle İkincin olarak konuşmuyorum. Seninle en iyi arkadaşının kontrolünü kaybetmesini izleyen bir erkek olarak konuşuyorum. Kendini yok etmeni izlemeyi *reddeden* bir erkek olarak. Bana istediğin kadar ters ters bakabilirsin, ama ben bunu şimdiden görüyorum - kayıyorsun. Bu gece vahşı hayvanlarla nasıl dövüştüğünü gördüm. Beceri ya da strateji değildi, vahşiceydi. Bundan *zevk aldın*." Gözleri Daemonikai'nin gözlerini aradı, yılmadan. "Onların kanıyla yıkanırken yüzündeki sırtışı gördüm. Çoktan ölmüş olsalar bile onları parçalara ayırıyordun. *Akılsız, kana susamış bir vahşi gibi*."

Daemonikai'nin burun delikleri alevlendi.

"Eşiktesin ve senin tekrar vahşileşmene seyirci kalmayacağım!" Vladya kıpkırmızı kesilmiş bir yüzle bağırdı. "İntikam istiyorsun; ben de istiyorum. Bu yüzden her gece peşinde seninle at sürüyorum. Ben de en az senin kadar onların ölmesini istiyorum. Özellikle de kan ev sahibin olan o yalancı, iki yüzlü kaltağın. Senin için başka bir kan bağının oluşma zamanı geldi de geçiyor. Ama bu... bu bitmek bilmeyen av? Seni yıpratıyor. Her zaman bir adım gerideyiz. Her saklandıkları yere ulaştığımızda, gitmiş oluyorlar ve hayal kırıklığını anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama onları yakalayacağız." Vladya, Daemon'un omuzlarını sıkıca kavradı,

onu sertçe sallayarak. "*Biz. Yapacağız. Yapacağız. Yapacağız. Ödeteceğiz. Ama bunu yapana kadar hayatta kalacağız. Gelişiriz.*"

"Dinle, Vladya-"

"İçindeki o azgın canavarın icabına bakacaksın," dedi Vladya. "Artık ne Emeriel'le olan sorunların ne de başka bir dişiyi beceme konusundaki çekincelerin umurunda değil. Tam bir çılgınlığın eşiğinde *duruyorsun* ve ben buna seyirci *KALMAYACAĞIM*. Seni uyuşturmam, bağlamam ve seks arzunu tatmin etmek için krallıktaki her istekli dişiyi üzerine atmam gerekiyorsa, *bunu* yaparım." Daemon'ın yüzüne hırlayarak yaklaştı. "Ve arkalarında bekleyen elli besleyicim olacak."

Daemonikai'nin çenesi açık kaldı, sessizliğe gömüldü.

"O yüzden kendine çeki düzen versen iyi edersin." Vladya ona bakarken göğsü kabardı, zor nefes alıyordu. "Yaraların için bir şifacı bul, damak tadını tatmin etmek için daha fazla besleyici al ve *seks yap* Daemonikai. Artık *önceliklerin* bunlar, şafak vakti başka bir lanet yolculuk değil." Sonunda geri adım attı. "Lanet canavarını sakinleştir, yoksa meseleyi kendi ellerime alacağım."

Bununla birlikte Vladya topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı. Daemonikai orada, sessizliğin içinde tek başına duruyordu.

Dili tutulmuştu. Hareketsiz.

Çok uzun zamandır ilk kez ne diyeceğini bilemiyordu.

Saatler sonra Daemonikai yeni yıkanmış, yeni sargılanmış ve temiz çarşaf lar giydirilmiş olarak yatak odasındaki uzanmış sandalyede oturuyordu. Faiwick eksiksiz bir iş çıkarmış, kanamayı durdurmuş, yaraları titizlikle temizlemiş ve özenle dikmişti. Acı devam ediyordu ama en kötüsü geçmişti.

Daemonikai'nin gözleri kapalıydı ama uyku hâlâ ulaşılmazdı. Sesler şimdilik kesilmişti ama başı şeytanlar gibi zonkluyordu. Yine de sessizlik ve yalnızlık ona iyi geliyordu. Bulabildiği her huzuru kabul edecekti.

Vladya'ya karşı hâlâ öfkeliydi. Bu değişmemişti ve bir dahaki sefere yolları kesiştiğinde erkeğin karnına hak ettiği yumruğu indirmek için zihnine bir not düşmüştü bile.

Ama gerçek gerçektir.

Vladya haklıydı.

Öldürme arzusunu görmezden gelmek imkânsız hale geliyordu. Ve bu açlığı ne kadar beslerse, Delilik Diyarı'na o kadar yaklaşıyordu. Yolu biliyordu, daha önce yürümüştü. Alvin kollarında öldükten sonra, Myka ve Evie'nin cansız bedenlerini bulduktan sonra, sıfırdan doksana giden bir sarmala girmişti. Ama onu uçurumun kenarına iten şey, ardından gelen cinayetlerdi.

Düşmanlarının kanının tadına bakmış ve teslim olmuştu. Tamamen.

Canavar formunu alarak, gördüğü her insan askeri katletmişti. Kemiklerinin kırılma sesi, kulaklarında çınlayan çığlıkları... bunlar, devrilmeden önce hatırladığı son tutarlı şeylerdi.

Şimdi yine orada sallanıyordu. Ve katliama duyduğu açlık geri gelmişti.

Salt irade artık onu sabit tutmaya yetmiyordu. Temel içgüdülerini bir an önce tatmin etmesi gerekiyordu.

Kapı çalındı ve cevap beklemeden açıldı. Daemonikai gözlerini açtığı anda Emeriel'in orada durduğunu gördü.

"Döndüğünü duydum," dedi sessizce. Ama bakışları hemen bandajlara kaydı ve endişeyle onu takip etti. "Kralım..."

"Ben iyiyim." Ona doğru bir el uzattı. "Buraya gel."

Odayı geçip ona doğru ilerlerken adımları yavaştı. Adam sessizce onu izledi, sahiplenme içgüdülerini kıpırdanıyordu. Yedi aylık hamileydi, karnı kız kardeşinininkinden bile daha büyük ve dolgundu, bu da onu utandırıyor. Ama Daemonikai onun seksi göründüğünü düşünüyordu. Yemek için yeterince iyi.

Kıza ulaşır ulaşmaz elini tuttu ve onu nazikçe kucağına çekti. Dikkatli elleriyle onu kendine yasladı, büyük avuçlarından biri koruyucu bir şekilde karnına doğru kayıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. "Onu buldunuz mu? Kavgayı mı ettiniz ve o kaçtı mı? Bu yüzden mi morardın ve bu yüzden mi o burada değil?"

Daemonikai başını bir kez salladı. "Vahşi bölgelerden geçtik. Sürülerle savaştık." Karnını okşadı. "Ama şimdi iyiyim."

Kızın eli kalktı ve adamın göğsüne dayandı. "Peki ya zihnin?" diye sordu. "Sesler?"

"Sessiz."

Son zamanlarda ne kadar gürültülü olduklarını ona söylememişti. Kana susamışlığını dizginlemenin ne kadar zor olduğunu. Bu ağırlığa ihtiyacı yoktu.

"Peki ya büyü yapan kara büyücü?" diye sordu sonra.

"Sanki yeryüzünden kaybolmuş gibi." Daemonikai sesini sakinleştirmeye çalıştı. "Bildiğimiz tek şey hâlâ Urai'de olduğu. Sınırlar kilitlendi, benim bilgim olmadan kimse geçemez. Ama o hâlâ saklı."

Emeriel'in dudakları inceldi.

"Büyücü Kral onu bulmak için büyü kullanmamızı önerdi," diye devam etti Daemonikai. "Büyü yapabilir... ama bu benim tam bir ay boyunca felçli kalmamı gerektirir."

Emeriel daha o sözlerini bitirmeden başını sallamaya başlamıştı bile.

"Hayır dedim," dedi ona. "Düşmanlar krallığımda serbestçe dolaşırken sakat ve yatalak kalmayacağım."

Daemonikai uzandı ve saçının bir tutamını düzelterek diğerlerinin yanına gitti. "Bu yüzden elimdeki plana sadık kalacağım." Parmakları gereğinden bir kalp atışı daha uzun süre oyalandı. "Önce Zaipei'i bulacağım. Onu bulduktan sonra büyücüyü bulmak çok kolay olacak."

"Katılıyorum." Emeriel'in uzun kirpikleri bakışlarını gölgeleyecek şekilde aşağı indi. "Düşünüyordum da..." gözlerini tekrar kaldırdığında, gözlerinde kararlılık vardı. "Seni doğru düzgün beslemek istiyorum."

Adam ağzını açtı ama kadın elini kaldırdı.

"Beni dinle," dedi. "Açlıktan öldüğünü bilmekten nefret ediyorum. Olması gerektiği gibi beslenmiyorsun. Ben senin *Ruhbağınım* Daemon. Üç yıl önce kanım senin hayatını kurtardı. Kara büyü ya da değil, bu gerçek hâlâ geçerli. Kanımın hâlâ bir anlamı var çünkü ben seninim. Bağımız olsun ya da olmasın, bu değişmez."

Geçmişte olsa sorgusuz sualsiz reddederdi. Şifacıların uyarılarını unutmamıştı - ileri bir aşamada ondan kan almak rahatsızlığına neden olabilirdi. Ama öğütlerinin geri kalanını hatırlamayı ihmal etmişti. Eğer bunu rahat bulduysa, eğer bunu seçtiyse, o zaman bu sadece güvenli değil, aynı zamanda hayatiydi.

"Bol bol sebze alıyorum," dedi hafifçe gülümseyerek. "Ve şifacıların kan takviyesi için hazırladığı güvenli bitkisel karışımlar. Bunu yapabilirim."

Ve Tanrılar yardımcısı olsun, bunu yapmak istiyordu.

Dişlerini sızlatan bir açlıkla onun kanını arzuluyordu. Onu özlemişti. *Onu* özlemişti; son aylarda kendine izin verdiği bir iki yudum yerine boğazından aşağı kayan zengin, güçlü tadını.

Boğazı boğuk bir kelimenin etrafında çalıştı. "Pekâlâ."

Gözlerini kırptırdı, açıkça şaşırmişti. Ama hemen toparlandı. "Güzel. Beni nasıl istiyorsun?"

Sırt üstü, dizlerinin üstünde, yatağın kenarına eğilmiş, duvara dayanmış - tanrılar, Emeriel. Bana izin vereceğin her şekilde seni alacağım.

Kahretsin, düşünme işini dişleri yerine aleti yapıyordu.

Bugünlerde Emeriel yanından geçerken ona bakmamaya çalışıyordu; kalçalarının sallanışını, bol elbiselerinin içinde göğüslerinin zıplamasını, kıcının sallanışını izlememeye çalışıyordu. Kız gülümsediğinde gözlerini kaçırıyordu. Kızardığında ya da utandığında başka tarafa baktı. Gecelik giydiğinde ya da herhangi bir şey giydiğinde çok fazla bakmamaya çalıştı.

Kızla ilgili her şeyin onu tahrik ettiğini söylemek yeterliydi. Daemonikai onun yanında sürekli bir uyarılma halindeydi. Baş aşağı asılmaktan ve kızgın demirle dağlanmaktan daha büyük bir işkenceydi bu.

Kadının bacaklarını omuzlarına atmak ve onu yatağa yapıştırmak istiyordu.

Bu durumda ona bunu yapamazsın, diye hatırlattı mantıklı aklı ona.

Lanet olsun. Lanet olsun. Bu doğruydı. Ama kahretsin, yine de ona sahip olmak istiyordu.

Daemonikai bir keresinde, cinsel ilişkiye o kadar çok ihtiyaç duyduklarını *söyleyerek* şaka yapan sarhoş lordlarla alay etmişti. Onların zavallı aptallar olduğunu düşünürdü.

Ama şimdi tamamen anlıyordu.

Bu hızla giderse, sikinın sadece başını bile sokabilse tanrılara şükredecek ve mutlu bir erkek olarak ölecekti.

Çünkü bunu başarabilirdi. Onu istediği şekilde, en küçük parçasının bile onun içinde yuvalanmasından kurtulabilirdi.

Evet, zavallı, azgın ve takıntılıydı.

Tamamen ve umutsuzca *onun* olduğundan bahsetmiyorum bile.

Otuz Dördüncü Bölüm

SARHOŞ KONUŞMALARI: YILDIZLAR KADAR YÜKSEK

"BANA BAKTIĞIN ŞEKİLDE..." Emeriel ağırlığını bir ayağından diğerine vererek kıpırdandı.

Şimdi onun önünde durmuş, kendisini nasıl *istediğini* söylemesini bekliyordu.

Ve yanakları kırmızının son derece sevimli bir tonuyla kızarmıştı.

"Peki bu nasıl olacak?" Daemonikai zaten biliyor olmasına rağmen çizdi. Tanrılar, biliyordu.

"Sanki sen..." diye duraksadı, bakışlarını indirdi. "Sanki içimde olmayı hayal ediyormuşsun gibi..."

"Huh. Bu şaşırtıcı derecede doğru."

Kızarıklığın derinleşmesini, boğazından aşağıya ve köprücük kemiğinin üzerine yayılmasını izledi. "Ah." Ayaklarına baktı. Ya da bakmaya çalıştı.

Gülümsemesini tuttu ve ayağa kalktı, çenesinin yüzünü bulmak için yukarı doğru eğilmesine bayıldı. "Sana eski yöntemlerle nasıl kanla besleneceğini öğreteceğim."

Adam ona doğru uzanıp şehvetini bastıran bir nezaketle elbisesinin bağlarını çözerken dudakları yumuşak bir nefesle aralandı. Çıplak bir halde onu odanın ortasına doğru götürdü.

"Diz çök."

Kadın kendini yere bıraktı. Adam onun etrafında yavaşça dolaştı, gözlerinin omurgasının kıvrımlarında, kalçalarının kıvrımlarında gezinmesine izin verdi. Canavarı homurdandı, derisinin altında huzursuz ve istekliydi.

"Rahat mısın?" diye sordu sonunda. Kız başını sallayarak onayladı. "Evet."

"Güzel." Kadının bileklerini tuttu, arkasına doğru çekti, başını yana yatırmadan önce gevşekçe tutarak boğazının savunmasız çizgisini ortaya çıkardı. Sonra ona hayranlıkla bakmak için geri çekildi.

Ve Tanrılar yardımcısı olsun, neredeyse yüksek sesle inliyordu.

Daemonikai bu pozisyonu sayamayacağı kadar çok görmüştü ama *onu* böyle görmek? *Hay sikeyim.* Dilini ağrıyan diş etlerinin üzerinde gezdirdi. Azı dişleri uzadı ve kadının nabzını yokladı.

"Bu iyi mi?" diye fısıldadı, duraksayarak ve emin olamayarak. "Benden başka bir şey mi istiyorsun?"

Bu soruları kasıtlı olarak mı soruyordu, yoksa gerçekten bu kadar saf mıydı? Çift anlamlılığın zavallı, açlıktan ölmek üzere olan sikine ne yaptığını bilmiyor muydu? "Bu iyi." Açlık her boşuk kelimedede dalgalanıyordu. "Kapa çeneni

Gözler, Riel."

Bunu yaptığında, zihninde sessizce eski ayinleri okudu ve onun arkasına geçti. Başını boynunun soluk sütununa doğru indirdi, dişleri daha da uzayıp teninin derinliklerine batarken derin bir nefes aldı.

Kadın haykırdı, vücudu titriyordu. Ellerini kurtarmaya çalıştı ama adam ellerini sıkıca tutarak onu yerinde tuttu. İçti.

Ukrae, onun kanı. Cehennemdeki cennetler.

Göğsünün derinliklerinden yükselen alçak mırıltıyı tutamadı. Huzursuz canavarı büyük bir kedi gibi tüylerini kabartıyor, başını tembelce kaburgalarına sürtüyordu.

Daemonikai ambrosia'nın tadını çıkarırken gözlerini tekrar kapattı. Daha şimdiden vücudu üşüdüğü yerde daha sıcak hissediyordu. Daha güçlü.

Emeriel küçük, gırtlaktan inilti çıkarıyor, diz çöktüğü yerde kayıyor, kalçaları sallanıyordu. Misk kokusu havaya yayıldı, en tatlı kokuydu. Emeriel hareket ettiğinde çıkan kaygan sesi, bacaklarını açtığı yerin altındaki parlak parıltıyı kaçırmadı.

Hissetmek için altına uzandı ve şimdi hırıliyordu. Kadın ortalığı batırıyordu. Sızdıran bir musluk gibi damlıyordu.

Parmağını kaynağa sokarak kızın nefesini kesmesini sağladı. Gerçekten ıslanmıştı ama uzun zamandır onun şişman, aç aletinin ziyareti olmadan gerçekten daralmıştı. İç duvarları boyunca kayan tek bir parmağıyla onu okşamaya karar verdi. Saf sıvının pürüzsüz, kadifemsi teni.

"Evet," diye titrek, uzun bir inilti. "Beni çok iyi dolduruyorsun."

Sevgilim, bu sadece bir parmak. Seni doldurmaya başlamadım bile. Keşke yapabilsem. Fates, gerçekten ihtiyacım var.

İçmeye devam etti, okşamaya devam etti. Boğazından daha fazla günahkâr sesler çıkarırken vücudu onun için şarkı söylüyordu.

Emeriell'in nefes alış veriş i düzensizleşti, aldığı zevk arttıkça vücudu titriyordu. Onun etrafında kenetlendiğini hissedebiliyor, uçu rumun kenarından yuvarlanırken sesindeki kesintiyi duyabiliyordu. Diz çöktüğü yerde bacakları titriyor, onu sabit tutarken bile kalçaları elini geri itiyordu.

Kan yavaşladı, bir damlaya kadar azaldı ama durmak istemedi. Kızın çığlıkları uzun süreli salıverilmeden dolayı daha da yükselirken bile açgözlülükle içti. Sonra azaldıkça yumuşadı. Ama en hafif rahatsızlık sesini duyduğunda durması gerektiğini biliyordu.

İsteksizce dişlerini geri çekti, canavarı pişmanlık içinde sızlandı ve yarayı yalayarak kapattı. Hayır, dolu değ illerdi ama daha iyiydiler. Sanki bir yerine sekiz besleyiciden beslenmiş gibiydi. Ve bunu sadece o yapabili rdi.

Daemonikai onun tenine karşı, "Üzgünüm sevgilim," diye mırıldandı.

Kanının tadı o kadar tatlıydı ki, *bir daha asla* doymayacağından şüpheliydi. Eğer o bir kan ev sahibi olsaydı, muhtemelen hastalık kapana kadar tüm gününü ondan içerek geçirirdi. Muhtemelen öyle olmaması bir lütuftu. Kan sorunu yaşayacağı kesindi.

Hâlâ titriyordu, kasları yumuşak ve gevşekti, baş ı omzuna yaslanmak için geriye doğru yatmıştı.

Daemonikai ayağa kalktı, onu kald ırdı, önce ayakları üzerinde sabitledi ve duruşunu ayarladı. Sonra bir elini kalçasının altından geçirdi, diğer eliyle omzunu destekleyerek onu zahmetsizce kald ırdı. Kalktığı sandalyeye geri yerleşerek onu kucağına oturttu; bunun bir nedeni onu rahat ettirmek, bir nedeni de azgın ereksiyonundaki keskin baskıyı hafifletmekti.

Kirpikleri dalgalanırken ağırlaşmıştı. Yüz ifadesi durgun ve yumuşaktı. Ve sonra geniş, aptalca, sersemlemiş bir şekilde gülümsedi.

"Oh, çok güzel kokuyorsun," dedi, kelimeleri geveleyerek. Hıçkırdı. "Sana bunu... hiç söyledim mi?"

Yıldızlar kadar yüksek.

Daemonikai göğsünün altından kıkırdadı.

"Ve gerçekten iyi hissediyorsun," diye ekledi, sesindeki hülyalı kalite artıyordu. "Ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun... erkekliğinin tadını almadan bunca yalnız ay geçirmek."

Ve filtresi *gitmişti*. Tamamen yok olmuştu.

Dilini gevşetenin sadece kızgınlığı olmadığını bilmek güzeldi.

"Gerçekten zor oldu mu?" diye sordu, kendine rağmen meraklanarak.

"Çok zor," diye itiraf etti hafifçe eğilerek. "Sana bir sır vereceğim... ama bunu sevgilimle paylaşamazsın."

Adamın kaşları kalktı. "Anlat bana."

"Bazen gecenin karanlığında, o uzaktayken, kalçalarımı ayırıp kendime dokunuyorum." Bir hıçkırık daha. "O'ymuş gibi yapıyorum."

Bu görüntüler. Trende cehennem, onun için iyi değildi. Bir bıçağın üzerindeki cennet.

Gülümsemesi rüya gibi ve tatlıydı. "Onun parmaklarıymış gibi yapıyorum ve parmaklarımı içine sokup o olduğunu hayal etmek gerçekten iyi hissettiriyor."

Daemonikai nefesinin altında küfretti.

Bu zalimlikti. Saf, yalın bir zalimlik. Ve muhteşemdi.

Zonklayan siki sürtünmeye başlayıp kadının yan tarafına sürtündükçe zevk omurgasından aşağı süzüldü. Kalçaları ne zaman hareket etmeye başlamıştı?

"Ve siki..." diye kıkırdadı, skandal bir şey söylemiş gibi ağzını kapattı. "Bu kelime çok komik. *Sik*. Sik. Sik."

Hırıltı olabilecek bir ses çıkardı. "Peki ya siki?" Gerisini duyması gerekiyordu.

"Oh, hissediyorum... A. M. A. Z. I. N. G." Kelimeyi yavaşça heceledi, kapalı gözleri sanki zihnindeki görüntüyü net bir şekilde görebiliyormuş gibi çırpınıyordu. "Bu sahip olduğum tek şey, biliyorsun. Onun aleti. Ama ohhh, ben bile türünün tek örneği olduğunu biliyorum."

Daemonikai tekrar küfretti, bu sefer alçak ve sert bir sesle. Boşalacaktı. Tam orada. Sadece bu yüzden.

Vücudunun kendi kendine hareket etmesi, sanki serbest bırakılmaya aç, azgın bir erkekmiş gibi ona sürtünmesi. Sesi, övgüleri, düpedüz kirli dili, hepsi çok fazlaydı. Çok yaklaşmıştı.

"Ama bu canımı yaktı, biliyorsun," diye yumuşak bir fısıltı gibi geldi. Kalçaları hareketsiz kaldı.

"Onun aleti. Çok sevdiğim, bana çok zevk veren bir şey... bana çok da acı verdi." Tek bir damla gözyaşı kapalı göz kapaklarından süzülerek aşağı indi. "Ve bir şekilde... zihnim buna takılıp kalıyor."

Daemonikai kalın kalın yutkundu, göğsü gittikçe ağırlaşıyordu.

"Onu tekrar hissetmek istiyorum, biliyorsun. Ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyorum... ve ne kadar iyi hissettireceğini tahmin ediyorum. Ama bedenime girmeye çalıştığında, tek gördüğüm... tek hissettiğim... ne kadar iyi hissettirmedeği oluyor. O gece." İlkinin bir gözyaşı daha izledi. "Keşke o geceyi düşünmeseydim. Keşke... benim

Sevgili tekrar bedenime girmeye çalışıyor, tek düşünebildiğim ne kadar iyi hissettirdiği. Onu tekrar hissetmeyi ne kadar çok *istediğim*." Kaşları çatıldı. "Oh, ve bağımızın geri döndüğünü. Bunu da düşünüyorum."

Şimdi sırttı ve yüzündeki canlılık adamın nefesini kesti.

"Yıldızlara defalarca dilek diledim," diye itiraf etti parlak ve alçak bir ses tonuyla. "Dua ettim, Ukrae'ye ve ay tanrıçasına bu sefer daha iyisini yapacağımıza söz verdim. Aramızdaki bağa değer verecek ve hiçbir talihsizlik için onu suçlamayacaktık."

Daemonikai de aynı sözleri vermişti. Onları yıldızlara ve artık ona cevap vermeyen sessiz tanrılara fısıldamıştı.

"Onun duygularını hissetmeyi özlüyorum. Sıkıntılı anlarda ona seslenebilmeyi. Onu burada hissetmeyi özledim." Bir elini göğsüne bastırarak hıçkırdı. "Ve umudumu kaybetmeyi reddediyorum, bağımız geri dönecek. Bunu düşünmek bile beni çok heyecanlandırıyor." Coşkuyla kalçalarını zıplattı.

Daemonikai sertleşti ve onu sabit tutmaya çalıştı. "Bekle, Emeriel-"

Ama hareket etmeye devam etti, vücudunu kıpırdatmak istercesine döndürdü. Hareket onu çok fazla sürtünmeyle aletine doğru sürükledi ve bu his onu beklenmedik bir şekilde sınırın ötesine itti.

Serbest bırakılması donuktu ama yine de göğsünden derin, zevkli bir inilti çıkardı. Meni aralarından kalın bir şekilde döküldü, onun yanını ıslattı, cüppesini nemlendirdi.

"Sanırım az önce işedim," diye fısıldadı, biraz da utanarak. "Mesanem son zamanlarda tuhaflaştı... üzgünüm."

Daemonikai elinde olmadan bir kahkaha attı ve başını salladı. "İşemedin tatlım. Yanlış yere işedin."

"Hayır," diye ısrar etti puslu bir mırıltıyla. "O kadar da yanlış değil. Gördün mü?" Bacaklarının arasına uzandı, kayganlığını ve dölünü topladı. Adamın görmesi için elini havaya kaldırarak sırttı. "Bak. Islak."

"Bu çiş değil." *Bir sarhoşla tartışmanın anlamı yoktu.* Farklı bir arzuya teslim olarak parmaklarını onun bileğine doladı, elini ağzına götürdü ve dilini yavaşça parmaklarının üzerinde gezdirdi. "Mmm, çok lezzetli."

Kadın burnunu kırıştırdı ve uykulu bir bakış fırlatacak kadar ağırlaşmış gözlerini açtı. "İğrençsin." Dudakları seğirdi. "Ama yine de seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Madem beni serbest bırakıyorsun..." Elini tekrar kalçalarının arasına götürdü ve daha fazla nem toplaması için onu ikna etti.

Sonra parmaklarını tekrar ağzına götürdü, parmaklarını yalayarak iyice temizlerken kirpiklerini indirdi. "Daha da iyi."

"Ama bazen senin kontrolünden nefret ediyorum," dedi birden, gözleri tekrar kapanarak.

Dudaklarını yalayarak elinin düşmesine izin verdi. "Neden?"

"En açık şeyleri giyiyorum, gerçekten yaramaz şeyler söylüyorum... Sana göğüslerimi ve kıçımı gösteriyorum." Abartılı bir şekilde dudak büktü. "Ama beni almıyorsun. Bazen keşke... beni yere yatırıp ırzıma geçsen diyorum. Rüzgâra karşı dikkatli ol."

Daemonikai'nin çenesi açık kaldı. *Tüm bu çift anlamlı sözlerin tesadüf olmadığını biliyordum, lanet olsun. Ve tüm o lanet 'zararsız' sataşmalar...?*

Onun bunu istediğini bilmiyordu; hazır olmadığını düşünmüştü. Ama bunca zamandır, ona binmesi için *yalvarıyordu*.

"Ve sonra, işin bittiğinde... ve içime boşaldığında... bacaklarımdan aşağı damlayacak," diye devam etti, yine hülyalı bir şekilde. "Ve yatak odasında senin tohumun bacaklarımdan akarken dolaşmak zorunda kalacağım. "İçini çekti.

Daemonikai böyle düşüncelerin tertemiz küçük eşinden geldiğine inanamıyordu. Bu imgeyi seviyordu. Hem de çok.

"Çok uyukum var," diye mırıldandı.

Uykunun ona gelişini ve yüz hatlarını yumuşatışını izledi.

Başını eğdi ve dudaklarını onun burnuna değdirdi. "Bağımızın geri dönmemesi önemli değil, bağlanma ritüelini gerçekleştireceğiz. Seninle bağ kurmayı, ayinleri ve yeminleri yerine getirmeyi... sana hiç sahip olmamaya tercih ederim."

Çoktan uyumuştı, nefes alışları yumuşak ve eşitti.

Beni tekrar içinde hissetmenin tam zamanı, benim azgın parlak yıldızım.

Bu gece, hamile vücudunuzun çok arzuladığı şeyi size vereceğim.

Bunu gerçekleştireceğim ve bu kez, pek hoşlanmadığım bir şey yapmak zorunda kalsam bile, sonuna kadar gideceğimizden emin olmak için adımlar atacağım.

Emeriel sevgilisinden *kaçtığını* söyleyecek kadar ileri gitmezdi. Ama eğer biri bunu bu şekilde ifade ederse... bunu inkâr etmek için yapabileceği çok az şey vardı.

Mahcup olmanın ötesindeydi. Utanmak bunu örtmeye yetmiyordu. Utanç... bu ve çok daha fazlası. Söylediği şeyler. Sabahın erken saatlerinde *yaptığı* şeyler.

O öğleden sonra uyanır uyanmaz, anılar acımasızca ona saldırmış ve onu hırpalamıştı. Yerin yarıp onu bütünüyle yutmasından başka bir şey istememişti.

Ama tabii ki yer öyle bir şey yapmamıştı, çünkü şansı berbattı.

Bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yapmıştı. Çabucak kendine geldi ve tarlalara kaçarak günün geri kalanını orada geçirdi. Kendini ekinleri incelemek, zararlıları kontrol etmek ve işçilere talimatlar vermekle meşgul etti. Ama akıllı...

Aklı son derece kadınsı olmayan davranışlarındaydı. Söylediği iğrenç şeyler. Bir prensesin dudaklarından değil, bir genelevin gölgeli köşelerine ait olan sözler.

Dinlenme vakti geldiğinde yaşlı bir ağacın gölgesine oturdu, bir elini karnının üzerine koyarak uzaktaki işçileri izledi.

"Prensesim," diye yaklaştı genç kızlardan biri, saygılı bir selam vererek. "Bugün saray kâtibiyle görüşecek misiniz?"

Görüşmesi gerekiyordu. Büyük kralına evrak işlerinde yardım ediyor, onun yükünü elinden geldiğince hafifletiyordu ama bugün... Emeriel başını salladı ve kız gitti. Bugün olmazdı.

Parşömenleri toplamayacaktı. Eğer bu riske girerse *Onu.*

"Bazen o uzaktayken gecenin karanlığında kalçalarımı ayırıyorum ve kendime dokunuyorum. O'ymuş gibi davranıyorum."

Gözlerini sıkarak yüzünü buruşturdu. *Oh, yıldızlar adına...*

Ama bu utancın ortasında, her şeye rağmen kalbini ısıtan bir anı geldi. Ona sarılışı, onunla konuşması, ona bakışı.

"Bağımızın geri dönmemesi önemli değil. Bir bağlanma ritüeli gerçekleştireceğiz. Sana hiç sahip olmamaktansa, seninle bağ kurmayı, ayinlere katılmayı ve yeminler etmeyi tercih ederim."

Göğsü şefkatli bir şeyle doldu ve gözlerini yakan yaşlara karşı gözlerini kırıştırdı. Adamın bunu söylediğine hâlâ tam olarak inanamıyordu.

İki yıl önce, aralarındaki bağ ikisinin de kaçamadığı bir kafes, bir tuzak gibiydi. Şimdi, bağları kopmuştu ama yine de geri almak için çaresizdiler.

Sadece birbirlerine ait olma şansı için doğal olmayan bir bağ kurmak üzere eski ayinlerden geçmeye istekli.

İroni. *Tanrılar gülüyor olmalı. Bizimle çok eğleniyor olmalılar.*

"Yeterince acı çekmedik mi?" Emeriel fısıldayarak sonsuz ekin sıralarına baktı. "Bize acımaz mısınız?"

Yorgun bir iç çekişle gözlerinin kapanmasına izin verdi. Sadece bir anlığına.

Ama zaman uzadı ve çok geçmeden yaprakların sessiz hışırtısı ve işçilerin uzaktan gelen uğultusu altında uykuya daldı.

Yorgun ve sırtı ağrıyarak kaleye döndüğünde akşamın geç saatleriydi. *Ahh.* Tekrar uyuyabilirdi. Ama bugünlerde ne zaman uykusu *gelmemişti* ki?

Sırtının küçük kısmını ovuşturdu ve karnına baktı. "Bana yaşattığın şeylere bak."

Daha derin bir nefes alarak yatak odasının kapısını itti ve durdu.

Beş insan hizmetkâr dizilmiş, eğilerek selam veriyorlardı. Bir küvet çekilmişti ve bir köşede buharı tütüyordu, havada güzel kokular vardı. Taze giysiler yatağının üzerine özenle dizilmiş, iğneler ve taraklar da yanlarına özenle yerleştirilmişti.

Kadınlardan biri kibar bir gülümsemeye öne çıktı. "Majesteleri sizinle ilgilenmemizi, sizi hazırlamamızı ve kendisine getirmemizi emretti leydim."

Bölüm Otuz Beş

BİRÇOK BECERİYE SAHIP BİR FAHİŞE

EMERIEL'İN KALBİ TAKLA ATTI.

Onu ona mı getirecekti? Daha fazla kana mı ihtiyacı vardı? Bu düşünceyle yanakları aydınlandı.

Düşünmesi uzun sürmedi. Hizmetkârlar etrafını sararak onu soymaya ve hazırlamaya başladılar. Onu kokulu banyo suyuna götürdüler ve burada çok etkili bir şekilde yıkadılar. Sudan çıktıktan sonra yumuşak bezlerle kurulandı ve en iyi mavi ipekten bir elbise giydirildi. Cildine hava gibi hafif geliyordu, yeniydi ve hafifçe tatlı ve temiz bir şey kokuyordu.

Kadınlardan biri gizli bir gülümsemeye, "Büyük Kral bunu bugün sizin için aldı leydim," diye fısıldadı.

Emeriel parladı, yanakları daha da ısındı. Kendisini gösterdikleri sandalyeye bıraktı ve kadınlar saçlarını örmeye, koyu renk tellerin arasına iğneleri sabitlemeye başladılar.

Sonunda onu binadan çıkarıp avluya götürdüklerinde, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bu bir sürpriz Prenses," dedi kızlardan biri, sesi heyecanlıydı.

Kale duvarlarının içinde kaldılar ve uçsuz bucaksız Hisar'ın gözlerden uzak bir bölümüne, Emeriel'in daha önce hiç gitmediği bir yere gittiler. Bu kanat sadece kraliyet yöneticilerine ayrılmıştı. Buradaki taş işçiliği daha eskiydi, mimari daha da eski bir çağa aitmiş gibi görkemli ve kasvetliydi.

Koyu renkli ahşapla çerçevelenmiş üstü kapalı bir geçidin altından geçtiler ve sonra ek bina gibi görünen bir yere girdiler. Askerler ihtiyatlı bir şekilde

ve birkaç Urekai işçisi sessizce işlerine devam ediyordu. Uzun ve sessiz bir koridordan geçerek koridorun sonundaki kapıya ulaştılar.

Wegai eğilerek selam verdi ve tek kelime etmeden kapıyı açtı.

Biraz gergindi. Ama derin bir nefes alarak karanlık odaya girdi.

Gölgeler sıcak bir pelerin gibi etrafını sarmıştı ama onu orada *hissedebiliyordu*. Sonra mumlardan gelen bir alev titreşimi karanlığı kovalayarak canlandı. Ve işte oradaydı.

Daemonikai bol bir gece kıyafeti giymiş, uzanmış bir sandalyede oturuyordu. Tuniğinin düğmeleri açıktı, göğsünün genişliğini ve köprücük kemiğinin keskin kesimini ortaya çıkarıyordu. Koyu renk saçları gevşekti ve ipeksi bir tül gibi etrafına dökülüyordu.

"Merhaba, parlak yıldız," dedi usulca.

Emeriel kalbini sızlatan bir özenle düzenlenmiş odaya göz gezdirdi. Her yerde mumlar yanıp sönüyor, kırmızı güller vahşi, güzel bir düzensizlik içinde yatağın üzerine serpilmiş, havayı parfümleriyle dolduruyordu. Ortam şefkatli ve romantikti.

Vücudu içten içe aydınlanıyordu. "Kralım," kelimeleri duygularıyla doluydu.

Daemonikai sandalyesinden kalktı ve ona doğru ilerledi. Kadının önünde durmadan önce yavaşça, kasten, bir aşık gibi, bir avcı gibi daireler çizdi. Elleri kadının belini buldu ve onu kendine çekti.

"Bu gece, bu odada, beni tekrar hissedeceksin," dedi derin bir sesle. Gözlerinde derin bir açlık ve aynı zamanda şefkat vardı. "O anıyı zihninden sileceğim sevgilim ve yerine seni asla terk etmeyecek daha tatlı anılar koyacağım."

Emeriel'in nefesi ürperdi ve hevesle başını salladı. Bunu o kadar çok istiyordu ki.

Ama derinlerde bir yerde bir şey endişeyle sımsıkı sarılmıştı. *Ya işe yaramazsa? Ya yine başarısız olursa?*

Daemonikai'nin eli onun çenesini eğdi. "Bu gece için zihnini boşaltmanı ve sadece bana odaklanmanı istiyorum." Başparmağı kızın çenesini okşadı. "Ve sana yardım getirdim."

Yardım mı?

Kız buna bir anlam veremeden, adamın ağzı onunkinin üzerindeydi. Öpücük ilk başta yavaştı; dudaklarını saygılı bir şekilde alıyordu. Ama ağzı onunkinin üzerinde hareket ettikçe, derinleşti ve derinleşti. Gözleri kapandı, kolları

boynunun etrafında yollarını buluyorlardı. Dilleri dans ediyordu, yoğunlukları güzel, hisleri inanılmazdı. Zevk ve bastırılmış arzu darbeleri.

Adam geri çekildiğinde Emeriel nefessiz kalmış, özleminden başı dönmüştü. İşte o zaman sırtında bir sıcaklık hissetti. Bir varlık.

Bir el beline yerleşti.

Şaşkınlıktan gözlerini kırıştıran Emeriel başını çevirdi. Arkasında daha uzun bir figür duruyordu ve odaklanması bir anını aldı.

"Bayan Alviara..." diye nefes aldı şaşkınlıkla.

"Merhaba, insan prenses." Fahişe ona sıcak bir gülümseme verdi. "Tekrar karşılaştık."

Emeriel, Işık Tanrıları'nın gülümsemesine karşılık verdiğini umdu ama kafasında sorular dönüp duruyordu. *Neden buradaydı?*

Urai'de en çok aranan fahişeyle sadece bir kez, iki yıl önce, bir kadın beklenmedik bir şekilde ateşlenip krallığı kaosa sürüklediğinde karşılaşmıştı. Büyük Kral'ın rahatlamaya ihtiyacı vardı ve Emeriel, bir çocuk olarak, Büyük Kral ikisini de götürürken Alviara'nın altında kalmıştı. O gece hafızasına kazınmıştı.

Bu gece öyle miydi? Ben izlerken Alviara onun için burada olacak mıydı? Emeriel'in midesi bulandı.

"O benim için değil, küçük yıldız." Daemonikai'nin sakın sesi araya girdi ve çenesini tekrar kaldırarak bakışlarının buluşmasını sağladı. "O senin için."

Emeriel ona bakakaldı. "Ben mi...?"

"Evet," dedi Daemonikai, yatıştırıcı ve güven verici bir sesle. "Destek için. Rahatlatmak için. Bana güveniyor musun?"

Hiç tereddüt etmedi. "Evet."

"Güzel." Onu tekrar öptü, bu sefer daha uzun süre, bir kez daha nefessiz kalana kadar.

Sonra elleri elbisesine gitti, ipeği omuzlarından sıyırdı ve onu telaşsız bir şekilde mum ışığına santim santim açtı. Saçları çözülmüş, dalga dalga omuzlarına dökülüyordu. Çıplak, hamile, başka birinin önünde... o olmayan birinin önünde olmak konusunda ne hissedeceğinden emin değildi. Küçük, utangaç bir ses çıkardı ve adam soyunmayı bitirdiğinde kendini onun göğsüne bastırdı. "İnanılmaz derecede güzelsin." Daemonikai onu kendine yakın tuttu, derin sesi omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Seni sayısız kez çıplak gördüm ama yine de her seferinde bunu düşünmekten kendimi alamıyorum.

Her zaman ilk düşündüğüm şeydir." Onun Bakışları onun üzerinde sıcaklıkla kaydı. "Ne kadar güzel, değil mi Alviara?"

"Öyle," diye cevap geldi Emeriel'in arkasından. Takdir edici, yumuşak. "Çocuğunuzu taşıdığı için şimdi daha da güzel, Majesteleri."

"Gerçekten de öyle." Daemonikai onu kollarına aldı ama Emeriel ellerini onun boynuna dolamak için uzandığında, onun yerine dikkatlice Alviara'nın kollarına aktardı. "İşte."

"Ben ağırım," diye itiraz etti Emeriel.

Alviara onun ağırlığını kolaylıkla aldı ve alçak sesle, boğucu bir kahkaha attı. "Bir insan için belki."

Emeriel'i bir dansçı kadar zarif bir şekilde odanın içinde zahmetsizce taşıdı, yatağın ayak ucunda durdu ve yavaşça yere bıraktı. Emeriel'in ayakları yere değdi ve gözleri hemen sevgilisini aradı.

Daemonikai yeniden yerine oturmuş, bir kez daha sandalyeye uzanmış, onu izliyordu. Ama kendini ona kaptıramadan Alviara çenesini hafifçe dürttü.

Sessiz bir emirle, "Bunların hiçbirisi değil," dedi. "Bana odaklan. O burada değilmiş gibi davran." Bu mümkün müydü? Ama sakinleştirici bir nefes aldı. "Pekâlâ."

Hâlâ neler olduğunu tam olarak anlamamıştı ama merakı sinirlerine ağır basıyordu.

"Aferin kızıma," diye övdü fahişe. "Gergin görünüyorsun. Rahatla."

Bu çok nazik bir emirdi ama yine de Emeriel'in bedenindeki bir şey sanki başka seçeneği yokmuş gibi tepki verdi. Omuzlarındaki gerginlik yumuşadı. Nefes alış veriş yavaşladı.

"Çok iyi," diye devam etti Alviara gülümseyerek. "Şimdi bana bak ve ne gördüğünü söyle."

Emeriel bakışlarını tamamen karşısındaki dişiye çevirdi. Alviara kırmızı ve siyahlar içinde bir görüntüydü, kısa ipek giysisi vücudunun her kıvrımını sarıyordu. Yumuşak yuvarlaklığı korsajının çizgisinin hemen üzerinden taşan göğüsleri sergileniyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Emeriel, sesi dürüsttü.

Alviara'nın sırtışı kendinden emin ve utanmazcaydı. "Biliyorum." Bir adım daha yaklaştı, vücutları neredeyse birbirine değiyordu. "Ben çok yetenekli bir fahişeyim prensesim. Her türlü zevk sanatında ve hem erkekleri hem de kadınları diz çöktüren uygulamalarda eğitim aldım." Sesi nezaketle doluydu. "Bu becerilerden biri de ilk kez gelen gergin erkekleri eşleriyle geçirecekleri ilk gecede rahatlatmak... ve perili dişilerin ihtiyaç duydukları her şekilde zevke geri dönüş yollarını bulmalarına yardımcı olmak." Durakladı, kelimelerin yerleşmesine izin verdi. "Bu gece bir tanesini deneyeceğiz."

"Oh," Emeriel'in nefesi kesildi. *Demek nedeni buydu.* Sevgilisine baktı. O da başıyla cesaretlendirici ve onaylayıcı bir işaret yaptı.

"Ünüm benden önce gelir." Alviara'nın gülümsemesi derinleşirken parmaklarını Emeriel'in yanağına dokundurdu. "Merak etme. Emin ellerdesin." Emeriel'in kulağına doğru eğildi. "Ve eğer sana dokunmama izin verirsen, kendini *gerçekten* çok iyi hissetmeni sağlayacağım."

Emeriel yutkundu, boğazı aniden kurudu, nabızı çılginca atmaya başladı. Uzaklaşmadı.

"Miskinin kokusunu alabiliyorum," diye fısıldadı Alviara. "Kesinlikle sarhoş edici." Dili dışarı fırladı, Emeriel'in boğazının çizgisini tadarak vücuduna bir titreme gönderdi. "Sadece kokun bile insanı arzudan çıldırtmaya yeter."

Dişi özgürce iltifat etti ve tıpkı emri gibi, Emeriel'in içine yerleştiler. Alviara'ya doğru eğildi, azgındı ve kendini sersemlemiş gibi hissediyordu. "Teşekkür ederim."

Alviara onun belini sıkıca tuttu. "Sana dokunmama izin verecek misin?" diye sordu fahişe, sesinde boğucu bir vaat vardı. "Dilimle *çok* harika şeyler yapabilirim."

Emeriel'in dudakları aralandı ama cevabını çabucak buldu. Alnını Alviara'nın omzuna yaslarken bile "Hayır," diye mırıldandı.

Nazik eller sırtını okşuyor, asla talep etmiyordu.

"Neden olmasın?" Alviara hiç alınmadan, sadece merakla sordu. "Açsın ve ben seni rahatlatabilirim."

Emeriel bir an sessiz kaldı. Fahişenin duygularını incitmek istemiyordu ama yine de dürüstlüğü seçti. "İstedğim kişi sen değilsin."

Alviara mırıldandı, sesi sıcak ve eğlendiriciydi. "Peki sen kimi istiyorsun?"

Emeriel'in dudakları Alviara'nın omzuna değdi ve mırıldandı: "Benim Daemon."

"Mmm," dedi Alviara düşünceli bir ifadeyle. "Emin misin?" "Hem de çok."

"Güzel," dedi Alviara basitçe.

Geri adım attı ve Emeriel'i nazikçe bırakarak arkasına geçti. "Ona bak," diye mırıldandı Alviara. "Ona gerçekten *bak*."

Emeriel baktı. Daemonikai oturmuş onu izliyordu ama aralarındaki hava *cızırdıyordu*. Gözlerindeki açlık *yoğunlaşmıştı*. Sahiplenme duygusu gözlerinden okunuyordu. Sıkı kontrolü vücudunun her çizgisine işlemişti.

Saniyeler geçtikçe, bakışlarındaki ham tapınma onun felaketi oldu. Kadın daha da ıslandı.

"Sana nasıl baktığını görüyor musun?" Alviara alçak sesle sordu.

"Evet."

"Kendini nasıl tuttuğunu görüyor musun? O elleri senin üzerinde olmak için can atıyor. O ağız seni yutmak için can atıyor. Ve hâlâ... bekliyor."

Emeriel kalçalarını birbirine bastırarak yumuşak, muhtaç bir ses çıkardı. Bunu bir başkasından duymak neden bu kadar yoğun hissettiriyordu?

"Senin için *açlık* çekiyor," diye fısıldadı Alviara. "Yine de bekliyor. Neden biliyor musun? Çünkü senin vermeye hazır olmadığın bir şeyi almayacaktır."

Bunu son aylardaki sabrında, ona daha fazlasını veremediğinde kendini nasıl geri tuttuğunda görmüştü. Ama bunu bir başkasından duymak... Alviara'nın gözlerinden görmek... farklıydı.

"Ona bir söz ver, o da seninle olsun. Tüm kalbinle söyle. Ciddiyetle. Çekinmeden. Korkmadan. Tereddüt yok." Alviara onun kolunu okşadı, tüyleri diken diken oldu. "Bunun senin *görevin* olduğunu düşündüğün için değil - kimse seni bu yatağa uzanmaya ve kendini vermeye zorlamayacak. Bunu yapıyorsun çünkü *istediğin* bu. *Onun* iyiliği için değil... kendininki için."

Ve haklıydı da. Emeriel bunu onun temel ihtiyaçlarını karşılamak ya da kontrolünü kaybetmesini engellemek için yapmıyordu. Bunu yapıyordu çünkü bunu *istiyordu*. *Onun her şeyine ihtiyacı vardı*.

Bu yüzden elini uzattı. "Lütfen... bana gel, sevgilim."

Daha son hece dudaklarından çıkmadan önündeydi. Yükseliyor, onu kalabalıklaştırıyor, çevreliyordu. Onu içine çekti, derin bir özlem duygusu hissetti... sadece kalbinde değil, kadınsı çekirdeğinde de. Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek önce onu öptü. Özlemini ve çaresizliğini içine akıttı. Öpücük hızlı ve biraz beceriksizceydi ama ihtiyaç doluydu.

Ve kalp atışları içinde, o da onu öpüyordu. Emeriel onu yuttu ve o da bunun içinde boğuldu.

Emeriel onun öpücüklerinden asla bıkmayacaktı; onun ağzının hissine, tadına, dudaklarının onunkilere karşı hareket edişine olan bağımlılığını asla kaybetmeyecekti.

Soğuk ipek çarşaflar kadının sırtıyla buluştu, adam yanına eğildi, yan tarafına uzandı, öpücükleri kadının teninde gezindi. Ağzı boğazında, boynunun narin çizgisinde ve daha da aşağılarda gezindi... ta ki dudakları göğsünü bulup meme ucunu ağzına alana kadar.

Emeriel ona doğru eğilerek ağladı. Parmakları saçlarına dolanarak onu kendine çekti. Oh, bunu tekrar hissetmek... *ona* tekrar sahip olmak.

Bu his hatırladığından daha keskindi, sıcak bir sarsıntı kadar keskindi. Orası her zaman hassastı ama hamileliğinden beri göğüsleri - meme uçları - neredeyse dayanılmaz hale gelmişti. Adamın ağzını çekiştirmesi nefesinin kesilmesine, kekelemesine ve durmasına neden oldu.

O kadar tahrik olmuştu ki kendi kayganlığını uyluklarında hissedebiliyordu. Emeriel artan acıyı hafifletmeye çalışarak onları tekrar sıkıca birbirine bastırdı. Her çekiş kısa sürede çıldırtıcı bir işkenceye dönüştü, çünkü ona en çok ihtiyaç duyduğu yer mutlulukla boş kalmıştı.

"Sana ihtiyacım var." Yalvararak gözlerini açtı. "İçime gir. Lütfen."

Durdu, geri çekildi. "Emin misin?" Gözleri onunkileri aradı, gözbebekleri kocaman açılmıştı.

"Evet." Hararetle başını salladı. "Evet, lütfen..."

Böylece hareket etti. Kadının bacaklarından tutarak kenara kadar çekti, ayağa kalkıp ayak ucunda durdu, gözleri onu içine çekti. Ona doğru eğildi, ellerini iki yanına dayadı, gövdesi bükülmüş dizleriyle çerçevesi. Sanki oraya aitmiş gibi kendini onun kalçalarının arasına yerleştirdi ve öyleydi de. Her zaman aitti.

Ama sertliğini kadının çekirdeğine doğru hizaladığında, endişe yeniden ortaya çıktı.

Otuz Altıncı Bölüm

İÇ İÇE. İLKEİ

Geldiği anda bastırmaya çalıştı ama gözlerinden okunmuş olmalıydı. Daemonikai hareketsiz kaldı. Durdu ama içeri girmedi. Yıllar önce onu tuzağa düşüren ve asla bırakmayan o her şeyi gören bakışlarıyla onu izlemekle yetindi. Onu çırılçıplak soyan gözlerle.

"Bana bak, aşkım."

Bu ses onu ürküttü. Emeriel başını ona doğru eğilen Alviara'ya doğru kaldırdı.

"Çok güzel yapıyorsun, onun dokunuşunu çok iyi karşılıyorsun," Alviara'nın sesi yatıştırıcı ve ikna ediciydi. "Şimdi durma."

Daemonikai onu dürttü ve Emeriel gerilerek inledi.

Alviara büyük krala hitaben, "Bu böyle olmayacak," dedi. "Majesteleri, bunun için beni affedin ama bu yapılmalı."

Emeriel bunu sorgulayamadan Alviara hareket etti. Yatağa Emeriel'in yanına kaydı, bir elini boynuna doladı, onu öne doğru yönlendirdi ve öptü. Sertçe.

Emeriel'in vücudundaki her kas yerinde kilitlendi, sersemledi.

Daemonikai, Emeriel'in kemiklerini sızlatacak kadar derinden gelen bir uyarıyla homurdandı ama Alviara irkilmedi bile. Fahişenin dili Emeriel'in dudaklarını ayırdı, ağzını açmaya ikna etti ve onu tüketen bir tutkuyla öptü.

"*Buna* odaklan," diye emretti Alviara onun ağzına. "Buna katlan. Kendini buna aç."

Sonra Alviara onu tekrar öpmeye başladı. Hem de çok. Emeriel'i tamamen ele geçiren, tüketen bir öpücük. Ve bir an için dünyasının merkezi bu oldu. Geri kalan her şey arka plana çekildi -korkular geri çekildi, endişeler dağıldı.

Keskin zevk duyularına saldırarak boğuk bir çığlık atmasına neden oldu.

Alviara geri çekilirken öpücük kesildi, bakışları Emeriel'i olduğu yerde sabitledi. "Bana ne yaptığını söyle," dedi fahişe usulca.

"O... dili-" Emeriel'in nefesi kesildi, başı geriye düştü, bir inilti daha çıkarken gözleri dalgalandı. *"İşte böyle."*

"Aferin kızıma," dedi Alviara'nın sesi kadife yumuşaklığındaydı. "Nasıl bir his?" Emeriel'in yüzü yandı. Dudaklarını ısırdı.

"Hadi... anlat bana."

"Gerçekten... gerçekten iyi," diye itiraf etti Emeriel, sesi titriyordu.

"Çok iyi karşılıyorsun." Hanımefendinin gözleri onayla parlıyordu. "Öyle mi?" Emeriel nefes aldı.

"Ah, kesinlikle evet." Hanımefendi aç görünüyordu. Yırtıcı. Gözleri Emeriel'i yutuyordu. "Bu halinle inanılmaz seksisin. Burada uzanmak, onun dilini almak, verdiği her zevki almak - bu arada gözlerini benden ayırmamak. *Sana hissettirdiği her şeyi görmeme izin veriyorsun. Sen açık bir kitapsın, Prenses. Çok duyarlı bir açık kitap.*" Sesi boğuk bir mırıltıyla alçaldı. "Bu da seni bağımlılık yaratan küçük bir şey yapıyor."

Emeriel her şeyi aynı anda hissetti. Utanmış. Yüceltilmiş. Değer verildiğini.

Saklanmak için yüzünü çarşaflara gömmek istedi. Ama oh... bu kelimeler ona kendini *iyi* hissettirdi. İstedliğini. Görüldüğünü.

"Kralımızın doyamamasına şaşmamalı," diye ekledi Alviara sadece kendisinin duyabileceği bir fısıltıyla. "Ben de yapmayacağım."

Daemonikai'nin dili kızın içinde daha da derinleşti.

"Aman Tanrım..." Emeriel'in nefesi kesildi, vücudu kamburlaştı, zevk yeniden içine çöktü.

Sonra Alviara'nın dudakları tekrar onun dudaklarındaydı, çığlıklarını çalıyor, içlerine çekiyordu. Fahişenin eli, onu yutarken yüzünü çerçeveledi, Emeriel zevkin saldırısı altında titrerken her inilti, her boğuk sesi yakaladı. Orgazmı kıvrıldı, inşa edildi ve sıkılaştı.

Sevgilisi acımasızdı, sanki bir kıtlıktan sonraki ilk yemeğiymiş gibi onu yiyip bitiriyordu. Mutluluk kaynıyor, ona acımasız bir güçle saldırıyor, beynini kızartıyordu.

Fahişe öpüŝmeyi keserek parmaklarını Emeriel'in saçlarında rahatlatıcı bir okşayışla gezdirdi. "İşte bu kadar. İşte benim kızım. Onun için gelmek istiyor musun?"

Emeriel başını öyle güçlü salladı ki gözleri dalgalandı, nefes nefese kaldı.

"Henüz değil. İçinde tut." Alviara alnında boncuk boncuk biriken teri silerek emretti. "Ŗu haline bak... Çok seksisin." Eli aşağı kaydı, Emeriel'in omzunun üzerinden geçerek göğsünün ağır kabarıklığına doğru ilerledi...

Tehditkâr bir hırıltı havayı yararak Emeriel'in çekirdeğini titretti ve o da sızlandı.

Fahişe suratını asarak elini geri çekti. "Çok açgözlü," dedi kızgın ama eğlenerek. "Eğer sana bir daha dokunursam, bedenim burada senin yanında kalırken başım odanın öbür ucuna gidebilir." Alviara'nın ateşli bakışları Emeriel'in dudaklarına kaydı. "Ben sadece özgürce verilene odaklanacağım."

Emeriel'in dudaklarına tekrar saldırdı. Bu öpücük daha derindi, açlık ve sahiplenmeyle doluydu ve onu tekrar altına çekiyordu.

Sahibesi sesini hapsederken, Daemonikai ona orada tapınırken Emeriel'in titreyen bedeninden akan coşku için hiçbir çıkışı yoktu. Orgazmı doruğa ulaşana kadar yaklaştı... yaklaştı.

Dudaklarını Alviara'ninkilerden ayırarak çığlık attı. Duyguları güçlendikçe sesi daha da yükseldi.

"Kahretsin, bu çok ateşli," Alviara'nın nefessiz sesi uzak görünüyordu, ama Emeriel'i yırtıcı, şahin gibi gözlerle izliyordu.

Emeriel böyle bir durumda görölmekten saklanmak istedi ama utangaçlık ve Daemonikai'nin ona sınırsızca saldığı yıkıcı zevk arasında sadece bir güç kazandı ve bu alçakgönüllölük değildi.

Aşağı uzanarak adamın saçlarını yakaladı ve sertçe çekti. "Daemon... oh -Lütfen..." Sesi titriyordu, tıpkı Daemon'ın ölümcül pençesindeki kalçaları gibi. "Lütfen, Tanrım, Daemon."

Ağzı kızın üzerinde acımasızca çalışmaya devam etti. Dili okşuyor, dudakları emiyor, vahşi hırıltılar çıkarıyordu. Yaladı ve kudurdu, sahip olunan bir canavar gibi ziyafet çekti ve *vücudu hepsini taşıdı*.

Zevk saldırısına yenik düşen kadın, bir elini gözlerinin üzerine atarken başı yatağı çarptı. Dayanmaktan başka bir şey yapamıyordu, vücudu dilinin her acımasız darbesinde, her çökmekte olan emiŝte sarsılıyordu. *O benim ölümüm olacak*.

Alviara'nın fısıltısı kulağını okşarken yumuşak bir bez terli alnını sildi. "Çok seksisin... çok mu sert?"

"Yyyeeessss," diye tısladı Emeriel, boğazında bir çığlık daha yükseldi.

Sonunda adam yavaşladı. Kalçalarındaki tutuşu gevşedi, yumuşak bir beşiğe dönüştü. Dili yumuşadı, özür diledi, zavallı, açıkta kalan çekirdeğine sakinleştirici öpücükler gönderdi.

Emeriel'in ruhu yavaş yavaş bedenine geri döndü. Beden dışı bir deneyimdi ama... çok güzeldi. *Tanrım.*

"İyi misin?" Alviara dürüst bir endişeyle fısıldadı. "Ah evet." Emeriel kolunu gözlerinden çekti, sesi kısıktı ve Şaşkın. "İyiden de öte." Yenilenmiş. Yeniden doğdu. "Bunu duymak harika."

Sevgilisi geri çekildi, ayağa kalktı ve ellerini iki yanına dayayarak ona doğru eğildi. Arzudan yarı çıldırmış görünüyordu.

"Şimdi onu eline al." Alviara boğucu bir emirle ısrar etti.

Emeriel yuvarlak karnının izin verdiği ölçüde öne doğru eğildi ve parmaklarını adamın kalın, nabız gibi atan boyuna doladı. Sıcak, canlı, ihtiyaçla *zonklayan*.

Onu bir kez okşadı. İki kez. Gözlerinin kararmasını, çenesinin gerilmesini izledi.

Nefesi sıkılmış dişlerinin arasından süzülüyordu.

Ve o anda Emeriel anladı. Bu gece sadece acıyı silmek, kendini güvende hissetmesini sağlamak ya da yalnız olmadığından emin olmakla ilgili değildi. Alviara'nın rehberliği, cesaretlendirmesi ve varlığıyla ilgili bile değildi. *Mesele buydu.*

Tüm gücüne, tüm kuvvetine rağmen, *önemli olan tüm dizginlerin onun elinde olduğunu görmesini* sağlamaktı.

Onu tekrar okşadı, o koca bedenin *onun* için titremesini izledi. Adam yeşil, vahşi gözleriyle onun ayrılmış kalçalarının arasındaki manzarayı seyrediyor - hayır, *yyip* bitiriyordu- ama işkenceli açlığını gidermek için hiçbir harekette bulunmuyordu. Kadının elini kenara itip içine girmeye çalışmadı. Güç gerçekten de ondaydı.

Tek bir kelimeyle - "*Hayır*"- her şey sona erecekti. Onun rızası, onun rahatlığı... Bunlar onun için kendi zevkinden daha önemliydi. Bir seviyede, bunu her zaman biliyordu ama uzun zamandır ilk kez bunu yeniden *hissediyordu* - bedeni, kalbi ve ruhu.

Çaresiz değilsiniz ama öyle olmak istiyorsunuz. Şu anda tüm kartlar, tüm güç sizin elinizde ama yine de bunları ona teslim etmek istiyorsunuz.

Onu serbest bırakıp titreyen parmaklarıyla yüzünü kavradığında gözleri yaşlarla doldu. "Lütfen, içime gir Daemon."

Bu bir izindi. Bir yalvarış. Özgürce verilen bir teslimiyet.

Onun kendine karşı mücadelesini izlemişti. Her şeyi görmüştü ama yine de onun tereddüt etmesini bekliyordu. Ama o anda onun yüzünde bulduğu şey kararlılığını güçlendirdi.

Ağırlığını kaydırdı ve kendini ayarladı, tacı onun girişinde duruyordu. "İçine sok, sevgilim," dedi nazikçe.

Döndü ve tekrar aşağı uzanarak onu kavradı. Kalçalarını öne eğdi, onu kendi içine doğru yönlendirirken gözyaşları serbestçe aşağı yuvarlandı. "Bana yardım et," diye nefes aldı.

O da yardım etti. Kalçalarını öne doğru yuvarlayarak, tamamen içine oturana kadar içine bastırdı.

Emeriel kendini huzur içinde hissetti.

Hayaletler zihninde dans eden gölgeler gibi hâlâ oradaydı ama artık hepsi bu kadardı. Gölgele. Ne bugünlerinde ne de geleceklerinde artık yeri olmayan uzak bir geçmiş.

Ona gülümserken gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyordu. Adam onun üzerine uzandı, ağırlığını karnından uzak tutmaya dikkat etti, eli onun yüzünü kavrayıp gözyaşlarını öperken şefkatliydi.

Bu çok güzeldi. Onu tekrar böyle hissetmek, onu germek, içinde o kadar kalın hissetmek... *inanılmazdı*. Her şey yeniden *doğru* hissettirdi.

"Shhh..." Şakağına yapışmış saç tellerini düzeltip kulağının arkasına sıkıştırdı.

Bakışları tekrar çevrelerinde dolaştı. Ve...

"Alviara...?"

"O gitti. Buradaki işi bitti." Daemonikai onun terli burnunu öptü. "Nasıl hissediyorsun, tatlım?"

"Mükemmel." Hareket ederek onu daha da derine çekti. "Gerçekten mükemmel."

"Duymak istediğim tek şey bu." Gülümsemesi zayıftı ama gurur ve şefkat doluydu. "Sen mükemmelsin ve her zaman mükemmel hissetmelisin. Tanrım, seninle çok gurur duyuyorum."

Elinin onun yanağında durduğu yer titredi. "Kralım..."

"Sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Seni çok seviyorum, Emeriel." Yanağındaki bir başka gözyaşı izini öptü. "Bunun için teşekkür ederim. Bunun ne kadar inanılmaz bir his olduğu hakkında hiçbir fikrin yok - kahretsin, tekrar böyle içinde olmanın ne kadar iyi olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Alnı onunkine yaslandı. "Hareket etmeyi çok istiyorum, ama böyle kalabilirim... gecenin geri kalanında hareket etmeden seninle birlikte kalabilirim ve bu yeterli olur. İşte bu

Seni ne kadar özlediğimi. İşte vücudunu bu kadar özledim, Emeriel."

"Ben de aynısını hissediyorum," diye başardı, dudakları titriyordu. Gözyaşları bir türlü durmak bilmiyordu.

Hareket etmeye başladı, her yumuşak, kontrollü itişte kendini daha derine oturtuyordu. "Sen benim için dünyadaki en değerli şey oldun."

Emeriel sessizce ağladı, içinde tekrar zevk yükseliyordu, kalbi çok dolu hissediyordu. Ağzına kadar dolu bir kadeh gibi.

Her zamanki sertliğinden farklı olarak hâlâ nazik olsa da daha hızlı hareket etti ama daha az yoğun değildi. Aletin her kayışını hissetti ve ona teslim oldu, aşkının ve vücudunun gelgitlerinin onu alıp götürmesine izin verdi.

Bir noktada Daemonikai yerlerini değiştirdi. Onu yan yatırdı, arkasına geldi ve büyük, sıcak eliyle karnını kucakladı. Emeriel başını çevirdi ve dudakları yavaş bir öpücükle birbirini buldu.

Bu öpücük. Tüm istediği buydu. Bu yakınlık, aidiyet... bu kutsal bağ.

Göğsünün içinde kabaran şeyi kelimelere dökemiyordu. Bu yüzden söyleyebileceği kelimeleri söyledi. "Seni seviyorum," diye fısıldadı Emeriel. "Seni çok seviyorum, Daemonikai."

Doruk noktası yükselip onu uçurumun kenarına yuvarladığında, ruhunu ele geçiren ve kalbini ısıtan, mutluluk üstüne mutluluk içinden geçerken inleyen bir çığlık attı. Ayak parmakları kıvrıldı, elleri çarşafı kavrıdı ve ona verdiği coşkuyu hiç acımadan yaşadı.

Boynuna karşı alçak sesle inledi, içine boşaldı, sıcaklık derinlere aktı. Bu bir başka boşalmayı tetikledi ve kadın haykırdı, onun dışında etrafındaki dünyaya karşı sağır ve kördü. Sadece o.

O sisin içinde bir yerde, adamın onu tekrar hareket ettirdiğini, pozisyonlarını ayarladığını hissetti. Kulaklarındaki uğultu dindiğinde ve kendine döndüğünde bir şeylerin değiştiğini fark etti.

Bir şey... *farklıydı.*

Durdu, gözlerini kırıştırdı, nefesi düzensizdi. "Dae-Daemon?" sesi yumuşak ve korkuluydu.

Arkasında, adamın vücudu gerginleşmişti. Karnını saran kolu belli belirsiz titriyordu. Adam cevap vermedi.

Ama onu *hissetti.*

Onun neşesini. Huşu. Minnettarlığı çok *şiddetliydi.* "Bu gerçek mi?" sorusunu.

En önemlisi, Emeriel onun *sevgisini* hissetti. Saf, gerçek ve çok. Hissedebiliyordu

Her şeyini. Her parçasını. Artık hiçbir kalkan, hiçbir bariyer yoktu.

"Zevkini hissedebiliyorum. Mutluluğunu," diye homurdandı Daemonikai, gözleri kızın yüzünde gezinirken nefesi kesildi, yoğun ve parlaktı. Sesi boğuk çıkıyordu. "Aşkınlı. Seni hissediyorum, Emeriel. *Bağımız geri geldi.*"

Emeriel şimdi ağlıyordu ama aynı zamanda gülüyordu da; sesi her ikisinin karışımından oluşuyordu.

Erkeğinin umurunda değildi. Onu çılgınca ve sınırsızca yüzünün her yerinden öptü. "Seni hissedebiliyorum," diye mırıldandı öpücükler arasında.

"Ben de seni hissedebiliyorum," diye boğuldu, elleri dolaşüyor, ulaşabildiği her yerde ona dokunmaya çalışıyordu.

"Kokunu... Ukrae, lanet kokunu..." Koklaması gürültülü, çılgınca ve çılgınca oldu. Burnunu ve ağzını kızın boynuna, omzuna, göğüslerine sürüyordu. "Güzel, *inanılmaz koktuğunu* biliyordum ama şimdi -tanrılar, yedi tanrı- kokun daha da güçlendi. Ne-"

Homurdandı, sonra *mırıldandı*, fallusu bir kez daha sertleşirken ona karşı titreşti, arkasında sert ve sıcaktı.

"Sana tekrar sahip olmam gerek. Yapamam... *Tanrılar!*" Adam tekrar hizaya girerken güçlü bir eli bacağına kaldırdı ve sarsıntılı bir hamleyle bir kez daha onun içindeydi.

Nefes nefese kalmış, başını adamın göğsüne yaslamıştı. Bu his... bu dünyanın dışındaydı. Kelimelerin ve kavrayışın ötesindeydi.

"Çok derindeyim," diye gürledi adam, onu sıkıca tutarak. "Rahatsızlık hissediyor musun? Geri çekeyim mi?"

"Hayır," diye başardı duyumsama telaşının içinden. "Kendini... çok iyi hissediyorsun." "Siktir... siktir." Kalçaları sanki elinde değilmiş gibi koordinasyonsuzca hareket ediyordu.

Kendini. Onu kendine doğru çekerek başını yatağa yasladı ve yüzünü boynuna gömdü. Orada kaldı, onu içine çekti, kalçaları kısa, sert hamlelerle hareket etti, nefesi tenine karşı sertti.

Ellerinden biri çocuklarını kucaklarken, diğeri parmaklarını birbirine geçirdi.

Birbirlerinin duygularını hissetmek tamamen başka bir şeydi. Onunkiler çılgıncaydı. Vahşiydi. Yoğun.

Ve Emeriel ilk kez onun zihninin gözünden kendini gördü ve gördüğü şey nefesini kesti. Daemonikai'nin yoğun olduğunu her zaman biliyordu. Ama *bu*? Bunu hiç hayal etmemişti.

Sevgisi, açlığı ve *ihtiyacı*. Her şeyi tüketiyordu.

Onu içine çekmeye, koklamaya devam ediyor, dili boynunun hassas derisi üzerinde geziniyor, içindeki her itici güçle birlikte ona öfkeleniyordu.

Muazzam sevinç ve inançsızlık gözyaşları tekrar düştü.

Onun için bu kadar güzel miydin?

Onun bedenine olan saygısı, saplantısı. *İçimde yaşamak istiyor.*

"Sorun yok," diye hırladı boğazına doğru. "İstediğin kadar bak, yıldızım. Kalkanlarım düştü. Her şeyi gör. Kelimeler hiçbir zaman güçlü yanım olmadı, ama her zaman seni nasıl gördüğümü *göstermek* istedim. Benim için ne olduğunu. Bana nasıl *hissettirdiğini*." Dişleri kadının derisini sıyırdı. "İstediğin kadar bak ve *her zaman yaptığın gibi benim için çözül*. Ama bu sefer... seni ne kadar bağımlılık yapıcı bulduğumu bilerek yap."

Doruk noktası içine çarptı. Adamın kollarında sarsıldı ve acı bir çığlık attı.

"Evet," diye tısladı, vuruşları daha derin, daha vahşiydi. "Varlığının, zevkinin, bedeninin... benim *ay ışığı festivalim* olduğunu bilerek ayrıl." Dudakları kızın teninde sıcaktı. "O boku ne kadar iyi yediğimi bilerek sikimin etrafında kenetlen."

Çığlıkları yükseldi, vahşi ve yüksek, yüzü koyu kırmızı kızardı.

"Kahretsin, beni ıslatıyorsun Emeriel," diye inledi, dişleri gıcırdıyordu. "Senin küçük tatlı amcığın bana lanet olası bir banyo yaptırıyor. Seni küçük seksi deniz perisi."

Sözlü pislikten zevk alıyordu. Onun ilkel küçük *prensesi* - bu onun gerçeği idi. Daemonikai her zaman biliyordu ama şimdi pis dilinin onun içinde uyandırdığı her günahkâr heyecanı *hissediyordu*. Ve tanrılar, ne kadar da *sevimliydi*. Utangaçlığı ve kötülüğü birbirine karışmıştı. Zevkinin onun sözleri altında gelişmesi.

Hızını güçlü tuttu, doruğa ulaşmasını sağladı, zar zor nefes alabilene kadar uzattı. Sonra dişlerini indirdi, evine batırdı.

Kadın feryat etti, duyguları aralarındaki bağla *patlıyordu*.

Siktir, siktir! Kahretsin! Onu bu şekilde aldığı anda bu kadar kolay bayılmasına şaşmamalı. *Bunaltıcıydı*. Aşırı yüklenmişti.

Daemonikai onun hassas olduğunu her zaman biliyordu ama bunu ilk elden *hissetmek* tamamen başka bir şeydi. Sürekli çığlık atmasına ve bayılmaya eğilimli olmasına şaşmamalı. En küçük bir dokunuşa karşı bile *aşırı* hassastı.

Alçakgönüllü, şanslı ve çok gururluydu. Bu dünyada ondan kaç tane vardı? Sadece *bir tane* ve o da onundu. *Benim*.

Bunun gibi ilkel ve sahiplenici düşünceleri bırakması gerekiyordu. Mantıklı zihnine yardımcı olmuyor, içgüdülerini aşırı hızlanmaya sevk ediyorlardı.

Mantıklı aklı onu tükettiğini biliyordu. Adam doyumsuzdu ve kadın yedi aylık hamileydi. Kendini dizginlemeli, nazık, dikkatli ve daha az hayvani olmalıydı. Ama içgüdüleri almak istiyordu. Devam etmek istiyordu. Onu özlemişti. Onun dışında geçirdiği bu dayanılmaz aylar bir işkence biçimi olarak tarihe geçmeliydi.

Ve şimdi tekrar onun içindeydi, Daemonikai sadece orada kalmak istiyordu. *Bunu istemek çok mu fazlaydı?*

Hırslayarak onu öyle güzel yağmaladı ki. Onu gece boyunca, uykuda ve uyanıkken becermek istiyordu. Kendini onun o kadar derinlerine gömmek istiyordu ki, çıkış yolunu bulmak için lanet olası bir haritaya ihtiyacı olacaktı. Dünya solana kadar, ikisi de solana kadar onun kokusunu solumaya devam etmek ve işi bittiğinde haftalarca onun kokusunu üzerinde taşımak istiyordu. O kadar çok kokacaktı ki tüm krallık onun üzerine işediğini düşünecekti.

Kahretsin... Bölgesini işaretlemek için onun üzerine işlemek istedi.

Bir iniltiyle dişlerini çıkardı. "Tanrılar, Emeriel," dedi mağara adamı içgüdüleriyle boğuşarak.

Türlerine vahşi denmesine şaşmamalı. Sahip oldukları o küçük mantıktan sıyrıldıklarında, sadece ilkel canavarlardı. Dişlerini tekrar geçirdi, kalçaları daha sert vururken beslenmesine devam etti, etler etleri tokatlıyordu.

Kadının duygularının seli onu öyle şiddetli bir orgazma sürükledi ki neredeyse bayılacaktı. Boşalırken kükrüyordu, kadın onun için tekrar paramparça olurken ona katıldı.

Çılgınlıkları odanın içinde yankılandı, vücutları birlikte titriyor, birbirlerinde boğuluyorlardı. Birlikte aşağı indiler, adamın kolları Emeriel'e sarılmıştı, aralarındaki bağ nabız gibi atarken ikisi de titriyordu. Saniyeler içinde Emeriel kemiksiz kaldı ve uykuya daldı.

Daemonikai ondan ayrılmadı. Çekemezdi. Eğer ilkel yanıyla savaşacak ve canavardan çok erkek gibi davranacaksa, en azından aklı başında kalması için buna *ihtiyacı vardı*.

Onu göğsüne doğru çekti, ikisini de yerleştirirken karnına dikkat etti. İri bir eli karnının kıvrımları üzerinde koruyucu bir şekilde yayılırken, aralarındaki bağ eski bir davul sesi gibi gümbürdüyordu. Avucunun altında yaşamın soluk çırpınışlarını hissetti. *Onların çocuğu.*

Daemonikai'nin parmakları teninde küçük, saygılı daireler çizdi. Diğerlerinin arasında, bütün bir haftayı b ö y l e geçirebilirdi, sadece

Ona sarılıyor ve çocuklarının hareket ettiğini hissediyordu.

Bu, Zaiper'in neredeyse ondan çaldığı şeydi, *planladığı* şeydi
Almak için mi?

Kötülüğün reenkarnesini bulmak için yeryüzünün her gölgeli köşesini araştıracaktı ve avı bittiğinde, sahip olduğu her şeyi peşine düştüğünde, Zaiper'in üzerinde durduğu toprak bile ona karşı dönecekti.

Daemonikai yüzünü Emeriel'in boynuna gömdü, onun kokusunu içine çekti ve günlerdir kendisini mahrum bıraktığı uykunun nihayet onu ele geçirmesine izin verdi. "Seni seviyorum, Emeriel Galilea Evenstone."

Otuz Yedinci Bölüm

YAS TUTAN ERKEK

Kadın içeri girdiğinde KARANLIK ODA pat diye açıldı. "Ne zamana kadar onun yasını tutacaksın?"

Zaiper gözlerini siper ederek kadına ters ters baktı. "Kapat şu lanet kapıyı. Bu ışık acıtıyor."

Kapıyı sertçe çarparak kapattı. "Her gece canımızı kurtarmak için koşturuyoruz ama sen içine düştüğün bu sersemlikten kurtulmayı reddediyorsun! Evet, kaybını anlıyorum ama hayatın tehlikede, Zaiper! Aklını başına topla!"

Köhne, pis bir yatağın ayak ucuna oturmuş, tembel tembel kan kadehinden bir yudum alıyordu.

"Mümkün olduğunca çabuk sığınağa gitmeliyiz," dedi Sinai volta atarak. "Bu hızla gidersek yakalanacağız."

Sessizlik ona cevap verdi.

Bakışları adamın elindeki kadehe kaydı. Adamları fiçileri dolduracak kadar insan katletmişti ve vampir müttefiklerinden gelen erzakla kan rezervleri yıllarca yeterdi. Kadehle iyi bir biraymış gibi oynamasına, güç tazelemek yerine kendine acıyarak boğulmasına şaşmamalı.

"Zaiper! Beni dinliyor musun sen?"

"Mm?" Zar zor başını kaldırdı. "Ne diyordun sen?"

"Biz. Avlanıyoruz. *Avlanıyoruz*," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Her nöbetçi. Gölgeler, Kan Tazıları, Fırtınakuşları - katledilmek üzere işaretlenmiş suçlular gibi avlanıyoruz ve sen burada oturmuş *hiçbir şey* söylemiyorsun! *Hiçbir şey* yapmadan!"

"Bundan zevk aldığımı mı sanıyorsun?" Zaiper hırslayarak ayağa kalktı. "Dün gece çırılçıplak kaçmak zorunda kaldım, uykumda pusuya düşürüldüm. Zar zor kaçtım. Şehirlerde, mağaralarda, yeraltı geçitlerinde bir fare gibi sürünüyorum - bundan zevk aldığımı mı sanıyorsun?" Bir öfke tıslamasıyla kadehi duvara fırlattı.

"O zaman sefalet içinde debelenmeyi bırak ve liderlik et! İkimizi de öldürtmeden önce komutayı ele al!" Sina'nın sesi yükseldi. Artık sözlerini yumuşatamayacak kadar korkmuş ve öfkeliydi. "Onu sevmediğini söylediğini sanıyordum."

"Ben böyle önemsiz şeyler hissetmiyorum!" diye alay etti.

"Güzel. Bu çok iyi. Şimdi hissettiğin o büyük duygu her neyse onun tozunu at ve olduğunu iddia ettiğin erkek gibi davran." Kollarını kavuşturdu. "Bu kadar övgüyle bahsettiğin sığınaktan ne kadar uzaktayız? Her gece aldığımız risklere gerçekten değer mi?"

Ona cevap vermedi, muhafızları çağırdı, banyo yapılmasını emretti, günlerdir giydiği iğrenç kıyafetleri çıkardı.

Bu Sina'nın öfkesini biraz yatıştırdı. *Sonunda.*

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama onu takip ettiği için pişmanlık duymaya başlamıştı. O zamanlar öğrenilmekten çok korkmuştu ve bir kez kendini ele verdiğinde ya tek başına kaçacak ya da Zaiper'le gidecekti.

Ama Razarr'ın ölümünün onu ne kadar etkileyeceğini *büyük ölçüde* hafife almıştı.

Eğer Zaiper gölgelerde bir hayalet gibi dolaşmıyorsa, penceresiz bir odaya kapanmış, sessizce düşüncelere dalmış, kanı şarap gibi yudumluyordu. Hiçbir şey hissetmediğini iddia eden bir erkek için çok fazlaydı. Daemonikai onu gerçekten etkilemişti.

Yine de en azından şimdi *hareket ediyordu*. Harekete geçiyordu. Banyo yapıyordu. Küçük adımlarla. Ama yine de adımlar.

Sina yatağın kenarına oturmuş, kollarını kavuşturmuş, onu izliyordu. "Perdeleri ve pencereleri açın," diye emretti muhafızlardan birine. "Bu mahzene biraz ışık ve hava girsin."

Zaiper itiraz etmedi.

O da bunu bir zafer olarak kabul etti.

Büyük Kral Daemonikai harika bir ruh halindeydi.

Mahkemeye hazırlanmak için ayağa kalktığında, ayrılmadan önce uyuyan Emeriel'i yanağından öpmek için eğilmişti. Vücudunda kalan yorgunluk kalıntıları onun kokusu ve yeniden uyanan bağları tarafından köreltilmişti.

Saray koridorlarına adım attığında Ottai ona şöyle bir baktı ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Tebrikler."

Kısa bir süre sonra Vladya da onlara katıldı, rahatlamış ve aynı derecede memnun görünüyordu.

Daemonikai bunu neyin ele verdiğinden emin değildi -kaslarındaki rahatlık mı, her adımına yapışan ince memnuniyet mi, yoksa varlığına yerleşen kusursuz sakinlik mi- ama ikisi de bunu görmüştü. İçgüdülerinin doyuma ulaştığını, Emeriel'le olan bağının geri geldiğini biliyorlardı.

"Ne kadar sevindiğimi bilemezsin," dedi Ottai'nin sesi duygu yüklüydü.

Daemonikai homurdandı. "Sanırım öyle, aslında. Yüzünün her yerinde yazıyor,

Ottai." Ona döndü. "Morina nasıl?"

Ottai yüzünü buruşturdu. "Tam olarak iyileşmesi zor ama şimdi daha iyi, Ukrae sağ olsun. Onu acı içinde görmekten nefret ediyorum."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye mırıldandı Daemonikai, Ottai'nin omzunu sıkarak.

Ottai avluya doğru ilerlerken, Daemonikai Vladya'ya baktı ve onun için alışılmadık bir şekilde mahcup bir ifade takındı.

"Bak, geçen gece için özür dilemek istiyorum," dedi Vladya. "Seninle konuşma şeklim için. Yapmamalıydım-"

"Aekeira şimdi seni gerçekten avucunun içine aldı, değil mi?" Daemonikai kaşlarını kaldırdı. "Ne zamandan beri bir velet olduğun için özür diliyorsun?"

Bu işe yaradı. Vladya gözlerini devirerek rahatladı. "Olgun olmaya çalışıyorum ve sen bunu mahvediyorsun."

"Özür dileyecek bir şey yok," dedi Daemonikai basitçe. "Gerçek şu ki, o gece seni yere sermek istedim. Ve bu sabah uyandığımda iki gece önce Frostfall'a girdiğimde olduğum erkek olsaydım muhtemelen yapardım, ama değilim. Söylediğin şey... ihtiyacım olan itici güçtü. Ve bunun için minnettarım."

Vladya'nın gözleri parladı. "Yani bağ gerçekten geri mi döndü? Hissedebiliyor musun?"

"Hissedebiliyorum." Daemonikai bir elini göğsüne koyarak gülümsedi. "Tam burada."

"Açık mı bıraktın? Kalkan kullanmıyor musun?" Vladya kıkırdadı. "Bu pek de sorumlu bir davranış değil, *Büyük Kral* Daemonikai."

Geçmişte kendisine yöneltilen azarlamaları duymak pek de keyifli bir deneyim değildi ama Daemonikai homurdanarak bunu kabul etti. "Bana bir rahat ver. Yıllardır böyle bir bağ hissetmemiştim."

Geleneklere göre bir Urekai özel alanların dışında -ister bir partnerle ister kan sahibiyle olsun- bağıni asla açık bırakmazdı. Toplum içindeyken kalkan kullanmak gerekirdi. Bağı açık bırakmak maruz kalmak anlamına gelirdi, bağlandığınız kişinin duygularını gerçek zamanlı olarak hissetmek dikkatinizi mahkeme meselelerinden ve diğer günlük yükümlülüklerden kolayca uzaklaştırabilirdi.

Vladya, "Mahkemeye adım attığımızda kalkan kullanman gerekecek," diye hatırlattı. "Biliyorum. Emeriel uyuduğu için hâlâ açık."

"Anlıyorum," diye el salladı Vladya. "Sadece seninle kafa buluyordum." Sonra ciddileşti. "Tebrikler Daemon. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Daemonikai sessiz bir şekilde başını salladı ve yumuşak bir teşekkür etti. "Ritüellerin tamamlandığında ve ruhun geri geldiğinde, Aekeira'ya olan bağıni da en dolu, en titreşimli, en saf haliyle hissedeceksin. Özlediğin her şey... bu sadece bir zaman meselesi."

Vladya daha sessiz bir sesle, "Sadece an meselesi," diye yineledi. "Kahin'in hayatta kalması için dua etmeliyiz. Ayin ancak o hayatta kalırsa devam edebilir."

Daemonikai bir kez daha ciddiyetle başını salladı. Kahin hâlâ hayatı için savaşıyordu. Zaipe'ın günahlarını gün ışığına çıkarmak vücudundaki yetmiş kemiği paramparça etmişti. Türünün ilk ve en uç vakasıydı. Bazıları çoktan umudunu kaybetmişti ama Daemonikai pes etmeyi reddetti.

En eski ve en yetenekli şifacıları, Urai ve ötesindeki en iyi şamanları çağırdı. İki ay boyunca her yöntemi denediler: tedaviler, kan ayinleri ve büyüler. Ama yine de kendi kendini iyileştirme yetenekleri harekete geçmemişti. Bu olmadan, kemikleri iyileşmeden kalacak ve hayatta kalamayacaktı.

Bir hafta önce, yaşlı şamanlardan biri, bir ruhun öbür dünyaya geçişini kolaylaştırmayı amaçlayan bir ritüel olan Mutlu Dinlenme törenini gerçekleştirmek için resmen izin istemişti.

Daemonikai bunu reddetmişti.

Onu ölüme teslim etmeyecekti. Henüz değil.

"Bugünü sonlandırmadan önce eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?"
Daemonikai ayağa kalktı, sesi dağılma sinyali veriyordu.

Salon çoktan hareketlenmeye başlamıştı bile - cüppeler hışırdıyor, sandalyeler gıcırdıyordu - ayrılmaya hazır insanların yankıları, oturma sonrası kaos havada uğulduyordu.

"Aslında, evet, Majesteleri." Yüce Lord Gaff ayağa kalktı. "Ay tutulması gecesiyle ilgili."

Her yer sessizleşti.

"Sanırım artık tutulma yaklaşmıyormuş gibi davranmayı bırakıp gerçek hazırlıklar yapmaya başlamanın zamanı geldi."

Yüce Lord Belzebob kollarını kavuşturarak, "Yıllardır *köşeyi döndük* Lord Gaff," diye karşı çıktı.

"Ah lütfen," diye karşılık verdi Gaff. "Gerçekten de tekrarlanan işaretleri fark etmemiş gibi mi davranacağız? Çeyrek ay geçtiğimiz aylarda olması gerekenden daha sık görüldü. Kimse tam olarak ne zaman geleceğini bilmiyor ama işaretler orada. Bence artık ertelemeyi bırakıp hazırlanmaya başlamanın zamanı geldi."

Daemonikai'nin iyi ruh hali tamamen soldu. Ay tutulması gecesi - tek bir kelime bile omuzlarının gerilmesine neden oldu. Bunu düşünmemeyi tercih ederdi. Ne sonuncusunu, ne de gelecek olanını. Ama Tören İşleri Yüce Lordu olarak Gaff haklıydı. Başlarını çevirmek onları bekleyen şeyi uzaklaştırmayacaktı.

"Oturun," diye emretti Daemonikai.

Konsej üyeleri isteksizce yerlerine döndüler. Ve uzun zamandır ilk kez, odadaki fili ele alacaklardı.

"Elinizde ne var, Yüce Lord Gaff?" Daemonikai sordu.

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Gaff boğazını temizledi, rahatsız olduğu belliydi. "Aslında bir önerim var. Ve söylemeliyim ki... bu sadece *benim* fikrim değil. Biz meyhanede içerken diğer lordlardan birkaçı da tesadüfen bundan bahsetti."

Bahsi geçen lordlara doğru baktı. Hiçbiri onun bakışlarına karşılık vermedi. Birkaçı boğazını temizledi. Birkaçı yere baktı.

Daemonikai'nin sabrı taşı. "Devam edin."

Gaff kendini toparladı. "Geceyle tek başımıza yüzleşmek yerine, düşündük ki... koruma için kurtadamları çağırmalıyız. Biz müttefikiz, değil mi? Sadece o gece için bizi koruyabilirler."

Mırıltılar yükseldi. Bazıları önerinin gülünçlüğüne şaşırıırken, bazıları da düşündü.

Daemonikai, "Kesinlikle olmaz," diyerek salonu susturdu. "Savunmasızlığımızı ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. İnsanlar zaten yeterince öğrendiler ve bu bilgiyle verdikleri zarar felaketti. Evet, artık bize ihanet edenin *içimizden* biri olduğunu biliyoruz ama bu birçoğumuzun insan kılıçları tarafından katledildiği gerçeğini ortadan kaldırmıyor."

Soğuk bakışlarını salonda gezdirdi.

"Şimdi *de kurtadamlara* güvenmemizi mi öneriyorsun? Herhangi bir insandan daha güçlü, fersah fersah daha güçlü yaratıklar. Müttefikimiz olsalar bile, tamamen savunmasız olduğumuz, hiçbirimizin değer verdiğimiz şeyleri koruyamayacağı bir gecede kime nasıl güvenebiliriz?"

"Ama Kadeh sayesinde gücümüz olacak," diye araya girdi Yüce Lord Jakal.

"Peki ya -tıpkı o geceki gibi- elinden alınırsa?" Daemonikai'nin gözleri öfkesini kontrol altında tutmaya çalışarak ona doğru sıkıldı. Sadece bir öneride bulunuyorlardı ve doğrusu söylediklerinde bir anlam vardı. Ama o bunu düşünmek istemiyordu. Son seferden sonra olmaz.

O başarısızlığı tekrarlama düşüncesi bile boğazında safra birikmesine neden oluyordu. "Daemon, sakın ol," diye mırıldandı Vladya.

Daemonikai başını çevirdi ve Vladya'nın dikkatle eline baktığını gördü. Bakışlarını takip edince pençelerinin çıkmış olduğunu gördü.

Derin bir nefes. İki derin nefes.

Pençeleri tekrar içeri kayd.

Daemonikai doğruldu. "Kurtadamlar olmayacak. Dış güçler olmayacak. Ay tutulması gecesiyle kendimiz yüzleşeceğiz ve bizden geriye kalanları korumak için birlikte bir plan oluşturacağız. Ancak ittifak ne kadar güçlü olursa olsun, onlara ne kadar güvenirsek güvenelim, zayıflıklarımızı yabancılara açıklamayacağız. Güven zırh değildir. Bugünlük bu kadar."

Ayağa kalkarak mahkemeden çıktı.

Sinai bir saatten fazla bir süredir Zaipei'i arıyordu ve sonunda onu ormanda, yeni öldürülmüş bir geyik leşinin yanına çömelmiş halde buldu. "Bahse girerim o avdan sonra kendini yenilenmiş hissediyorsundur, ha?" dedi ve adımlarını hızlandırarak saklandıkları yere doğru geri dönerken yanında durdu. "Seni tekrar ayakta görmek güzel."

Ona bakmadı. "Neden baş belası oluyorsun, Sina?" diye homurdanarak ilerledi. "Ne istiyorsun?"

Hâlâ kötü bir ruh hali içinde olduğu belliydi.

Onun hızına ayak uydurdu ve sesindeki hırıltıyı görmezden gelmeyi tercih etti. "Ulaşmaya çalıştığımız ama bir türlü ulaşamadığımız gizli sığınağınla ilgili. Bu gidişle oraya varamadan yakalanacağız."

"Sina."

"Evet, Lordum?"

"Böyle bir gün için ne kadar uzun zamandır hazırlandığımı biliyor musun? Hiç gelmemesini umarken bile?"

Nasıl olacaktı?

"Yedi yüz yıldır," dedi o daha konuşmadan. "İşte bu kadar uzun. Bu süre zarfında bir mabet inşa etmek için servet ve dikkat harcadım - tamamen güçlendirilmiş, gizlenmiş ve neredeyse yenilmez. Yeraltının derinliklerinde yatıyor. En cesurların bile girmeye cesaret edemeyeceği yerlerden biri."

Bu onu biraz olsun rahatlatmıştı.

"Ama oraya ulaşmamız ne kadar sürer?" diye sordu. "Haftalardır kaçıyoruz."

"İşte burada yanılıyorsun." Morali biraz düzeldi, gözlerinde kendini beğenmiş bir parıltı belirdi. "Şaşırtmacalar yaratıyorduk. Kaçıyor, saklanıyor, onları gerçeklerden daha da uzaklaştırıyor ve sanki hedefimiz çok uzak bir yermiş gibi gösteriyoruz. Gerçekte, sığınak şehrin kalbinde yer alıyor. Ravenshadow'u ve tüm hedeflerimi izleyebileceğim kadar yakın ama onlardan tamamen gizli."

Gözlerini kırıştırdı, kendine rağmen etkilenmişti. Bu aslında... şaşırtıcı derecede zekiceydi.

"Yani onlar güçlerini Urai ve ötesine dağıtıp en küçük köyleri bile tararken, biz burunlarının dibinde kalacağız..." diye yüksek sesle düşündü.

O da başını salladı. "Razarr'ın fikri. Çok zekice olduğunu düşünmüştüm."

Ama Razarr'ın adı dudaklarından dökülür dökülmez, iyi ruh hali buharlaştı. Kendisine geri dönen ışık tekrar söndü.

Sina gözlerini devirmek için duyduğu dürtüyü bastırdı. Bir ipucu bile yakalasa ölürdü. Zaiper gibi acımasız birinin, ne işkenceden ne de katliamdan çekinmeyen bir erkeğin, bir sevgilinin ölümüyle yıkıldığını görmek neredeyse gülünçtü.

"Ben böyle önemsiz şeyler hissetmem." Evet, doğru.

"Peki ileriye dönük plan nedir?" diye sordu, konuşmayı hassas noktadan uzaklaştırarak. "Bir önerim var. Yola çıktıktan sonra birkaç ay ortalıkta görünmeyelim. Bırakalım işler yoluna girsin. Sayımız azaldı, asker toplamamız gerekiyor. Askerler, davanıza katılmaya istekli soylular bulun-"

"Emeriel'i ele geçirmem gerekiyor."

Sina hazırlıksız yakalanmıştı. "Tamam... ama bu daha sonra. Çok, *çok daha* sonra. Şu anda güvenliğe ihtiyacımız var. İnanın bana, ben de onu ele geçirmek isterdim ama-"

"Aması yok," diye tersledi açıklığa çıktıklarında. "Onunla olan küçük kavgalarınızı, ileri geri konuşmalarınızı biliyorum. Ama bu artık kişisel bir mesele. Daemonikai benden bir şey aldı. Ben de bu iyiliğe karşılık vermek niyetindeyim."

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" "Krallıkta hâlâ bir casusum var."

Sinai başladı. "Vladya'nın hepsini idam ettirdiğini sanıyordum. Biri hâlâ yaşıyor mu?"

Bir kez başını salladı.

"Bu... Tanrım, bu harika bir haber," dedi Sina, birden canlanmıştı. "Her şeyi öğreneceğiz. Hareketlerini, zayıflıklarını. Bu her şeyi değiştirecek."

"Evet. Gizli bir silah," dedi Zaiper. "Emeriel'in izini sürmek için ihtiyacım olan her şeyi bana verecek. Ve doğru zaman geldiğinde saldıracağım."

"Bu fırsatı boşa harcamayalım. Beklemeli, toparlanmalı ve düzgün bir plan yapmalıyız," diye yalvardı Sinai. "Lütfen, Zaiper. Öfkeyle hareket ediyorsun. Bunu enine boyuna düşünmüyorsun."

Zaiper hiç uyarmadan hareket etti, onu boğazından yakaladı ve ayaklarından kaldırdı. Onu uzağa fırlattı.

Sina havada uçarken çığlık attı, sırtı kemik kıran bir gümbürtüyle bir ağaca çarptı. Acı omurgasında patladı ve bir an için ciğerleri sıkıştı.

"Yolumdan çekil fahişe." Gözleri gri ve sarı yanıyordu, sesi daha derindi. "Eğer senin fikrini almak istersem, gelip seni bulurum. O zamana kadar, ağzını gerekmeyen yerlere sokma."

Öksüren, nefes nefese kalan Sinai kendini yukarı itti, dudaklarında kan vardı. "Emeriel tehlikede olduğunda zihniyle Daemonikai'yi çağırıldığı şu *Soulbond* şeyini yapıyor! Olanları gördün. Ne yapabildiğini *biliyorsun*.

yap! Bunu nasıl atlatmayı planlıyorsun!?" diye bağırdı, kan öksürüyordu. "Eğer bunu yaparsan, askerlerinin geri kalanını ölüme götürmüş olacaksın!"

Zaiper'in öfkesi alev alev yanıyordu. "Aralarındaki bağda bir sorun olduğuna inanmak için sebeplerim var. Çılgına döndüğü o gece ben de oradaydım. Gözlerinde tanıma yoktu, farkındalık yoktu, sadece ham içgüdü vardı. Onu okla vurduğun gece... O zaman ona seslenmedi, değil mi?"

Sina'nın nefesi yavaşladı. *Hayır, çağırmamıştı.* Farkına varmak zor olmadı.

"Aralarında bir şeyler kopmuş ve ben buna güveniyorum," dedi Zaiper.

hırladı. "Emeriel'i alacağım. Ve Daemonikai yaptıklarının bedelini ödeyecek."

Otuz Sekizinci Bölüm

ZAYIFLAYAN GÖRÜŞÜM

"Gözlerinizde HİÇBİR SORUN GÖRMÜYORUM Prensese."

Emeriel göz şifacısına baktı ve başını yavaşça salladı. "Hayır, anlamıyorsunuz. Ben renkleri görüyorum. Ve şimdi daha da canlılar. Uygun durumdaki gözler renkleri görmemeli, Şifacı."

Urekai'li kadın malzemelerini toplarken durakladı. Yüzünü tamamen Emeriel'e döndü, ifadesi okunamıyordu. "Bana gördüğün bu renkler hakkında daha fazla bilgi ver."

"Anlatacak pek bir şey yok. Renkleri adlandıramıyorum; tanıdığım renkler değiller ve her zaman orada değiller. Gelip gidiyorlar. Bazen birine bakarken onları görüyorum. I-" Nefesini verdi, hayal kırıklığı sesine yansımıştı. "Bunu kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyorum."

Şifacı düşünceli bir şekilde kollarını kavuşturdu. "Benim fikrim? Hamileliğinizle bağlantılı olabilir. Herkes bunu farklı yaşar. Bu vücudunuzun kendine özgü bir tepkisi olabilir. Ben olsam çok fazla endişelenmezdim."

Emeriel neredeyse ona, kendisi de hamile olan Aekeira'nın böyle bir belirtiden bahsetmediğini söyleyecekti. Ama yine de, aynı gece gebe kalmış olmalarına rağmen karnı Aekeira'nınkinden daha büyüktü. Belki de şifacı haklıydı. Hiçbir hamilelik birbirinin aynısı değildi ve belirtiler kız kardeşler arasında bile büyük farklılıklar gösterebilirdi.

Yine de şüphe devam ediyordu. *Bu gerçekten de hamileliğin garip bir belirtisi olabilir miydi?*

Şifacının evinden çıkıp ana kaleye doğru ilerlerken bu soru aklından çıkmadı. Kendini hâlâ şaşkın buluyordu

Ravenshadow'un gerçekte ne kadar geniş olduğunu fark etmişti; her gün yeni koridorlar ve gizli yollar ortaya çıkıyor, her biri bildiklerinden çok farklı hayatlar ve yaşam tarzlarıyla doluyordu.

Frostfall'a geri döndüğünde, bir asker keskin bir selamla yolunu kestiğinde Kraliyet Konutu'na yaklaştı.

"Büyük Kral'a hitaben yazılmış bir mektup geldi."

"Ben alırım. Teşekkür ederim," diye yanıtladı Emeriel ve parşömeni kabul etti.

Mektubu doğrudan Daemonikai'nin çalışma odasına götürdü ve masasına bırakmaya niyetlendi. Ancak yere bırakmak için eğildiğinde parşömen parmaklarından kaydı ve yere düşerken açıldı.

Geri almak için eğildiğinde, gözleri içeriğinden birkaç satır yakaladı ve durakladı.

Herodis'ten mi?

Kalbi hızlanarak ayağa kalktı ve mektubu dikkatlice açarak okumaya başladı.

Haklıydınız majesteleri. Yeni bir yol izlemek için asla çok geç değildir, rotamızı değiştirmek için asla çok geç değildir.

Uzun zamandır Dragaxlov ismini kınadım, bir ismin kendisinin ne çirkin ne de onurlu olduğunu unutarak - anlamını şekillendiren insanlardır. Sadece onlar onu lekeleyebilir ve sadece onlar onun ihtişamını geri getirebilir.

Dragaxlov benim doğuştan hakkım, mirasım ve ona sahip çıkmaya hazırım. Bu yeni yolda yürüyeceğim. Ben, Gustazlion Herodis Duonavaar Dragaxlov, yardımsever teklifinizi kabul ediyorum.

Bu akşam mahkeme sırasında Ravenshadow Hisarı'na uygun bir ziyarette bulunacağım. Sizden ve diğer Büyük Hükümdarlardan bir şeyler öğrenmeye, tüm öğretileri özümsemeye ve tüm eğitimlere katılmaya hazırım. Zamanla Büyük Taç'a layık olduğumu kanıtlayacağımı umarak ayak izlerinizi takip etmeye hazırım.

Herodis Dragaxlov'un ellerinden.

Emeriel burnunu çekti, gözlerinde biriken yaşları silerken gülümsedi. "Bunu senin için çok seviyorum, sevgili dostum."

Mektubu özenle katlayarak masanın üzerine koydu. Herodis geldiğinde onu karşılamak için orada olmak istiyordu, dolayısıyla bunu mümkün kılmak için akşamki işlerini erkenden bitirmesi gerekiyordu.

"Oh! Amie'yi almam lazım. Hâlâ hava aydınlıkken gidip yeni bahçe aletleri için alışveriş yapalım." Bununla birlikte, çalışma odasından aceleyle çıktı ve Amie'sinin çağırılması için haber gönderdi.

Emeriel resmi kıyafetlerini giymiş olarak Kraliyet Konutundan çıktı -Kraliyet ipekleri zarif bir şekilde dökülüyor, korumaları arkasından yaklaşarak köle odasına doğru ilerliyordu. Amie'ye gönderdiği hizmetçiler elleri boş dönmüştü. Amie odasında olmadığı gibi, kendisine verilen görevlerin hiçbirinde de bulunmuyordu.

Madam Livia'yı sorgulamak için gönderilen kadın bile çok az bilgiyle geri döndü. Baş hizmetçiye göre, Amie ile yolları o sabah birlikte ot topladıktan sonra ayrılmıştı.

Endişesi giderek artan Emeriel, cevapsız kalan her soruyla birlikte adımlarını hızlandırarak Frostfall'u kendisi aradı.

"Nerede olabilir?" diye mırıldandı, bir köşeyi döndüğünde endişeyle alnını kırıştırdı.

Yanakları kurumuş gözyaşlarıyla lekelenmiş, gözleri şişmiş ve kızarmış genç bir köle kız tereddütle yaklaştı.

"İyi günler, Majesteleri. I-"

Emeriel durdu, yüz ifadesi endişeyle yumuşadı. "Adın ne senin?"

"Beliah, Majesteleri." "Sorun nedir, Beliah?"

"Arkadaşım... Amie. O-" kız burnunu çekti, sesi kesildi. "Amie mi?" Emeriel hemen sordu. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bana kimseye söylemememi söyledi ama..."

"Nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" Emeriel'in sesi gerginleşti. "Bana her şeyi anlat. *Şimdi*."

Beliah zorlukla yutkundu. "Sen onu koruman altına alan emri verdikten sonra herkes onu rahat bıraktı. Ama... bir köle efendisi var. Adı Kenta. Ondan hoşlandığını söylüyor. Bazen ona çiçek getiriyor, ama sonra onu tutuyor, hayır dediğinde bile ona kabaca dokunuyor. Amie bundan nefret ediyordu. Sonunda iki gece önce cesaretini toplayıp onu reddetti."

Beliah iki eliyle yüzünü sildi ve gözyaşlarını daha fazla bastırdı. "Birkaç saat önce, biz dışarıda işlerimizi hallederken, gelip onu almaları için iki Urekai gönderdi."

"Bunu neden kendine sakladın?" Emeriel öfkeyle sordu. "Neden kimseye söylemedin?"

"Yapmamam için bana yalvardı. Özür dilerim, Prenses. Ne yapacağımı bilemedim."

Emeriel muhafızlarına döndü. "Beni bu köle efendisinin odasına kim götürebilir?"

Biri tereddüt etmeden öne çıktı ve onu alt avlulardan geçirerek işçilere doğru kıvrılan dar yollardan aşağıya indirdi.

-Ravensshadow'un Emeriel'in kaçınmayı tercih ettiği bölümü.

Yaklaştıkça, havlayan emirlerin ve şaklayan kırbaçların sesi daha da yükseliyordu. Bu sesler eski anıları, istenmeyen anıları canlandırdı. Kendisinin de bu yollarda çıplak ayaklarla yürüdüğü, kovalar taşıdığı ve aynı adamlar tarafından bağırıldığı üç yıl öncesinin anıları.

Bazılarının yüzlerini tanıyordu. Bir zamanlar ona emirler yağdıran köle efendileri şimdi bakışlarını kaçırıyor, o geçerken eğiliyor, gözlerinde ateşle hışımla ilerliyordu. Kimse konuşmaya cesaret edemiyordu.

Taş ve eski ahşaptan yapılmış mütevazı bir yapı olan Kenta'nın odasına ulaşılar. Korumalarından biri kapıyı çalmak için hamle yaptı ama Emeriel beklemedi. Kapıyı iterek açtı ve içeri girdi.

İki Urekai erkeği daracık oturma odasında oturmuş kâğıt oynuyordu. Kapının çarpma sesiyle ayağa fırladılar, yüzlerindeki ifade çatık kaşlara dönüştü - ta ki gelenin kim olduğunu görene kadar.

"Ekselansları!" diye koro halinde bağurdılar, başlarını eğerek aceleyle selam verdiler. "Bizi bağışlayın, sizi buraya getiren nedir?"

Arka odadan boğuk bir ses geldi... arkalarındaki kapı zar zor kapanmıştı.

Öfkesi içinde buharlaşan Emeriel, tek kelime etmeden yanlarından geçip ahşap kapıyı açtı.

Orada, yerde yatan Amie'ydi.

Dizlerinin üzerinde çıplaktı, elleri arkadan bağlıydı. Köle efendisi erkekliğini zorla boğazından aşağı indirirken gözlerinden yaşlar akıyordu. Boğuk sesler odayı doldurdu.

Erkek geriye doğru sarsıldı ve orada kimin durduğunu görünce dehşet içinde kendini geri çekti. "Prenses Emeriel..."

"*Prensesim!*" Amie ona doğru koşarak bağırdı. Emeriel'in arkasına saklandı ve titreyen elleriyle kendini gizlemeye çalıştı.

"Prenses, bunu neye borçluyum-"

Emeriel ona sert bir tokat attı. Kafası yana savruldu, ses duvarlardan duyuldu.

"Ama Prenses-" diye başladı.

Prenses ona tekrar vurdu, bu sefer elinin tersiyle, başını ters yöne çevirdi.

Köle sahibinin boğazından alçak bir hırıltı çıktı, gözleri sarı sarı parlayarak ona dik dik baktı.

Emeriel yaklaştı, yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı. "Bir şey yap, *cesaret* ediyorum sen."

Arkasından, üç koruması yaklaşırken çekilen kılıçların sesi odayı doldurdu.

Köle efendisi gözlerini kırıştırdı, canavarı geri çekildi, gözlerinden sarı akmaya başladı.

"Hayır, devam et. Canavarını çağır," dedi öfkeyle. "Ah, güçsüz kızları avlamayı seven kudretli yırtıcı." Sonra titreyerek duran ve gözyaşları yüzüne damlayan Amie'ye döndü. "Bunun olacağını bana neden söylemedin?" Sadece kızgın değil, incinmişti de.

"Özür dilerim Prenses," diye hıçkırdı Amie. "Beni uyardı. Eğer konuşursam beni daha kötü cezalandıracağını söyledi-"

"Yakalayın onu," diye bağırdı Emeriel muhafızlarına. "Onu zindanlara götürün." Köle sahibine döndü. "Mahkemenin ilgisini çekecek kadar dilekçe yazmakta iyi şanslar. Belki birkaç ay içinde bir tanesini bile okurlar. O zamana kadar orada çürüyeceksin."

İki Urekai erkeği kapıda hareketsiz durup afallayınca köle sahibinin gözleri şaşkınlıkla açıldı ama akıllıca başlarını öne eğdiler.

"Ama ben yanlış bir şey yapmadım!" Kenta bağırdı, muhafızlar onu kapıya doğru sürüklüyordu. "Daha ona binmedim bile!"

Bu ona askerlerden birinin ters bir darbesini daha kazandırdı, sonra onu dışarı çıkardılar ve Emeriel'i kalan muhafızları ve Amie'yle baş başa bıraktılar.

Emeriel odayı geçerek yataktan atılmış giysileri topladı. Daha yumuşak bir sesle ona uzattı. "Bunları giy. Hadi gidelim buradan."

Frostfall'a döndüklerinde Madam Livia Amie'nin bileklerindeki ve yanaklarındaki morluklarla ilgileniyordu. Neyse ki köle sahibi işleri daha ileri götürmemişti. En azından bunun için Emeriel minnettardı.

Amie ona teşekkür etmeyi bırakmıyordu. Minnettarlığını bir tekerleme gibi defalarca tekrarlardı ve dinlenme zamanı geldiğinde bunu reddetti. "Hayır, gerçekten sizinle alışverişe gitmek istiyorum Prens." Amie yanaklarındaki ağrıdan dolayı yüzünü buruşturarak neşeyle gülümsedi. "Seninle alışverişe çıkmayı dört gözle bekliyordum."

o. Dinlenmek istemiyorum. Ben iyiyim. Gerçekten. Lütfen beni geride bırakmayın."

Emeriel kendisini neyin daha kötü hissettirdiğini bilmiyordu - Amie'nin az önce olanları bu kadar kolay bir kenara itmesi mi, yoksa bunun yaşadığı en kötü şey olmadığını fark etmesi mi?

Sonunda Emeriel yenik bir iç çekişle razı oldu. "Peki. Hadi gidelim."

Alışveriş beklenenden uzun sürdü ve döndüklerinde gökyüzü akşamın altın tonlarıyla ısınmaya başlamıştı bile. Lord Herod'un gelmesi uzun sürmeyecekti - eğer çoktan kale duvarlarının içinde değilse.

"Eski Tarım Lordu geldi mi?" diye sordu nöbetçilerden birine.

"Evet, Prens. Kısa bir süre önce Görev Mahkemesi'ne giderken buradan geçti."

Emeriel adımlarını hızlandırdı, Amie de hemen arkasındaydı ve onu büyük odaya girmeden önce yakalayabileceğini umuyordu. Batı koridorundan büyük salona doğru aceleyle ilerledi. Son dönemeci döndüklerinde, resmi kıyafetler içinde saray kapılarına doğru yürüyen onu gördü.

"Lord Herod!" diye seslendi.

Onun sesiyle döndü ve gülümseyerek selamlamak için elini kaldırdı. "Benim genç dostum!"

O da gülümseyerek bir adım öne çıktı, sonra durdu.

Tuhaf renkler geri gelmişti. Ama bu sefer... *onun* yanında süzülüyorlardı.

Arkasından keskin bir nefes alma sesi duyuldu. Emeriel döndü.

Amie kaskatı kesilmiş, gözleri Lord Herod'a kilitlenmişti.

Adlandırılmayan gölgelerden oluşan aynı imkânsız girdap onun etrafında da parılıyordu

-Beş farklı renk havada kıvrılıyor ve birleşiyordu. Aynı karışım *her ikisini de* çevreliyordu.

Emeriel gözlerini kırıştırdı. Aralarına baktı, sonra tekrar geri döndü. Burada ağır ve yüklü bir şeyler oluyordu. Lord Herod merak ve şaşkınlıkla Amie'ye bakıyordu. Amie de gözlerini kaçırarak gibi görünmüyordu.

Emeriel'in sesi sessizdi. "Amie... iyi misin?"

Kız irkildi, kendini yakaladı, yanakları kızarmıştı. "Evet, Prenses."

Lord Herod aradaki mesafeyi kapattı ve sonunda gözlerini Amie'den ayırıp Emeriel'e baktı. Onu kucaklarken sıcak gülümsemesi geri döndü. "İşte benim sevgili dostum. Bugün nasılsın?"

"İyiym," Emeriel geri çekilmeden önce sarılmaya karşılık verdi. "Seni Hisar'da gördüğüme sevindim. Doğru seçimi yaptın."

Lord Herod başını salladı. "Teşekkür ederim Prenses." Bakışları kadının karnına kaydı. "Ufaklığın durumu nasıl?"

"İyi..." dedi dikkati dağılmış bir şekilde. Çünkü artık *renkler* değişiyordu. İki set birbirine yaklaşmış, tek ve daha büyük bir renk tonuna dönüşmüştü. Tek bir renk gibi.

Uyumlu.

Bu düşünce onu ürküttü. *Bu da nereden çıkmıştı?*

"İyi misiniz, genç Prenses?" Lord Herod kaşları endişeyle çatılmış bir halde sordu.

"Evet. Bana aldırmayın," dedi Emeriel yumuşak bir sesle, bulanıklığı gidermek için gözlerini birkaç kez kırıştırdı ama renkler hâlâ duruyordu. Gülümsemesini sıcak tuttu. "Senin bir Dragaxlov olduğuna hâlâ inanamıyorum."

"Evet... kimse inanmıyor." Kendinden emin bir şekilde kıkırdadı ve başının arkasını kaşıdı. "Sana hiç söylemediğim için özür dilerim. Bu sadece... hayatımın bir parçasının bir daha gün ışığına çıkacağını hiç düşünmemiştim."

"Özür dileyecek bir şey yok," dedi. "Seni tamamen anlıyorum. Ve her şeyden öte, mirasına sahip çıkmayı seçtiğin için çok mutluyum. Tahtı devraldığın için."

Ona gülümseyerek karşılık verdi: "Bunu yapacağımı hiç düşünmemiştim. Ama... erkeğiniz çok daha net görmeme yardımcı oldu. Şimdi, *aslında* bu yeni aşamayı dört gözle bekliyorum. Elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorum."

"Vereceğini biliyorum," dedi Emeriel kesin bir ifadeyle. "İnanılmaz derecede kararlısın. Önüne koydukları her testi geçeceğinden hiç şüphem yok. Eğitimini tamamlayacak, taç giyme törenini kazanacak ve bilgelikle hüküm süreceksin." Uzandı ve onun koluna dokundu. "Sana güveniyorum, sevgili dostum."

Gözleri yumuşak bir ışıık aldı. "Teşekkür ederim, Emeriel. Bunun anlamı söyleyebileceğimden çok daha fazla."

Gülümseyerek onu başından savdı ve Amie'yi işaret etti. "Hizmetkârımla tanıştınız mı?"

Lord Herod'un dikkati Amie'ye döndü.

"Amie." Emeriel ona net bir görüş sağlamak için kenara çekildi. "Onu daha önce görmedin, değil mi?"

"Hayır." Yumuşak gözleri kıza kilitlenmişti. "Hatırlamam gerekirdi."

Amie yüzünü gizlemeye çalışarak eğildi, yanakları zaten kıpkırmızıydı. "Lordum."

"Seninle tanışmak bir zevk, Amie." Bir adım öne çıktı ve elini uzattı. "Sen çok güzel bir çiçeksin."

Kız tereddüt etti, onun eline baktı. Sonra dikkatlice kendi elini onunkine koydu. "Bu cömert iltifatınız için teşekkür ederim, Lordum."

Hah.

Emeriel hâlâ tüm bu olanları anladığından emin değildi ama anlamaya başlamıştı.

Emeriel sevgilisini Blackstone'da, Lord Vladya'nın çalışma odasında buldu.

Kapıya ulaşmadan önce kahkahaları duydu; derin kıkırdamalar ve uzun süredir arkadaş olanların rahat dostluğu. Daemonikai onu karşılamak için ayağa kalkarken içeri girdi, sanki kokusunu almış gibi çoktan ayağa kalkmıştı. Uzun adımlarla odayı geçti, onu kollarının arasına aldı ve iyice öptü.

Herkesin önünde yaptığı sevgi gösterileri onu asla telaşlandırmıyordu. Bu hâlâ alışmaya çalıştığı bir şeydi. Yine de içten içe bunu seviyordu. Adamın onu hiç çekinmeden sahiplenmesini, ona arzulandığını hissettirmesini seviyordu. Başkalarının yanında bile ellerini onun üzerine koymaktan asla çekinmiyordu.

Şu anda dudaklarının onunkileri yutuşuna bakılırsa, haftalardır ayrı oldukları düşünülebilirdi.

"Kahretsin," diye inledi Lord Vladya. "Kıza biraz nefes aldır Daemon."

Emeriel bir nefesle öpücüğü kesti, yüzüne sıcaklık yayılıyordu. Daemon'u öpücüğü bırakmakta acele etmedi, elleri Emeriel'in belinde uzun süre kaldı ve sonunda

geri adım attı. Kendini sıcak hissediyordu, karnı çırpınıyordu.

"Aekeira'yı görmeye mi geldin?" Daemonikai sordu, hala o içini yakan yoğunluğuyla onu izliyordu. "Sanırım uyuyor."

"Hayır." Nefesini tuttu. "Aslında buraya seni görmeye geldim. Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Her şeyi anlattı; renklerle ilgili gördüklerini, Lord Herod ve Amie birbirlerine yaklaştıklarında nasıl tepki verdiklerini. Nasıl birleştiklerini.

Bir duraklama oldu.

"Bir bağ kahini...?" Lord Vladya öne doğru yürürken konuştu, sersemlemiş ve şaşkın görünüyordu.

Daemonikai, Büyük Lord'a bakarak, "Az önce tam da aklımdan geçenleri söylediniz," dedi.

"Anlattığınız her şeyden emin misiniz?" diye sordu Lord Vladya. "Tam olarak bu şekilde mi oldu?"

"Evet." Emeriel başını salladı, midesine endişe yerleşmişti. "Bu... bu kötü bir şey mi? Bağ kahini ne anlama geliyor?"

"Kahin senin uyuyan bir güçle doğduğunu söylemişti." Daemonikai başını yavaşça salladı, gözlerinde bir şey parlıyordu. "Sen bir bağ kahinisin, Emeriel."

"Emin değilim," dedi şaşkınlıkla. "Sadece renkleri görmeye başladım-"

Sevgilisi onu öylesine bir aceleyle kollarına çekti ki neredeyse nefesi kesilecekti.

"Oh, Tanrım..." diye nefes aldı, onu kendine yakın tutarak.

Hâlâ kafası karışık olan Emeriel içgüdüsel olarak kollarını ona doladı. Geri çekildiğinde yüzü yumuşamış, sesi huşu içindeydi.

"Bir bağ kahini bizim türümüz arasında bir nimettir. Nadirdir. İnanılmaz derecede nadir," dedi. "Bağlanma ritüeli gibi katı bir çiftleşme sistemine bağlı bir tür için, bağ kahinleri kadere yön veren kişilerdir. Bu kadar nadir olmalarına rağmen neden bu kadar çok başarılı bağ olduğunu düşünüyorsun?"

Başını yavaşça salladı.

"Senin gibi kahinler sayesinde," dedi. "Sen doğaüstü bir görüşle doğdun. Ruhlar arasındaki uyumluluğu algılama yeteneği. Bunu renkler aracılığıyla görüyorsun. Bir çift ne kadar çok örtüşen tonu paylaşırsa, aralarındaki bağın tutma şansı o kadar yüksek olur. Ritüelleri başarılı olur."

Emeriel ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Onu yalanlamak, bu kadar önemli -bu kadar değerli- bir şeyin nasıl olup *da*

onu.

Ama düşündükçe her şey daha da mantıklı geliyordu.

İnsanların yakınında gezinirken gördüğü her renk her zaman farklıydı. Eşsiz. Ayrı. Amie ve Lord Herod hariç.

"Eğer söylediğin doğruysa... bu Lord Herod ve Amie'nin-" Duraksadı. "Uyumlu oldukları anlamına mı geliyor? Ama Amie bir insan."

"Girdap gibi dönen renklerin bu kadar iç içe geçmesi için," diye yanıtladı Lord Vladya, "Syren özelliklerine sahip olmalı. Henüz ortaya çıkmamış ama zamanla çıkacak olan özellikler." Düşünceli bir şekilde durakladı. "Sadece *Ruhbağları* kader eşleriyle ilk temaslarında kızışırlar, bağ arkadaşları değil. Ve *tüm* renklerin birleştiğini söyledin -*bazılarının* değil, her tonun- iç içe geçtiğini?"

Emeriel yavaşça başını salladı.

Vladya kesin bir ifadeyle, "Bu tam uyumluluktur," dedi. "O Syren olduğunda ve bağlanma ritüelini denediklerinde, başarılı olacak."

Emeriel her şeyi özümsemeye çalıştı. "Ama eğer böyle bir yetenek varsa, nasıl oluyor da..." Bunu nasıl nazikçe söyleyeceğini bilemiyordu.

"Bağ kahinlerinin neden çiftleşmeye rehberlik etmek, Urekai'nin başarısız bağlardan kaçınmasına ve kalp kırıklığını önlemesine yardımcı olmak için kullanılmadığını mı soruyorsunuz?" Lord Vladya sözlerini tamamladı.

Emeriel küçük bir baş sallaması yaptı.

Daemonikai, "Zaten fark etmişsinizdir, bağ renkleri herkeste görünmüyor," diye açıkladı. "Tek başına bu bile onu zorlamayı imkânsız kılıyor. Renklerin hiç görünmüyorsa bir bağ kahininden sizi biriyle eşleştirmesini *isteyemezsiniz*."

Bu doğruydü.

Vladya omuz silkerek, "Ben de renklerin hiç görünmediği insanlardan biriydim," dedi. "Ottai'nin büyükannesi -bilinen son bağ kahinimiz- tüm Urai'de saygı görürdü. Bir gün benim için renkleri görebileceğini umdum, dua ettim. Ama öldüğü güne kadar hiç görmedi." Gülümsemesinde bir parça hüznü vardı. "Bazı insanlar sadece şanssızdır. Ya da benim düşündüğüm gibi... lanetli."

Emeriel sersemlemiş bir halde anladı.

Yanındaki Daemonikai ona bir tür mucizeymiş gibi bakıyordu. Nadir, kutsal bir mucize. Bunun nasıl kendisi olabileceğini anlamıyordu. "Ama... neden *ben*?" diye yüksek sesle merak etti.

"Ben sadece... Emeriel'im."

"Sen hiçbir zaman sıradan bir şey olmadın," diye homurdandı Vladya. "Sen Urekai'nin Büyük Kralı için el yapımı olarak yaratıldın. Daha anne karnındayken tanrılar tarafından dokunuldun. Hiçbir zaman sıradan olmadın."

Emeriel'in boğazı düğümlendi.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Daemonikai bir elini saçlarında gezdirdi, belli ki bunalmıştı. "Halkımız sevinecek. Başarısızlık riski yüzünden bağlanma ritüelinden korkanlar için yeniden *umut* var. Onlara rehberlik edecek anahtar sensin."

"Bunun olduğuna hâlâ inanamıyorum," dedi Vladya başını sallayarak ve ona yeni gözlerle bakarak.

Bunları düşündükçe göğsünde yavaş ve güçlü bir sevinç dalgası yükselmeye başladı.

Rahatlama.

Görüşü bozulmuyordu, bu garip bir hamilelik belirtisi değildi. Bu iyi bir şeydi. *İnanılmaz bir şeydi.*

Gelecekte bağlanma yoluyla insanların gerçek yoldaşlarını bulmalarına yardımcı olabileceği fikri alçakgönüllüydü. Hiç kimsenin Lord Vladya'nın yaşadığı acılara katlanmak zorunda kalmayacağını ya da bir zamanlar olduğu gibi, kayıp ve acıyla şekillenmeyeceğini bilmek... onu kelimelerin ötesinde bir sevinçle doldurdu.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

VAHŞİ ANNE

"Madam Livia mırıldanarak yapraklı bitkiyi kopardı ve ikisi ormanda yürürken Emeriel'in taşıdığı sepete yerleştirdi. "Yaralar için karakafes otu, uyku için kediotu."

Emeriel dalgın dalgın ısılk çaldı, yeni *hediyesinin* verdiği mutlulukla neşesi yerine *gelmişti*. İblisi, en azından Kahin daha fazla bilgi verene kadar, bu ifşayı şimdilik gizli tutmaya karar vermişti. Kendi sözleriyle, "*İnsanlar onu görmek için bütün gün konutun dışında kalabalıklar halinde sıraya girmeye başlamadan önce hamile dişimi korumak için.*"

"Beni dinliyor musun?" Madam Livia gözlerini şüpheyle kıсарak sordu.

"Elbette," diye cevap verdi Emeriel hızlı bir gülümsemeyle.

Kadın buna kanmamıştı. "Hayır, kandırılmadınız. Uyanık olduğun her an Büyük Kral'ı düşünmemenin ne kadar zor olduğunu anlıyorum ama bitkisel zanaatı gerçekten öğrenmek istiyorsan odaklanmalısın Prenses."

Emeriel kızardı ama hâlâ gülümsüyordu. Daemonikai hakkında düşünmüyordu... *tam olarak* değil.

"Şimdi, biraz kediotu toplayalım-" Sözleri omzuna isabet eden bir okun keskin ısılığıyla yarıda kesildi.

Madam Livia'nın nefesi kesildi ve yere yığıldı.

Emeriel'in tepki verecek zamanı olmamıştı ki kendisine doğru gelen başka bir düdük sesi duydu. Refleksle hareket ederek düdüğü havada kaptı, kenara fırlattı ve topuğunun üzerinde döndü. İçgüdüleriyle ileriye doğru tüm gücüyle koştu.

Atış çok uzaktan gelmişti ve ona değerli saniyeler kazandırmıştı. Ağaçların arasına daldı, gövdelerini ateş hattından korunmak için kullandı. Ama eskisi kadar hızlı değildi, bir elini karnına bastırmıştı.

"Yakalayın onu! Kaçmamalı!" diye bağırdı arkasından bir ses. Ayak sesleri peşinden gürledi.

Sevgilim, yardımına ihtiyacım var. Sevgilim, lütfen bana yardım et.

Ama çağrıdan sonra bile panik göğsüne yapıştı. *Artık sadece ben değildim.* O gelene kadar çocuklarını koruması gerekiyordu. Emeriel bir şeylerin ters gidebileceği düşüncesine katlanamıyordu.

Kendini daha fazla zorladıkça ayaklarının altındaki dallar çatlıyor, ciğerleri yanıyordu. *Onları Lord Zaipe mi göndermişti?*

Kendini sabitlemek için elini bir ağacın sert kabuğuna vurdu. Kaçmak onu kurtarmayacaktı; saklanması gerekiyordu. Çalılıkları tararken ileride uzun otlardan oluşan sık bir küme gördü. *Bu yeterli olabilirdi.* Oraya doğru yöneldi.

Ama bir kök ayağına takıldı ve tökezledi.

Dünya eğildi; düşüşünü engellemek için kollarını açtı, yere sertçe çarparken rahmini korumak için vücudunu büktü. Acı kolunda patladı ve bir çılgılığı bastırdı. *Çekil. Kimilde!*

Çizme sesleri daha yüksek sesle yaklaşıyordu. Kumaş hışırtılarını ve silah seslerini duyabiliyordu.

Emeriel ayağa kalkmaya çalıştı ama bu çok fazla çaba gerektiriyordu, bu yüzden sürünmeye başladı. Kendini saklandığı yere doğru sürüklüyordu, her hareketi bir savaştı. Az kaldı. *Neredeyse-*

Bir el saçlarına dolandı ve çekiştirdi.

"Yakaladım onu!" diye kükredi ses. Parmaklar omzunu kavradı ve onu ayağa kaldırdı.

"Hançeri göğsüne sapla, gidelim buradan!" diye bağırdı başka bir ses.

Emeriel dizini adamın bacağına iç kısmına, eklem yerinin hemen üstüne nişan alarak sapladı. Adamın tutuşu, Emeriel'in kendini kurtarmasına, alçalmasına ve topuğuyla bileğine vurmasına yetecek kadar gevşedi.

Tökezledi, düşmeden önce kendini yakaladı.

"Bu da ne böyle!? Burada bir savaşçı annemiz var," diye bağırdı maskeli saldırgan, eğlenerek.

Sırıtiş daha fazla yayılamadan dirseğini adamın boğazına geçirdi. Adam iki büküm oldu, boğazını tutarak öksürmeye başladı. *"Lanet olsun!"*

Emeriel can havliyle koşmaya başladı ama adamın kolu beline dolandı ve onu geri çekti, kaba kuvveti Emeriel'in vücudunu kendi vücuduna doğru ezdi, karnına sertçe bastırdı. *Bebeğim benim.*

Hızlı tepki vererek topuğunu sertçe adamın ayağının üstüne indirdi. Adam hırladı ama bırakmadı. Kadın başının arkasını adamın yüzüne çarptı. Acı kafatasını sarstı ama adamın kükremesi ve gevşeyen tutuşu bu darbeye değdi.

Serbest kalarak tekrar fırladı.

Ama adam onu tekrar yakaladı ve sırtını bir ağaca çarparak omurgasını sarstı. Adamın eli boğazına kenetlendi ve havasını kesti.

"Seni sinir bozucu küçük velet!" diye öfkeleni yüzüne doğru. "İnsan müsveddesi."

"Bırak!" diye hırıldayarak adamın kolunu pençeledi. Gözlerinde yaşlar vardı, içindeki yaşam için korkuyordu.

Adam tıslayarak daha sert sıktı. "Bakalım havasız ne kadar vahşisin."

Ciğerleri çığlık atarken bile vücudu ona karşı direndi, kolları karnının etrafında koruyucu bir şekilde kıvrıldı. Nefes alamıyordu. Bacakları tekmeliyor, gücü azalıyordu.

Göz ucuyla diğer erkekleri gördü. Birçoğu maskeli ve siyah cübbeler giymişti. *Bugün buraya onu öldürmek için kaç asker gelmişti? Onun ölümünü izlemek için mi?* Bu onlar için eğlenceli.

Ormanın derinliklerinden bir çığlık geldi. İkincisi daha yakından.

Acı içinde bağırın adamların sesi. Kırılan kemik. Elin ıslak çıtırtısı.

"Emeriel!?" Daemonikai'nin sağır edici, öfkeli sesi ormanı sarstı.

Haykırmaya çalıştı ama sesi çıkmıyordu. Boğazı ezilmiş, ciğerleri boşalmıştı.

"*Emeriel!*" Başka bir kükrete, şimdi daha yakın. Vahşi, öldürücü. "Kuzeye gidiyorum!"

"Bu işi bana bırak," dedi Lord Vladya'nın erkekten çok canavar olan sesi.

"Eğer tek bir ses çıkarırsan, elimi karnına sokar ve ufaklığı kendim çıkarırım," diye hırladı maskeli asker kadının kulağına. Elini kadının boğazından çekip ağzının üzerine sıkıştırdı. Onu geriye doğru sürükleyerek ağaçtan indirirken vücudu askerin vücuduna sıkıca yapıştı.

Emeriel çırpındı ama kol ve bacakları güçsüz düşüyordu. Bağırın, sevgilisine burada olduğunu haykırmak istiyordu. Ama ciğerleri yanıyor, gözleri dönüyordu.

Yapamam... Yapamam...

Tanrım, şimdi olmaz... lütfen şimdi olmaz...
Karanlık içine
kapandı. Bayıldı.

Daemonikai, Emeriel'in çağrısı geldiğinde Herodis'i Ravenshadow ve halkıyla tanıştıyordu ve hemen harekete geçmesi gerekiyordu.

Vladya ona katılmakta ısrar etti, Daemonikai kısmen yer değiştirirken çoktan canavar formunu almıştı, ikisi de görevlerini Ottai'ye emanet ederek ormana doğru koşmaya başladılar.

Daemonikai'nin damarlarına dolan öfke tarif edilemezdi. İçgüdülerine tamamen teslim olup kendisini sevgilisine götürmelerine izin verirken ayakları toprağı dövüyordu. Onun adını seslendiğinde yarı şekil değiştirmiş haldeydi, pençeleri düşmanları parçalıyor, ararken boynu öfkesinin altında kırılıyordu.

"Emeriel!"

Cevap yok.

Endişesi daha da arttı. "Cevap ver bana! Sadece bir kelime, sevgilim. Tek ihtiyacım olan bir kelime!"

Ama hiçbir şey alamadı.

Güvenebileceğı tek bir şey kalmıştı, burnu. Onun kokusunu takip etmesi gerekiyordu.

Daha sessiz bir alanı koruyan bir dalın arkasına geçerek, duygu kasırgasını duyularını yönlendirecek kadar uzun süre bastırdı. Burun delikleri alevlendi, zihni o ana odaklandı. Odaklanıyordu. İz sürüyordu.

Sonra, onun en belirgin kokusunu yakaladı. Ve onun korkusu. Kız *çok* korkmuştu.

Hırlayarak hızla ilerledi. Askerler yolunu kesmeye çalıştı ama o onları atlattı. Onları Vladya'ya bırakarak, sadece önemli olanın peşine düştü.

Sonra onu gördü.

Onu taşıyan maskeli Urekai çalılıkların arasında koşuyordu.

Daemonikai kükreyerek kendini ileri attı. Suikastçı onu gördü ve hemen Emeriel'i yere düşürdü. Yere sertçe çarptı ve yan tarafına yuvarlandı.

Daemonikai tam saldırgana çarpmak üzereydi ki katlanmış bir bez ona doğru fırlatıldı. Uçuşun ortasında kumaş açılarak toz halindeki toksin bulutunu serbest bıraktı.

Geri çekildi, burun delikleri açıldı. *Dragonblood. Abadin yaprağı. Yılan derisinin belirgin kokusu -muhtemelen yılan kemiği bile karışmıştı.*

Ona çarptığı anda kasları çılgılık attı. Sıradan bir Urekai olsa anında yere yığılırdı; felçli ve çaresizdi ama o sıradan biri değildi. Zaiper bunu biliyordu, bu yüzden aşırıya kaçtı. Devlerin kemiklerini yakacak kadar güçlü bir toksin karışımı.

Yine de Daemonikai zorladı. Azalan gücünün her zerresiyle mesafeyi kapattı, suikastçıyı yakaladı ve dövüştü. Acı ve öfkeyle gözü dönmüş bir halde hançeri suikastçının kemerinden çıkarıp ona sapladı. Kesin ve hayati noktalara, tekrar tekrar, suikastçı yere yığılana kadar sapladı.

-Kanıyor ve seğiriyor.

"Daemon!" Vladya, cübbesine kan sıçramış bir halde, erkek kılığında çalıların arasından fırladı. "İyi misin!?"

"Toksinler," diye homurdandı Daemonikai. "Onunla ilgilenin. Benim Emeriel'i almam gerek." Döndü ve ormanda ilerlemeye başladı, artık ona rehberlik eden tek şey aşkıydı.

Onu bilinçsiz ve kırılğan bir halde buldu.

Onu kollarına alarak tekrar havalandı, ayakları toprağa çarparak Ravenshadow'a doğru geri döndü. Acı uzuvlarına vuruyordu. Toksinler damarlarında ateş gibi hissediyor, kanı derisinin altında kaynıyordu. Kolları onu taşımaktan titriyordu ama *durmadi*.

"Benimle kal," diye fısıldadı, koşarken tekrar tekrar. "Benimle kal, meleşim. Benim parlak yıldızım." Onu alnından öptü, hiç yavaşlamadan. "Bir dişi aslan gibi çok sıkı savaştın. Seninle gurur duyuyorum. Şimdi, biraz daha dayan aşkım. Benimle kal."

Vladya'nın ilkel içgüdüleri, Aekeira'yı aramak için Blackstone arazisinde fırtına gibi eserken her yerdeydi.

Emeriel zaten şifacıların gözetimindeydi ve Daemonikai üzerinde kullanılan toksinleri tedavi etmek için uzmanlar gelmişti. Yeterince beklemişti, sadece

Ta ki şifacıların geldiğini öğrenene kadar... Ama o kadar uzun süre kalmak için içindeki *her şeyi* ortaya koymuştu.

Her parçası çılgılık atıyordu: *Onu bul. Güvende olduğuna kendini ikna et. Kolayca o olabilirdi.*

Bu düşüncelerin çınlaması canavarını neredeyse kontrol edilemez bir çılgınlığa sürükledi. Halkı onu görünce dağıldı, o hızla ilerlerken hızla ayrıldılar. Bazıları tökezledi, diğerleri eğildi ve kaçışmaya başladı. Onun yüzünü gördüler ve soru sormadılar.

Onun kokusunu kütüphaneye kadar takip etti.

Kapıyı iterek açtı, ahşap menteşeleri sarsan bir güçle duvara çarptı.

O içeri daldığında insanlar nefes nefese kaldı. Birkaç bilgin uzun ahşap masalara oturmuş, diğerleri uzun raflara göz atıyor, sayfaları çeviriyordu.

"Aekeira!" diye bağırdı.

Kütüphaneci aceleyle ona doğru koştu. "Majesteleri! Sizi kütüphanede ağırlamak bir onurdur. Prensler-"

"Çekil yolumdan!" Vladya hızla geçti. "Aekeira!"

Uzak köşelerden birinden çıktı, elinde bir kitap ve yüzünde parlak bir gülümseme vardı. "Lordum, sen-ooh!"

Onu belinden yakalamış, sırtını en yakın rafa yaslamış ve yüzünü boynuna bastırmıştı. Yüksek sesle koklama sesleri. *Gerçekten yüksek koklama sesleri.*

"Vladya...?" dedi en nazik ses tonuyla, endişeli bir şekilde. "İyi misin?"

"Kıpırdamadan dur." *Kahretsin*, hırlamasını durduramıyordu. *Kokla, kokla, kokla...!*

Kokusu onu boğdu, varlığının her santimini, koklayabildiği, nefes alabildiği tek şey *o* olana kadar.

"Ben buradayım. Tam buradayım," diye mırıldandı ona karşı, içinde eriyerek. Elleri boynuna dolandı ve onu daha yakına çekti. Buna ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Bir şekilde, her zaman anlıyordu.

Onu koklamak yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. İçgüduları daha fazlasını istiyordu. *Hay sikeyim.*

"Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum..." Avucunu kadının çıkıntılı karnının üzerinde gezdirdi. İyiydiler. *Onun kadını, onun çocuğu, onlar iyiydi.* "Kahretsin, Aekeira, çok çabalıyorum... işe yaramıyor."

"Sorun değil. Bu kadar çabalamana gerek yok." Boynunun arkasını okşadı. "Ben buradayım. Ben iyiyim. Belki bunu yeterince söylersem, o büyük kötü canavarın sakinleşir."

"Kendimi senin içine gömmeden, senin içinde serbest kalmadan bunu anlayacağımı sanmıyorum. Döllerimin o küçük, güzel amından bacaklarından aşağı süzülüşünü izleyene kadar."

Nefesi kesildi. "Tam buraya mı?" diye ciyakladı.

"Tam burada. Hemen şimdi."

"Ama burası bir halk kütüphanesi!"

Kadının skandal yaratan sesi onu daha da sertleştirdi. Vladya çırpınışlarının şiddetinden titriyordu.

"Biliyorum. Ama yine de seni istiyorum. Seni almak zorundayım." Döndü ve kükredi. "Çık dışarı. Hemen!"

Oda bir kaosa dönüştü; ayak sesleri, boğuk soluklar, son kişi de kaçarken kapının sertçe çarpılması.

Bir bulanıklık içinde onu rafa doğru çevirdi, elbisesini yukarı kaldırdı ve mükemmel kıcı çıplak kalana kadar iç çamaşırlarını yırttı. Kadının bacaklarını ayırarak öne doğru eğdi. "Rafa tutun," diye homurdandı. "Sıkı tutun."

Sonra kendini hizaladı, girişini dürttü ve ona çarptı.

Kırkınıc Bölüm

BÜYÜK ŞEYTAN

AEKEIRA, Vladya kendini iliklerine kadar gömerken haykırdı, vücudu bir mengene gibi onun etrafında kenetlenmişti. O sıcak, sıkı ısı onu bir geçit gibi içine çekti. Kahretsin, kız ıslaktı. *Tanrılara Őkrlers olsun.* Sabır, onun için daha sonra yakacağı bir lükstü; ama Şimdi sadece becermek istiyordu ve sertçe becermek. Sahiplenmek. Kendini onun o kadar derinlerine damgalamak istiyordu ki *aklı* bile sonunda onun güvende olduğuna inanacaktı.

Tekrar sokmadan önce sikini yavaşça dışarı çıkardı -sadece onun titremesini izlemek için-. Aekeira onu sertçe kavradığında raf sarsıldı, onun iyi kızı. Tenin tokadı, onun nefes nefese kalıŐı, ıslaklığı... *Siktir.*

Nazikçe. *Unutma, nazik olmalısın.* Tanrım, bu çok zordu. Kızın kulağını ısırdı. "Nazikçe gitmemi ister misin, tatlım?"

"Bu-bu tamam-"

Tanrılara Őkrlers olsun. Rahatlama Şehvet kadar keskindi. Daha derine indi, duvarlarının etrafında ırpınıŐının tadını çıkardı. "Benim küçük prensesim damlıyor." Omzundaki tuzu öptü. "Bunu duyabiliyorum -nemin ayaklarımıza damlıyor. Sikimi almayı bu kadar çok mu seviyorsun?"

"Evet."

"Tabii ki s e v i y o r s u n ." Başparmağı kızın kalçasına saplandı. "O kadar çok seviyorsun ki kütüphanenin zeminini mahvediyorsun."

Şehvet ve aŐaęılanmanın utanç verici küçük iniltisi kulaklarına müzik gibi geldi. Alnını kitap sırtlarına bastırdı, Őüphesiz kızarmış yüzünü gizledi, kalçaları onunla buluşmak için geriye doğru hareket ederken bile.

"Bunların hiçbirisi değil. İyi bir prenses ol ve rahatla." Kalçalarını sabit tuttu, kendi kalçaları onunkilerle buluşmak için tekrar tekrar ileri doğru hareket etti. "Sadece kıpırdamadan dur ve itaatkâr bir şekilde kabul et."

"Vla-Vladya," diye mırıldandı.

"Evet, prenses benim mi?"

"Birisi -birisi içeri girebilir-"

"Biliyorum. Bu yüzden vücudun yumruk gibi sıkılıyor." Omzuna bir öpücük daha. "Yakalanma düşüncesinden utandığın için tüm lanet olası arşivi misk kokunla ıslatıyorsun. Kokun yoğun... boğucu, çünkü biri içeri girip zarif prensesi kıyafetleri kalçalarına dolanmış, bir halk kütüphanesinde Majesteleri'nin aletine gömülmüş halde görebilir ve *o da bunun her anından zevk alıyor.*"

Bir hıçkırık iniltisine karıştı.

İt. İt. İtiş. Adamın vücudu hazine biriktiren bir ejderha gibi kadının üzerinde kıvrılıyordu. "Endişelenme, benim güzel fahişem," diye kulağına nefes verdi. "Eğer biri buraya girip seni böyle görmeye cesaret ederse, gözlerini oyar ve onlara yediririm." Bir hırıltı. "Baş kütüphaneci bunun olmamasını sağlamak için kapının hemen dışında nöbet tutuyor."

"Bizi duyabiliyor mu?!" diye haykırdı.

Önce vücutlarının ıslak tokatları cevap verdi. "Oh evet. Seni ne kadar iyi becerdiğimi, kadınıma ne kadar iyi hissettirdiğimi duysun. Bırak *boğulsun.*"

"Vladya...!" Sanki kitaplar onu yutacakmış gibi raflara gömülmeye çalıştı.

Adam karanlık bir şekilde kıkırdadı, kadın onun etrafında kenetlenirken ses teninde titreşti ve göğsünden bir inilti çıkardı. "Siktir, çok iyi hissediyorsun."

Anı uzatmak için kaçındığı açıyı değiştirdi ve onun tüm zevk bölgelerini uyardı. Kadın haykırıyor, yüksek sesle inliyordu. Çıkardığı her sese bayılıyordu ama yine de... onu daha fazla tahrik etmeye karşı koyamıyordu.

"Şşş," dili boynunun kıvrımlarında gezindi. "Sessiz olmak isteyebilirsin. Tabii tüm krallığın beni ne kadar iyi aldığınızı duymasını istemiyorsanız."

Bunu boğuk ıgıllıklar izledi; kız dudaklarını ısıyor, sessiz kalmak için çok uğraşıyordu. Altlarında daha müstehcen, ıslak sesler yankılanırken, kaygan zemine damladı.

"İşte bu prenses." Kalçaları tekrar öne doğru fırladı. "Beni çok iyi alıyorsun. Şunu unutmayın. Buraya her geldiğinde, her uzandığında

"Seni bu rafın üzerine nasıl yatırdığımı ve o küçük aç bedenini nasıl tırmıkladığımı hatırla."

Tüm vücudum titredi. "O-oh tanrım-"

"Tanrılar değil, Aekeira," diye inledi Vladya, onu inletecek kadar çektikten sonra tekrar soktu ve içinde onu çılgına çeviren o noktaya çarptı. "Seni rafların arasından sikerek tüm bu kitapların dağılıp düşmesine neden olan Ukrae değil. Benim. Söyle-" vuruş "*Benim-*" Derin, sürükleyici bir itiş. "*İsim.*"

Çığlık atarak geldi. Tutamadığı yüksek sesli, tiz bir çığlık. Elleri titriyor, bacakları tutmuyor, hisler içini parçaladıkça hıçkırıyordu. Ama Vladya onu tuttu; bir kolu göğsünün üzerinde çapraz duruyordu.

Onları yavaşça yere indirdi, asla çekmedi, onu yan çevirdi, böylece ona arkadan daha derinden sahip olabilirdi, onun mutluluktan uçmuş, hamile vücuduna daldı. Onu yaptığı kaygan pisliğin yanına yatırdığından emin oldu, böylece o şaşı gözler, uzun süredir devam eden orgazm boyunca onu becerirken yarattığı su birikintisini iyice görecekti.

Ama *kahretsin*, onu sağma şekli. Kendini tutmak gittikçe zorlaşıyordu.

"Kahretsin..." diye inledi, kadının vücudu sonunda onu uçurumun kenarına getirmişti. Adam onun derinliklerine akarken onu hareketsiz tutuyor, başka bir doruk noktasıyla sarsılırken onu tam olarak pompalıyordu.

"*Lütfen, lütfen, lütfen*" diye nefes nefese sesler çıkarıyor, eli kalçasını kavramak için geriye uzanıyor, hareketsiz kalması için yalvarıyordu.

Adam yavaşladı. O anın nefes almasına izin verdi. Bedenlerinin kelimeler olmadan konuşmasına izin verdi.

Sonunda hareket etmeyi bıraktı, nefes alışları sessizlikte senkronize oluyordu. İçgüdüleri sonunda sakinleşmişti.

Canavarı şimdi sessizdi, hemen altında mırıldanıyor, sonraki ışıltının tadını çıkarıyor, memnun ve doymuştu.

Aletine saplanmış, titreyen ve tükenmiş olan kız *iyiydi*.

Güvendeydi.

Bu yüzyıl onun en büyük öfkesine tanıklık eden bir yüzyıl olarak hatırlanacak.
Onun öfke içinde kaynadığı bir gün olabilir miydi?

Mistress Sinai, Zaiper'in sesinin kükreyen bir ateş gibi gürlediği malikânenin yıkık dökük koridoruna doğru ilerledi.

Yine dış bölgelere dağılmış terk edilmiş malikânelerden birinde saklanıyorlardı. Ve bugün, o kaynıyordu.

"Elli asker!" Zaiper kükredi. Camlar duvara çarparak kırıldı. "Elli eğitimli ve yetenekli asker!"

Sina kapının hemen dışında durdu ve kendini duvara yaslayarak dinlemeye başladı.

"Sizi ve adamlarınızı inşa etmek için yüzyıllarca altın, ter ve planlama harcadım, diyarin geri kalanı uyurken sizi savaşa hazırladım." Bir başka çarpışma, bir başka parçalanmış nesne. "Dünya görmezden gelirken hepinizi sessizce eğittim. Benim askerlerim. Benim çabalarım. Peki bu bana ne bıraktı? *Bir yığın ceset!* Hepsi tek bir görev için, bir *dışı insanı öldürmek için!*"

Sesindeki öfke daha da yükseldi. Bunu bir başka ses patlaması izledi... bu kez daha ağır bir şey, belki de kıymıklanan bir tahta.

"BU NASIL MANTIKLI OLABİLİR!?"

Sina dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Adam çözülmeye başlamıştı. *Tamamen çözülüyordu.*

"Kızı yakalamayı neredeyse başarıyorduk," dedi Razarr'ın yerini almış gibi görünen asker Kady. "Ama Büyük Kral geldi. Sadece o da değil, üçüncü hükümdar da. Olanları uzaktan gördüm. Adamlarımızın hiç şansı yoktu."

"Elli eğitimli savaşçı," diye tükürdü Zaiper. "Bizim türümüzü yok edebilecek ölümcül şişelerle silahlanmışlar. Ve bir tanesi bile iki erkeği alt edemedi mi?" Sesi sessiz, tehditkâr bir hırıltıya dönüştü. "Peki ya sen, Kady? Bir tepede saklanıp yoldaşlarının ölümünü izledikten sonra elinde işe yaramaz hayatından başka bir şey olmadan buraya geri dönüyorsun. Ceset yok. Yakalama yok. İstihbarat yok. Hiçbir şey."

"Ama lordum-"

Gürültülü bir tokat ve yere çarpan bir bedenin sesi.

Sinai irkildi. Kendini gerçekten kaybetti. *Ne düşünüyordum ki, korunmak için ona geldim? Bu adam dengesiz!*

"Benim ordum yok!" Zaiper gıcırdayan döşeme tahtalarının üzerinde sert adımlarla yürüyordu. "Tahtı olmayan bir kral! Askerleri olmayan! *İşe yaramaz!*" Sertçe nefes verdi. "En azından bana onun zarar gördüğünü söyle. İçinde büyüyen iğrençliğe bir şey olmuş olsun."

"Büyük Kral gelmeden önce bizden biri onu tartaklamış," dedi Kady'nin sesi alçaktan gelerek.

"İşte ben böyle bir haber-"

"Ama... Büyük Kral kalıcı bir zarar meydana gelmeden önce geldi." Yere ağır bir şey çarptı.

"Adamların beş para etmez. Her biri. Artık bir avuç değersiz, çürüyen cesetten başka bir şey değiller. Razarr başarabilirdi. Beni hayal kırıklığına uğratmazdı." Bir vuruş daha. "Söyle bana Kady, *onun gibi biri nasıl ölür... ve sen hâlâ yaşarsın?*"

"Özür dilerim Majesteleri," diye duygusuz bir cevap geldi.

Sina gözlerini kapıya dikti. Zaiper dengesiz olmanın da ötesindeydi. Korkunç mu yoksa acınası mı olduğuna karar veremiyordu. Belki ikisi de.

Kaderimi paylaştığım erkek bu mu? Ne düşünüyordum ki ben?

Kady tekrar konuştu. "Bir öneride bulunabilir miyim?" Derin, öfkeli bir nefes - sakinleşmek için bir çaba. "Yukarının ne kadar boş olduğunu düşünürsek, deneyebilirsin."

"Ben tutulma gecesine hazırlanalım derim," dedi Kady. "Çeyrek ay çok sık görülüyor; her an gelebilir. Her şeyi beş yüzyıl önce yaptığımız gibi yaparız - tutulma gecesini görmek için karanlık büyücüyü kullanırız, hızlı saldırırız, Kadehi çalarız, böylece kendilerini savunamazlar ve sonra istediğimiz *her* şeyi öldürürüz. Değer verdikleri herkesi. Bu sefer Büyük Kral ölecek. Büyük Lord Vladya da öyle. Bu işi bitireceğiz."

Zaiper bir an sessiz kaldı.

"Bu planda bir sorun var, sence de öyle değil mi Kady?" dedi sonunda. "Birincisi, savaşa girecek bir ordum kalmadı. İkincisi, kara büyücüyle olan kredilerimi çoktan tükettim. Geçmişte iyilik almak daha kolaydı çünkü bana hayatını borçluydu. Kan anlaşmasına özel şartlarımız ve sınırlı iyiliklerimiz vardı, hepsi de büyüsünün maliyetine karşı dikkatlice ölçülüyordu. Bu denge artık tamamen ödendi." Sert bir nefes. "Gelecekle ilgili önemli bilgileri açığa çıkarmanın büyüyle bedelini biliyor musun?"

"Kan mı?"

"Kan," diye onayladı Zaiper. "Kesin olmak gerekirse, bir *soylunun* kanı." Kady sessizdi.

"Geçmişte olsaydı, krallık hâlâ hareketlerimizden habersizken, soylu doğmuş birini kaçırmak daha kolay olurdu," diye devam etti Zaiper. "Ama şimdi? Her yer tahkim edilmiş durumda. Bütün sınırlar kapatıldı. Geçen sefer Ravensshadow'a ulaşmayı başarmamızın tek sebebi

casus-yardım şimdi yandı. Savunmalarını iki katına çıkarmış olacaklar. Söylesene Kady, kanını akıtacak bir soyluyu *nereden* bulabilirim sence?"

Sina Hanım başını sallayarak doğruldu. *Unvanı, ordusu ya da altını olmadan o bir hiç*. Dağınık. Güçsüz. Ve açıkça kayıyor.

Bunu hissettiği anda oradan ayrılmalıydı. *Bunun için çok geç değil*.

Sina döndü ve tek bir adım attı.

"Peki ya Hanımefendi?"

Ayağı aniden durdu.

Askerin sesi devam ederken sakindi. "O soylu bir aileden geliyor. Ve açıkçası... çok şey biliyor. Yarın sana düşman olmasını ne engelleyecek?"

"Bunu yapmamak için kendine göre sebepleri var," dedi Zaiper, umursamaz bir tavırla. "Sina ve benim geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Bana karşı gelmemesi gerektiğini çok iyi biliyor. *Neler yapabileceğimi* biliyor."

Bir duraklama. "Kady soğukkanlılıkla, "Sizin neler yapabileceğinizi, lordum," dedi. Alınma ama zaman değişti. Bir zamanlar olduğun kişi değilsin... ve artık kimse *onun neler yapabileceğini* bilmiyor."

Sina'nın nabızı kulaklarında gümbürdedi. *Pis yılan*.

"Çok şey biliyor," diye devam etti Kady. "Bu kişisel bir mesele değil. Bu bir araç meselesi. Bu savaşta başarılı olmak istiyorsak, elimizdeki her aracı kullanmalıyız. O bilgiye ihtiyacımız var. Ve bunun için ne gerekiyorsa ödemeye hazır olmalıyız."

Sinai, Zaiper'in gülmesini ve konuyu geçiştirmesini bekledi. "Mmm." Zaiper'in sesi oyalandı. Düşünceli. *Bunu düşünüyordu*.

Şimdi tamamen dönmüştü, gözlerini kocaman açmış, ihanetle arasındaki tek engel haline gelen kapalı kapıya bakıyordu. Gerçekten de onu feda etmenin bedelini tartıyordu.

Elleri iki yanında titriyordu.

Evet, onun nasıl bir adam olduğunu biliyordum ama şeytanların bile kuralları olmalıydı.

Şeytanların bile aşmayacakları bir çizgi olmalı.

Yalan söylemişti. Öldürdü. Krallıklara ihanet etti. Ama onun bile bir kuralı vardı. Ve o az önce onlarınkini çiğnemişti.

"Bu bilgiye ihtiyacımız var," dedi Zaiper yavaşça. "Eğer büyük hükümdarları öldürüp soylarını kurutabilirsem, krallık çökecektir. Bu, tahtı zorla ele geçirmeye yönelik ilk gerçek adım olacak."

Sinai geri adım attı. Bir adım daha. Sonra döndü ve koridordan aşağı kaçtı.

Loş, cereyanlı odasında sandığı yırtarak açtı ve hızla, çılgınca paketlemeye başladı.

Ne düşünüyordu ki?

Zaiper delirmiş. İntikam sarhoşu. Artık insanları bile görmüyor, sadece tahtadaki taşları görüyor.

Sina yuvarlanan gözyaşlarını öfkeyle silkeledi ama hareket etmeyi bırakmadı.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, Zaiper," diye fısıldadı sıkılmış dişlerinin arasından. "Yemin ederim."

Sina ormanda hızla ilerledi, akşamın sönmekte olan ışığı ağaçların arasına gölgeler düşürüyordu.

A planı fevkalade başarısız olmuştu. Bahsini çürümüş bir taca yatırmıştı ve neredeyse bu yüzden kurban ediliyordu. *Şimdi sıra B planındaydı.*

Çantasının ağırlığını ayarladı ve yoluna devam etti. "En azından sakladığım param var," dedi kendi kendine. "Bir at satın almam gerek. Mümkünse bu gece."

Gece çökene kadar bekleyecek, sonra rıhtıma gidecek ve Kurtadam sınırlarına doğru giden ticaret gemilerinden birine binecekti. Bu riskli olacaktı - çoğu Urekai zaten tutulma gecesi için evlerine göç ediyordu ve sadece bir aptal dışarıya doğru seyahat ederdi. Ama Sina'nın çok az seçeneği vardı.

Bir kaçak olarak, alabileceği her şeyi alacaktı. Kurtadam bölgesine girdiğinde ortadan kaybolacaktı... bir ya da iki yüzyıl boyunca ortalıkta görünmeyecekti. Bunu daha önce de yapmıştı.

Yine yapacağım.

Neredeyse ormandan çıkmak üzereydi ki omurgasına bir ürperti yayıldı, kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Bir şey beni izliyor.

Hiç tereddüt etmeden koşmaya başladı. Ayak sesleri arkasında yankılanıyordu.

Hızlıydı. Çok hızlı. Kazanıyordu.

Kalbi küt küt atmaya başladı.

Tam arkamdaydılar.

Döndü, çok geç kalmıştı.

Kör bir güç başının yan tarafına çarptı.

Dünyası eğildi. Ağaçlar bulanıklaştı. Dizleri büküldü.

Yere yığılırken, görüşü kararırken, gördüğü son şey Kady'nin soğuk, acımasız gözleriydi.

Bölüm Kırk Bir

TAKAS YOLUYLA TICARET

Saldırının üzerinden DÖRT gün geçmişti.

Neyse ki Vladya, Ottai ve diğerleri gayretli davranmış, Daemonikai'nin kendisini geçici olarak yere seren toksin kokteylinden kurtulurken Emeriel'e iyi bakılmasını sağlamışlardı. Yirmi dört saattir bilinci yerinde değildi. Ve uyandığı anda havlayarak söylediği ilk isim "*Faiwick*" olmuştu.

Şifacı hemen gelmişti, her zamanki gibi ciddiye. "Vücudunun dengesi bozulmuş, Majesteleri. Nabızı çok güçlü, çok hızlı. Bu kadar zaman sonra durması gerekirdi ama durmadı."

Yutması acı bir haptı. "Ne yapılabilir ki? Siz ne yaptınız? Daha neye ihtiyacınız var?"

Faiwick sakince, "Şimdilik maksimum dinlenmeye ihtiyacı var," dedi. "Baş hizmetçiye ihtiyacı olan bitkilerin ve diyetindeki değişikliklerin bir listesini verdim. Onu yakından izliyor, kalp atış hızını ve vücut ritmini dengelemeye çalışıyoruz."

Daemonikai onun rahat etmesi için elinden gelen her şeyi yapmıştı: yumuşak yataklar, kesintisiz dinlenme ve sürekli bakım. Kız kardeşi ve Amie onunla ilgilenmek için yanı başındaydı ve iyileşmesini hiçbir şeyin engellememesi için kesin emirler vermişti.

Bitkiler ve iksirler uzun saatler boyunca uyumasına neden oldu. İlk başlarda her seferinde sadece dakikalarca uyanıyordu. Ama yavaş yavaş, her uyanma süresi uzadı. Dün odasına girdiğinde kız oturuyordu,

kız kardeşiyle gülüyordu. Yatakta kalmaya zorlandığı için ne kadar sıkıldığından şıkâyet etmeye bile cüret etmişti.

Amie'ye merhamet etmek yerine kütüphaneden en sevdiği kitapları getirtti. İlerleme.

Yine de Daemonikai'nin içgüdüleri yatışmamıştı. Tam olarak değil. Faiwick temiz olduğunu söylememişti ve o söyleyene kadar huzursuzluk onun yeni yoldaşıydı.

Bu yüzden bugün zindanlara **y a p a c a ğ ı** geziyi iptal etmiş ve sorgulama işini Vladya'ya bırakmıştı. Bunun yerine cevapları bekledi.

Şimdi kollarını arkasına kavuşturmuş, odasının dışındaki koridorda bir kez daha volta atıyordu. Kraliyet şifacılarının ortaya çıkmasını çok uzun zamandır bekliyordu. Faiwick ve diğerleri içeride Emeriel'le birlikteydi ve onlardan biri dışarı çıkıp Emeriel'in tehlikeyi tamamen atlattığını söyleyene kadar rahat bir nefes alamayacaktı.

Ottai yakınında oturuyor, hiçbir şey söylemiyor, sadece onun taş zemini aşındırmasını izliyordu.

Kapı gıcırdadı.

Faiwick koridora adım attığında Daemonikai bir anda döndü, yüz ifadesi okunamıyordu.

Daemonikai anında onun peşine düştü. "Eee? O nasıl?"

Şifacı tereddüt etti. Ve hepsi bu kadar sürdü.

Faiwick nefes alamadan Daemonikai onu yakasından yakaladı, yerden kaldırdı ve koridorun sonundaki yüksek pencereye doğru fırladı.

"Daemon!" Ottai soluk soluğa ayağa fırladı.

Büyük Kral pencereden eğilmiş, Faiwick'i boğazından tutarken, adamın ayakları avlunun üzerinde sallanırken şifacılar arkasından nefes nefese kaldı.

"Majesteleri!" Faiwick hırıltılı bir ses çıkardı ve yere bakarken yüzü soldu. "Size yalvarıyorum, lütfen-"

"Sakin olun!" Ottai öne doğru ilerleyerek seslendi. "Konuşacak. Konuşacak Daemon, ona biraz zaman ver."

"Faiwick," diye ekledi Ottai ikna edici bir ses tonuyla. "Eminim ne demek istediğini açıklamaya hazırsındır ve kelimelerini çok dikkatli seçeceğinden eminim, değil mi?"

"Evet! Kesinlikle!" diye mırıldandı şifacı. "Lütfen, yükseklikten gerçekten nefret ediyorum!"

Daemonikai parlayan gözlerini kısarak şifacıyı bir homurtuyla içeri geri getirdi ve bir pirinç çuvalından farksızmış gibi yere bıraktı.

"Yükseklikten nefret ediyorsun," diye mırıldandı. "Ve bunu yüksek sesle söylüyorsun. Bu seni ne tür bir Urekai yapıyor?"

Faiwick doğruldu, cüppesini düzeltirken elleri titriyordu, saygınlığını geri kazanmaya çalışıyordu. "Ölmektense yaşamayı tercih eden türden biri, Majesteleri," diye mırıldandı, sonra öksürdü. "Ama... iyi haberlerim var."

Daemonikai sonunda bir adım geri çekildi, göğsü kabarmıştı, içindeki canavar hâlâ volta atıyordu. Faiwick'e bir bakış fırlattı. "Bana eşimin ve çocuğumun durumunu söyle. Şimdi."

Hâlâ solgun olan Faiwick, Büyük Kral'ın alev alev yanan gözlerinden kaçınarak boğazını temizledi.

"Ve ona karşı dürüst olacaksın," dedi Dördüncü Hükümdar sertçe. "Parlayan gözleri ve hırıltıyı unut; sana gerçekten zarar vermeyecek." Daemonikai'ye anlamlı bir bakış atarak, "*Ne derse desin zavallı şifacıyı yere serme,*" dedi.

Daemonikai derin bir nefes verdi ve homurdandı, "Peki. Gerçeği söyle."

Faiwick yakasını düzelterek, "Bütün bunlara... gerek yoktu, Majesteleri," dedi. "Prensesin durumu iyiye gidiyor. Kalp atış hızı dengelendi, nabızı neredeyse normale döndü. Hâlâ bol bol dinlenmesini öneriyorum, ancak bu noktada yorucu olmayan aktivitelere geri dönmeye başlayabilir."

Daemonikai'nin içinde bir şeyler *duruldu*. İçindeki endişe sarmalı serbest kaldı. Göğsünden bir sıcaklık fışkırdı; rahatlama, neşe. Güldü.

Sonra güçlü bir yumrukla Faiwick'in omzuna vurdu. "Peki bunu neden önce söylemedin!"

Faiwick irkilerek gözlerini kırptırdı. "Şunu söylemeye cüret edebilirim ki, Majesteleri, bana pek de fırsat vermediniz-"

Daemonikai kaşlarını kaldırdı.

Şifacı öksürdü. "Elbette, tamamen benim hatamdı. Ben... tereddüt ettim."

Daemonikai rahat bir sırtısla, "Senin hatandı," diye onayladı.

kolunu Faiwick'in omuzlarına dolayarak onu Emeriel'in oda kapısına doğru geri götürdü. "Eşler bilinçsiz ve partnerleri yarı vahşi olduğunda, hız *her zaman* akıllıcadır, şifacı."

"Bunu unutmayacağım Majesteleri," diye mırıldandı Faiwick kuru bir sesle.

Daemonikai hâlâ gülümseyerek onu odanın eşiğinde bıraktı. "Bugünlük bu kadar. Wegai, onu tazmin et. Bir kese altın sikke. İyi iş çıkardı."

Faiwick'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Sonra yüzü aydınlandı. "Teşekkür ederim, Majesteleri!" diye haykırdı ve tekrar tekrar eğildi. "Yardımseverliğiniz hayret verici. Gerçekten de cömertliğiniz sınır tanımıyor. Teşekkür ederim, teşekkür ederim!"

Daemonikai onu eğlenerek başından savdı, adamın ve diğer şifacıların koridorda geri çekilmelerini izledi, gerginlikleri yerini rahatlamaya ve -en azından Faiwick'in durumunda- neşeli bir açgözlülüğe bırakmıştı.

Arkasında Ottai kollarını kavuşturdu. "Birkaç dakika önce en iyi şifacımızı neredeyse on katlı bir balkondan aşağı atan biri şu anda çok iyi bir ruh halinde."

Daemonikai hâlâ sırtarak, "Bana kızma Ottai," dedi.

Büyük Lord gözlerini devirdi. Ama Emeriel'in yatak odasına girdiklerinde o da gülümsüyordu.

Sinai kıpırdandı.

Bilinci yerine geldiğinde başı zonkluyordu. Uzuvarları kurşuni, duyuları halsizdi. Vücudunun her santimi sanki sıkılmış ve kurumaya bırakılmış gibi ağrıyordu.

"Biliyor musun," dedi kuru, eğlenen bir ses. "Sadece bir çuval altın teklif etseydin bu çok daha kolay olurdu. İhanete gerek kalmazdı."

Ayağa kalkarken -ya da kalkmaya çalışırken- bir iniltiyi bastırdı. Kafası neredeyse metale çarpıyordu. Tam zamanında durdu ve ağır gözlerini kırptırarak açtı.

Bir kafes.

Bir kafesin içinde kilitliydi. Alçak tavan, soğuk parmaklıklar, kol ve bacaklarında hiç güç yoktu. Kendini yeni doğmuş bir bebekten bile daha güçsüz hissediyordu.

Toksinler. Kokularını alamıyordu ama kan dolaşımındaki halsiz yanmayı hissedebiliyordu. Vücudu daha önce birkaç kez uyanmış, ancak üzerinde kullanılan ilaç her neyse onu tekrar dibe çekmişti.

Şimdi gözlerini tekrar açmaya zorladı.

"İnsan hayatı için kaçarken, büyücü," diye araya girdi Zaiper'in sesi, fazlasıyla rahattı. "Aklındaki son şey paradır. Benim bırakın bir çuval dolusu parayı, yirmi altınım bile yoktu."

Sesi daha yakından geliyordu. Muhtemelen parmaklıkların ötesinde bir yerde duruyordu.

"Ayrıca," diye devam etti. "Bunu hak etmişti. Sina bir süredir başımıza bela oldu. Çok şey biliyor, her zaman da öyle oldu. Onun gibi birinin dar bir köşede ne yapabileceğini asla bilemezsin. Kendini kurtarmak için kuş gibi öter."

Seni korkak. Sana yüzyıllarca sadakat gösterdim.

Cevap "Mm," oldu.

Bir an geçti, sonra sesi değişti. Uzak. Yankılandı. Sanki bir kehanet okuyormuş gibi. "Dört ay sonra... son tomurcuklar döküldüğünde ve ilk kırağı indiğinde... tutulma ayı Urekai'nin üzerinde yeniden doğacak."

Zaiper'in nefesi tıkanı. "Mükemmel. Şimdi buna göre hazırlanabilirim." "Hangi orduyla hazırlanıyorsun, Zaiper?" dedi.

"Vampirlerle," dedi Zapier sevinçle. "Ah, ne çok planım var. Hepsini dize getireceğim."

Sina uyanık kalmaya çalıştı ama vücudu yine kendini kapatıyordu. İlaçlar hâlâ kanına sis gibi yapışmıştı. Göz kapakları düştü, taştan daha ağırdı.

Başı öne eğilirken ve karanlık tekrar üzerine çökerken, aklından son bir düşünce geçti.

Bunun bedelini ödeyecek. Bundan emin olacağım.

Kraliyet arabaları yuvarlanarak durdu.

Askerler hızla atlarından inerek, kapısı açılan öncü arabanın etrafında koruyucu bir çember oluşturdular. İlk olarak Büyük Kral Daemonikai dışarı çıktı, varlığı toplanan kalabalığın hemen dikkatini çekti. Bir kalp atışı sonra elini içeri uzattı.

Emeriel avucunu onun avucuna koydu ve o da büyük bir dikkatle Emeriel'in inmesine yardım etti.

Etraflarında alkışlar koptu. Köylüler saygılı bir mesafede duruyordu, muhafızlar tarafından kordon altına alınmışlardı ama sevinçleri aşikârdı; gülümsemeleri genişti, sesleri övgüyle yükseliyordu, barikatların arkasından el sallıyorlardı.

Kahin'in tedavi gördüğü Urai'deki küçük, kırsal bir köye gitmişlerdi. Bir gece önce Kahin'in kendi kendini iyileştirmeye başladığı haberi gelmişti.

Kırılan kemiklerinden biri gece boyunca iyileşmişti.

Daemonikai haberi aldığı anda, şafak vakti çan kulesinin çalınmasını emretmişti. Halk köy meydanında toplanmış, iyi bir haber almak için

ve onlara haberi o vermişti.

Şimdi tezahüratlar sadece onun için değil, umut içindi.

Emeriel göğsünde kabaran duygulara karşı gözlerini hızla kırptırdı. Birçokları gibi o da Kahin'in bir daha asla dirilmeyeceğinden korkmuştu. Zaiper'in ihanetini ortaya çıkarmak için yaptığı fedakârlık yüzünden hayatının elinden alınacağından. Ama şimdi, işte buradaydılar. Ve ülkede yine neşe vardı.

Arkasında, Büyük Lord Vladya Aekeira'nın ikinci arabadan inmesine yardım etti. Büyük Lord Ottai de onu takip ederek kendi bağ arkadaşına yardım etti. Hükümdarlar ve eşleri birlikte kalabalığa doğru döndüler.

Tezahürat bir kükremeye dönüştü. Çiçek yaprakları havada uçtu, kutsama gibi savruldu. Birçoğu Emeriel ve Aekeira'ya fırlatıldı.

Emeriel duyulandığını hissetti. *Bu ne zaman bizim hayatımız oldu?*

Mabede doğru dönerlerken Daemonikai'nin kolu onun beline dolandı. İçerideki sığınak küçüktü ama güzelce muhafaza edilmişti; mütevazı ve sıcaktı, belli ki saygıyla hazırlanmıştı.

Kahin odanın bir köşesinde, hafifçe eğilmiş, kırılğan bedenini destekleyen bir yastık yuvasında yatıyordu. İçeri girdiklerinde göz kapakları titreyerek açıldı.

Yaşlı görünüyordu.

Hâlâ birçok yeri kırıktı, kemikleri henüz tam değildi, cildi solgun ve çizgiliydi. Ama gözleri, o yaşlanmayan, ruhu derinden etkileyen gözleri hâlâ kutsallığın ışıltısını taşıyordu.

"Herkes dışarı çıksın," diye emretti Daemonikai.

Askerler ve şamanlar eğildiler ve dışarı çıktılar. Kapı arkalarından kapandı ve mekânı sadece Büyük Hükümdarlar ve onların bağdaşları için mühürledi.

"Büyük... hükümdarlar... zamanımızın..." diye seslendi Kahin'in zayıf ama duyulabilir sesi.

Hepsi saygıyla başlarını eğdi.

"Ay tutulması gecesi hakkında, ben-" Kesik kesik bir öksürük sözlerini çaldı ve göğsünü sıktı.

"Daha fazla konuşma Kahin," diye konuştu Daemonikai. "Sen zaten hepimizin isteyebileceğinden fazlasını verdin. Yaptığın şey... asla unutulmayacak. Zaiper'i son suçları için eninde sonunda yakalamış olabiliriz ama *bunun* için değil. *Tüm* halkımıza karşı işlediği suç için. Asla bilemeyecektik. Bize gerçeği verdin ve bunun için sana her şeyi borçluyum. Hepimiz borçluyuz. Konuşma. Kendini zorlama. Sadece dinlenin. Şimdi tek istediğimiz bu."

Diğerlerinden onay mırıltıları geldi.

Kahin'in dudakları hafifçe kıvrıldı. "Teşekkür ederim... Yüce Büyük Kral." Sonra bakışları değişti. Yavaş. Niyetli. Emeriel ve Aekeira'ya doğru. "Kutsanmış prensesler..." Elini hafifçe kaldırırken titredi, sonra bıraktı. "Gel."

Emeriel kız kardeşinin gözleriyle buluştu, Aekeira ona küçük bir baş selamı verdi. Birlikte ileri doğru adım attılar.

Emeriel Kahin'in eline doğru baktı. "Ben...?" diye sordu usulca. Kahin başını salladı.

Emeriel onun elini nazikçe tuttu. Dokunulduğunda ateş gibi sıcaktı. "Sizinle tanışmak bir onur," diye fısıldadı.

Kadının dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Sanırım... şimdi renkleri görüyorsunuz, değil mi?"

Şaşırdım, Emeriel's gözleri genişletilmiş ve o çizdi geri içgüdüsel olarak omzunun üzerinden Daemonikai'ye baktı.

O sadece gülümsedi ve yavaşça başını salladı.

Emeriel geri döndü. Sesi kısılmıştı. "Evet."

Kahin'in gözleri parladı. "*Asvia'hes Araz*. Bir bağ kahini."

Kelimeler güçle yankılandı.

"Tanrılar tarafından fiziksel olarak dokunulduğunda," dedi Kahin yavaşça, "bir iz bırakır. Bir iz. Senin Büyük Kral'la olan *ruh bağın*, olması gerektiği gibi onu aktive etmedi. Uykudaydı. Ama birlikte yarattığınız *hayat - çocuğunuz- o* kutsal kıvılcım... armağanı uyandırdı."

Emeriel kıpırdamadan durdu, kalbi uğulduyordu.

"Senin sayende," diye devam etti Kahin. "Halkımız daha az acı çekecek. Kime ait olduklarını bilecekler. Daha az kopmuş bağ olacak. Daha az başarısız ritüel. Siz bir *hazinesiniz* Prenses Emeriel. Urekai için bir ışıksınız."

Emeriel başını eğdi. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar alçakgönüllüydü.

Bakışlarını Daemonikai'ye çevirirken Kahin'in sesi kırılmalı ama netti: "Hayat arkadaşınız için bir mücevheriniz var Yüce Büyük Kral," dedi. "Onun değerini *her zaman bil*."

"Sonsuza dek," dedi Daemonikai tereddüt etmeden.

Kahin tekrar Emeriel'e baktı. "Senin doğumun uzun zaman önce gerçekleşti. Yıldızlarda yazılıydı." Emeriel kuru ve çatırtılı bir ses çıkararak kaburgalarını tuttu, belli ki acı çekiyordu.

Lord Vladya yumuşak bir sesle, "Dinlenmelisiniz," dedi. "Gerekenden fazla konuşma."

Kahin ona baktı. "Yazılmamış olan... yıldızlarda yazılmamış olan... ama olması *gereken*..." Bakışları Aekeira'ya kaydı. "Yaklaş, çocuğum."

Aekeira yavaşça öne doğru adım atarak kız kardeşinin yanında durdu. "Onu görüyorsun, değil mi?" diye sordu Kahin.

Emeriel'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı. *Kimi?*

Aekeira onu şaşırtarak başını salladı. "Üç kez. Rüyalarımda. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum..."

Lord Vladya'nın kaşları çatıldı. "Kimi görüyorsun?"

Aekeira konuşmadan Kahin, "Kendisini görüyor," diye cevap verdi. "Hiçbir ruhun hatırlamaması gereken bir anı... ama şimdi geri dönüyor."

Vladya Aekeira'nın önüne geçti, iki eliyle yüzünü kavradı ve onunla göz göze geldi. "*Kimi görüyorsun, Aekeira?*"

"*Tiara.*"

Oda hareketsiz kaldı.

Nefes kesen bir sessizlik.

"Onu rüyalarımda üç kez gördüm," diye devam etti Aekeira. "İlk başta ne gördüğümü anlamadım. Uyandığımda her zaman belirsiz ve bulanıktı, bu yüzden görmezden geldim. Ama sürekli geri geliyordu. Aynı rüya. Aynı kelimeler."

Lord Vladya'nın elleri yere düştü, çarpılmış gibi bir adım geri çekildi. "Ben... Ben buna inanmıyorum."

"Seni onunla birlikte görüyorum. Nehir kenarında," diye fısıldadı Aekeira. "Çimlerin üzerinde birlikte uzanmıştınız..."

"Ben. Yaparım. İnanmıyorum. İnanmıyorum. Buna," diye tekrarladı, sesi titrese de daha kararlı bir şekilde.

Aekeira yumuşak ve melodik sesi taklit ederek, "*Bana söz ver... eğer bağlanma ritüelimiz işe yaramazsa, dağılmayacaksın,*" dedi.

Nefes alış verişleri odada yankılandı.

Lord Ottai. Morina. Hatta Büyük Kral'ın kendisi bile. Vladya solgunlaştı, dudakları şaşkınlık içinde aralandı.

Aekeira'nın dudaklarında belli belirsiz, hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Sen de başını salladın ve '*Buna söz veremem Tiara*' dedin."

"Şaşkınların kutsal toprakları..." Leydi Morina nefes aldı.

"Ve bağlanma ritüelinden önce," diye devam etti Aekeira. "*Eğer bağımız başarısız olursa bunun beni yok edeceğini* söyledi, ama beni daha çok öldürecek olan şey

seni yok etmek. Seninle bir olmayı her şeyden çok istiyorum... ama bazen keşke denemesek diyorum. Bilmemek daha iyi. Bu-"

"Denememek daha iyi..." Lord Vladya sözlerini fısıltıyla bitirdi.

Aekeira hızla gözlerini kırıştırarak başını salladı. "Başka pek bir şey görmedim ama bu rüyayı tekrar tekrar gördüm. Sana daha önce anlatmalıydım. Özür dilerim, Sevgilim."

Emeriel şaşkınlıkla sadece bakabildi. *Aekeira... kız kardeşim... Vladya'nın bağ arkadaşının reenkarnasyonu mu?*

"Bu nasıl..." Vladya düzenli nefes almakta zorlanıyordu, gözleri Aekeira'nın yüzünden şiş karnına ve oradan tekrar karnına kayıyordu. "Bu nasıl *mümkün* olabilir?"

"Bunu sen mümkün kıldın," dedi Kahin sonunda. "Değiş tokuşu yaptığında."

Vladya gözlerini kocaman açarak yavaşça ona doğru döndü. *"Hav'zie de Baah?"*

"Hav'zie de Baah," diye tekrarladı. "Büyü işe yaradı, Yüce Lord Vladya. Seçilmiş insan dişi Pandora'nın sadece tek bir kutsanmış çocuk doğurması gerekiyordu. Onun kaderi buydu. Ama senin karanlık büyün -tanrıların bile *gözlerini* kaçırdığı kadar kırık bir kalbin kalıntılarından örülmüş- bu kaderi yazdı. Bu da... onu getirdi."

Yumuşak soluklar odada yeniden alevlendi.

Vladya'nın eli neredeyse titreyerek uzandı ve Aekeira'yı kollarına çekti. Sanki onun varlığının gerçekliğine kendini sabitliyormuş gibi alnına bir öpücük kondurdu.

"Kutsal kâseler..." Güçlü bedeni gözle görülür biçimde sarsılmıştı.

"Belki de." Kahin'in gözleri kırılganlığının arasından parıldadı. "Bir dahaki sefere tanrılara karşı söylenirken *biraz* daha nazik olabilirsin."

Vladya soluk soluğa, şaşkın bir kahkaha attı. "Belki." Sonra tüm dikkatini kollarındaki kadına verdi. "Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

Aekeira ona titrek bir gülümseme verirken gözleri doldu. "Üç kez."

"Yeterince değil. Seni seviyorum," dedi, sesi doğru çınılıyordu. "Seni seviyorum"

çok teşekkür ederim, Aekeira Maranthine Evenstone. Teşekkür ederim... bana geri dönmenin yolunu bulduğun için teşekkür ederim."

Emeriel sessizce Daemonikai'nin kucağına kayd, yanaklarını sızlatacak kadar sert gülümserken gözleri yaşardı. Kalbi merakla dolup taşıyordu.

Zamana meydan okuyan bir aşk.
Evinin yolunu bulan bir ruh.

"*Via zie eisiz, hé'xozad lah lah...*"

Sözler yumuşak, eski, korkunç bir şekilde, sanki bir rüyadan **a l ı n m ı ş** gibi geliyordu.

Sina'nın gözleri karanlığa açıldı. Yanık kül kokusu. Ateşin çıtırtısı.

Büyü devam etti.

"Lütfen yapma," sesi zar zor duyuluyordu, gözlerinde çaresiz yaşlar birikiyordu. "Yapma bunu."

Daha fazla kelime. Daha fazla ateş. Rünik çember çoktan tamamlanmıştı. Fazla zamanı yoktu.

"Altınım var," dedi hızlıca, kısık sesle. "Bir çuval dolusu. Sahip olduğum her sikkeyi ödeyeceğim."

İlahi durakladı.

"Korkarım bu işe yaramayacak," diye cevap verdi büyücü duygusuzca. "Bir kurbanın yerine başka bir kurban koymam. Ve ölümlerle anlaşma yapmam."

"Ben henüz ölmedim," diye mırıldandı. "Ve eğer bunu yaparsan... *onun* planladığı bir şeye suç ortağı olursun. O seni de kullanıyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Büyücünün başı hafifçe döndü, konuşmuyordu.

"Büyük Hükümdar olduğunda bile Zaiper her zaman altın yerine kan teklif ederdi." Sina'nın sesi hayatta kalma arzusuyla güçlendi. "Neden biliyor musunuz? Çünkü altın, kara büyü'nün kopyalayamayacağı tek şeydir.

-Büyük bir risk olmadan olmaz. Yüzyıllardır seni oyalıyor, iyilikler, borçlar, sırlar teklif ediyor. Ama asla *para vermedi*. Çünkü sen yoksun olduğun sürece, o sana sahip olacak."

Titrek bir nefes aldı. "Sakladığın sırrını biliyor. Açıkça pratik yapamadığını. Hayalinin kaçmak olduğunu -gücünü kullanarak işaretlerden, işaretlerden kurtulmak ve başka bir hayatta kaybolmak. Halkının seni avlamasından korkmadan özgürce yaşamak."

Kara büyücü düşünceli mi görünüyordu? Sinai o lanet pelerin yüzünden emin değildi.

Yine de devam etti. "Yine de sana istediğini *asla* vermiyor çünkü sana çaresizce ihtiyacı var. *Bağlanmana* ihtiyacı var. Bana yaptığı şey -şu anda *yaptığı* şey- sana her şeyi anlatmalı. Beni sattı. Beni bir hurda gibi fırlatıp attı. Artık işe yaramayacağın gün geldiğinde sana da aynısını yapacak." Sesi titriyordu ama çenesini kaldırdı. "Benim bir servetim var. Bin yılı aşkın süredir biriktirdiğim altın. Sahip olduğum her şey bu - hayatımın çalışması. Onu sana vereceğim."

Kelimelerin tadı kül gibiydi, midesi bulanıyordu. "Tüm hazinem, hayatıma karşılık."

Bunu söylemek ruhunu paramparça etmişti. O altın, paradan daha fazlasını temsil ediyordu. Onun hırısıydı. Onun gücüydü. Geleceğiydi. Her bir sikkeyi ele geçirmek için savaşmış, bunun için mahkemelerde, topraklarda ve gölgelerde pençeleriyle ilerlemişti. Kristal Sular'a sahip olmayı ve bu paralarla çok daha büyük şeyler inşa etmeyi hayal etmişti.

Şimdi hepsini takas ediyordu çünkü Zaiper ona ihanet etmişti.

Buna pişman olacaksın. Tanrılar üzerine yemin ederim.

Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Ne diyorsun?" diye sordu sonunda. "Senin özgürlüğün... benim hayatım için."

Kırk İkinci Bölüm

AY TUTULMASI GECESİ

MAVİ-KIRMIZI AY ufkun üzerinde neon ışıklarıyla parlıyordu. Ay tutulmasının güzelliği buydu. Büyüleyiciydi, gökseldi... ölümcüldü.

Büyük Lord Zaiper bineğini tepenin üzerinde durdurdu ve ay uğursuz ışığını Ravenshadow'un yükselen kapılarının üzerine düşürürken ürkütücü gökyüzüne cesurca baktı.

"*Hazır mısınız?*" diye bağırdı.

Kulakları sağır eden bir toynak sesleri korusu arkasında durdu. Zaiper döndü, gözleri açıklıkta toplanmış taburu taradı. Yüzünde bir sırıtiş belirdi.

Ne güzel bir anlaşma yapmıştı.

Üç yüz vampir savaşçı emrinde dizilmiş duruyordu. Güney'in Vampir Kralı'yla ittifak yapmasının ödülü. Bu gece, intikamının gerçekleştiğini görecekti.

Kılıcını havaya kaldırarak, "Bu gece yeni bir çağın başlangıcı olacak," diye bağırdı. "Kan ve amaç üzerine kurulu bir bağlılık. Vampirler ve Urekai, birlikte savaşıyor."

Önünde bir tezahürat yükseldi.

"Bu gecenin sonunda, daha büyük bir iyilik için birçok Urekai düşecek! O lanetli ayın altında, ön saflarda duramasam da, sizlerin, ordumun bana zafer getireceğini biliyorum!"

"Zafer bizimdir!" diye kükrediler.

Zaiper'in kılıcı havayı yararak geçti. "Üç yüz vampir askeri Ravenshadow'un kalbine saldıracak. Büyük Hükümdarları olmadan

insanlar yeni doğmuş, savunmasız ve yönlerini şaşırılmışlardır. Bu gece, bize verilmeyeni alıyoruz!" Döndü ve ileriye işaret etti. "Şimdi gidin! Kapılara saldırın!"

Ordu ileri atılırken çelikler çarpıştı. Ravenshadow'un büyük kapıları birkaç dakika içinde açıldı. Avlu bomboştu.

"Frederick, adamlarını güneye yönlendir!" Zaiper vampir komutanına seslendi.

"Herkes güneye ilerlesin!" Frederick emretti.

Ordu şehrin kalbine doğru akarken toynak sesleri kaldırım taşlarında sekerek bir sel gibi yayıldı. Askerler kavşaklarda mevzilenmiş, ara sokakları kuşatmış, pusulara hazırlanmıştı.

"Neler oluyor?" Frederick bineğini yavaşlattı. "Siviller nerede? Nerede-"

Keskin bir ısıklık havayı böldü.

Oklar.

Binlercesi.

"*Pusu!*" Frederick'in yardımcısı Kelvin kükredi. "*Siper alın!*"

Askerler dağıldı, kalkanlar kalktı ama oklar hızla ve yoğun bir şekilde geldi. Mızraklar takip ediyordu.

Zaiper gözlerini kısıtı. "Direniyorlar, değil mi?" Atını ileri doğru sürdü. "Bırakın yapsınlar. Biraz spor yapabilirim." Geri döndü. "Frederick! Yeraltına adam gönder. Kadehi hemen istiyorum. Eğer kasada değilse, Girdap Salonu'nu kontrol edin. Güçlü bir birlik gönderin, Büyük Hükümdar'la karşılaşabilirler."

Frederick başıyla onayladı ve gözcülerini gönderdi.

Zaiper atını sakın bir şekilde güney tarafına sürdü. Hâlâ kimsecikler yoktu. Dudakları kıvrıldı. *Herkes nerede?*

Bağrıışmalar geldi.

Çığlıklar. Kükremeler. Savaşın kaosu.

Gölgelerden kaçan adamlar geldi, yüzleri solgun.

"Kurtadamlar!" diye bağırdı bir asker. "Dört ayaklı canavarlar burada!" Zaiper bir heykel gibi hareketsiz kaldı. *Hayır, bu doğru olamaz.*

"Bu imkânsız," diye mırıldandı. "Daemonikai böyle bir gecede kurtadamların bölgemize girmesine asla izin vermez-"

Ama sonra onları gördü.

Sokaklarda ilerliyorlardı; devasa, kürklü formlar. Bazıları tam canavar şeklinde, diğerleri ise yarı değişmiş erkek formundaydı. Sokakları yırtarak geçiyorlardı.

Vampir hatları kuru yaprakların arasından ateş gibi geçti.

Bıçaklar şangırdadı. Cesetler düştü. Kan kaldırım taşlarını ıslattı.

Zaiper'in ruhu sanki bedeninden kaçmış gibi hissediyordu. *Kurtadamlar mı? Burada mı? Onlar nasıl-*

Bir gümüş parıltısı. Bir vampir savaşçı gözlerinin önünde yere yığıldı.

Daha fazla askeri istila ediliyordu. Öfke çılgınlıkları artık *korkuyla* kaplanmıştı.

"Sayıları *çok fazla!*" Kelvin dötrnala geldi, yüzü kan içindeydi, gözleri vahşiydi. "Sadece Hisar'da değiller, *her yerdeler*. Tüm krallığa yayılmışlar. Her yol korunuyor!" Titreyen parmağıyla Zaiper'i işaret etti. "Sadece Urekai olduğunu söylemiştin. *Yalan* söyledin. Bizi bu ölüm tuzağına sen sürükledin! Halkım senin yüzünden orada ölüyor!"

"Sakın bana sesini yükseltmeye cüret etme!" Zaiper dişlerini göstererek tersledi. "Nereden bilebilirdim ki? Bu daha önce hiç olmadı! Daemonikai halkımızın sırlarını asla başka bir türe emanet etmez, özellikle de bu gece onları korumak için!"

"Bu bir tuzak!" Frederick bağırarak adamlarının üzerine yürüdü. "Geri çekilin! Geri çekilin!"

Geri çekiliyoruz! Sayıları çok fazla!"

Frederick atından atladı, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Zaiper'e doğru yürürken yumruğu Zaiper'in çenesine çarptı ve onu eyerinden düşürdü.

Zaiper sersemlemiş bir halde homurdanarak yere yığıldı.

"Seni piç kurusu," diye öfkeleni Frederick. "Askerlerimiz çiftlik hayvanları gibi katlediliyor -parçalanıyor- çünkü sen dört ayaklı canavarların burada olabileceğini söylemeyi 'unuttun'! Bizi mahvettin!" Ona tekrar yumruk attı - bir, iki, üçüncü kez. "Şimdi ne yapacaksınız Lord Zaiper? Sorumluluğu nasıl üstleneceksiniz?!"

Zaiper kan tükürerek karşılık vermeye çalıştı ama vampir çok daha güçlüydü. *Lanet olası ay tutulması*.

"Çek o pis ellerini üzerimden!" diye hırladı ve vampiri itip uzaklaştırmaya çalıştı.

"Kelvin!" Frederick havladı, hâlâ ağır ağır nefes alıyordu. "Adamlarımızın geri kalanını topla, burada işimiz bitti. Onları dışarı çıkar-"

"Gidemezsin!" Zaiper hırıltıyla ayağa kalkmaya çalıştı. "Bir anlaşmamız var!"

Frederick döndü, dişleri parlıyordu. "Anlaşma. Anlaştık. İptal," diye tısladı, sonra Kelvin'e döndü. "Birinci Hükümdar ve lanet Kurtadam Kral buraya gelmeden önce kımıldayın!"

Ama o dönerken-

Zaiper kükreyerek bıçağını tek bir hareketle serbest bıraktı ve Frederick'in sırtının derinliklerine sapladı.

"Frederick!" Kelvin çığlık atarak onlara doğru dörtlale koştu ama artık çok geçti.

Zaiper bıçağı tekrar sapladı. Ve tekrar.

Kan yüzüne ve ellerine sıçradı, sıcak ve ıslaktı. Ölmek üzere olan komutanın üzerine eğildi, gözleri vahşi bir ışıkla parlıyordu. "Bakalım omurgasız nasıl geri çekileceksin." Dudaklarındaki kanı yaladı ve tükürdü. "Tadı çürümüş et gibi."

Kelvin cesedin yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Seni... seni piç..."

Zaiper, kılıcı hâlâ damlayan Frederick'in cesedinin üzerine çıktı. "İyi dinle," diye homurdandı. "Bu savaşı bırakmayacaksın. Bu gece kaybedilen bir Urekai hayatı bile kutlamaya değer." Eğildi. "Ve beni buradan tek bir çizik bile almadan çıkaracaksın. Yoksa Kady'nin ikiz kardeşini parça parça etmesini sağlarım."

Kelvin'in elleri titreyen yumruklar halinde sıkıldı. Dişlerini çıkarmış, gözleri kıpkırmızı olmuştu. "Seni öldüreceğim," dedi dişlerini sıkarak.

Zaiper soğuk bir şekilde gülümsedi. "Sıraya gir. Belki iki yüzyıl sonra -o kadar uzun yaşarsan tabii." Bıçağı daha da derine saplamak için bileğindeki kan lekesini yaladı. "Ne olacak, İkinci Komutan?"

Kelvin titredi, sonra yere tükürdü. "Gidelim." Topuklarının üzerinde döndü ve koşmaya başladı.

Zaiper sırtarak onu takip etti.

Ama espriler azalıyordu. Sokaklar cesetlerle doluydu -birçok vampir ve birkaç kurtadam cesedi, *ama tek bir Urekai bile yoktu. Planım nasıl bu kadar ciddi bir şekilde çökmüştü? Biri bana ihanet etmişti.*

Bir köşeyi döndüler ve çatışmadan yarı yıkılmış dar bir koridora girdiler.

"Kuzey mahallesinden geçeceğiz," diye mırıldandı Zaiper. "Arşivlerin ötesinde bir tünel girişi var-"

"Hayır," diye tersledi Kelvin. "Bu taraftan. Burası temiz. Az önce geçtim." Zaiper gözlerini kıstı. "Peki buranın temiz olduğunu nereden biliyorsun?" Kelvin, "Ya bana güven ya da kendi lanet yolunu bul," diye hırladı.

Zaiper yanıtını ısırarak verdi. *Gücümü geri kazandığım an onu öldüreceğim.*

Takip etti. Koridor daraldı. Ölüm sessizliği. Çok fazla sessizlik.

Sonra bir gölge duvardan ayrıldı.

Uzun boylu, karanlık bir figür gölgeye bürünmüş bir şekilde ortaya çıktı.
Zaiper'in midesi bulandı.

Azrail.

Siktir.

Siktir.

Zaiper kaçtı. Azrail
takip etmedi.

Zaiper ağaçlık patıkaya doğru kaçtı, kalbi küt küt atıyor, ayakları daha çok küt küt atıyordu. İleride, Yaz bir ağacın arkasından belirdi, kılıcını çekmişti. Zaiper aniden saptı, küfrederek diğer yöne döndü. Körlemesine koşuyordu ama bu ormanı avucunun içi gibi biliyordu. Buralarda büyümüştü.

Lanet olası vampir. Onu doğruca katliama götürmüştü. Bu gece buraya hiç gelmemeliydi; ne bu zayıf haliyle, ne de kemiklerinin gücünü emen ay tutulmasının altında. Ama sabaha kadar saklanması gerekiyordu. Sonra yeniden toparlanıp ayağa kalkmanın bir yolunu bulacaktı.

Eski saklanma yerlerinden birine, ormandaki küçük bir çıkıntıya ulaştı, oyuğu köklerle taşlarla gizlenmişti. Tanıdık ve güvenliydi.

Ama kollarındaki tüyler diken diken oldu. Canavarı kıpırdandı, korkudan.
Av olma hissi.

Avlanıyorsun.

Zaiper kaskatı kesildi. "Kim var orada?!" diye bağırdı, sesi yükseliyordu. "Ben bir Alfa'yım! Beni avlamaya nasıl cüret edersin?!" Dişlerini gösterdi. "Çık ortaya! Hemen yüzleş benimle!"

Hiçbir şey yoktu. Sadece rüzgar ve kuşlar. Ağaçların hışırtısı.

Av olmanın en kötü yanı buydu: Sizi avlayanı görememek. Onu duymamak.

"Saklanmayı bırak, seni korkak!" diye kükredi, dönerek.

"Yüzleş benimle!" Orman sessizliğe gömüldü. Cırcır böcekleri bile durdu.

Kaç! diye bağırdı içgüdüleri. Kaç, hemen şimdi!

Tekrar havalandı, eğildi, ağaçların arasında zig zaglar çizdi. Bir gölge gibi hareket ediyor, bildiği tüm hayatta kalma taktiklerini uyguluyordu; gövdelerin arkasına saklanıyor, iki kat geri gidiyor, köklerin arasından sürünerek ilerliyordu. Ama işe yaramadı. *O karıncalanma hissi geçmedi.*

Ne yaparsa yapsın, arkasındaki varlık azalmadı. Hatta... daha da yakınlaştı.

Daemonikai.

Sadece o onu böyle avlayabilirdi. Sanki Zaiper bir pislikmiş gibi. Sanki onurlu bir şekilde yakalanmayı bile hak etmiyormuş gibi. Öfke kaynadı ama korku kazandı. Daemonikai onu öldürecekti. *Beni öldürecek.*

Böylece, Zaiper kaçtı. Ve koştu.

Göğsü yanıyordu. Kasları titredi. Vücudu protesto çığlıkları attı ama yine de koştu. Başka bir kovuk, sık bir çalılık buldu ve içine daldı.

Saniyeler geçti. Sonra bir dakika. Sonra üç.

Tedirginlik geri döndü.

Zaiper'in ciğerleri sıkışmıştı.

Sürünerek dışarı çıktı ve karşı koyamayarak tekrar kaçtı. Kovalamacanın ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Sonsuz gibiydi. Açıklığa ulaştığında gözlerinden ter damlıyordu. Uzuvarları taş gibi hissediyordu ve tökezledi.

Bir el boynuna kenetlendi.

Geri çekildi. Bir ağaca *çarptı*. Sertçe.

Gözleri döndü. Orada, yüzünün birkaç santim ötesinde -yıldızlar kadar sakin, bir tanrı kadar ölümcül- Daemonikai duruyordu.

"İşte buradasın," dedi Büyük Kral usulca. "Benim avım." Başını hafifçe eğdi. "Avdan keyif aldın mı? Ben eğlendim. Ama şimdi ödülümü eve götüreceğim. Şimdiye kadarkilerin en iyisi."

Zaiper odaklanmaya çalışırken nefesi kesildi. "Kurtadamlar... Urekai topraklarında mı? Buna tenezzül edeceğini hiç düşünmemiştim-"

"Konu halkımızı *senden* ve senin kan emici müttefiklerinden korumak olduğunda," dedi Daemonikai, onun etrafında bir panter gibi dönerek, "halkımı güvende tutmak anlamına gelseydi Doğu Vahşileri'nin cadılarına kapıları açardım." Ellerini arkasında kavuşturdu. "Aslında kurtadamları davet etmek en iyi kararlarımdan biriydi."

"*Kesinlikle öyleydi,*" diye homurdandı Azrael arkasından. "Nasıl?" Zaiper'in gözleri büyüdü.

"Gördüğünüz gibi Sina'dan çok ayrıntılı bir mektup aldım."

Zaiper'in gözleri parladı. "Bu mümkün değil."

Daemonikai gülümsedi. "Dediğim gibi, suç ortağınızdan çok detaylı bir mektup aldım. Benden sana bir mesaj iletmemi *istedi, bunu intikam olarak kabul et, seni bu kadar uzun süre koruduktan sonra beni sırtımdan bıçaklamanın kabul edilebilir olduğunu düşündüğün için.*"

Zaiper durduğu yerde sendeledi, karnına yumruk yemiş gibiydi.

"Ve çok da titizdi." Daemonikai yumuşak bir cık cık yaptı. "Üç parşömen. Üç farklı haberci kuş. Üç farklı yerden gönderilmiş."

ileri karakollar. Acaba bu sayı sembolik miydi?"

"Yapamam..." Zaiper mırıldandı. "Yani bana... o... Sina mı demek istiyorsun?"

"Evet." Daemonikai sakince başını salladı. "Ve ona minnettarım. Çünkü şimdi -sonunda- seni avucumun içine aldım. Seninle işim bittiğinde, Zaiper... seni mahkemede öldürmüş olmayı dileyeceksin. Hayatının bugün hiç başlamadan bitmiş olmasını dileyeceksin."

"Neden şimdi başlamıyoruz?" Arkasından Azrael'in sesi alçak ve aç geliyordu. "Eğlenceyi yakalamak benim için sorun olmaz."

"Hayır. Henüz değil." Daemonikai başıyla gökyüzünü işaret etti. "Bunun altında değil."

Ay tutulması alev alev yanan bir yara gibi asılı duruyordu; güzel, lanetli ve acımasız.

"Onu canlı istiyorum," dedi Daemonikai. "Bu gece kanındaki toksinler onu kırılgan hale getiriyor. Henüz ölmesini istemiyorum. Bu planlarımın bir parçası değil."

Daemonikai ona baktı. Gözlerini kırpmadan. Sonra yumruğunu savurdu.

Yumruk Zaiper'in yüzüne öyle bir şiddetle çarptı ki, yankısı ağaçların arasında yankılandı. Kafası yana doğru sarsıldı ve kemik çatırtıları -Burnu temiz çaldı. Boğuldu, boğazına kan doldu. Öğürdü, refleksle yuttu, sonra ağacın kabuğuna yığıldı.

Demir tadı ağzını doldurdu. Hareket etmeye çalıştı ama yapamadı.

Daemonikai'nin sesi tekrar geldi; bir fırtına bulutunun ardındaki gök gürültüsü gibi uzak, soluk. "*Wegai. Götürün onu.*"

Çizmeler yaklaştı.

Zaiper'in görüşü bulanıklaştı ve tek gördüğü, işlediği her günahı izleyen bir göz gibi parlayan ay oldu... şimdi düşüşüne tanıklık ediyordu.

Bölüm Kırk Üç

TUTULMA AYININ YENİDEN DOĞUŞU

ASKERLER Zaiper'i sürükleyerek götürürken Daemonikai kurtadam krala döndü ve elini uzattı. "Teşekkür ederim Azrael."

Kurtadam kral sert bir baş hareketiyle elini sıktı. "Bir dost için her şeyi yaparım. O kan emicilerle savaştığımda ve sen yardımına geldiğinde her şey değişti. Şimdi ödeşmiş olabiliriz ama beni tekrar çağırırsan gelirim."

"Sen de dostum. Urekai toprakları sana her zaman açık." "Kurtadam toprakları da öyle," diye yanıtladı Azrael.

Daemonikai onun gölgelere doğru uzaklaşmasını izledi, zırhı ay tutulmasının tuhaf ışığı altında parlıyordu.

Aklı birkaç hafta öncesine gitti; mektup geldiğinde Emeriel'le birlikte çalışma odasında çalışıyordu. Başlangıçta atılmasını istemişti.

"Üç kuş gönderdi, Sevgilim," demişti Emeriel usulca. "Bu sıradan bir mesaj değil. Yakmadan önce en azından içeriğini görelim."

Böylece onu açtı. Ve okurken her şeyi öğrendi. Zaiper'in geçmişteki günahlarının boyutunu. Şimdiki planlarının korkunç karmaşıklığını. *Öfkelenmişti*. Ama aynı zamanda ona bir avantaj da sağlamıştı.

Tüm bunlar, inatçı bir meydan okumayla direndiği zamanlarda bile onu kurtadamların gözüne girmeye teşvik eden parlak yıldızı sayesinde olmuştu. Sakin ve mantıklı olan yıldız, onun bu işin içindeki bilgeliği görmesini sağlamış, gözlerini umuda, böyle bir gecede onlara yardım etmenin daha parlak olasılıklarına çekmişti. Ve şimdi, onu dinlediği için memnundu. Aramayı yaptığı için mutluydu.

"Hey, Kadim Kişi," Vladya'nın sesi arkasından geldi.

Daemonikai döndü. Onun bu hali karşısında kaşları çatıldı. "Bu gece dövüşmemen gerektiğini hatırlıyorsun değil mi?"

Vladya homurdandı, tuniğine kan sıçramıştı, sırtı genişti. "Bunu geceyi *avlanarak* geçiren erkek söylüyor."

Daemonikai hafif bir kıkırdama çıkardı.

"En yeni tutsağımızı gördüm," dedi Vladya. "Bu gecenin *çok* güzel geçtiğini söylemeliyim."

"Öyle," diye onayladı Daemonikai, yan yana yürürlerken ellerini arkasında kavuşturdu. "Kan emicilerle işler nasıl gidiyor?"

"İç salonlara hiç ulaşamadılar. Halkımız güvende. Şey..." gökyüzüne doğru baktı. "Çoğunlukla kurtadamlar sayesinde. Vampirlerin yarısı neye uğradıklarını anlamadan onları parçaladılar. Geri kalanlar kaçtı."

Daemonikai ona yan gözle baktı. "Ay tutulmasından geçen bir Urekai için bu gece çok cıvıl cıvılsın."

Vladya güldü. "İyi şeyler oluyor dostum. Üçüncü ayınım dün gerçekleşti. Bu gece Zaipe'i yakaladık. Birkaç kan emicinin dişlerini söktüm. Bir erkek daha ne isteyebilir ki?"

Figür ortaya çıkmadan önce telaşlı ayak sesleri Daemonikai'ye ulaştı
-Genç bir kız koşarak onlara doğru geliyordu.

Tanıdık köle kız gözlerini kocaman açarak eğildi. "Ekselansları... Majesteleri," dedi nefes nefese.

Vladya gerilirken Daemonikai hareketsiz kaldı.

"Adım Amie," diye hızla devam etti, "ve şifacıardan bir mesaj getirdim."

"Konuş," diye emretti Vladya.

"Prensesler doğum yapıyor," diye patladı Amie. "Suyu ilk gelen Prenses Emeriel'di, ama size endişelenmemenizi söyledi, Majesteleri, halletmeniz gereken daha önemli şeyler olduğunu ve iyi olacağını söyledi - *ama* Prenses Aekeira paniklemeye başladı ve şimdi onun da suyu geldi ve Lord Vladya için ağlıyor, bu yüzden şifacılar sonunda ikinize de haber verilmesi gerektiğine karar verdiler!" Nefes nefese kalmıştı. "İkisi de doğum yapıyor. Hemen şimdi."

Daemonikai'nin sırtından aşağı gerilim dalgaları yayıldı. Sözcükler yerine oturur oturmaz Vladya'yla göz göze geldiler ve ardından hızla koşmaya başladılar.

Daemonikai koridorun bir köşesinde sinsice dolanırken Vladya diğer köşesinde volta atıyordu. Ağır kapıların arkasından doğumun acımasız, iç burkan sesleri geliyordu; ağlamalar, çığlıklar, şifacıların ısrarcı sesleri. Her biri Daemonikai'nin soğukkanlılığını bıçak gibi kesiyordu.

Odanın öbür ucundaki Vladya'yla göz göze geldi. Söze gerek yoktu. İkisi de pamuk ipliğine bağlıydı.

Ravenshadow'un tüm kalesi nefesini tutmuştu. Fısıltılar taş koridorlarda rüzgâr gibi dolaşıyordu: *Ay tutulması gecesinde* her iki prenses de doğum sancısı *çekiyordu*.

İhtimaller neydi? Daemonikai'den her şeyini -ailesini, akıl sağlığını, ruhunu- çalan gece, şimdi hepsini geri veren gece mi olacaktı?

Bir çığlık daha havayı yırttı. "*Vladya!*"

Arkadaşı hırladı, çoktan kapıya doğru hamle yapmış, yumruğunu beşinci kez kırmak için kaldırmıştı.

Daemonikai onu bir kez daha yakaladı. "Yapamazsın."

Vladya'nın sesi boğuktu, canavarı yüzeye o kadar yakındı ki gözleri altın renginde titriyordu. "Acı çekiyorlar Daemon. Ciddi bir acı. Onu bağ aracılığıyla hissedebiliyorum, kalkanları olsa bile."

"Öyle," dedi Daemonikai yumuşak bir sesle. "Ama bu... bu onların savaşı Vladya. Yapabileceğimiz tek şey, savaştan çıktıklarında burada olmak-"

Emeriel çığlık attı ve içinde bir şeyler *kırıldı*.

Sertçe yutkundu ve sesi titreyerek devam etti. "-Onları kucaklamak için. Onlarla gurur duyduğumuzu söylemek için."

"Prensес Emeriel, ıkının!" bir ebenin acil sesi geldi.

"Yapamam..." Emeriel'in sesi çatallaştı.

"Yapmalısın. Neredeyse vardınız!"

"Çok yorgunum..."

"Şu anda hırlayan sensin," dedi Vladya. "Söyle bakalım, içeri giriyor muyuz, girmiyor muyuz?"

Daemonikai kapının kolunu tuttu, Vladya da ona katıldı ve birlikte kapıları iterek açtılar; menteşeleri kırıldı, kollar yere çarptı.

Bir şifacı onlara doğru koştu. "Majesteleri, yapamazsınız-!" Ama onlar çoktan içeri girmişlerdi.

Yatak odaları alçaktan aydınlatılmış, ateş ışığıyla çalkalanıyordu. Emeriel ve Aekeira yan yana uzanmış, bacaklarını kenetlemiş, yüzleri çaba ve acıyla kızarmıştı. Ter akıyordu

Kaşlarından aşağı. Kirpiklerinde gözyaşları birikti. Bakışları erkeklerini bulduğunda, her iki kadının da yüz ifadeleri rahatlamayla açıldı.

Daemonikai dizlerinin üzerine çökerek Emeriel'in yanına gitti. Kadının uzattığı elini iki elinin arasına aldı.

"Daemon..." diye fısıldadı, sesi titrek ve ıslaktı.

"Evet, sevgilim." Önce parmaklarını, sonra da şakağını öptü ve yüzündeki nemli saçları taradı. "Ben buradayım."

"Acıyor," diye ağladı.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Benim en parlak yıldızım, biliyorum." "Çok yorgunum."

"Biliyorum, sevgilim." Onu tekrar öptü. "Ama çok iyi gidiyorsun."

Aekeira'nın sesi nefes nefese ve ağlamaklı bir şekilde yanlarına geldi - "Bana *bu* kadar acıyacağını söylememişlerdi -"

Vladya fısıldayarak, "Özür dilerim, bir tanem," dedi ve önce alnını, sonra burnunu öptü.

Daemonikai Emeriel'in gözlerinin içine baktı. "Riel," dedi usulca, "keşke senin için bu acıya katlanabilseydim."

"Bunu yapmanı istemiyorum," diye fısıldadı Emeriel zayıf, bitkin bir gülümsemeyle.

O da sevgiyle sızlayarak gülümsedi. "Elbette istemiyorsun. Ama küçüğümüzü bekletmemeliyiz. Güçlü ve güzel annesiyle tanışmak için sabırsızlanıyor."

"Ve efsanevi babasıyla," diye ekledi Emeriel, nefesi kesilerek.

O da başını salladı. "Ve efsanevi babasıyla."

"Elimi tut," diye yalvardı Aekeira. "Her zaman," diye yemin etti Vladya.

"Geliyor, hazır olun!" Emeriel'in ebesi uyardı - tam da Aekeira'nın ebesinin "İkin!" diye bağırduğu sırada.

Vladya Aekeira'nın elini tuttu ve sürekli cesaretlendirici sözler fısıldadı. Daemonikai Emeriel'in elini daha sıkı tutarken, Emeriel'in çabası vücudunu sarsıyor, çığlıkları gırtlaktan geliyordu.

"Güzel, Prenses, tekrar!"

Ve yaptılar.

Tekrar ve tekrar.

İki erkek -savaşçılar, yöneticiler, yırtıcılar- tanık oldukları en şiddetli dövüş tam önlerinde yapılırken çaresiz seyirciler haline geldiler. Bir ölüm kalım savaşı. Kan ve nefes savaşı.

Sonra... bir çığlık. Delici, ilkel bir çığlık.

Ebe gülümseyerek kana bulanmış küçük bir kundağı kaldırırken Daemonikai'nin kafası yukarı kalktı. "Çok güzel bir oğlunuz oldu, Majesteleri."

Benim çocuğum.

Daemonikai'nin göğsünde sevinç patladı. O kadar geniş gülümsüyordu ki canı acıyordu, adrenalin hala akıyordu, coşku tüm tutarlı düşünceleri boğuyordu.

"İşte." Ebe ayağa kalktı, kendi gözleri de yaşlarla parlıyordu ve çocuğu yavaşça onun kollarına bıraktı. Sanki bir mucizeye tanık olmuş gibi gülümsüyordu - çünkü olmuştu.

Daemonikai oğlunu kucağına alırken elleri titriyordu. Emeriel konuşamayacak kadar bitkin görünüyordu ama gözleri az önce yarattıkları küçük hayattan hiç ayrılmadı. Oğullarını.

"Başardın. Başardın, benim en parlak yıldızım. O burada." Sonra bir çılgılık daha odayı delip geçti.

Aekeira'nın ebesinin yüzü gülüyordu, elinde ağlayan minik bir yenidoğan tutuyordu. "Majesteleri, bir oğlunuz oldu!"

Vladya'nın çenesi bir kalp atışı için gevşedi ve ardından vahşi bir sırtışa dönüştü. Çocuğa uzanırken elleri titriyordu. O ve Aekeira sanki yıldızları ilk kez görüyorlarmış gibi bebeğe baktılar.

Onun nemli alnından öptü. "Bu hediye için teşekkür ederim."

Daemonikai Vladya'nınikiyle buluştu. İkisi de gülümsüyor, ikisi de gözlerini kırıştırıyor, duyguları kelimelere ihtiyaç duymayan bir bakışla birbirlerine geçiyordu.

Emeriel kız kardeşine baktı. "Başardık Keira."

"Başardık," diye nefes aldı Aekeira. "Gerçekten başardık."

Ama bir an sonra Emeriel huzursuzca kıpırdandı. "Daemon... bir şeyler yanlış geliyor-"

"Bir tane daha var!" diye soludu ebesi. "Geliyor Prenses, ıkının!"

Daemonikai'nin ağzı açık kaldı. *Bir tane daha mı?*

İkiz mi?

Sersemlemiş, coşkulu bir halde oğlunu kucağına almış, eşinin tekrar aşağı inişini izlerken zar zor nefes alabiliyordu. Ve sonra-

Bir başka yeni doğan ağlaması havada yankılandı.

"Bir kız! Majesteleri, çok güzel bir kızınız var."

Sonrasındaki sessizlikte, arkadaşları derin uykudayken, Daemonikai ve Vladya getirilen sandalyelerde yan yana oturdular, her biri bir çocuğu kucaklıyordu.

Daemonikai kızını kollarında sallarken, yeni doğan oğlu yanındaki beşikte mışıl mışıl uyuyordu. Duvarların dışında kutlamalar başlamıştı -Şehrin dört bir yanında ateşler yanıyor, insanlar sevindikçe kahkahalar yankılanıyordu. İlk kez bir ay tutulması gecesinde korku yoktu. Sadece neşe vardı.

Kurtadamlar sınırlarda konuşlanmış, toprakları güvende tutuyorlardı. Vampirler dağılmış ya da ölmüştü. Urekai dayanmıştı.

Ottai daha önce ziyaret etmiş, görevine dönmeden önce bebekleri saygıyla kucağına almıştı. Morina bu gece iyi değildi ve onunla ilgilenmekle gecenin temizliğini yapmak arasında gidip geliyordu.

"Şunlara bak Daemonikai," diye mırıldandı Vladya, duygularını zorlukla kontrol edebilen gözlerle oğluna bakarken. "Yavrularımıza bak."

"Çok küçükler," dedi Daemonikai sessizce. "Çok inanılmaz." "Onu çok şımartacağım," diye ilan etti Vladya.

Daemonikai'nin boğazından kahkaha ve alay karışımı bir ses yırıldı. "Şımartmayacaksın. O senin varisin. Sen varisleri şımartmazsın."

Vladya yan yan sıırttı. "Ama ikincisi?"

Daemonikai kıkırdadı. "Bütün bahisler kapandı."

"Myka ve Alvin'e yaptığın gibi mi?" Vladya dalgınca sordu, sonra kaskatı kesildi. Sözcükler kaydedildi. Sustu. "Ben... Daemonikai, demek istemedim ki _."

"Sorun değil," dedi Daemonikai usulca, gülümsemesi yüzünü hiç terk etmeden. "Onlar yasak anılar değil, Vladya. Myka, Alvin, Evie, onlar benim ailemdi. Gittiler, evet. Ama onları her gün kalbimde taşıyorum. Onları her zaman hatırlayacağım. O da öyle" -Emeriel'e doğru baktı

- "anlamama yardımcı oldu. Ve sonsuza dek minnettar kalacağım."

Vladya yavaşça başını salladı. "Artık gerçekten daha iyi bir yerdesin." "Öyleyim. Ve sen de öylesin."

"Göğsümün hepsini içine alamadığını hissediyorum. Kalbim o kadar dolu ki patlayabilir."

Daemonikai düşünceli bir şekilde ona baktı. "O zaman belki de... zamanı gelmiştir. Dağlara geri dönün. Kahin'den son ritüeli tekrar denemesini iste. Bunun için en uygun zaman bu olabilir."

"Tam da bunu yapacağım," dedi Vladya. "Sabah ilk iş. Artık hazırım."

Daemonikai irkildi, göğsünde keskin bir şey burkuldu, o kadar ani ve derindi ki sanki görünmez bir yumruk kaburgalarına saplanıp çekmiş gibi hissetti.

Tısladı ve hafifçe iki büklüm oldu.

Vladya sarsıldı. "Daemonikai? Ne oldu? Az önce ne oldu?"

"Kan bağım." Daemonikai uzun süren rahatsızlığın etkisiyle göğsünü ovuşturdu. "Koptu."

Vladya bakışlarını kucağındaki bebeğe indirdi. "O zaman öldü." Bir duraksama. "Ne olduğunu merak ediyorum."

Sina gitti.

Ağrısı azalıp yerini, bir zamanlar içinde durmaksızın titreşen bağın yerini tanıdık olmayan bir boşluğa bıraktığında, Daemonikai gerçeği özümsemişti.

Çok kötü oldu. *Bunu kendim yapmak istedim.*

Kararmış kalbi göğsünden söküp ona geri vermek.

En azından öyleydi... ta ki Zaipeer'e ihanet edene ve sonunda onun çöküşüne neden olan mesajı gönderene kadar.

Ama göğsünü ovuştururken garip bir tatmin duygusu hissetti.

Hatta tatmin. Adalet. Ve yine de... beklenmedik bir kasvet.

Sina ile iki bin yılı aşkın bir süredir kan bağını paylaşıyordu. Ondan içmişti. Onun tarafından beslenmişti. Acı ve ihanet onları ayırmış olsa da, bir zamanlar efendi ve kan sahibi olarak yakındılar. Ve şimdi... o sadece gitmişti. Onun sayfası sonsuza dek kapandı.

"Bağın sizi yanlış duygulara sürüklemesine izin vermeyin," dedi Vladya, ses tonu sertti. "Zamanımızın en aşağılık suçlarından bazılarında parmağı vardı. Hak ettiğini buldu."

"Haklısın," dedi Daemonikai. Kapı açıldı.

Ottai öyle bir aceleyle içeri daldı ki iki erkek de içgüdüsel olarak ayağa kalktı. "Her şey-" diye başladı Daemonikai.

Ottai doğrudan ona doğru atıldı ve kollarını sıkıca ona doladı. Daemonikai'nin kucağındaki çocuğa baskı yapmamaya dikkat ederek sırtını kambur tuttu.

"Dikkat et, seni sersem!" Vladya tersledi ve bir babanın tüm nezaketiyle bebeği Daemonikai'nin kollarından hızla aldı.

Daemonikai elleriyle ne yapacağını bilemez bir halde bir süre kaskatı durduktan sonra birini iri yarı erkeğin sırtına, diğerini de omzuna koydu.

"Ottai?"

Cevap veren sessizlikte gözyaşlarının cübbesine süzüldüğünü hissetti.

Daemonikai endişesini bastırmaya çalıştı. "Morina iyi mi?"

Ottai kalın bir sesle, "Çıkarken şifacılarına onu gösterdim," dedi ve yüzüne bakabilecek kadar geri çekildi. "O hamile."

Bir süre şaşkın bir sessizlik oldu.

"Gerçekten mi!? *Ukrael-Ottai*, gerçekten mi?" Daemonikai haykırdı, sesi sadece zorunluluktan kısılmıştı.

Vladya'nın gözleri ikiz ay gibi açıldı.

"İki buçuk yıllık bağlılık. Tek meyvemizi kaybettik. Yüzyıllar boyunca tekrar denedik. Vazgeçmek. Sonuna kadar sadece biz olacağımızı kabul etmek." Sesi çatallaştı. "Ve şimdi... şimdi, Rina'm hamile."

Daemonikai perişan haldeki erkeği uygun bir şekilde kucakladı, omuzlarını sıktı ve geri çekilip genişçe sırttı.

"İçten bir tebrik Tee. Bu inanılmaz bir haber!"

Vladya da çocuğu beşiğe geri koyarken gülümsedi ve ardından Ottai'nin sırtını sıvazladı. "Yeniden baba olacaksın. Tam zamanı."

Dördüncü hükümdarın gülümsemesi yüzünü yararken gözlerinden yaşlar süzüldü. "Teşekkür ederim."

Bir süre **u s u l c a** güldüler. Sıkışan eller. Sırtlarını tokatladılar. Kucaklaştılar.

Kötü haber olmadığı için rahatlama.

Ottai için nihayet gerçekleşiyor olmasına sevinmek. Ezici bir sevinç.

Gerçekten de bu gece - bir zamanlar her şeylerini ellerinden alan gece - mucizelerle geri dönmüştü.

Kabusların ve kayıpların tutulduğu ay, yeniden doğuşun işaret fişeği olmuştu. İyi haberler, mutluluk ve bereket dolu bir gece.

Bölüm Kırk Dört

NASIL HİSSETTİRİYOR

ÜÇ GÜN SONRA.

Daemonikai haklıydı. Zaiper bu günü görecektik kadar yaşamamış olmayı diledi.

Kalabalık meydanda başı eğik, zincirleri her adımda şingırdarak geçit töreni yapılırken, içinde kalan tek şey aşağılanmaydı. Bu - bu - aşağılık bir rezaletti. En kötünün de kötüsü. Üzerinde kirli iç çamaşırlarından başka bir şey yoktu, kalın prangalar ellerini ve ayaklarını zincirliyordu. Bağlar toksinlerle doluydu ve kalan gücünü de tüketiyordu. Yer değiştiremiyordu. Koşamıyordu. Savaşamıyordu.

Peki ya insanlar? Acımasızlardı.

"Pislik!"

"Şeytan!"

"Ruhun dokuz cehennemde çürüsün!"

Nefretleri bir koro gibiydi, üzerine vuran güneş kadar sıcaktı.

Her adım, ne kadar uzağa düştüğünü hatırlatıyordu - bir Büyük Lord'dan buna, halkın alayları için sergilenen kafesteki bir erkeğe.

Zaiper ölümü asla hafife almazdı. Ama bu halka açık rezalet çok daha kötüydü. Muhafızların arasından bir kadın fırladı. "Mafya adaletini hak ediyorsun!"

diye bağırdı ve ona tükürdü.

Tükürük yanağına çarptı, sıcak ve safra kokuyordu.

Zaiper hırlamaya, dişlerini göstermeye çalıştı. Ama alçak, kırık bir hırıltıdan başka bir şey çıkmadı. Çok zayıftı. Yiyecek açlığı çekiyordu. Kandan mahrum kalmıştı. *Ölçülemeyecek kadar bitkin düşmüştü.*

Askerler dört bir yanını sarmış, onu saldırının en kötüsünden koruyorlardı ama bu, düzen ile kaos arasındaki ince bir duvardı. Bu sefil alay sırasında iki ayrı grup ona saldırmaya çalışmıştı ve şimdi bir başkası onu bekliyordu.

"Onu bize verin!"

"Onu bize verin!"

"Çılgılık atarak ölmeyi hak ediyor!"

"Geri çekilin!" diye bağırdı bir asker, akıntıyı durdurmaya çalışarak. Ama sonra olan oldu.

Sert bir cisim Zaiper'in sırtına şiddetli bir çatırtıyla çarptı, acı omurgasında patladı. Sonra yumruklar geldi. Çizmeler. Pençeler. Yere düştü ve bir kurt sürüsü gibi üzerine çullandılar.

Ondan hiç çılgılık gelmedi, sadece boğuk nefesler ve boğuk homurtular. Bağırımıyordu. Nefes alamıyordu. Hareket edemiyordu.

Kendi kanının tadını aldı. Vahşi bir tepinmenin altında kaburgalarının belirgin bir şekilde kırıldığını duydu. Seslenmek, askerlerin lanet olası işlerini yapmalarını talep etmek istedi. Ama sesi gitmişti. Kaybolmuştu.

Bu aptallar yardım etmeye mi çalışıyorlardı? Öyle hissetmiyordu.

Bir an sonra üzerine kötü kokulu bir su atıldı. Ama kaynar sıcaktı. Kirli. Lekeliydi.

Derisi *cızırdarken* cızırtılı boğazından zorla bir kükreme koptu. Derisi gözlerinin önünde soyuldu. Gözyaşları hâlâ görebildiği azıcık şeyi de bulanıklaştırıyordu. Acı dayanılmazdı. Haşlanmış derinin pis kokusu atık suyun pisliğine karışıyordu.

Sonunda piçler harekete geçti; çeteleri onun üzerinden çekip aldılar, emirler yağdırdılar ve kontrolü yeniden sağladılar.

Çok az, çok geç!

"Omurgasız pislikler!" Zaiper onlara doğru kükredi ama ağzından çıkan tek şey ıslak bir tıslamaydı.

Acı başını döndürdü ve her yer karardı.

Kendine geldiğinde, Zaiper baş aşağı asılı duruyordu, içi boşaltılmış bir hayvan gibi havada asılı kalmıştı. Acı azalmamıştı, hâlâ oradaydı ve aynı acımasızlıkla devam ediyordu.

Başına hücum eden kan onu sersemletiyor ve ağırlaştırıyordu. Vücudunun alt kısmı uyuşmaya başlamıştı. Bu sadece rahatsız edici değildi. *Güçten düşürüyordu.*

"Bakın sonunda kim bize katılmayı seçmiş."

O ses. Bütün hafta boyunca duymaktan korkmamaya çalıştığı ses. Her şeyden çok nefret ettiği ses.

Zaiper iki gözünü de açmak için mücadele ederken inledi. Birine kan hücum etti, ateş gibi yanıyordu. Tıslayarak gözlerini kapadı. Diğer gözünü açtığı anda Daemonikai'nin hücrenin uzak köşesindeki bir sandalyede rahatça oturduğunu, bacak bacak üstüne atmış, zindan yerine saray avlusunda uzanıyormuş gibi bir haber broşürünü karıştırdığını gördü.

Zaiper'in sesi çakıllı ve çiğ çıkmıştı: "Eminim burada olmaktan başka meşgul olacağın şeyler vardır." "Dışınız daha yeni doğum yaptı."

Daemonikai elindeki broşürü sakince bir kenara bırakıp tüm dikkatini ona verdi. "Benim için endişelenmeyin. Ben tam olarak olmak istediğim yerdeyim."

Ses tonunda ateş yoktu. Öfke yoktu. Onu yakaladığı için sevinmiyordu. Sadece... *sakindi.*

Huzursuzluk Zaiper'in omurgasından aşağı bir yılan gibi süzüldü. *Nasıl bir oyun oynuyor?*

Zaiper bunu görmezden geldi. "Adamlarıma ne oldu?"

"Vampirleri mi kastediyorsun?" Daemonikai'nin sesi hiç değişmedi. "Gittiler. Yakaladığımız birkaçının kafası şafakta kesildi. Kafaları bir ödül olarak krallarına geri gönderildi."

Zaiper gözlerini kapattı. Kendi kanını yutarken boğazı yandı. "Yeni baş askeriniz de idam edildi," diye ekledi Daemonikai. "Ama Bu neden burada olduğumuz kadar önemli değil. Karanlık büyücünüz kim ve onu nerede bulabiliriz?"

"Gerçekten sana bu bilgiyi vereceğimi mi düşünüyorsun?" Zaiper sırıttı, bu ona büyük bir acı verse bile. Hâlâ elinde bir koz vardı. "Hadi ama Daemonikai. Kafanın içindeki tüm o sevimli seslerle hayatı yönlendirmek eğlenceli olmasa gerek. Şuna ne dersin, gitmeme izin ver, ben de sana istediğini vereyim."

Büyük kral kıkırdadı. "Ah, Zaiper," dedi hoşgörülle. "Hiç kuşkun olmasın, bana istediğim her şeyi vereceksin. Umarım direnirsin, gerçekten. Direnmeni istiyorum. Bu, senden her bir sırrı almayı sonsuz derecede daha tatmin edici hale getirecek. Sen onları dinlemek isteyen herkese *söyleyene* kadar onları senden teker teker koparmaktan büyük zevk alacağım."

"Kendimi çoktan işkenceye hazırladım," dedi Zaiper. "Bundan kaçış olmadığını biliyorum. Sen de başlayabilirsin. Ama şunu bil ki, senin için veda hediyesi çoktan hazırladım. Deliliğini görüyorsun... o laneti? O büyüü? *Kaynağını mezara götüreceğim*," diye yemin etti kendini beğenmiş bir şekilde. "Hayatının geri kalanını seslerle dolu, parçalanmış bir zihinle yaşayacaksın. Bir gün, kim bilir, seni yeni değerli aileni öldürmeye bile itebilirler."

"Mmm. Ruhuna hayranım. Anlat bakalım." Daemonikai öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Büyülerinle sebep olduğun kaosu görmek, sen kibirli konuşmalarınla ortalıkta kasıla kasıla dolanıp beni Birinci Taht için uygun olmayan çılgın kral olarak damgalarken delirmemi izlemek iyi hissettiriyor mu?"

Zaiper güldü. Kendini tutamadı.

"Ne kadar eğlenceli olduğunu tahmin bile edemezsin. Seni bir kukla gibi oynatmak, nota nota, kenardan, senin hiçbir şeyden haberin olmadan. Enfesti." Sırtışı hiç pişmanlık duymuyordu. "Ama beni çok fazla suçlama Daemonikai. Asıl suçlu senin gururundu. Kendini yenilmez sanıyordun. Dokunulamayacak kadar güçlü, meydan okunamayacak kadar korkak. Ve bu kibir yüzünden benim gibi birine mükemmel bir fırsat verdin."

Eğlenirken hırıltılı bir öksürük çıkardı. "Dragaxlov'lar her zaman tahtın peşinde oldular ama Naelzharoth çok güçlüydü. Büyükbabam, Birinci Taht'a oturmanın hayatının hayali olduğunu benimle paylaştı, ancak onu büyükbabanızdan almak için giriştiği her küçük plan başarısız oldu. Gördüğünüz gibi, o da diğerleri gibi bir korkaktı." Zaiper iç çekti. "Yüz yaşındayken bile o omurgasız kalıntılardan farklı olduğumu biliyordum. Büyük işler başaracağımı biliyordum ve senin de bana yardım edeceğini biliyordum. Senin o kayıtsızlığın, o gururlu üstünlüğün... her zaman bir Naelzharoth oldun, geri kalanımızı kendinden aşağı gördün. Beni asla bir tehdit olarak görmedin. İşte bu yüzden kazandım."

Daemonikai'nin sessizliği devam etti.

"Ailenizi aldım ve o gece kükremelerinizin her saniyesinin tadını çıkardım," diye devam etti Zaiper, eğlenerek. "Evielyn oğlunu bağışlamam için bana yalvardığında, ilk çocuğuna bir bıçak saplarken gözlerindeki ışığın sönüşünü izledim. Onun nefes almak için çırpınışını izlemenin heyecanını hayal bile edemezsin. Ve değerli kraliçenizin benden önce kan kaybından ölmesini izlemek..." Gözlerini kapattı, yeniden yaşadı. "Sadece o anı bile şu anda bedenimdeki acıyı gölgede bırakıyor. O bir sanattı. En büyük eserlerimden biriydi."

"Sen delirdin ve ben sevindim," diye mırıldandı Zaipeer. "Sensiz geçen beş yüz yıl cennet gibiydi. Eğer o piç Vladya ve orospu çocuğu Ottai'nin seni öldürmelerine yardım etmelerini sağlayabilseydim öyle de kalacaktı. Sanırım en büyük pişmanlığım buydu. Daha çok çabalamalıyım. Ama bir erkeği suçlayabilir misin? Dönüşünü hiç beklemiyordum."

"Ama geri döndün," diye tükürdü. "Aynı kendini beğenmiş, üstünlük taslayan domuz, sanki tanrılar sana güç vermiş gibi. Evime saldırdın, Alfa İradenle beni aşağıladın ve lanet bir güneş tanrısı gibi kasıla kasıla dolaştın. Eminim ne kadar güçlü olduğunu söylemek hoşuna gidiyordur. Bundan hoşlanmadım ama neyden hoşlandım biliyor musun?" Sırtışı geri gelmişti. "O gece attığı çığlıklar."

Duydu, neredeyse sessiz bir nefes alıştı. *Sonunda, bir yanıt.*

Zaipeer'in kalbi yerinden fırladı. Ne kadar da eğleniyordu.

"Bahse girerim hatırlamıyorsundur. Doğa Ana böyle titiz davranmaya meyillidir-özellikle de konu zihni korumak olduğunda. Ama merak etme. Sana küçük bir özet geçeceğim." Gülümsedi. "Acımasızdın. Acımasızdın. Kendi zevkin için onu parçalara ayırırken çığlıkları en güçlü kuleleri bile sarstı - sırf kendini tatmin etmek için ham yaraları ve morlukları testereyle kesiyordun. Hepsini. Lanet olsun. Gece."

Daemonikai irkilmedi.

Zaipeer devam etti.

"Acıdan, katıksız sefaletten bayıldı... ve sen yine de durmadın. Onu önemseydiğini iddia eden, ona kalbin, eşin, parlak yıldızın diyen sen, vücudu altından kırıla kadar ona acı çektirdin. Tekrar tekrar. Ve yine. Ve yine." Kahretsin, sağlam gözü yanıyordu. Terini temizlemek için gözlerini kırptırdı. "Dürüst olmak gerekirse, o geceyi tekrar yaşamadan ikiniz tekrar yakınlaşmayı başarırsanız şaşırıyorum."

Sessizlik.

"Talihsizlik seni köşeye sıkıştırdığında bile bana hiç dönüp bakmaman hiç *hoşuma* gitmedi." Zaipeer'in sesi sertleşti. "Gururumu incitti, yalan söylemeyeceğim. Ama planlarımdan biri her işe yaradığında, her mutlulukla cahil kaldığında buna değdi."

"Nedenini bilmek ister misin?" dedi büyük kral, yumuşak bir ses tonuyla. Zaipeer gözlerini kırptırdı. "Neden ne?"

"Neden s a n a hiç bakmadım. Neden hiç aklıma gelmedi *senin* ipleri elinde tutan kişiydi."

Zaiper gözlerini kıstı. Neden hâlâ sakın görünüyor? Bu şiddetli misillemeyi kontrol edemediği için kaynıyor olmalıydı!

"Çünkü sen bir sıçandan başka bir şey değildin. İlgimi çekmeye değmeyen bir korkak. Benimle bir alfa gibi yüzleşmekten korkan, gıcırdayan, entrikacı küçük bir şey, bu yüzden gölgelerde süründün, karanlıktan tırmaladın ve korktun." Daemonikai'nin sesi netti, sarsılmamıştı. "İlk Taht için bana meydan okuyamadın. Cesaret edemedin. Varlığını her fark ettiğimde kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmışken olmaz."

Zaiper'in yüzü buruştu.

Daemonikai, "Küçük hilelerini gizlemek için bu kadar büyük çaba sarf ettin," dedi. "Çünkü derinlerde bir yerde ne olduğunu biliyordun. Bir rakip değil. Bir savaşçı değil. Ama aslanın bakışlarından korkan bir lağım faresi."

Utanç Zaiper'in içini parçaladı. İçinde öfke yükseldi ama onu kullanacak kelimeleri yoktu.

"Neden sana doğru bakmadım?" Daemonikai'nin sesi alçaldı. "Çünkü *hiçbir zaman radarımda önemli olacak kadar üst sıralarda yer almadın*. Dragaxlov Naelzharoth'a her zaman içerlemiştir ama bu duygu hiçbir zaman karşılıklı olmadı. Buna karşılık verecek kadar önemsemedik. Size çok fazla kredi verdim," dedi yumuşak bir sesle. "Geçmişimize rağmen en azından bir parça onurunuz olduğunu varsaydım. Korkaklığının damarlarındaki kandan daha derin olduğunu bilmiyordum. Bu benim hatamdı ve bunun tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Ama söyle bana Zaiper," sesi yumuşak bir tınıydı. "Beş bin yıl boyunca nefretle kaynayarak yaşamak nasıl bir duygu... seni hiç düşünmemiş bir adam için?"

Zaiper hırıltısını tutamadı. *O pislik...!*

"Tüm o kötü hayalleri beslemiş olmak, sadece başarısız olmak nasıl bir duygu?
her birini?"

Zaiper'in göğsü hızlı, sık patlamalarla kabardı. Her nefes ciğerlerini kazıyan bir ateş gibi acıtıyordu ama duramıyordu.

Daemonikai başını eğdi. "Bir kafesin içinde baş aşağı sallanan bir utanç çuvalından başka bir şey olmamak, *beni* canlı, bütün ve yenilmez olarak izlemek nasıl bir duygu?" Gülümsedi. "Artık yeni bir ailem var. Benim kanımdan bir oğlum ve kızım. Barış içinde bir krallık. Ve kapıdan içeri girer girmez beni kollarını açarak karşılamayı *bekleyen* bir eşim - *kırdığını sandığın* eşin."

Zaiper kelimelerin yarattığı zihinsel imgelerden nefret etti. Onları susturmaya çalıştı ama başaramadı. Vücudundaki acı, bir an için hissizleşmişti.

hızla geri dönüyordu.

"Bu dünyada bir kez bile Birinci Taht'a oturamadan öleceğini bilmek nasıl bir duygu? Bu hayattan tek hükümdarlığın gücünü *koklayamadan* ayrılacağınızı bilmek?"

Seni etkilemesine izin verme, seni etkilemesine izin verme. Tepki vermeyin. Ona bu zevki tattırmayın.

"Tanrılar bizden aldığınız *her şeyi* geri verdiği için yaptığınız her hareketin, kurduğunuz her planın *boşa* gittiğini bilmek nasıl bir duygu? Bir *Ruhbağım* ve iki güçlü, harika yavrum var. Vladya'nın da bir *Ruhbağı* ve bir varisi var. Ottai'nin dişisi mi? Hamile olduğunu biliyor muydun?"

"*Kapa şu lanet çeneni!*" Zaiper kükredi, şiddetle çırpındı, zincirler vahşi bir gök gürültüsü gibi şakırdıyor, etini ısıırıyordu.

Daemonikai sadece kaşlarını kaldırdı. "Ah. Söylemeyi unuttum - muhtemelen dün geceki kutlamanın ne hakkında olduğunu merak ediyordunuz. Vladya ruhunu geri aldı. Son ayın dün başarılı oldu."

Zaiper yine öfkeyle, hiddetle, saf hayvani çılgınlıkla çığlık attı. Zincirlerle ölmek üzere olan bir canavar gibi savaşıyor, sanki nefreti tek başına çeliği kırabilecekmış gibi kıvranıyordu. *Onu öldüreceğim! Dişlerimle boğazını parçalayacağım!*

Daemonikai rahat bir pozisyonda arkasına yaslandı ve Zaiper sanki sadece öfke nöbeti geçiriyormuş gibi ilgisiz bir şekilde onu izledi.

"Evet," diye devam etti erkek soğukkanlılıkla. "Vladya artık kendini bütün hissediyor. Lanetli olduğu için her zaman alay ettiğin erkek, daha sonra onun kader arkadaşını elinden aldı. Ama kız ona geri döndü, sadece onunla uyumlu olabilecek bir sevgili olarak değil, kader arkadaşı olarak." Daemonikai'nin dudakları seğirdi. "Bir de *sen varsın*. Burada, zindanımda bir leş gibi asılı duruyorsun. Ölü bir sevgili, varis yok, miras yok. Taht yok."

Zaiper'in çığlığı ruhunun derinliklerinden yırtıldı. "**SAKIN ONUN HAKKINDA KONUŞAYIM DEME!**"

"Kim? Ölü sevgiliyi mi kastediyorsun?" Daemonikai sırtarak ekledi. "Sana hiç söylemedim, değil mi? *Onu öldürmenin ne kadar iyi hissettirdiğini.*"

Zaiper daha da fazla debelendi. Bir bacağı o kadar sert sarsıldı ki zincir koptu ve neredeyse yerinden çıkacaktı ama Zaiper bunu umursamadı, bir vahşi gibi kıvranıyor ve hırıliyordu.

"Dizlerime çarparken omurgasının ikiye ayrılması... o ses... aylarca aklımdan çıkmadı. Arptan bile daha iyi bir tonu vardı."

"*Siktir git, Daemonikai! Seni öldüreceğim!*" Zaiper kontrolden çıkmış, öfke kusuyordu. Daemonikai'nin Razarr'ın ölümünden bu kadar rahat bahsetmesinden *nefret ediyordu*. Ve en kötüsü, *bu konuda hiçbir şey yapamıyordu*.

Gözyaşları gözlerini yaktı. *Çaresizlik* yanan uzuvlarını yuttu. "Fırsatım varken seni öldürmeliydim, sen ruh ölümüyle mücadele ederken! Seni bitirmeli ve sonuçlarına katlanmalıydım!"

Daemonikai başını geriye attı ve güldü. Bu eğlenen ses Zaiper'in *safra* tadı almasına neden oldu.

Sonunda erkek kaşlarını kaldırmadan önce derin ve sakinleştirici bir nefes aldı. "Unuttun mu? Denedin ama benim dişi suikastçını öldürdü. Bunu kendin yapmadığın için... şey. Bu mezara götüreceğin bir pişmanlık daha, değil mi? Dolu dolu bir mezar olacak, Zaiper."

Zaiper titredi, fiziksel olarak öfke ve utançla titriyordu. İstenmeyen gözyaşları tekrar geldi ve sağlam gözünü yaktı.

"Söyle bana, Kristoff'un oğlunun senin tahtına oturacağını bilmek nasıl bir duygu? Bunca zamandır burnunun dibinde olduğunu ve senin bunu hiç bilmediğini bilmek? Halkımızın yeniden mutlu olduğunu bilmek nasıl bir duygu? Manipüle ettiğin, planların için bir piyon gibi kullandığın insanların tutulma gecesinde bizim için savaştığını bilmek? Gençlerimizi korudular, biz yapamazken topraklarımızı savundular." Eğildi. "Bir kez daha *Naelzharoth'un kazandığını* bilmek nasıl bir duygu?"

"Konuşmayı kes!!" Zaiper kükredi. Kalan tüm gücüyle zincirleri çekerken zincirler şangırdadı, şiddetle takırdadı. "Konuşmayı hemen kes!"

"Sakin ol, Zaiper," dedi Daemonikai. "Kalbinin henüz benden vazgeçmesine izin verme. Bu sadece bir başlangıç. Hayatın benim bedelim ve eğlenmeden önce onu kaybetmekten nefret ederim."

Zaiper son demlerini yaşayan kuduz bir köpek gibi nefes nefese kalmıştı.

"Başlamadan önce," diye devam etti Daemonikai kayıtsızca. "Wegai, kes onu."

Metal kapılar gıcırdadı, ayak sesleri yaklaşıyordu. Sonra zincire saplanan bir bıçak sesi.

Zaiper ölü bir ağırlık gibi düştü, sarsıcı bir gümürtüyle yere indi. Orada yatarken acı vücudunun her santimine yayıldı, zor nefes alıyordu, vücudunun her parçası çığlık atıyordu. Bileklerindeki zincirler yerinde duruyordu ama bacakları serbestti.

Asker yerine geri döndü, sessizdi.

"Bir söz vardır, kılıçla yaşayan kılıçla ölür. Peki ya ben? Ben göze gözle karşılık verileceğine inanırım. *Ya da birkaç tanesine,*" dedi Daemonikai. "Delilik içinde çok zaman geçirdim, Zaiper. Ve bu süre zarfında fark ettim ki, vahşi hayvanlara haksızlık etmişiz. Onları gördüğümüz yerde hiç düşünmeden öldürdük, adil bir şans vermedik, onları kurtarmak için bir girişimde bulunmadık. Ama artık öyle değil."

"Bununla nereye *varmaya* çalışıyorsun?"

Daemonikai gülümsedi, gözlerine ulaşmayan türden bir gülümseme. "Yabani hayvanları tedavi etmenin bir yolunu test etmeye başlayacaksak, bir gün bir panzehir istiyorsak, bir yerden başlamalıyız, sence de öyle değil mi? Örneğin, diyelim ki..." sanki gerçekten düşünüyormuş gibi uzattı, "...temel içgüdülerini tatmin etmek. Ve sen, Zaiper... sen bizim ilk ve tek deneyimizsin."

Acının sisi arasından anlamın Zaiper'e ulaşması bir an aldı. Sonra Zaiper'in damarlarından bir sel gibi buz aktı. O kadar afallamıştı ki, O kadar *dehşete düşmüştü* ki konuşamıyordu bile. "*İki vahşiyi getirin.*"

"Hayır..." Zaiper mırıldanmayı başardı. "Bu çok alçakça. Ciddi olamazsın." Ve işte yine o kahkaha.

"Ah, Zaiper. Bütün bir monoloğu benim kadın çılgınlıklarımı dinlemekten ne kadar keyif aldığını anlatarak geçirdin. Düşündüm de, *senin kendi çılgılığından ne kadar keyif aldığını görmek ne kadar şiirsel olurdu?*" Bir süre sessizlik. "Bakalım alıcı tarafta olmaktan ne kadar hoşlanıyorsun."

Sonra duydu.

Zincirler. Şingirdiyor, sürükleniyor, koridorda yankılanıyordu. Yaklaşıyordu.

"İlk ikiniz burada." Daemonikai ayağa kalkarak kapıya doğru ilerledi. "Sekiz tane daha var, zincire vurulmuş, sadece senin için... sıralarını bekliyorlar. Onları tatmin edersin, iyileşirsin, başka bir set alırsın. Onunun da işi bitene kadar tekrarla."

Zaiper'in tüm gururu ve inceliği tek bir nefeste yok oldu. "Sakın beni vahşilere vermeye kalkma! Bana ne yapacaklarını *biliyorsun!* Bu barbarlık! Bir alfaya yapamayacağın bazı şeyler vardır! İnsanların saygı duyduğu bir hükümdar olarak bazı çizgileri aşamazsın! *Daemonikai!*"

Daemonikai bir kahkaha daha attı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Lütfen bunu yapmayın. Bana nasıl uygun görürseniz öyle işkence edin ama-"

"Bu kadar acele etmeyin. O da zamanla gelecek. Sadece rahatlayın ve her zaman yaptığınız gibi gösterinin tadını çıkarın." Daemonikai bununla birlikte demir kapıdan içeri girdi.

"Daemonikai! *Seni piç...!*" Zaiper bağırdı, sesi panik içinde yükseliyordu.

Vahşiler içeri sürüklendi.

Zaiper çırpındı, ayağa kalkmaya, hareket etmeye çalıştı. Ama zayıf, titreyen, *işe yaramaz* vücudu ona ihanet etti. Kendini kaldıramıyordu. *Kaçamıyordu.*

Sakinleştirici verilmiş iki vahşi canavar, vücutları gevşek, yüz hatları gevşek bir şekilde yere bırakıldı.

Zaiper nefes nefese, gözlerini kocaman açarak onları izledi.

Sonra askerler ağızlarına kalın, parlak bir sıvı döktüler ve hızla dışarı çıktılar.

"Beni onlarla bırakmaya cüret etme! *GERİ GEL!*" Zaiper çığlık attı.

Hücre kapısı arkalarından çarparak kapandı ve kilit devreye girdi.

Sessizlik.

Sonra hırıltılar kulaklarına ulaştı.

Önce alçak sesle. Sonra yükseldi. Açlık. Tetikte.

Zaiper'in gözleri yavaşça, *dehşetle* kapıdan onlara doğru kaydı.

İki çift insanlık dışı göz ona baktı; ıslıl ıslıl, geniş ve *uyanık*. Ona açlıktan ölmek üzere olan bir kurdun yaralı bir tavşana baktığı gibi bakıyorlardı.

Kendi canavarı içinde sızlanıyor, dipsiz bir tehlike seziyordu. Tehlikenin en kötüsünü.

İki vahşi de ayağa kalktı.

Zaiper başını sertçe salladı. "Hayır... hayır, hayır, *bekle!*" Üzerine atladılar.

Bölüm Kırk Beş

IŞIK VE INTIKAM İÇİNDE

DAEMONIKAI, Zaiper'in kan donduran ilk çılgılığını duyana kadar zindan koridorunun hemen dışında bekledi. Ancak o zaman zindan koridorundan uzaklaştı. Kısa süre sonra onları duymayı bıraktı. Neredeyse bir pişmanlık.

İşkencenin Hisar'ın huzurunu bozmasını engellemek için gardiyanlara Zaiper'i en derin, en müstahkem hücreye götürmeleri talimatını vermişti. Ama şimdi, ilk kez, bunun bilgeliğini merak ediyordu.

Yatak odasına ulaştığında onu karşılayan manzara duraklamasına neden oldu.

Emeriel kanepede, oğulları Daesovxscar'ı göğsüne yaslamış, uykunun yumuşak kucağında oturuyordu. Küçük ağzı göğsünden kaymış, süt hala serin havaya maruz kalan gergin, koyu renkli meme ucunu süslüyordu. Kolları onu uykusunda bile sıkı sıkı tutuyordu.

Daemonikai'nin ağzı kurudu.

Yavrusunun yemeğini çalacak bir erkek değildi -daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı- ama son birkaç gündür bu düşünce mühürsüz bir parşömen gibi zihnine yerleşmişti. Tek düşündüğü buydu.

"Majesteleri," diye yumuşak bir fısıltı geldi arkasından. Döndüğünde Livia'yı kapı aralığında buldu.

"Prenses Emeriel'in genç prensi beslemeyi bitirip bitirmediğini kontrol etmeye geldim, böylece küçük prensesi getirebilirdim."

"Heraxiolia huysuz mu?" diye sordu. "Hayır, Majesteleri. Uyuyor."

Ruhbağına ve oğluna bir kez daha baktı. "Şimdilik onu getirmekten vazgeçin. Dişim uyuyor, dinlenmeye ihtiyacı var."

Livia başını eğdi. "Elbette. Onu bütün gece uyanık tutuyorlar." Gitmek için döndü.

"Livia."

Beklentiyle ona baktı.

Daemonikai ona sakın bir ses tonuyla, "Bunu daha önce hiç söylemedim ama her şey için teşekkür ederim," dedi. "Sevgilim benim olmadan çok önce onunla ilgilendiğin için. Onu ve kız kardeşini koruduğun için. Bugüne kadar ona göz kulak olduğun için. Bunu gerçekten görüyor ve takdir ediyorum. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, bana gel. Bunu gerçekleştireceğim."

Livia'nın gözleri parladı ve duygularını yutarak başını eğdi. "Teşekkür ederim kralım. Neden bilmiyorum ama onu *-onları-* gördüğüm ilk günden beri beni etkilemeyi başardılar." Emeriel'e ve bebeğe doğru baktı. "Bu duygularla hiç savaşımadığım için minnettarım. Her şey bu şekilde sonuçlandığı için mutluyum."

Daemonikai yavaşça başını salladı. "İnsanlar serbest bırakıldığında, umarım kalmayı seçersiniz. Burada her zaman bir hayatın olacak."

Livia gülümsedi, duygulanmıştı. "Bunu düşüneceğim, Majesteleri."

"Kim bilir... Uyumlu bir erkek tarafından uyandırılmayı bekleyen uyuyan Syren özelliklerine sahip olabilirsin."

Livia yüksek sesle güldü. "Umarım değildir. Prenseslerin hevesleri sırasında neler yaşadıklarını gördüm. Değerli bir amaç için olsa bile... *çok fazla*. Bunu kendim için istemezdim," diye ekledi. "Ayrıca, böyle bir kaos için çok yaşıyım."

"Altmış sekiz yaşında mı? Oldukça gençsin. Eğer uykuda olan Syren özelliklerine sahipseniz ve eşinizle bağ kurarsanız, vücudunuz geriye doğru yaşlanmaya başlayacaktır. Birkaç yıl içinde gençliğinize döneceksiniz."

"Bunu duymuştum." Yanakları ısındı. "Tanrılar beni hangisiyle kutsarsa onunla mutlu olacağım -insan, Urekai ya da başka bir tür. Ve eğer o hediye alamazsam... yine de iyi olacağım. Çok uzun zamandır bu şekilde yaşıyorum. Bildiğim şey bu, bu yüzden iyi olacağım."

Daemonikai onun koridorda kayboluşunu izledikten sonra odasına döndü ve kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Dişisi kıpırdandı.

Sessizce ona doğru yürüdü, her zamanki gibi dikkatli bir şekilde oğullarını kollarından kaldırdı. Ufaklık hafifçe mırıldandı ama uyanmadı. Daemonikai Daesovxscar'ı yavaşça yatağa yatırırken, Emeriel tekrar kıpırdandı, kirpikleri titriyordu.

Daemonikai bu durumu fark etmişti; Emeriel'in geliştirdiği bir alışkanlıktı bu. Çocuğu ne kadar yumuşak bir şekilde kaldırırsa kaldırsın, Emeriel'in bedeni her zaman yokluğu hissediyordu. Onun bu bağı çok tatlıydı ama aynı zamanda onu üzüyordu. Dinlenmeye her şeyden çok ihtiyacı vardı.

"Daemon?" diye mırıldandı bir gözünü ovuşturarak. "Geri döndün."

"Döndüm." Sesi yumuşaktı. "Gel, en güzel yıldız. Uzan yanıma."

Ayağa kalktı, elini uzattı. Kadın *ona* doğru ilerledi, kollarını boynuna doladı ve yanağı omzuna yaslanana kadar onu aşağı çekti.

Aynen böyle, içindeki gerginlik çözüldü ve onun tutuşuyla rahatladı. O her zaman biliyordu.

Zaiper'le tekrar yüzleşmenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu. O hücreye girmeyi seçmek, hayatının en karanlık yıllarına sebep olan kişiyle yüzleşmek, *nedenini* sormak.

Zaiper'in ne söyleyeceğini biliyordu ama yine de ondan bunu duymak istiyordu. Ve o da bunu onaylamıştı. *Hepsi taht içindi.* Her ihanet, manipölasyon ve kara büyü alışverişi... alınan her hayat, hepsi açgözlülük ve kör hırs adına.

Ve ben buna karşı kördüm. İşaretleri görmezden geldim, alttan gelen akıntıları göz ardı ettim, bir insanın güç için ne kadar ileri gidebileceğinin altını oydum.

Bir daha asla.

"Onu nasıl uygun görürsen öyle cezalandır," dedi Emeriel'in sesi sessizlikte bir fısıltıydı. "Başına gelen her şeyi ve daha fazlasını hak ediyor."

"O kadarını biliyorum." Daemonikai onun boynuna sokuldu ve nefesini içine çekti. "Onun için büyük planlarım var ama sana detayları anlatmayacağım. Bırak kulaklarını, onun adı ayaklarının altındaki kumları bile karıştırmaya değmez."

Kollarını onun altından geçirdi, onu zahmetsizce kaldırdı, bacakları tereddüt etmeden beline dolandı. Onu kanepeye taşıdı, oturttu ve orada tuttu, vücudu göğsüne bastırılmıştı, kalp atışları yavaş ve sabitti.

"Uyu genç prenses," diye fısıldadı. "Seni yakaladım."

"Ama Hera..."

"Bekleyebilir. Yorgunsun." Sırtını sıvazladı, sesini uyku getirecek kadar yumuşak tuttu... en ufak bir emir iması eklese bile. "Gözlerini kapat ve benim için uyu Riel."

"Tamam," diye nefes aldı, çoktan uykuya dalmıştı.

Burnunu onun boynunun kıvrımlarına gömdü, bir kolunu beline doladı ve kokusunu içine çekti. Kendini *onunla* çevrelemek. Bu onu rahatlatmıştı,

her zaman vardı.

Burası onun sığınağı, onun zaferiydi. Taht değil. Kazanılan savaş değil. Kurtarılan krallık değil. *Onun*.

Kadının nefes alış veriş derinleşip vücudu onu tutarken gevşese bile, adam kıpırdamadan öylece kaldı.

Onu tutuyordu.

Uzun, çok uzun bir süre için.

Üç Hafta Sonra

"Bu mahkemenin Büyük Kralı olarak bana verilen yetkiye dayanarak ve bu tanıkların huzurunda, tüm İnsan Köleleştirme Bağlarının koptuğunu ilan ediyorum. Bugünden itibaren artık Urekai'nin malı değil, müttefikisiniz. Bu krallığın koruması ve saygısı altındaki özgür insanlarsınız."

Saray dolup taşıyordu. İnsanlar her yeri doldurmuş, kürsüden halı kaplı koridora doğru ilerliyor, kapılardan dökülüyor ve koridorun ötesine taşıyordu. Urai'deki her insan oradaydı.

Tüm bunların en önünde, Emeriel kralının yanında dimdik duruyordu, kalbi duygularla dolup taşıyordu. Bakışları yüzler denizinde gezinerek kız kardeşine kaydı. Aekeira gözyaşları içinde gülümsüyordu. Tıpkı diğerleri gibi.

Büyük Kral Daemonikai devam etti, sesi sert ama sıcaktı. "On iki insan krallığına, buradaki insanların artık tutsak değil, Urai'nin müttefikleri olduğunu bildiren bir haber gönderdim bile. Şu andan itibaren size hiçbir zarar gelmeyecek; ne kraliyet fermanıyla, ne geleneklerle, ne de fısıldanan önyargılarla."

Kalabalığı taradı. "Memleketlerine dönmek isteyen her insan bunu herhangi bir kısıtlama olmaksızın yapabilir. Kalmak isteyenler köle değil, tam özgürlüğe ve bunun getirdiği haklara sahip vatandaşlar olacaklar. Ücret karşılığında çalışabilirsiniz. Toprak sahibi olabilirsiniz. Evler inşa edebilir, aileler kurabilir ve aramızda eşit olarak yaşayabilirsiniz."

Gözyaşları artık serbestçe dökülüyordu.

Yasal hakları, sosyal değişiklikleri ve uygulanmakta olan korumaları detaylandırarak devam etti. Ve sonunda durakladığında, tüm salon ayağa kalktı.

"Çok yaşa Büyük Kral!"

Haykırış bir müzik gibi yankılandı, dudaklardan kalplere doğru dalgalandı, yüksek tavana kadar yükseldi, taçlar bile sevinçten titriyormuş gibi hissetti.

Dragaxlov tahtı hâlâ boştu ama Lord Herod sıkı eğitiminde çok iyi gidiyordu. Eğer halkın öngörüsü doğru çıkarsa, iki yüzyıl ya da daha kısa bir süre içinde görevine yükselecekti.

Emeriel ne ona ne de Amie'ye aralarındaki uyumdan bahsetmişti. Kahin'in rehberliğini takip ederek kaderin doğal bir şekilde gelişmesine izin verdi. Kahin onu zorlamanın doğal düzeni bozabileceği konusunda uyardı.

Ve şimdiye kadar... Kahin haklıydı.

Onun müdahalesi olmasa bile, ikisi birbirlerine doğru çekilmişlerdi. Amie sık sık görevlerinden kaçmak için bahaneler buluyor, Lord Herod'un antrenmanını izlemek için saklanıyordu. Emeriel onu birden fazla kez kraliyet mutfağından gizlice yiyecek alıp ona götürürken yakalamıştı.

En hafif tabiriyle sevimli bir durumdu.

Belki de onu görgü kuralları okuluna yazdırmanın zamanı gelmiştir. Uzak gelecekte büyük bir leydi olacaksa, şimdiden hazırlanmaya başlaması akıllıca olurdu.

Kutlamalar salonları doldururken ve müzik avlulara taşarken, Yüce Lord Jakal hoppa bir genç gibi ışıldayarak ona doğru koştu.

"Güzel Prenses!" diye haykırdı, yüzü ışıl ışıldı. "B ld ğ m için beni bağışlayın ama benim için yaptıklarınızdan dolayı size doğru dürüst teşekkür edemedim." Hiçbir uyarıda bulunmadan, onu kısa ama içten bir kucaklamanın içine çekti. "Sen insanlık için bir *l tuşsun*."

Emeriel sıcak bir şekilde gülümsedi. "Rica ederim lordum."

Onun bir bağ kahini olduğu haberi yayıldığından beri, yüce lord günlerce Kraliyet Konutu'nun dışında kamp kurmuş ve ayrılmayı reddetmişti. Yeni doğum yaptığı için ziyaretçi kabul etmediği söylendiğinde bile inat etmişti.

Sonunda onu görmeyi kabul etti.

Ve böylece yolculuğu başladı. Dört kez daha geri geldi, her birinde farklı bir kadınla -umutlu, geniş gözlü, uyumluluklarını okumasını isteyen-. Beşinci ziyaretinde Emeriel nihayet eşini g rm şti.

Yüce Lord Jakal o zamandan beri yıldışları yutmuş gibi parlıyordu. Bir keresinde Emeriel'e üzerinde yürüdüğü toprağı sonsuza dek  peceğini söylemişti ve görünüşe göre bu sözünü yerine getirmeye kararlıydı.

Emeriel'in yardım ettiği tek kişi o değildi.

Ne yazık ki diğer iki çiftin sonu mutlu bitmemişti. Her iki durumda da Emeriel kalp kırıcı gerçeği söylemek zorunda kaldı: Birbirlerine uygun değillerdi. Ne kadar aşık olduklarına inanırlarsa inansınlar, daha sonra başarısız bir bağlanma ritüelinin yıkımına katlanmaktansa, her şeyi şimdi bitirmek daha iyiydi. Bu hiç kolay olmadı.

Haberi o anda nadiren iyi karşıladılar. Gözyaşları, hatta öfke vardı. Ama zaman berraklığı getirdi ve sonunda ona her zaman minnettarlıkla döndüler.

Bu yüzden Urekai halkının ona bir hazine gibi davrandığını söylemek yanlış olmazdı.

Lord Ottai bir keresinde ona büyük büyükannesinin bir bağ kahini olduğu için saygı gördüğünü söylemişti. Ama Emeriel şimdiye kadar bunun ne anlama geldiğini hiç anlamamıştı. Her gün geçtikçe, ona gösterilen saygı daha da netleşti. Bu onu derinden etkilemiş, kendisini aziz ve kutsanmış hissetmesine neden olmuştu.

Bunu asla hafife almazdı.

Takip eden günlerde pek çok insan anavatanlarına dönmeyi tercih etti. Kervanlar, Urekai birlikleri tarafından korunan Kale kapılarından insan krallıklarına doğru yola çıktı. Ama diğerleri kalmayı seçti.

Emeriel'in kalbi en çok Madam Livia ve Amie ona gelip kalacaklarını açıkladıklarında ısındı. Onları resmi olarak Hisar'da işe aldı ve resmi çalışma evlerine kaydetti.

Madam Livia görgü kuralları okuluna gitmeyi reddetti - "Zarif davranışlar için çok yaşıyım," demişti gülerek- ama Amie'ye akademik salonlarda katıldı.

Amie ise her iki programa da kendini tamamen verdi. Emeriel sessizce memnun olmuştu.

Prens Daviel birkaç gün önce ona mektup yazmıştı. Babası ağır hastaydı ve kışın gelmesiyle birlikte sağlığı hızla kötüye gidiyordu. Daviel kaçınılmaz sona hazırlanmak için daha fazla görev üstlenmeye başlamıştı.

Emeriel başsağlığı dileklerini iletmişti. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, zalim kralın ölüyor olması onun umurunda bile değildi. Bu uzun zamandır beklenen bir şeydi.

Daviel, tüm hatalarına rağmen, babasından çok daha iyi bir hükümdar olacaktı.

Bayan Sinai'nin cenazesi bir hafta önce gerçekleşmişti. Cesedi ay tutulması sırasında vahşi hayvanlar tarafından parçalanmış halde sınır ormanında bulunmuştu.

Teorilere göre kurtadamların bölgesine kaçmaya çalışmış ancak acımasızca saldırıya uğramıştı. Kalıntıları bulunmuş ve Hisar'a gömülmüştü.

Emeriel bunun onun hakkında ne söylediğini bilmiyordu ama... kadının sonsuza dek gittiğine sevinmişti. Umarım Daemonikai'nin bir sonraki kan ev sahibi iyi bir dişi olurdu. Leydi Merilyn gibi, nazik, kararlı, sadık biri. O zamana kadar Emeriel onu kendisi besleyecek ve büyütecekti.

Diyetini bile buna göre uyarlamıştı. Onun kanı hiçbir zaman bir kan sahibininki gibi ihtiyaçlarını tam olarak karşılamasa da, hiçbir zaman gerçekten aç da kalmıyordu - yani güvendediydi.

Kan arzusu kontrol altında tutulduğundan ve cinsel arzusu doğumdan sonra doğal olarak uykuya daldığından - türünün tipik bir özelliği olarak - sonuncusundan beri vahşi bir dönem geçirmemişti. Bazı günler huzursuz oluyordu... bazen sesler mırıltıya bile dönüşüyordu. Ama genel olarak iyi gidiyordu.

Sina'nın mektubu, Zaiper'in dişileri kızgınlık dönemlerinde üremeleri için hapsettiği gizli inin keşfedilmesine yol açmıştı. Bazıları çok geç bulunmuş, kurtarılamadan hayatlarını kaybetmişlerdi ama birçoğu hâlâ hayattaydı. Yetersiz beslenmiş ve yaralı ama hayattaydı.

Bazı günler, büyük kralı Zaiper'i görmek için zindana giderdi.

Saatler sonra kıyafetlerine kan bulaşmış bir şekilde geri dönerdi. Orada ne yaptığından hiç bahsetmezdi. Sadece yıkanır, yeni elbiseler giyer ve akşamı onunla ve çocuklarla geçirmeye gelirdi.

Emeriel sormadı, sormasına da gerek yoktu.

Lord Vladya'nın ruhunun geri gelmesiyle kız kardeşi parlıyordu. Oğulları Aleksiyan da Heraksiolia kadar huysuzdu ama bu sorun değildi. Çocukları günlerinin en önemli anlarıydı.

Hiç olmadığı kadar mutluydu. Aekeira da öyleydi.

Zaiper'in çılgınlıkları zindan koridorunda yuvarlanıp duvarlardan sekerken, Daemonikai yavaş ve melodik bir melodi mırıldanarak bacağını kesip biçti. Kan püskürdü, Daemonikai'nin cüppesine sıçradı ve giderek büyüyen bir su birikintisi oluşturdu.

"Bu bıçak körelmiş," dedi konuşurcasına, kenarını inceleyerek. "Bana hançeri getir."

Bir muhafız aletlerden oluşan duvardan hançeri ona uzattı, arkalarında bir sürü cilalı çelik vardı.

Daemonikai yumuşak bir takırtıyla palayı attı ve hançerle devam etti, kas ve tendonları derinlemesine kesiyor, ıslığını hiç eksik etmiyordu.

"*Lütfen! Ahhhhhhh!*" Zaiper uludu. Dayanılmaz bir acıdan doğan hayvani bir ses.

Daemonikai, bacak tamamen kopana kadar kesip biçti. Onu kaldırdı ve değerli bir yadigâr gibi havaya kaldırdı.

"Umarım bunu saklamamın bir sakıncası yoktur," dedi kayıtsızca, kopan uzvu incelerken. "Bu temiz bir kesik. Ne yazık ki senin için yeniden oluşmayacak.

-Tüm uzvu aldığımı düşünürsek. Beni affetmelisiniz. Kendimi kaptırdım."

Belli belirsiz gülümsedi. "Ama merak etme, ölmene izin vermeyeceğim. Bacağın ne önemi var ki? Onsuz da yapabilirsin."

Zaiper'in bilinci neredeyse yerinde değildi, nefes alıp veriş i düzensizdi, gözleri cam gibiydi ve odaklanmamıştı.

Daemonikai başını eğdi. "Bunu duymadı, değil mi?" Omuz silkti. "Sanırım senin yerine ben karar vereceğim."

Bacağını Zaiper'in yüzünün önünde salladıktan sonra iş e yaramaz bir sopa gibi kenara fırlattı.

"Bağlama bezleri. Şimdi," diye emretti, bıçağı koluna silerek. "Kan kaybindan ölmesine izin veremeyiz. Onun hayatı *çok* önemli."

"*Lütfen... sadece... ölmeme izin ver,*" diye mırıldandı Zaiper, sesi bir fısıltıdan daha yüksek değildi.

Daemonikai kıkırdadı. "Şimdi, bunu neden yapayım ki?"

Kütüğe bir bez bastırarak sıkıca kapattı. Zaiper kıvrandı, tekrar çığlık attı ama bağlar sıkıca tutundu.

"Hâlâ işlevsel olmana ihtiyacım var. Bekleyen dört vahşi daha var ve onlar da pek sabırlı olmalarıyla bilinmezler." Sesi alçaldı. "İçgüdülerin karşılanmadığında nasıl hissettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Ama *ben* biliyorum. Bu ıstırap verici."

Zaiper tükürdü. "Sen bir canavarsın..."

Daemonikai düğüm işinden başını kaldırdı ve belli belirsiz gülümsedi. "*Senin* yarattığın biri. Beni kızdırmak istedin, değil mi?" Son düğümü acımasızca attı ve Zaiper tekrar uludu.

"Ah, Zaiper... öldürme ve yok etme dürtüsünü kontrol etmenin ne kadar zor olduğunu bilseydin, bana merhamet ederdin. Ama *senin* sayende," dedi iç çekerek doğrulurken. "Bastırdığım enerjinin bir kısmını serbest bırakabiliyorum." Zaiper'in parçalanmış bedenini işaret etti. "İşte oldu. Hepsi güzel ve tamam."

Erkek artık neredeyse tanınmaz haldeydi. Ama Daemonikai tüm övgüyü üzerine alamazdı; vahşi hayvanlar onu pençeleri ve dişleriyle parçalamıştı. Bir çift bağırsaklarını sökecek kadar ileri gitmişti ve Daemonikai dikiş atılmasını emretmeden önce onları bizzat geri doldurmuştu. Güzel ve temiz.

Sırıttı. "Ne diyebilirim ki? Eğleniyorum."

Tekrar çömeldi. "Şimdi bunu bir kez daha deneyelim. Karanlık büyücü nerede?"

"Ben-ben yapamam-"

"Yanlış cevap. Bana savaş çekicini getir."

Zaiper anında başını kaldırdı, kanla kaplı gözlerinde panik parlıyordu. "Hayır, hayır, hayır, hayır, *lütfe*!"

Daemonikai'ye uzatılan çekici tereddüt etmeden kaldırdı. "Sana söyleyeceğim! Sana söyleyeceğim-!"

Daemonikai, "Çok geç," dedi. "Bana *sonra* anlatabilirsin."

BANG.

Zaiper'in uyluk kemiği kırıldı.

Bu çığlık o takip etti değildi. İnsan. Bu oldu bir şey *Daha az.*

Bir şey *içten dışa doğru parçalandı.*

Daemonikai yavaşça göz kırptı. "Hm." Tekrar vurdu.

BANG.

Daemonikai'nin tarif edemediği bu çığlık şimdiye kadarki en iyi müzikti. Ancak, yüksek bir tonda kesildi...

Zaiper bayılmıştı.

Daemonikai ayağa kalktı, dudakları incelmış bir halde ona baktı. "Ne tür bir alfa bu kadar küçük bir baskı altında bayılır?"

Muhafızlara döndü ve onlar da hayal kırıklığıyla başlarını salladılar.

Daemonikai dilini şaklatarak Zaiper'in parçalanmış bacağına hafif bir tekme attı.

"Hey. Ayağa kalk. Seansın ortasında öylece çekip gidemezsin, bu çok kaba." Yanıt gelmedi.

"Su," dedi parmaklarındaki kanı silerek.

Kapı açıldı, sonra kapandı. Birkaç dakika sonra bir muhafız elinde dumanı tüten bir kovayla geri döndü.

Daemonikai kaşlarını çatarak parmaklarını suya daldırdı. "Sıcak ama haşlayıcı değil. Bu ne tür bir saçmalık?"

"Özür dilerim majesteleri. Daha sıcak su getiriyorlar. Beklemek ister misiniz?"

Daemonikai cevap vermedi. Sadece kovayı kaldırdı ve içindekileri doğrudan Zaiper'in kulağına döktü.

Erkek şiddetle sarsıldı, su ve kan öksürdü.

Daemonikai memnun bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten böyle bayılmamalısın. Bu kesinlikle saygısızlık."

"Daemon... lütfen, merhamet et." Ses zar zor duyuluyordu, kesik kesik nefesler ve acı arasında boğulmuştu.

Daemonikai durakladı ve önündeki kırık dökük erkeğe baktı. "Merhamet." Kelimenin dilinde yuvarlanmasına izin verdi. "Bu daha önce hiç duymadığım bir kelime. Ne anlama geliyor?" Zaiper'in bağlı, ezilmiş bacağına tekmeledi.

Zaiper acı içinde çığlık attı. "Özür dilerim..." diye soludu, şişmiş gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Yaptığım şeyleri yapmamalıydım..."

"Oh hayır, şimdi havayı bozmaya başlama." Daemonikai tekrar çömeldi. "Daha bir ay oldu ve şimdiden pes mi ediyorsun? Bizim için çok güzel planlarım vardı. Uzun, çok uzun bir süre böyle olmamızı istiyorum."

"Lütfen..." Zaiper titreyerek öksürdü. Cildi solgundu, başını zar zor kaldırabiliyordu.

"Biliyorsun, halkımız senin ölmen için dilekçe veriyor." Daemonikai abartılı bir dramla içini çekti, "Senin gitmeni istiyorlar. Geçmiş zaman, unutulmuş... tarihe karışmanı istiyorlar. Bunu onlara vereceğim. Eninde sonunda." Dik durdu, omuzlarını yuvarladı, gerindi. "Ama o zaman geldiğinde, Zaiper, içinde neredeyse hiç yaşam kırıntısı kalmayacak."

Zaiper kırık bir hıçkırık çıkardı. "Aileni asla... öldürmemeliydim."

Daemonikai çekici tekrar kavradı. "Doğru." Öne çıktı ve tekrar kaldırdı. "Şimdi. Bir kez daha. Bu sefer dizine nişan alıyorum. Karanlık büyücü nerede?"

Zaiper büyücüyle ilgili her şeyi su gibi akıttı. İsimler, ritüeller, yerler, çağırma büyüleri, tuzaklar, zayıflıklar, saklanma yerleri. Her sırrı, her koruma katmanını, her bağlayıcı tılsımı öksürerek anlattı.

İşi bittiğinde, titreyerek ve hıçkırarak, Daemonikai kendini beğenmiş bir zafer edasıyla gülümsedi. "İşte. O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Zaiper ciddi bir şekilde ağladı. Ölmek üzere olan bir hayvanın son nefesi gibi içini yırtan, kırık dökük bir keder çılgılığıydı bu, çünkü içten içe az önce ne olduğunu biliyordu.

Elindeki son kartı da vermişti. Elindeki son kozu da. Bu sadece acı değil, *teslimiyetti*.

Daemonikai'nin kazandığına dair acı ve derin bir itiraf.

Daemonikai'nin onaylanmaya ihtiyacı olduğundan değil - zaferi uzun zaman önce mühürlenmişti. Ama Zaiper'in kırılmasını izlemek... *bunu kabul etmesini* izlemek? Bu mükemmel bir son dokunuştı.

Daemonikai ellerini bir beze sildi ve arkasını döndü. "Bugün buradaki işim bitti. Sıradaki iki vahşiyi hazırla."

"Hayır! Lütfen, *hayır!*" Zaiper feryat etti.

Bir muhafız tereddüt etti. "Majesteleri... ölebilir. Vücudu zayıflıyor ve kanla beslenmesi gerekiyor. İyileşmesi için birkaç gün gerekebilir."

Daemonikai geri döndü ve eskiden bir alfa olan bedenin titreyen kabuğuna baktı.

Düşündü.

Sonra gülümsedi. "Hayır, iyi olacak. Onları içeri getirin."

Muhafızlar hareket ederken Zaiper çılgılık attı ama Daemonikai arkasına bakmadı. Hücre kapısı yankılanan son bir gümbürtüyle kapandı.

Altı Ay Sonra

Başkentteki en büyük arena ağzına kadar doluydu. Her Urai vatandaşı, kalan her insan, her müttefik krallık elçisi oradaydı. Hepsi uzun zamandır beklenen bir ana, Urai'nin en büyük haininin idamına tanıklık etmek için toplanmıştı.

Zaiper Dragaxlov tek parça halinde getirildi. Sayılır.

Askerler onu birbirine dikmişti. Uzuvarları kaba ipliklerle tutturulmuş, derisi yer yer çürümüş, enfeksiyondan simsiyah olmuştu. Yüzünde sinekler vızıldıyordu. Vücudu çürümüş gibi kokuyordu. Ama en azından hâlâ nefes alıyordu.

Gözlerinin içi boştu, kafatasının derinliklerine gömülmüştü. Bir zamanlar kaslı olan vücudu sürünen bir harabe yankısına dönüşmüştü.

"Son bir sözün var mı?"

"Herkes... Yaptığım şey için... özür dilerim."

Sesi neredeyse hiç duyulmuyordu. Daemonikai ses tellerini koparmıştı ve sonunda fırtına gibi öksürmeye başladı. Belki de doğru şekilde iyileşmemişlerdi? *Neyse.*

Cellat bıçağını yerleştirdi ve görevini yerine getirdi. Temiz bir kesik.

Zaiper'in kafası taştan aşağı yuvarlandı ve kasaptaki et gibi yuvarlandı.

Kalabalık alkış ve övgülerle patladı.

Ve tam orada, herkesin önünde, Lord Zaiper Dragaxlov'un hikâyesi sona erdi.

EPILOG BİR: VEDA

O GECE, DAEMONIKAI UYUDU ve onları gördü.

Nehrin kenarında oğulları Myka ve Alvin duruyordu. Ama geçmiştekinin aksine üzgün değillerdi. Gözleri artık suçluluk ya da kederin ağırlığını taşımıyordu.

Hayır, oğulları gülümseyerek ona el sallıyordu.

Daemonikai karşı kıyıdan koşarak geçti, geçerken su yumuşak dalgalanmalarla ayrıldı ve onlara ulaştığında ikisini de sıkı bir kucaklamanın içine çekti.

"Baba..." Alvin kısık sesle fısıldadı. "Özür dilerim."

"Ne için?" Daemonikai geri çekildi, ellerini Alvin'in yüzünde sıkıca tutarak oğlunu gözleriyle buluşmaya zorladı. "Bu asla senin hatan değildi ve öyle olduğuna inanarak dünyayı terk ettiğin için üzgünüm."

Myka'ya döndü. "Sana diğer herkesi korumanı söylediğim için özür dilerim. Sana önce kendini kurtarmanı söylemeliydim. Belki o zaman hala-"

"Sorun değil baba," diye araya girdi Myka gülümseyerek. "Annemi koruduğum için pişman değilim. Ya da halkımızı. Ben de senin gibi bir koruyucuyum ve bundan gurur duyuyorum."

Arkalarında bir kalabalık oluşmaya başladı. Halkı uzaktan onları izliyordu. Bazıları tanıdık, bazıları değildi ama kalbinde hepsinin ona ait olduğunu biliyordu.

Daemonikai sesini yükselterek hepsine hitap etti. "Katilinizi adalete teslim ettim ve *acı çekmesini* sağladım. Çoğunuzun nasıl öldüğünüzü hatırlamadığınızı biliyorum ama belki de bazılarınız bir şeylerin yanlış olduğunu *hissettiğiniz* için geride kaldınız. Tamamlanmamış bir şey." Duyguları boğazını düğümledi. Temizledi. "Bugün size söylüyorum, halkımıza ihanet eden erkek

ölümünüze sebep olan kişi artık yok. Şimdi sizden rica ediyorum, *gidin*. Dinlenin. Huzur içinde olun. Reenkarne olduğunuzda, bir kez daha Urekai olabilirsiniz ve olmasanız bile - dua ediyorum ki sevgi, neşe ve amaç bulursunuz. Bir daha adaletsizlik yapmayacaksınız."

Ruhlar hep bir ağızdan başlarını eğdiler.

"*Majesteleri*," diye mırıldandılar.

Daemonikai eğildi ve gözlerinin arkasında yanan yaşlara karşı öfkeyle gözlerini kırıştırdı.

Başını kaldırdığında birçoğu gülümsüyor, bazıları da kendi gözyaşlarını siliyordu. Sonra döndüler ve yürümeye başladılar. Ormanın içine, diğer kıyıya doğru.

Oğullarına geri döndü. "Ve siz ikiniz..." dedi, kalın bir sesle. "Size öğrettiğim her şeyi hatırlayın. Burada olmanız boş birer figüran olacağınız anlamına gelmiyor."

Gerginlik yerini kahkahaya bıraktı.

"Evet, bu iş böyle yapılır." Daemonikai ikisini de başlarının arkasından tutup son bir kez daha kendine çekti ve alınlarını omuzlarına yasladı.

Kederini içinde tutmaya çalışırken yüzü buruştu.

Ama geri adım attığında yine gülümsüyordu. "Tekrar görüşene dek, evlatlarım."

"Güle güle, baba." Ona el salladılar.

"Ailene iyi bak," dedi Alvin. "Myka, annem ve ben artık mutluyuz, o yüzden lütfen siz de mutlu olun."

"Artık mutluyum," diye fısıldadı Daemonikai. "İkinizi de tahmin edemeyeceğiniz kadar çok seviyorum. Ve her zaman kalbimde olacaksınız. Şimdi gidin. Dinlenin."

Gülümsediler ve gözden kayboldular.

Gözlerini açtı.

Karanlık. Odası. Yatağı. Tek başına.

Gözyaşları geldi. Sıcak ve sessiz, yüzünün kenarlarından aşağıya doğru akıyor, yastığı ıslatıyordu. Düşmelerine izin verdi.

Sonunda oğullarını görmüştü, sonunda vedalaşabilmişti. Huzur içindeydiler.

Yatak yanına doğru eğildi.

Sıcak kollar vücudunu sararak onu dikleştirdi ve içgüdüsel olarak döndü, eşinin kucağına katlandı. Ona sıkıca, sessizce sarıldı.

"Kötü rüyalar mı?" sesi yumuşaktı.

Daemonikai başını salladı. "Hayır, onlar güzel rüyalar. En iyileriydi. Sonunda vedalaşabildim."

Emeriel geri çekilerek Daemonikai'nin yüzünü inceledi, sonra başının arkasını nazıkçe okşayarak onu göğsünün sıcak yastıklarına bastırdı. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

Bir süre orada kaldı, onun kokusunun ve kalbinin sakin atışının tadını çıkardı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Hayatımı doldurduğun için. Hayatıma girdiğin için. Bana yeniden hayat verdin."

Eli onun saçlarını okşadı. "Her zaman."

"Ufaklıklar nasıl?" diye sordu bir süre sonra.

"Uyuyorlar." Emeriel gülümsedi. "Onları yeni besledim. Madam Livia şu anda onlarla birlikte."

"Öyle mi?" diye düşündü, şimdiden onların huzurlu yüzlerini hayal ediyordu. "Evet."

Yer değiştirdi, tekrar göğsüne sokuldu, sesi alçaldı. "Besleyecek bir ağız kaldı."

Kadın usulca kıkırdadı. "Kanla beslenmek mi? Ama... kan ev sahibin dün geldi." "Geldi."

Adı Yevia'ydı; üç yüz yaşında bağlı bir dişi, hayatının aşkıyla çiftleşmiş ve güçlü bir yavruya annelik yapıyordu. Asil doğmamıştı ama saygılıydı, terbiyeliydi ve kendini asaletle taşıyordu. Beslenme seansları sakin, kişisel olmayan ve tam da olması gerektiği gibiydi.

Sina'nın aksine, Yevia hiçbir zaman bağı manipüle etmeye çalışmadı, ona saygı duydu ve en önemlisi dişisini onurlandırdı. Onunla beslenmek huzur vericiydi. Daemonikai'nin tek istediği de buydu.

"Ama hayır," dedi parmakları kadınının yumuşak kıkına gömülürken. "Kanla beslenmeyi kastetmemiştim. Farklı bir beslenme türü."

"Ah..." Nefesi kesildi, sesine yumuşak bir arzu titremesi karıştı.

"Mmm." Boğazından alçak sesle hırladı, dudakları göğsünün kıvrımını okşadı. "Beni istiyor musun, yıldızım?"

"Çok fazla," diye fısıldadı.

Başlığa yaslandı, rahatça yerleşti, onu öne doğru çekerken gözleri arzuyla karardı.

Kadın onun kucağına tırmandı, üzerine oturdu, göğüsleri yüzünün önünde sallanıyordu.

Vücudu gevşemiş, bakışları yoğunlaşmış bir halde, Daemonikai onu kucağına oturtup göğüslerini yüzünün tam önüne getirene kadar ileri doğru itti.

Daemonikai bir tanesini giysisinin sınırlarından kurtararak ay ışığıyla aydınlanmış odaya doğru açtı. "Bana doğru uzat."

"Daemon," sesinde utangaç bir mahcubiyet vardı. "Sütümün aktığını biliyorsun..."

"Tabii ki istiyorum." Bunu yapmaktan kaçınmış, seviştiklerinde bile onu bu şekilde tatmaktan kendini mahrum etmişti ama altı ay yeterliydi. "Bunu hep istedim. Kahretsin, bunun için acı çektim." Parmakları onun kalçasına doğru büküldü. "Bizi besle."

Dudakları aralandı, nefesi titriyordu. "Sevgilimin emrettiği gibi," Avucu şişliği kavradı, dudaklarına götürdü-

Ve yapıştı.

Sikeyim. Tat alma tomurcukları patladı.

Çökmüş, sıcak, zengin, tatlı. Onunla ilgili her şey onu bu kadar mahvetmek zorunda mıydı? Sanki her santimi onu dizlerinin üstüne çöktürmek için yaratılmıştı.

Ağzı hızlı ve açgözlü bir şekilde çalıştı, yumuşak aksaklıkları sessizlikte yüksek sesle duyuldu.

O emerken, bir eli aşağı kayarak arka tarafını kavradı, parmakları yoğurdu, alay etti. Bir şaplaqla sarsıldı, avucunun altında titreyen bedeni okşayarak acısını dindirdi. Elini omurgası boyunca, kalçasının üzerinden geçirdi, sonra tekrar yukarı kaldırdı, ihmal edilmiş göğsünün kıvrımını takip etti, meme ucunu çakıllaşana kadar sıkıştırdı.

Aşağıya. Yumuşak karnının titremesi üzerinden, sıırıslam olmuş çekirdeğine kadar.

Adam klitorisini defalarca fiskeleyip gerilimi artırırken nefesi kesildi.

Kısa süre sonra kıpırdanıyor, seğiriyor, kalçaları huzursuzca kayıyor, daha fazlasını istiyordu.

Daemonikai yanıyordu ama ağzı onun göğsünden hiç ayrılmadı. Uyarılmışlık içini dövüyordu ama bunun altında -daha derin, daha aç- huzur vardı. Kadının göğsünün diline verdiği hissin, boğazından aşağı inen zengin akıntının ve çıkardığı yumuşak seslerin kutsal ama bir o kadar da müstehcen bir yanı vardı.

"Mmm." Zaman eriyip giderken gözleri kapandı. Kadının inlemeleri artıyor, kalçaları adamın kalçasına sürtünüyordu ama adam rahatlamadı. Ta ki sırtı kavislenene ve bir çılgılla boşalana, amcığı hiçbir şeyin etrafında çırpınmayana kadar.

Göğüslerini değiştirdi, dudaklarını diğer meme ucunun etrafına yapıştırdı, parmakları işkencelerine devam ederken onu içine çekti - klitorisini sadece kızdıracak kadar, tatmin edecek kadar değil.

Kadın kıvranıyor, hıçkırıyor, kayganlığı adamın kalçalarını boyuyordu.

"Daemon... lütfen.

Lütfen."

Onu görmezden geldi. Henüz görmezden gelmedi.

Ancak akıntı damlalar halinde azaldığında, sonra da hiçliğe dönüştüğünde, sonunda onu serbest bıraktı. Meme uçları kızarmış ve iyice yıpranmıştı.

Emeriel ona baktı, harap olmuş bir şehvet görüntüsü; dudakları ayrılmış, gözleri kukuletalı, göğsü kabarmıştı. "*Lütfen*," diye tekrar nefes aldı.

"Ne istiyorsun, güzel prenses?" Dudakları meme ucunun üzerinde gezindi, şefkatli ama talepkrdı. "Söyle bana."

Konuşmak için vücudunu kullanarak kalçalarını döndürdü.

"Kelimeler, benim parlak yıldızım." Avuç içi, kızın çekirdeğine sıkıca bastırarak iddia etti. "Bu bana ait."

Soluk soluğa bir nefes. "Evet, yle."

"Benim."

"Senin."

Hırıltısı teninde titreşti. "Seni seviyorum, Emeriel." Dilden çok dişleri olan bir öpücükle onun ağzını aldı; vahşi bir sahiplenme. Geri çekildiğinde, sesi kızın dudağına karşı kaba bir fısıltı gibiydi. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Gözlerinde yumuşaklık, saçlarına dolanan parmaklar. "Ben de seni seviyorum."

"şimdi bana seni becermemi söyle, Riel." Aleti kadının kalçasına doğru seğirdi, ihtiyaçtan ağırlaşmıştı. "Aletim senindir. Her zaman. Her yerde. *Gözlerimin içine bakmanı* ve sana ait olanı istemeni istiyorum."

Yüzü alev alev yanıyordu. "Daemon..."

"*Sahipmişsin* gibi iste." Başparmağı klitorisinin etrafında bir kez döndü. -Bir alay. "Sanki *seninmiş* gibi. Çünkü başka hiçbir kadına ait değil.

Sadece sana ait."

"Sik beni," diye ağzından kaçırdı.

"Kesinlikle evet," diye vd, çenesini ısırarak. "İşte böyle yapılır." "Bedenimi sik Daemon."

"Kukunu, güzel Riel." Hırladı. "Söyle bana."

"Amımı sik." Cesaretlenmiş bir şekilde ona doğru eğildi, sesi titriyordu ama şiddetliydi. "Bana ait olan siki bana ver."

"Tanrım, evet! Seni öyle bir dövmemi istiyorsun ki, bütün odayı inleteceksin."

Kadının ıslaklığı adamın kalçasında daha fazla birikti. "Evet, beni çok iyi becer, lütfen. Aletini gerçekten içimde istiyorum."

Lanet olsun. O her şeydi-çekingen ve cesur, titreyen ama talepkâr. Ve onun.

"Büyük Kraliçemin emrettiği gibi." Tek bir akıcı hareketle onu kaldırdı, hizaya getirdi ve sikinin üzerine indirdi.

Onu mükemmel bir şekilde kılıfladı, sıkı sıcaklığı göğsünden bir inilti sürükledi. "Tanrılar..." Alnı kızın omzuna düştü, sesi kırıldı. "*Lanet olası tanrılar.*"

İlk başta yavaşça hareket etti, kaymanın tadını çıkardı, her santimde nefesinin nasıl kesildiğini gördü. Kalçaları adamın itişleriyle buluştu, ritimleri senkoplu, mükemmeldi.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı, boğazını öperek. "Şimdi kalkanlarını indir. Bağımız sayesinde seni hissetmek istiyorum."

Daemonikai yüksek sesle hırladı. "Siktir." Kendini hazırlamıştı ama her zamanki gibi kızın hislerinin gücü ayaklarının dengesini bozdu.

Henüz bombardımana başlamasını istemediği için ayakta durmaya devam etti. Durdu, ayağa kalktı ve onu da kendisiyle birlikte kaldırdı. Onu en yakın duvara yaslayarak sertçe içine girdi. Ona doğru çekiçle vuruyor, her itiş onu daha yükseğe çıkarıyor, onu horozunun üzerinde zıplatırken çığlıkları nefessiz "*oohs*" ve "*aahs*" a dönüşüyordu.

"Dudağını ısırma, tatlı Riel," diye kulağını tırmaladı. "Odalarımız güçlendirildi. Benim için *çığlık* at."

"Ben gidiyorum-"

"Gel."

Kadın paramparça oldu, doruk noktası ikisinin de içinden geçerken onun adını haykırdı. Aldığı zevk adamın aletini boğuyor, duvarları titriyordu ve ikinci dalga vurduğunda -kendi salıverilmesiyle tetiklendi- kadın tıslayıp feryat ederken, çırpınırken onu taşıdı. Kemikleri suya döndüğünde bile kolları onun etrafında kilitli kaldı.

Doymuş ve yataklarına dolanmış bir halde, uyurken onun omurgasının kıvrımlarını izledi. Daemonikai'nin kendisi de uykuluydu ama hâlâ yapması gereken bir şey vardı

yap.

Bugünlerde uyku daha kolay geliyor.

Zaiper'i adalete teslim ettiğinden beri geceler yumuşamıştı. Kâbuslar azalmıştı ve geçmişin acısı hâlâ mevcut olsa da artık onu yönetmiyordu.

Sessizce doğrulup yorganı Emeriel'in çıplak omuzlarının üzerine örttü. Şakağına yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra odadan çıktı. Kraliyet konutunun koridorları sessizdi.

Sessizce çocuk odasına girdi, sessizce hareket etti. Livia pencerenin yanındaki sallanan sandalyede uyukluyordu, kollarını kavuşturmuş, çenesini göğsüne dayamıştı.

Daemonikai onun yanından geçip beşiklerin önünde durdu. Çocuklarına bakarken kollarını yavaşça göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bu onun ritüeli haline gelmişti, her gece severek yaptığı bir ritüel.

Artık zihni tamamen iyileştiğinden, yavrularının önünde onları incitmekten korkmadan durabiliyordu.

Karanlık büyücü gitmiş, tersine çevirme büyüler yapılmış ve tıpkı söz verdiği gibi, o orospu çocuğunu çarmıha çivilemişti. Biri onun zihniyle oynamaya cüret ettiğinde neler olduğunu herkesin görmesi için sergilemişti.

Daemonikai memnun ve mutlu bir şekilde iç çekti. Sesler deliliklerini de yanlarına alarak ortadan kaybolalı beş ay olmuştu.

Canavarı sonunda huzura kavuşmuştu. Hatta bazı geceler canavar formunda Emeriel'in yanına kıvrılıyordu ve Emeriel onu kollarını açarak karşılıyordu.

Bu, tam burada, ona büyük bir neşe veriyordu. Kendisine bahşedilen yeni hayatların nefes alışını ve uykusunu izlemek bile ona büyük bir keyif veriyordu.

"İkinizi ve annenizi hayatım pahasına koruyacağım," diye sessiz bir yeminle konuştu. "Geçmişte başarısız olduğum gibi sizi asla başarısızlığa uğratmayacağım. Üçünüz benim krallığımdan, her şeyden önce gelirsiniz. Nefes aldığım sürece tek bir zarar bile size dokunmayacak. Bu benim size olan yeminimdir, kıymetlilerim."

Oğlu kıpırdandı, küçük yumrukları yüzünün yanında kıvrıldı ve sonra sakinleşti.

Daemonikai yumuşak ve gururlu gülümsemesini engelleyemedi. Varisi, Daesovxscar.

Kudretli Olan.

Yanında, kızı Heraxiolia'dan yumuşak nefesler geliyordu. *Aydınlık Yıldız*. Şimdiden Emeriel'i onda görebiliyordu. Aynı ağız şekli, kaşlarının narin kıvrımı. Tanrı ona yardım etsin, onu anlamsızca şımartacağını zaten biliyordu.

Saçının bir teline bile kimse dokunmayacaktı, bunu garanti edecekti.

Her zaman.

Ayakta durmak Orada, izliyor onun miras uykusu içinde
sıcaklık ve Daemonikai'nin kalbi inanılmaz derecede
dolu ve taşkın hissediyordu.
O bir bütündü.

SON SONSÖZ: AİLE

DÖRT AY SONRA

"Kutsal taşların Bekçisi olarak bana verilen yetkiye dayanarak, tanrıların ve ölümlülerin huzurunda seni Urai'nin Büyük Kraliçesi olarak meshediyorum." Bekçi süslü diademi durduğu yerden kaldırarak herkesin şahit olması için havada tuttu. "Ayağa kalk, Diyarın Hükümdarı ve Kralının yanında dur. İki bir arada, toprak ve kan üzerinde hükümdarlar, görevle bağlılar ve bu taç giyme töreniyle kutsandılar."

Emeriel dengesiz bacakları üzerinde yükseldi. *Bu gerçektir. Bir Büyük Kraliçe.*

Taç başına yerleşirken ağırlığı oldukça fazlaydı ama o bunu gurur, zarafet ve asaletle taşıdı.

Yanında, Sevgilisi elini uzattı, gözleri gururla parlıyordu. Elini tuttu, parmakları onunkilerle birleşti, avucuna ve kalbine sıcaklık yayıldı. Birlikte halklarıyla yüzleşmek için döndüler.

Bekçi geri çekildi, sesi gürlüyordu. "İşte karşınızda! Büyük Kralınız ve Büyük Kraliçeniz. Uzun süre hüküm sürsünler!"

Salonda büyük bir alkış tufanı koptu. Dışarıda, Hisar'ın çanları zaferle çaldı ve bu an tüm Urai'de yankılandı.

Emeriel'in gözlerinden mutluluk gözyaşları süzüldü. *İşte o gün gelmişti.* O, genç Emeriel, artık Büyük Kraliçe'ydi.

Buraya kadar gelmişti.

Bir zamanlar hiç hayal kurmamış isimsiz bir çocukken, şimdi Urekai'nin Büyük Kraliçesi olmuştu. Onu kabul ettiler, onurlandırdılar ve el üstünde tuttular.

"Tebrikler, Em!" Aekeira, Emeriel'in ikizlerini kucağında zıplatarak, şeref yerinden ışıldadı. Onun karşısında, Madam Livia Aleksian'ı kucağına almış, kendi gözleri parlıyordu.

Emeriel kız kardeşine sulu bir gülümseme gönderdi. Aekeira dönüp Lord Vladya'nın yanağına bir öpücük kondurdu ve Emeriel'in bakışları kız kardeşinin boynundaki çiftleşme izine takıldı.

Refleks olarak Emeriel'in parmakları kendi parmaklarına dokundu. Bu ona memnuniyet getirdi.

Aekeira'nın tam kızgınlığı iki ay önce gelmişti ve Emeriel'den önce bağlarını mühürlemelerine izin vermişti. Onunki ise sadece bir ay sonra gelmişti ve şimdi ikisi de hayatlarının aşkıyla resmen, ebediyen çiftleşmişlerdi.

Ve sadece birkaç hafta sonra, Emeriel burada durmuş, Kraliçe tacını giymiş, birkaç metre ötedeki tahtına bakıyordu.

Büyük Kraliçe'nin trajediden sonra kaldırılan tahtı bugün yeniden kuruldu. Büyük Hanımefendilerin tahtlarının yanı sıra, hepsi de kürsünün sol tarafında gururla konumlanmıştı.

"Şunlara bak," dedi Daemonikai yanında usulca, sesi gururla doluydu. "Sana sahip oldukları için ne kadar mutlu olduklarına bak, Riel'im."

"Her şey bir rüya gibi geliyor," diye fısıldadı, önlerinde kükreyen kalabalıktan bunalmıştı.

"Sahip olduklarımızın çoğu hâlâ rüya gibi geliyor," dedi elini sıkarak. "Ama bu gerçek. Siz artık Urekai'nin First Lady'sisiniz. Büyük Kraliçe."

Kalbi genişledi. *Kendine bir bak Emeriel, başardın.*

Bir zamanlar bir koruyucuyla, seni kötülüklerden koruyacak, senin için savaştacak, ayaklarını yerden kesecek ve seni şiddetle sevecek kadar güçlü biriyle evlenmeyi hayal ediyordun. *Onu bulacağınızı kim düşünebilirdi ki?*

Tüm zorluklardan ve sıkıntılardan, tüm dolambaçlı yollardan ve zor kazanılmış yaralardan sonra, bu Urekai ile çiftleşeceğinize kim inanırdı? Onun iki güzel çocuğunu doğuracağınıza. Sonsuza dek onun eşi olarak yanında duracağınıza.

Gözlerindeki yaşları sildi. *Hayatım kolay değildi ama başka türlü yaşamak istemezdim. Şu anki gerçekliğimi seviyorum ve umarım sonsuza dek böyle kalır.*

Odanın diğer ucunda Aekeira, Madam Livia'ya Aleksian'ı getirmesini işaret etti. Yaşlı kadın çocukla birlikte ayağa kalktı ve koridoru geçmeye başladı; ancak hafifçe tökezledi.

Yakındaki bir soylu öne çıktı ve dirseğine bir el atarak onu sabitledi. Emeriel kısa görüşmeyi izledi, dudaklarını okudu.

"Dikkatli ol."

Livia telaşla, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi.

Ve sonra Emeriel... Madam Livia'nın yakınında süzülen renkler gördü. Ona yardım eden erkeğin yanında da neredeyse aynı renk tonu yükseliyordu.

Madam Livia bile mi?

Yaşlı kadının uyuyan Syren özellikleri taşıyabileceğini hiç düşünmemişti ama işte bunun açık bir kanıtıydı. Ve erkek... nazik görünüyordu. Asil. Zarif. Belki de bir lorddu?

Olasılıklar göğsünde şefkatli ve heyecanlı bir şeyler uyandırdı. İnanılır gibi değildi ama Emeriel çok *mutluydu*.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu kralı, başını ona doğru çevirerek.

Emeriel ona gülümsemesini uzattı. "Güzel bir şey... gelecek için."

İKİ YÜZ YIL SONRA

"Bu ziyaret için ne hazırlamalıyım, Majesteleri?" diye sordu yaşlı şifacı sabırla, ellerini önünde kavuşturmuş bir halde.

Kral Daemonikai boğazını temizledi. "Şifalı bitkiler konusundaki bilginiz oldukça geniş, değil mi?"

Yaşlı şifacı gururla başını salladı. "Evet, öyle."

Büyük Kral şakağını kaşdı. "Sizin ve ekibinizin çok özel bir şeyi araştırmaya başlamanızı istiyorum." Garip bir boğaz temizleme sesi daha. "*Gebe kalma kontrol bitkileri*."

Şifacının gözleri parıldadı ve hiç şaşırmadan kıkırdadı. "İki yüz yılda sekiz çocuk. Endişelenmek için kesinlikle bir sebep var."

Kral Daemonikai çaresiz bir omuz silkmeye, "Yani... *kişisel* olarak umurunda değil," diye cevap verdi. "Ama eşin, bacaklarının arasına girmeye çalıştığın her seferinde sana ters ters bakmaya başladığında... harekete geçme zamanı gelmiş demektir."

Lord Vladya homurdandı. "Büyük Kraliçe ona zor anlar yaşıyor. Zavallı erkek."

"Kendini beğenmiş gibi bakma," diye karşılık verdi Kral Daemonikai. "İki yüz yılda dört yavru mu? Bu yakın gelecekte gerçekleşmeyi bekleyen bir 'gebe kalma kontrol otu'."

Şifacı bilgece başını salladı. "Büyük Kral haklı." İkinci

Hükümdar yüzünü buruşturdu.

"Şu halinize bakın." Yaşlı şifacı onlara sevgiyle gülümsedi. "Bereketin ötesinde kutsanmış. Halkımızın çoğunun uğruna dua ettiği, kanını akıttığı, *yalvardığı* şey size fazlasıyla verildi. O kadar ki, şimdi kendi belinizden bir ordu kurmaktan kaçınmak için şifalı bitkiler aramaya geliyorsunuz." Kıkırdadı. "Sizin adınıza mutluyum, büyük hükümdarlar."

Ziyaretlerinin doğasına rağmen, her iki kral da biraz daha uzun boylu duruyordu - gözlerinde gurur, gülümsemelerinde sevgi vardı. Hâlâ mutluluk ve tatminin ışıltısını taşıyorlardı.

"Hemen araştırmaya başlayacağım," diye söz verdi. "İkinizden daha fazlasının buna ihtiyacı olabileceğinden şüpheleniyorum. Son iki yüzyıldır tüm krallıkta doğumlar artıyor. Havada bir şey var ve bu her ne ise, büyük bir lütuf oldu. Büyük Kraliçemiz bunda hiç de küçük bir rol oynamadı. Çok fazla bağ. Çok fazla mutluluk."

"Olağanüstü biri, değil mi?" Kral Daemonikai gülümsedi, bunu saklayamadı.

Şifacı tekrar kıkırdayarak başını salladı. "Öyle. Vahşi delilik oranı bile azaldı. İnsanlar neşe, yaşam boyu bağlantı ve arkadaşlık buluyor. Hepsi onun sayesinde. Halkımız en büyük armağanla kutsanmıştır - onun gibi bir Büyük Kraliçe."

"Lütfen ona böyle şeyler söylemeyi bırakın," diye homurdandı Lord Vladya. "Baş muhafızlığa yeni terfi etmiş bir hırsız gibi gülümsüyor. Neden burada olduğumuzu unutabilir."

Daemonikai onun kafasına bir şaplak attı. "Kapa çenenini." Ama hâlâ sırtıtmaya devam ediyordu.

Şifacı gülümsemesini bir öksürüğün arkasına sakladı. Demek söylentiler doğrudu. Büyük Kral'ın gözüne girmenin en kestirme yolu... kraliçesi hakkında iyi konuşmaktı. Ya da daha iyisi, doğrudan onun iyiliğini kazanmaktı.

Onları bu şekilde görmek içini ısıtmıştı. Bütün. Güçlü. İçten. Mutlu.

"Şimdi asıl konumuza dönelim. Bizim için ne yapabilirsin, yaşlı şifacı?" Kral Daemonikai sordu.

"Bitkiler üzerinde hemen çalışmaya başlayacağım. Böyle bir şeyin var olduğuna eminim. Halkımızın bunu aramak için hiç sebebi olmadı. Malzemeleri toplamaya başlayacağım, atalarımızın parşömenlerini inceleyeceğim ve ne geliştirebileceğime bakacağım. Şansım yaver giderse, yakında size iyi haberlerim olacak."

Daemonikai memnuniyetle başını sallayarak, "Bu mükemmel," dedi.

Şifacı, Lord Vladya'ya döndü. "Ve siz, İkinci Hükümdar, krallığın her köşesinde Dikiş Evi'yle ilgili hikâyeler duyuyorum. Büyük

Lady'nin tasarımları hayranlık uyandırıyor. Kurt adamlarla yapılan kostüm festivalini kimse unutmadı. Hâlâ her türde konuşuluyor."

Şimdi Lord Vladya'nın yüzü gülüyor, göğsü gururla kabarıyordu. Utangaç bir tavırla başını kaşıdı.

Büyük kral gözlerini devirdi. "Şu surata bak. Şimdi kim neden burada olduğumuzu unutuyor?"

Hepsi güldü.

Yemekten sonra hizmetçiler bulaşıkları toplarken, büyük yemek salonundaki enerji her zaman olduğu gibi değişti. Büyük, canlı aile ayağa kalktı ve her zamanki gibi rüzgârda savrulan sonbahar yaprakları gibi dağıldı.

"Ben eğitim alanına gidiyorum. Alek bekliyor," dedi Scar, kapıya doğru yolu yarılamıştı bile.

"Bize ihtiyacın olursa Mal ve ben kütüphanede olacağız, baba," dedi Viozzidray. Her iki kardeş de Daemonikai'yi saygıyla selamlayıp koridorda gözden kaybolmadan önce eğilip annelerinin yanağına bir öpücük kondurdular.

Beşinci kardeş Hasydan, "Faval ve ben Büyük Lord Herodis'i görmeye gidiyoruz," diye ekledi.

"Bekle." Daemonikai gözlerini kıstı. "Siz ikiniz hâlâ onu rahatsız ediyorsunuz, değil mi?" Kollarını kavuşturdu. "Tarıma olan ilginizi anlıyorum ama ele avuca sığmıyorsunuz. Erkeğin eşiyle yeni bir bebeği oldu, onu bunaltmayın."

"Hayır, gelmemizi o istedi. Biz zorlamadık," dedi Hasydan hızla, elini teslimiyetle kaldırarak. "Öyle mi Faval?"

Altıncı oğlu da önergeyi yineledi. "Biz yapmadık."

"Emin misiniz?" Emeriel sordu, sesi tatlıydı ama bakışları hiç de öyle değildi. "Gerçekten anne," diye koro halinde söylediler.

"Onlara inanmıyorum," dedi masanın karşısından gelen kuru bir ses - Heraksiola gülümsedi. "Lord Herodis onlara karşı çok nazik. Onu ördek yavrusu gibi takip ediyorlar."

"Hey! Sen kendi işine bak, Prenses Hera!" Faval dilini dışarı çıkardı.

"Buradan kalkar kalkmaz senin kıçını tekmeleyeceğim," diye kestirip attı.

Emeriel peçetesiyle ağzını silerken, "Ağzını topla Heraxiola," diye uyardı. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Özür dilerim anne."

"Önce beni yakalamanız gerekecek," dedi Faval, kardeşi onu sürükleyerek götürürken omzunun üzerinden.

Heraxiola öfkeyle başını salladı. "Lord Herodis'in bu ikisine gerçekten sınır koyması gerekiyor. Ve eşi de daha iyi değil -Leydi Amie onlara izin veriyor."

Siesca konuşurken gülümseyerek, "Onlara tapıyor," diye ekledi. "Onun yanında nasıl davrandıklarını görmelisin. Ne kadar mükemmel beyefendiler. Aynı veletler olduklarına inanamazsın."

"Onlar senin ağabeylerin, Siesca," dedi Daemonikai, ama kahkahalarını tutamadığı belliydi.

"Onlar burada değil," diye cevap verdi Siesca. "Ayrıca, eğer bir şey yapmaya kalkarlarsa, onları Scar'a ihbar ederim."

Daemonikai sırttı. Evet, ilk çocuğu kız kardeşlerine karşı son derece korumacıydı ve bunu herkes biliyordu.

"Pekâlâ, bir gece için bu kadar kaos yeter," dedi. "Ben erken emekli oluyorum."

"Ama baba!" Gaelziezora sesini yükseltti. Henüz yirmi yaşında olan en küçüğü, ona taşı yumuşatabilecek o iri yeşil gözlerini dikmişti. "Konuştuğumuz şey ne olacak? Dün bana yardım edeceğine söz vermiştin!"

"Sana yarın için söz vermiştim," dedi parmağını alaycı bir şekilde sallayarak. "Ve o gün yarın."

"Tamam, baba. Seni seviyorum."

Daemonikai'nin kalbi eridi. "Ben de seni seviyorum, canım."

"Dur tahmin edeyim," dedi Heraxiola ona kısık gözlerle bakarak. "Annemle birlikte emekli oluyorsun, değil mi?"

"Elbette öyle," dedi Daemonikai utanmadan. Emeriel ayağa kalkarken ona doğru ilerledi ve sahiplenici bir kolla beline sarıldı. "Sabah hepinizle görüşürüz."

"Bekle," dedi Emeriel, yanakları hafifçe renklenmişti ama gülümsemesi ışıltıydı. Adamın elinden kurtuldu ve masanın etrafında dolaşarak çocuklarının her birini teker teker yanaklarından öptü. Bu bir gece ritüeli haline gelmişti ve Daemonikai onu izlemeye bayılıyordu.

Ve daha da çok neyi seviyordu?

Çocukları herhangi bir günde ne kadar şımarık, kaotik ya da asi olurlarsa olsunlar, onun duygularıyla asla dalga geçmemiş, ona saygısızlık etmemiş ya da sevgisine karşılık vermemişlerdi. Hepsi onu derinden, şiddetle sevdi.

Ve Daemonikai için bu her şeydi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, yavaş ve telaşsız sevişmelerinin ardından Daemonikai, Emeriel'i kolunun kıvrımına sıkıştırmış, parmakları Emeriel'in sırtını okşuyor, burnunu saçlarına gömüyordu. Onun sakinleştirici kokusunu içine çekiyordu.

"Hiç... şey, gebe kalmayı kontrol eden bitkileri araştırdın mı?" diye sordu, sesi uykulu ama meraklıydı.

"Tabii ki baktım," diyerek onun göğsünü tembelce avuçladı, sadece yumuşaklığını hissetmekle yetindi. "Sana yapacağımı söylemişim. Yaşlı şifacı üzerinde çalışıyor."

Emeriel başını çevirip ona baktı, gülümsemesi utangaçtı. "Umarım sakıncası yoktur. Yani, asla zorlamak istemem-"

"Şşşt. Sorun yok, benim parlak yıldızım. Zamanı geldi." Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Yaşlı şifacı haklıydı, eğer kontrol yöntemleri aramaya başlamazsak sonunda bir ordu yaratacağız."

Kızardı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Doğal yol olan perhiz bir seçenek değil. Sen yakınımıdayken ellerimi kendime zor tutuyorum," diye ekledi hırslayarak, sesi alçalarak. "Sana yakın olduğum her an, sana uzanmak istiyorum. Böylesi daha güvenli, dünyaya kaç küçük yıldız getirdiğimizi görmek için."

Kahkahası yumuşak ve altın rengindeydi.

Onu öptü. "Seni çok seviyorum."

Onu kollarına daha sıkı çekti. "Ben de seni daha çok seviyorum. Hayatıma cesur bir çocuk olarak girdiğin... ve tanıdığım en güçlü kadın olarak kaldığın için teşekkür ederim." Sesi kalınlaştı. "Seni sonsuza dek seveceğim."

SON

Katlandınız. Hissettiniz. Kaldınız. Okudunuz. Bu hikâyenin ıından kurtulanlardan birisiniz. Bu ateşte benimle birlikte yürüdüğün için teşekkür ederim.

Tüm sevgimle,
Öpücük Leilani

Beni sosyal medyada takip edin: [Instagram](#), [Facebook](#) ve [TikTok](#)
Web sitemi ziyaret edin: <https://www.kissleilani.com/>

Web Novel okuyucularıma: Bu kitabı yutmak için çılgınca miktarda para harcadığınız için yürekte teşekkür ederim - ve sadece bir kopyasına sahip olmak için basılı veya ciltsiz versiyonu almak için fazladan yol kat edenlere, kalbimi aldınız.

Editrm Morgan: Uzmanlığınız, zveriniz ve paha biçilmez katkılarınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Ve sonra, on be ay boyunca sabırla bu yolculuğu takip eden muhteşem alfa okuyucu ekibime - hepinizi çok seviyorum!

Yazar hakkında

KISS LEILANI on iki yaşındayken, ablası uyurken gizlice odasına girip onun aşk romanlarından birini çaldı ve ablasının neden sürekli bir kitabın içinde kaybolduğunu merak etti. Bu tek isyan hareketi, ömür boyu sürecek bir takıntının kıvılcımını ateşledi.

O andan itibaren, kronik bir kitap kurdu doğdu. Hevesli bir okuyucu ve zamanla aynı derecede tutkulu bir yazara dönüşen biri.

Kiss Leilani için yazmak o zamandan beri bir hobiden çok daha fazlası; derin bir keyif ve hayatının ayrılmaz bir parçası.

İçindekiler

Yazarın Notu İthaf

. Bölüm

1. YIKIMIN ARDINDAN

2. ŞİDDETLİ BİR AŞK. ÇOK GÜZEL BİR YANILSAMA

3. BÜYÜK LORDUMA BAKMAK

4. BÜYÜK KRALIM.

5. ÇOK ADALETSİZ

6. ÖFKE VE ÖZGÜRLÜĞÜN TADI

7. YENİ BİR BÖLÜM

8. UREKAI KAHİNİ

9. KAHİNİN ZİYARETİ

10. DİLEKLER VE İŞARETLER

11. YAKICI ISI

12. EMERIEL VE KEIRA'SI

13. MUTLULUK VE SEFALET DOLU BİR GECE

14. YABANCI. DAVETSİZ. SEVİLEN.

15. GÖKLERİN ÖTESİNDEN GÖKLERE.

16. ESKİ ALEVLERİN YENİDEN ALEVLENMESİ... VE YENİ BİR
ALEVIN PARILTISI.

17. OSMANTHUS VE ZAMBAK

18. NE MUTLU...

19. GÖLGELERİN ALTINDA

20. FENER FESTİVALİ

21. İMKANSIZLIKLAR

22. İMKANSIZLIKLAR 2

23. GREYROCK'UN VAMPİRİ

24. YÜREK BURKAN KARARLAR

25. ALDATMA VE SES

26. DELİLİK VE CEHENNEMDE

27. KÖTÜ HIS

28. GERÇEK BİR SONUN BAŞLANGICI

29. SIKICA SAKLANAN SIRLAR. SIRLAR AÇIĞA ÇIKTI.

30. ONU ÖNEMSEMEK VE SEVMEK.

- [31. GAZAP VE ÖFKE](#)
- [32. DRAGAXLOV](#)
- [33. EŞİKTE VE UMUTSUZCA ONUN.](#)
- [34. SARHOŞ KONUŞMALARI: YILDIZLAR KADAR YÜKSEK](#)
- [35. BİRÇOK BECERİYE SAHİP BİR FAHİŞE](#)
- [36. İÇ İÇE. PRIMITIVE](#)
- [37. YAS TUTAN ERKEK](#)
- [38. ZAYIFLAYAN GÖRÜŞÜM](#)
- [39. VAHŞİ ANNE](#)
- [40. BÜYÜK ŞEYTAN](#)
- [41. TAKAS YOLUYLA TİCARET](#)
- [42. AY TUTULMASI GECEİ](#)
- [43. TUTULMA AYININ YENİDEN DOĞUŞU](#)
- [44. NASIL HİSSETTİRİYOR](#)
- [45. IŞIK VE İNTİKAM EPILOG BİR:](#)
- [ELVEDA SON SONSÖZ: AİLE](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm](#)

[Yazar hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

